Scanned by CamScanner

LAUREN KATE

EXTAZ

Traducere din limba engleză
Mariana Pirotealã

LITERA

Scanned by CamScanner

PENTRU JASON
FĂRĂ DRAGOSTEA TA,
NIMIC N-AR FI POSIBIL.

Scanned by CamScanner

PROLOG

CĂDEREA

Mai întâi a fost liniște...

În lăcașul dintre Rai și Cădere, în depărtarea de nepătruns, preț de o clipă, înălțătorul murmur celest a dispărut, lăsând loc unei tăceri așa de depline încât sufletul lui Daniel se căznea să distingă un zgomot cât de mic.

Apoi a avut sentimentul că se prăvălește, și nici măcar aripile sale nu puteau împiedica această cădere, de parcă Tronul i-ar fi prins aștri cerești de ele. Abia dacă reușea să fluture ușor din ele și, chiar și atunci, nu-i opreau câtuși de puțin căderea.

Încotro se îndrepta? Nu era nimic nici înainte, nici în urma sa. Nimic nici deasupra, nici dedesubt. Numai o beznă adâncă și contururile cețoase ale rămășițelor sufletului lui Daniel.

În absența sunetului, imaginația lui a prins să zburde. I-a copleșit mintea cu ceva ce depășea sunetul, ceva de neocolit, cuvintele obsedante ale blestemului asupra Lucindei.

Va muri... Nu va trece niciodată de adolescență... va muri de fiecare dată când își va aminti de alegerea ta.

Nu veți fi niciodată cu adevărat împreună.

Acesta era cumplitul blestem al lui Lucifer, amara sa adăugire la sentința Tronului, ce-i fusese comunicată în Pajiște. Acum moartea venea să-i răpească iubirea. Putea Daniel s-o oprească? Avea măcar s-o recunoască?

Scanned by CamScanner

Căci ce știa un înger despre moarte? Daniel văzuse cum aceasta venise ușor la unii muritori din noua stirpe a oamenilor, dar pe îngeri nu-i frământa moartea.

Moartea și adolescența: cele două absoluturi din Blestemul lui Lucifer. Nici unul dintre ele nu însemna nimic pentru Daniel. El știa doar că despărțirea de Lucinda era o pedeapsă pe care nu o putea îndura. Trebuiau să fie împreună.

– Lucinda! a strigat.

Sufletul ar fi trebuit să-i fie cuprins de căldură doar când se gândea la ea, dar el nu simțea acum decât durerea despărțirii, o absență copleșitoare.

Ar fi trebuit să-și poată simți frații prin preajmă, toți aceia care făcuseră alegerea greșită ori se hotărâseră prea târziu sau deloc și fuseseră alungați pentru șovăiala lor. Știa că nu era *cu adevărat* singur; mulți se prăvăliseră când câmpia de nori de dedesubt se căscase spre vid.

Dar nici nu vedea și nici nu simțea pe nimeni altcineva.

Înainte nu mai fusese niciodată singur. Acum se simțea ca ultimul înger din toate lumile posibile.

Nu gândi așa. O să te rătăcești.

A încercat să se țină cu firea… Lucinda, Apelul, Lucinda, *alegerea*… dar în timp ce cădea, îi era din ce în ce mai greu să-și amintească. De exemplu, care fuseseră ultimele cuvinte pe care le rostise Tronul…

Poarta Raiului…

Poarta Raiului este…

Nu-și amintea ce venea apoi, își amintea doar vag cum pâlpâise lumina uriașă, un frig teribil împresurase Pajiștea, și copacii din Crângul Vieții se prăbușiseră unii peste alții, stârnind valuri de tulburare furibundă, resimțite în întreg universul, un tsunami al câmpiilor de nori, care îi orbise pe îngeri și le strivise aureolele. Mai fusese ceva, chiar înainte de nimicirea Pajiștii, ceva ca…

Scanned by CamScanner

Îngemănarea.

Un înger îndrăzneț, luminos țâșnise în sus chiar în timpul Apelului și spusese că era Daniel, care se întorcea din viitor.

În ochii săi se zărea o tristețe ce părea atât de... *adâncă*. Oare acest înger, un avatar al sufletului lui Daniel, suferea profund?

Dar Lucinda?

Pe Daniel l-a cuprins o furie nespusă. Avea să-l găsească pe Lucifer, îngerul care sălășluia la capătul tuturor ideilor. Daniel nu se temea de trădător, de Luceafărul de Dimineață. Oriunde și oricând avea să se termine această uitare, Daniel își promitea să se răzbune. Dar mai întâi avea s-o găsească pe Lucinda, căci fără ea nimic nu mai conta. Fără iubirea ei, nimic nu mai era posibil.

Iubirea lor făcea de neconceput alegerea dintre Lucifer și Tron. Doar pe ea o putea alege. Așa că acum Daniel trebuia să plătească pentru această alegere, dar încă nu înțelegea ce formă avea să ia pedeapsa. Știa numai că ea dispăruse de unde îi era locul, adică de lângă el.

Durerea separării de sufletul său pereche l-a copleșit brusc pe Daniel, cu o forță de nedescris. A gemut, fără cuvinte, mintea i s-a întunecat și brusc, cuprins de teamă, nu-și mai amintea *motivul*.

S-a prăbușit mai departe, prin bezna tot mai adâncă.

Nu mai vedea și nici nu-și mai amintea cum ajunsese aici, nicăieri, de fapt, prăbușindu-se prin vid... încotro? Pentru cât timp?

În minte i-a răsărit un gând și apoi s-a risipit. Îi venea din ce în ce mai greu să-și amintească vorbele rostite de către îngerul de pe pajiștea albă, care semăna așa de tare cu...

Cu cine semăna îngerul? Și ce spusese de era așa de important?

Daniel nu știa. Nu mai înțelegea nimic.

Scanned by CamScanner

Numai că se prăbușea printr-un vid infinit.
Simțea o pornire nestăpânită de a găsi ceva... pe cineva.
Dorința de a se simți din nou întreg...
Dar pretutindeni în jur nu era decât întuneric în întuneric...
Liniștea îi îneca gândurile...
Un nimic care era totul...
Și Daniel a căzut.

Scanned by CamScanner

Capitolul 1

CARTEA VEGHETORILOR

– Bună dimineața.

O mână caldă a mângâiat-o pe Luce pe față și i-a dat după ureche o șuviță de păr.

S-a răsucit pe o parte, a căscat și a deschis ochii. Dormise profund, îl visase pe Daniel.

– Oh, a icnit ea, pipăindu-și obrazul. Iată-l.

Daniel stătea lângă ea. Purta un pulover negru și aceeași eșarfă roșie pe care o avusese înnodată în jurul gâtului prima oară când îl văzuse la Sword & Cross. Era mai frumos decât un vis.

Greutatea lui făcea ca marginea patului să se încline puțin, iar Luce ridică genunchii ca să se dea mai aproape de el.

– Nu ești un vis, a spus ea.

Ochii lui Daniel erau mai încețoșați decât de obicei, dar străluceau încă în acel violet aprins pe când îi priveau chipul, cercetându-i trăsăturile de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale ei.

Luce s-a cuibărit lângă el, înconjurându-i gâtul cu brațele, fericită să-l sărute și ea. Nu-i păsa că nu se spălase pe dinți, că avea părul ciufulit. Îi păsa doar de sărutul lui. Acum erau împreună și nici unul dintre ei nu-și putea reține un zâmbet larg.

Scanned by CamScanner

Apoi amintirile au revenit:

Gheare ca niște tăișuri și ochi roșii lipsiți de strălucire. Duhoare înecăcioasă de mortăciune și putregai. Întuneric pretutindeni, vârtos ca de sfârșit de lume, astfel încât lumina, iubirea, tot ce era bun pe lume părea istovit, nimicit, mort.

I se părea de necrezut că mai demult Lucifer fusese altceva pentru ea – Bill, garguiul țâfnos de piatră, pe care îl crezuse prieten, era nimeni altul decât Lucifer. Îl lăsase să se apropie prea mult, iar acum, deoarece nu-i făcuse pe plac – nu-și ucisese sufletul în Egiptul antic –, decisese s-o ia de la capăt.

Să schimbe cursul timpului și să șteargă totul de la Cădere încoace.

Fiecare viață, fiecare iubire, fiecare clipă pe care fiecare suflet de muritor sau de înger o trăise vreodată avea să fie distrusă și lăsată la cheremul lui Lucifer, de parcă universul ar fi fost un joc, iar el, un copil plângăcios care se lasă păgubaș când începe să piardă. Dar Luce nu avea nici cea mai vagă idee ce voia el să câștige.

A simțit cum i se înfierbântă pielea când și-a amintit de mânia lui. *Voia* ca ea să fie martoră la asta, să tremure în mâna lui când a dus-o înapoi la momentul Căderii. Voia să-i arate că pentru el era ceva personal.

Apoi o aruncase cât colo, lansând un mesager pe post de plasă, ca să captureze toți îngerii care căzuseră din Rai.

Exact când Daniel o prindea în acel deșert stelar, Lucifer își înceta existența și pornea din nou Căderea. Acum era acolo cu îngerii care cădeau, inclusiv cu avatarul său din trecut. Asemenea celorlalți, Lucifer avea să fie izolat și lipsit de putere, împreună cu frații săi, dar separat de ei, alături de ceilalți și totuși singur. Cu multe milenii în urmă, le luase îngerilor nouă zile de-ale muritorilor să cadă din Rai

Scanned by CamScanner

pe Pământ. Întrucât a doua Cădere a lui Lucifer avea să urmeze aceeași traiectorie, Luce, Daniel și ceilalți aveau doar nouă zile să-l oprească.

Dacă nu, odată ce Lucifer și mesagerul său însoțit de îngeri aveau să cadă pe pământ, s-ar produce un ecou în timp care ar reverbera până la Căderea inițială și totul ar lua-o de la capăt. De parcă cei șapte mii de ani scurși de atunci și până în prezent nu ar fi existat vreodată.

De parcă Luce nu începuse în sfârșit să înțeleagă blestemul, să înțeleagă ce rol juca ea în toate acestea, să învețe cine este și ce putea fi.

Trecutul și viitorul lumii erau amenințate, dacă Luce, șapte îngeri și doi nefilimi nu reușeau să-l oprească pe Lucifer. Aveau nouă zile la dispoziție, dar nu știau de unde să înceapă.

Luce fusese așa de obosită cu o noapte în urmă încât nu-și amintea când se întinsese pe patul acesta și își strânsese pătura subțire, albastră în jurul umerilor. Pe grinzile micii cabane erau pânze de păianjen, iar pe o masă pliantă tronau mai multe căni cu ciocolată caldă pe care o pregătise Gabbe pentru toată lumea cu o noapte în urmă. Dar lui Luce totul îi părea un vis. Coborârea de pe mesager pe această insuliță din apropiere de Tybee, o zonă sigură pentru îngeri, fusese înnegurată de istoveala orbitoare.

Adormise pe când ceilalți vorbeau încă, iar glasul lui Daniel o purtase pe aripile unui vis. Acum era liniște în cabană și pe fereastra în fața căreia se profila silueta lui Daniel, cerul era cenușiu ca și când s-ar fi apropiat răsăritul.

S-a întins să-i atingă obrazul. El a întors capul și i-a sărutat palma. Luce a făcut ochii mici ca să nu plângă. După toate câte înduraseră, de ce trebuiau Luce și Daniel să învingă diavolul până să aibă voie să se iubească?

– Daniel, s-a auzit glasul lui Roland din ușa cabanei.

Scanned by CamScanner

Avea mâinile vârâte în buzunarele hainei marinărești și peste șuvițele rasta purta un fes gri de lână. I-a zâmbit obosit lui Luce.

– E timpul.

– Timpul pentru ce? Luce s-a ridicat în coate. Plecăm? Deja? Voiam să-mi iau rămas-bun de la părinți. Probabil că își fac griji.

– Mă gândeam să trecem pe la ei acum, a spus Daniel, ca să îți iei rămas-bun.

– Dar cum le voi explica de ce am dispărut după cina de Ziua Recunoștinței?

Și-a amintit cuvintele lui Daniel din noaptea trecută: deși păreau să fie înăuntrul mesagerului de o veșnicie, în timpul real se scurseseră numai câteva ore.

Totuși, pentru Harry și Doreen Price, câteva ore în care fiica lor dispăruse păreau o veșnicie.

Daniel și Roland au făcut schimb de priviri.

– Ne-am ocupat noi, a spus Roland, înmânându-i lui Daniel un set de chei de la mașină.

– Cum v-ați ocupat? a întrebat Luce. Odată tata a sunat la poliție când am întârziat o jumătate de oră de la școală...

– Stai liniștită, puștoaico, a spus Roland. Ești acoperită. Trebuie doar să îți schimbi iute hainele. A arătat spre un rucsac de pe balansoarul de lângă ușă. Ți-a adus Gabbe lucrurile.

– Ăă, mersi, spuse ea nedumerită.

Unde era Gabbe? Și ceilalți? Cabana fusese înțesată de lume noaptea trecută, și domnise o atmosferă intimă și caldă, datorită strălucirii aripilor de înger și aromei de ciocolată caldă și scorțișoară. Amintirea acelei atmosfere, la care se adăuga promisiunea că-și putea lua rămas-bun de la părinți fără a ști unde avea să meargă, făcea ca această dimineață să-i pară pustie.

Scanned by CamScanner

A simțit podeaua aspră sub picioarele goale. Când și-a coborât privirea, a văzut că purta încă rochia albă, strâmtă și simplă, pe care o avusese în Egipt, în ultima viață pe care o vizitase prin mesageri. Bill îi spusese s-o poarte.

Nu, nu Bill, ci *Lucifer*. Privise lacom și aprobator pe când ea își vâra săgețile în betelie, meditând la sfatul pe care el i-l dăduse în legătură cu uciderea propriului suflet.

Niciodată, niciodată, niciodată. Luce avea așa de multe lucruri pentru care să trăiască.

În vechiul rucsac verde pe care mai de mult îl lua în taberele de vară, Luce și-a găsit pijamaua preferată și costumul de flanelă cu dungi roșii și albe, împăturit frumos, iar dedesubt erau papucii albi.

– Dar e dimineață, a spus Luce. De ce am nevoie de pijama?

Daniel și Roland au făcut iar schimb de priviri, iar de data aceasta s-au străduit să nu pufnească în râs.

– Ai încredere în noi, a spus Roland.

După ce s-a îmbrăcat, Luce a ieșit în urma lui Daniel din cabană, iar vântul îi biciuia umerii lați în timp ce mergeau amândoi spre apă pe țărmul presărat cu pietricele.

Insulița din apropiere de Tybee se afla cam la un kilometru de coasta orașului Savannah. Dincolo de fâșia aceea de mare, Roland îi promisese că aștepta o mașină.

Aripile lui Daniel erau ascunse, dar trebuie să fi simțit că ea cerceta cu privirea locul de unde îi înfloreau din umeri.

– Când totul va fi aranjat, vom zbura oriunde va fi nevoie pentru a-l opri pe Lucifer. Până atunci, e mai bine să rămânem pe pământ.

– Bine, a spus Luce.

– Ne întrecem până în partea cealaltă?

Răsuflarea ei a înghețat aerul.

– Îmi vine să te bat.

Scanned by CamScanner

– E drept. Și-a strecurat un braț pe după talia ei, ca s-o încălzească. Atunci poate ar fi mai bine să mergem cu barca. Să-mi menajez orgoliul.

L-a privit cum dezleagă o mică barcă metalică, cu vâsle. Lumina palidă ce se răsfrângea pe suprafața apei a dus-o cu gândul la ziua în care se întrecuseră pe lacul secret de la Sword & Cross. Pielea îi scânteiase când urcaseră pe stânca netedă din mijloc ca să-și tragă sufletul, apoi stătuseră pe piatra încălzită de soare, în timp ce arșița amiezii le usca trupurile. Abia dacă îl cunoștea pe Daniel pe vremea aceea, nu știa că este înger și deja era periculos de îndrăgostită de el.

– Înotam împreună pe vremea când trăiam în Tahiti, nu? a întrebat ea, surprinsă că-și amintea de încă un moment în care părul ud al lui Daniel scânteia în soare.

Daniel a privit-o și ea a înțeles cât însemna pentru el că poate în sfârșit să împărtășească amintiri din trecutul lor. Părea așa de mișcat încât Luce se temu să nu izbucnească în plâns.

În schimb, a sărutat-o tandru pe frunte și a spus:

– Și m-ai bătut de fiecare dată, Lulu.

Nu au vorbit prea mult în timp ce Daniel vâslea. Era de ajuns pentru Luce să privească cum i se încordau mușchii de fiecare dată când trăgea înapoi de vâsle, să audă cum acestea lovesc apa rece, să respire mirosul sărat al oceanului. Soarele se înălța deasupra ei, încălzindu-i spatele, dar pe măsură ce se apropiau de uscat, a văzut ceva care a înfiorat-o.

A recunoscut pe dată Fordul Taurus alb din 1993.

– Ce s-a întâmplat?

Daniel a observat că Luce încremenise aproape în timp ce barca atingea țărmul. Ah, aia e problema. Nu părea să-și facă griji când a sărit din barcă și i-a întins o mână lui Luce.

Scanned by CamScanner

Pământul era acoperit cu un strat vegetal și emana un miros puternic. Lui Luce îi amintea de copilărie, toamna, când alerga prin pădurile din Georgia, bucurându-se de promisiunea năzdrăvăniilor și aventurii.

– Nu e ceea ce crezi tu, a spus Daniel. Când Sophia a fugit de la Sword & Cross, după... Luce aștepta, cu inima cât un purice, sperând că Daniel nu avea să spună „după ce a ucis-o pe Penn". După ce am aflat cine era de fapt, îngerii i-au confiscat mașina. Chipul îi împietri. Atâta lucru ne datorează și ea, ba chiar mult mai mult de atât.

Luce s-a gândit la fața albă a lui Penn, pe când viața se scurgea din ea.

– Unde e Sophia acum?

Daniel a clătinat din cap.

– Nu știu. Din nefericire, probabil că o să aflăm în curând. Am sentimentul că o să-și bage ea cumva coada în planurile noastre. Și-a scos cheile din buzunar și a vârât una în portiera de pe partea pasagerului. Dar nu de-asta ar trebui să-ți faci griji acum.

Luce i-a aruncat o privire în timp ce se afunda în scaunul cu tapițerie gri.

– Atunci de ce ar trebui să-mi fac griji?

Daniel a răsucit cheia, iar mașina s-a cutremurat, revenind ușor la viață. Ultima oară când stătuse pe acest scaun se temuse că era singură cu el. Era prima noapte în care se sărutaseră, cel puțin din câte știa ea la vremea aceea. Luce tocmai își punea centura de siguranță când a simțit degetele lui Daniel atingându-le pe ale ei.

– Nu uita, a spus ușor și s-a întins să-i prindă centura, lăsându-și mâna să poposească peste a ei. E un truc aici.

A sărutat-o pe obraz, apoi a dat în marșarier și a ieșit în grabă din pădurea umedă, pornind pe o șosea îngustă cu două benzi. Erau singuri pe drum.

Scanned by CamScanner

– Daniel? a spus Luce din nou. De ce altceva ar trebui să-mi fac griji?

Daniel a aruncat o privire la pijamaua lui Luce.

– Cât de bine te pricepi s-o faci pe bolnava?

Fordul alb aștepta pe aleea din spatele casei părinților lui Luce, în timp ce ea se furișa pe lângă cei trei arbuști de azalee de lângă fereastra camerei ei. Vara, cârceii de roșii ieșeau din pământul negru, dar iarna, curtea laterală părea stearpă și mohorâtă, nu tocmai primitoare. Nici nu-și mai amintea de când nu mai stătuse aici. Se mai furișase din trei internate până atunci, dar niciodată din casa părinților ei. Acum se furișa *înăuntru*, dar nu prea știa cum să deschidă fereastra. A privit cartierul adormit, ziarul de dimineață, în punga de plastic înrourată de la marginea peluzei părinților ei, inelul vechi, fără plasă al panoului de baschet de pe aleea familiei Johnson de vizavi. Nimic nu se schimbase de când plecase ea. Nimic în afară de Luce. Dacă Bill izbutea ce-și propusese, avea să dispară și cartierul acesta?

I-a mai făcut o dată cu mâna lui Daniel, care stătea în mașină, a inspirat adânc și și-a înfipt cu putere degetele ca să forțeze panoul de jos, lipit de vopseaua albastră, crăpată a pervazului.

A reușit imediat. Cineva din interior deja ridicase plasa. Luce s-a oprit, uluită, în timp ce perdelele albe de muselină se dădeau în lături și capul jumătate blond, jumătate brunet al fostei sale inamice Molly Zane umplea spațiul deschis.

– Sal'tare, Chiftea.

Luce a simțit cum se zbârlește când a auzit porecla pe care o căpătase în prima ei zi la Sword & Cross. La *asta* se refereau Daniel și Roland când spuseseră că s-au ocupat ei de situația de acasă?

Scanned by CamScanner

– Ce cauți aici, Molly?

– Haide, că nu te mușc. Molly îi întinse mâna. Avea unghiile date cu lac de un verde smarald, sărit pe alocuri.

Luce a prins-o pe Molly de mână, s-a aplecat și s-a strecurat pe fereastră, vârând mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

Dormitorul ei părea mic și învechit, ca o capsulă a timpului a unui avatar al lui Luce din trecut. Pe ușă era un poster înrămat cu Turnul Eiffel. Mai era și panoul cu medaliile câștigate cu echipa de înot de la școala primară din Thunderbolt. Iar acolo, sub plapuma cu imprimeuri verzi și galbene în stil hawaiian o zări pe cea mai bună prietenă a ei, Callie.

Callie a sărit din așternuturi, a ocolit în grabă patul și s-a aruncat în brațele lui Luce.

– Mi-au tot spus că n-o să pățești nimic, dar păreau că mint, că sunt îngroziți, dar că n-au să-mi sufle o vorbă despre asta. Tu îți dai seama cât de înspăimântător a fost? Parcă ai fi dispărut cu totul de pe fața pământului...

Luce a strâns-o și ea tare în brațe. Din câte știa Callie, Luce era plecată doar de noaptea trecută.

– Bun, fetelor, a mârâit Molly desprinzând-o pe Luce de Callie, puteți să vă țocăiți și mai târziu. N-am stat în patul tău toată noaptea cu peruca aia ieftină de plastic în cap, prefăcându-mă că sunt Luce și am probleme la stomac, ca să ne dați voi acum de gol. A dat ochii peste cap și a adăugat: Diletantelor.

– Stai un pic. Ce ai făcut? a întrebat Luce.

– După ce ai... dispărut, a spus Callie cu respirația întretăiată, știam că nu avem cum să le explicăm așa ceva alor tăi. Adică eu abia dacă am înțeles, deși am văzut cu ochii mei. Când Gabbe a dres curtea din spate, le-am spus alor tăi că te simți nasol și te-ai dus la culcare, iar Molly s-a dat drept tine și...

Scanned by CamScanner

– Noroc că am găsit asta în dulapul tău, a zis Molly răsucind pe după deget buclele unei peruci negre. Ți-a rămas de la Halloween?

– Eram Femeia-Minune. Luce a schițat o grimasă, regretând, și nu pentru prima oară, costumul de Halloween din școala generală.

– Ei bine, a mers.

Era ciudat să vadă că Molly, care mai demult fusese de partea lui Lucifer, o ajuta. Dar nici măcar Molly, asemenea lui Cam și lui Roland, nu voiau să mai cadă o dată. Așadar iată, erau acum o echipă, în mod straniu chiar se putea spune că împărțiseră același pat.

– Mi-ai acoperit spatele? Nu știu ce să spun. Mersi.

– Mă rog. Molly a dat din cap spre Callie ca să nu mai fie ea ținta recunoștinței lui Luce. Ea a fost de fapt diavolul mieros la vorbă. Ei să-i mulțumești. A scos un picior pe fereastra deschisă, apoi le-a întrebat: Credeți că vă descurcați singure mai departe? Eu trebuie să asist la o întrunire la Waffle House.

Luce i-a făcut lui Molly semn că totul era în regulă și s-a trântit pe pat.

– Of, Luce, a șoptit Callie. Când ai plecat tu, toată grădina s-a acoperit de un *praf* cenușiu. Iar blonda aia, Gabbe, a fluturat o dată din mână și a *dispărut* tot. Apoi am spus că ești bolnavă, că toți ceilalți au plecat acasă și ne-am apucat să spălăm vasele cu părinții tăi. Și la început mi s-a părut că fata aia, Molly, e cam nașpa, dar de fapt e super. A mijit ochii. Dar tu unde ai fost? Ce ți s-a întâmplat? Chiar m-ai speriat, Luce.

– Nici măcar nu știu cu ce să încep, a spus Luce.

S-a auzit un ciocănit și apoi ușa ei a scos un scârțâit familiar în timp ce se deschidea.

Scanned by CamScanner

În prag stătea mama ei, nemachiată și drăguță, iar părul ciufulit în somn era îmblânzit de o agrafă galbenă în formă de banană. Avea în mână o tavă din rafie pe care se aflau două pahare cu suc de portocale, două farfurii cu pâine prăjită unsă cu unt și o cutie de Alka-Seltzer.

– Se pare că cineva se simte mai bine.

Luce a așteptat ca mama ei să pună tava jos pe noptieră, apoi i-a cuprins talia cu brațele și și-a afundat fața în halatul ei de baie roz, plușat. Îi dăduseră lacrimile și și-a tras nasul.

– Fetița mea, a spus mama și i-a pipăit fruntea și obrajii lui Luce sa vadă dacă nu cumva are febră.

Chiar dacă nu îi mai vorbise de o veșnicie pe tonul acela așa de blând, Luce se simțea tare bine auzindu-l.

– Te iubesc, mamă.

– Nu-mi spune că e prea bolnavă pentru cumpărăturile de Black Friday. Tatăl lui Luce a apărut în prag, ținând în mână o stropitoare verde de plastic. Zâmbea, dar în ochii lui, ascunși în spatele ochelarilor fără rame, se citea îngrijorarea.

– Mă simt mai bine, a spus Luce. Dar...

– Oh, Harry, a spus mama lui Luce. Știi că nu poate să rămână. Trebuie să se întoarcă la școală. Apoi i s-a adresat din nou lui Luce: Iubito, a sunat Daniel adineauri. A spus că poate să te ia el și să te ducă la Sword & Cross. Am spus că desigur eu și tatăl tău ne-am bucura, dar...

– Nu, a intervenit Luce, amintindu-și de planul pe care i-l expusese Daniel în mașină. Chiar dacă eu nu pot merge, voi ar trebui să vă vedeți de cumpărăturile de Black Friday. Doar e tradiție în familia Price.

Au căzut de acord ca Luce să meargă cu Daniel, iar părinții ei să o ducă pe Callie la aeroport. În timp ce fetele mâncau, părinții lui Luce stăteau pe marginea patului și discutau despre Ziua Recunoștinței („Gabbe a lustruit toate porțelanurile, ce înger de fată"). Când au trecut la

Scanned by CamScanner

chilipirurile de Black Friday pe care le vânau („Tatăl tău își ia mereu numai scule"), Luce și-a dat seama că ea nu spusese mai nimic, doar câteva interjecții stupide precum „Îhî" și cuvinte de umplutură cum ar fi „Serios?"

Când în sfârșit părinții ei s-au ridicat să le ducă farfuriile la bucătărie și Callie s-a apucat să-și facă bagajele, Luce a mers în baie și a încuiat ușa.

Nu mai fusese singură de o veșnicie sau cel puțin așa i se părea. S-a așezat pe scăunelul din fața măsuței de toaletă și a privit în oglindă.

Era tot ea, dar arăta altfel. Sigur, Lucinda Price îi întorcea privirea. Dar în același timp...

Mai era și Layla, judecând după buzele pline, Lulu, după buclele bogate, Lu Xin după privirea tăioasă a ochilor căprui, Lucia, după scânteierea lor. Nu era singură. Poate că nu avea să mai fie niciodată singură. Din oglindă o privea fiecare încarnare a Lucindei și se întreba: *Ce se va alege de noi? Dar de trecutul și de iubirea noastră?*

A făcut un duș și și-a luat o pereche de jeanși curați, cizmele negre de călărie și un pulover lung alb. S-a așezat pe valiza lui Callie, în vreme ce prietena ei se chinuia să închidă fermoarul. Liniștea care se lăsase între ele era cumplită.

– Ești cea mai bună prietenă a mea, Callie, a spus Luce într-un târziu. Mi se întâmplă lucruri pe care nu le înțeleg. Dar nu au legătură cu tine. Îmi pare rău că nu pot să-ți explic mai clar de atât, dar mi-a fost atât de dor de tine.

Callie și-a încordat umerii.

– Pe vremuri îmi spuneai totul.

Însă din schimbul lor de priviri îți dădeai seama că amândouă știau că acest lucru nu mai era posibil.

Din fața casei s-a auzit zgomotul unei portiere trântite.

Prin transperantele deschise, Luce l-a văzut pe Daniel străbătând aleea. Și cu toate că trecuse mai puțin de o oră

Scanned by CamScanner

de când o lăsase acasă, când l-a văzut, Luce a simțit că inima îi bate nebunește și că obrajii i se aprind. Pășea agale, de parcă ar fi plutit, iar eșarfa roșie zbura în urma lui purtată de vânt. Până și Callie privea cu gura căscată.

Părinții lui Luce au venit în hol alături de ele – mai întâi tata, apoi mama, iar Callie a strâns-o tare în brațe și i-a șoptit iute:

– A fost foarte frumos ce-am văzut azi-noapte, te-am văzut pe tine intrând în... *umbra* aia. Vreau să știi lucrul ăsta.

Luce a simțit că o ustură din nou ochii. A strâns-o din nou pe Callie și a șoptit:

– Mulțumesc.

Apoi a pornit pe alee și s-a afundat în brațele lui Daniel și în promisiunea pe care o aduceau cu ele.

– Aici erați, porumbeilor! Chiar vă purtați ca niște porumbei, a spus Arriane cu glasul ei cântat scoțând capul din spatele unei biblioteci lungi. Stătea cu picioarele încrucișate pe un scaun de lemn și jongla cu câteva mingi Hacky Sack. Purta o salopetă și bocanci militărești și avea părul brunet împletit în două codițe.

Luce nu se bucura prea tare că se afla din nou la biblioteca de la Sword & Cross. Fusese renovată după incendiul care o distrusese, dar în aer plutea încă un miros de ars. Facultatea explicase incendiul ca pe un accident ciudat, dar cineva murise totuși – Todd, un student liniștit pe care Luce abia dacă îl întâlnise până în noaptea cu pricina, iar ea știa că în spatele poveștii se ascundea un adevăr mai sumbru. Avea mustrări de conștiință. Îi amintea prea tare de Trevor, un băiat de care fusese cândva îndrăgostită. Și el murise într-un incendiu inexplicabil.

Scanned by CamScanner

Acum, în timp ce ea și Daniel ocoleau un raft cu cărți îndreptându-se spre zona de studiu a bibliotecii, Luce a văzut că Arriane nu era singură. Erau cu toții acolo: Gabbe, Roland, Cam, Molly, Annabelle – îngerul cu picioare lungi și cu părul roz aprins –, ba chiar și Miles și Shelby, care le-au făcut entuziasmați cu mâna și categoric arătau altfel decât ceilalți îngeri, dar în același timp diferiți de adolescenții obișnuiți.

Miles și Shelby se... *se țineau de mână*? Dar când i-a privit din nou, mâinile lor dispăruseră pe sub masa la care stăteau cu toții. Miles și-a tras mai jos șapca. Shelby și-a dres glasul și s-a aplecat asupra unei cărți.

– E cartea ta, i-a spus Luce lui Daniel imediat ce a observat cotorul gros cu lipiciul maro, sfărâmicios de jos. Pe coperta ștearsă scria *Veghetorii, Mit în Europa medievală* de Daniel Grigori.

A întins instinctiv mâna spre coperta gri-deschis. A închis ochii, deoarece îi amintea de Penn, care găsise cartea în ultima noapte a lui Luce ca studentă la Sword & Cross și deoarece fotografia din interiorul copertei era primul lucru care o convinsese că ceea ce îi spusese Daniel despre povestea lor putea fi posibil.

Era o fotografie făcută într-o altă viață, în Helston, Anglia. Și deși n-ar fi trebuit să fie cu putință, nu exista îndoială în această privință: tânăra din fotografie era chiar ea.

– Unde ai găsit-o? a întrebat Luce.

Pesemne că glasul o trădase, deoarece Shelby a întrebat-o:

– Da' ce e așa deosebit la vechitura asta prăfoasă?

– Înseamnă foarte mult. Acum e singura noastră cheie, a spus Gabbe. Odată Sophia a încercat să-i dea foc.

– Sophia? Luce și-a dus fulgerător mâna la inimă. Domnișoara Sophia a încercat... Incendiul din bibliotecă? Ea a fost de vină?

Scanned by CamScanner

Ceilalți au încuviințat din cap.

– Ea l-a ucis pe Todd, a spus Luce lipsită de vlagă.

Deci *nu fusese* vina lui Luce. Încă o viață ce trebuia așternută la picioarele Sophiei. Dar asta n-a făcut-o pe Luce să se simtă mai bine.

– Și a fost teribil de șocată în noaptea în care i-ai arătat-o, a spus Roland. Am fost cu toții șocați, mai ales că ai trăit să vorbești despre asta.

– Am vorbit despre sărutul lui Daniel, și-a amintit Luce, îmbujorându-se. Și despre faptul că am supraviețuit. Asta a surprins-o pe domnișoara Sophia?

– În parte, a spus Roland. Dar mai sunt și alte lucruri în carte pe care Sophia n-ar fi vrut să le afli.

– Nu era un dascăl cine știe ce, nu? interveni Cam și îi aruncă un zâmbet larg lui Luce, spunându-i, parcă, ce dor i-a fost de ea.

– Ce anume nu ar fi vrut să aflu?

Toți îngerii s-au întors să-l privească pe Daniel.

– Noaptea trecută ți-am spus că nici unul dintre îngeri nu-și amintește unde am aterizat atunci când am căzut, a spus Daniel.

– A, da, apropo de asta... Cum e posibil? a întrebat Shelby. Ai crede că o asemenea întâmplare își lasă totuși amprenta asupra cuiva cu memoria antrenată.

Cam s-a înroșit la față.

– Încearcă și tu să vezi cum e să cazi vreme de nouă zile prin mai multe dimensiuni, trilioane de kilometri, să aterizezi pe burtă, să-ți frângi aripile, să te rostogolești, cu mințile zdruncinate, cine știe cât timp, să rătăcești zeci de ani prin deșert în căutarea unor indicii legate de identitatea ta sau de locul în care te afli și apoi să vii să vorbești.

– Bun, ai probleme de acceptare, a spus Shelby, luându-și glasul acela ascuțit. Dacă ar fi să-ți pun un diagnostic...

Scanned by CamScanner

– Ei, cel puțin îți amintești că era și un deșert pe acolo, remarcă Miles plin de tact, ceea ce i-a stârnit râsul lui Shelby.

Daniel s-a întors spre Luce.

– Am scris cartea asta după ce te-am pierdut în Tibet..., dar înainte să te întâlnesc în Prusia. Știu că ai vizitat acea viață în Tibet pentru că eu te-am urmat acolo, așa că înțelegi, poate, că pierzându-te în felul acela m-a făcut să mă înham la atâția ani de cercetare și de studiu, pentru a găsi o cale de a evita blestemul.

Luce și-a ferit privirea. Moartea ei în Tibet îl făcuse pe Daniel să se arunce de pe o stâncă și se temea ca istoria să nu se repete.

– Cam are dreptate, a spus Daniel. Nici unul dintre noi nu-și amintește unde am aterizat. Am rătăcit prin deșert până când s-a isprăvit; am străbătut câmpii, văi și mări până când acestea au lăsat din nou locul deșertului. Numai când am început să ne regăsim unul pe celălalt și să punem cap la cap povestea, ne-am amintit că mai demult fuseserăm îngeri. Dar au existat relicve create după Cădere, mărturii care să amintească de istoria noastră, găsite de oameni și păstrate drept comori, daruri, după câte cred ei, de la o zeitate de neînțeles. Multă vreme, trei dintre relicve au fost îngropate într-un templu din Ierusalim, dar în timpul Cruciadelor au fost furate și duse în diferite locuri. Nici unul dintre noi nu știe unde. Cu multe sute de ani în urmă, când am făcut cercetări, m-am concentrat asupra epocii medievale și am apelat la toate sursele posibile, într-un fel de vânătoare teologică de relicve, a continuat Daniel. În esență, ideea e că dacă aceste trei artefacte pot fi adunate și strânse laolaltă pe Muntele Sinai...

– De ce pe Muntele Sinai? a întrebat Shelby.

– Aici, canalele de comunitare dintre Tron și Pământ sunt mai apropiate ca oriunde, a explicat Gabbe fluturându-și

Scanned by CamScanner

părul. Acolo a primit Moise cele Zece Porunci și tot acolo intră îngerii când poartă mesaje de la Tron.

– Un fel de trambulină spre Divinitate, a adăugat Arriane lansând prea sus o bilă Hacky Sack, care a lovit o lustră de deasupra.

– Dar, înainte să întrebi, a spus Cam, privind-o special pe Shelby, Muntele Sinai nu este locul inițial al Căderii.

– Ar fi mult prea simplu, a spus Annabelle.

– Dacă toate relicvele sunt adunate pe Muntele Sinai, a continuat Daniel, atunci teoretic am putea descoperi locul Căderii.

– Teoretic, a zis Cam cu un râset batjocoritor. Chiar trebuie să spun eu că există un semn de întrebare în privința validității muncii de cercetare a lui Daniel...

Daniel și-a încleștat fălcile.

– Ai tu o idee mai bună?

– Nu crezi, i-a răspuns Cam ridicând glasul, că teoria ta pune mare preț pe ideea că aceste relicve sunt mai mult decât niște simple zvonuri? Și cine știe dacă au asemenea puteri?

Luce a cercetat cu privirea grupul de îngeri și de demoni din fața ei, singurii aliați pe care-i avea în încercarea ei de a se salva, pe ea și pe Daniel... și lumea întreagă.

– Deci în nouă zile trebuie să ajungem în acest loc necunoscut.

– În mai puțin de nouă zile, a spus Daniel. Peste nouă zile va fi prea târziu. Lucifer și ceata lui de îngeri alungați din Rai va fi sosit deja.

– Dar dacă ajungem înaintea lui Lucifer la locul Căderii, atunci ce se întâmplă? a întrebat Luce.

Daniel a clătinat din cap.

– Nu știm. Nu am spus niciodată nimănui despre carte deoarece, Cam are dreptate în privința asta, nu știu sincer ce o să iasă. Nici măcar n-am aflat că Gabbe a publicat-o

Scanned by CamScanner

decât mulți ani mai târziu și deja îmi pierdusem interesul pentru cercetări. Tu mai murișești o dată între timp, și cum nu mai erai acolo să-ți joci rolul...

– *Rolul*? a întrebat Luce.

– Pe care deocamdată nu prea îl înțelegem...

Gabbe i-a dat un cot lui Daniel, retezându-i vorba.

– Vrea să spună că totul se va lămuri la momentul potrivit.

Molly și-a tras o palmă peste frunte.

– Serios? Totul se va lămuri? Atâta știți? Pe asta mizați?

– Pe asta și pe importanța ta, a spus Cam adresându-i-se lui Luce. Tu ești pionul pentru care se înfruntă forțele binelui și ale răului și tot ce mai există între ele.

– Poftim? a șoptit Luce.

– Taci. Daniel și-a îndreptat atenția asupra lui Luce. Nu-l băga în seamă.

Cam a pufnit disprețuitor, dar nimeni nu i-a dat atenție. Rămăsese acolo, ca un oaspete nepoftit. Îngerii și demonii erau tăcuți. Nimeni nu avea să mai sufle nici o vorbă despre rolul pe care îl juca Luce în oprirea Căderii.

– Deci, toate informațiile astea și toată vânătoarea asta de relicve apar în carte? a întrebat ea.

– Oarecum, a spus Daniel. Trebuie să reiau textul, să-mi reîmprospătez memoria. Sper ca atunci să-mi dau seama de unde trebuie să începem.

Ceilalți s-au dat la o parte să-i facă lui Daniel loc la masă. Luce a simțit cum Miles o mângâie ușor pe braț. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte de când venise prin intermediul mesagerului.

– Pot să stau puțin de vorbă cu tine? a întrebat-o Miles în șoaptă. Luce?

Uitându-se la el, Luce și-a dat seama că ceva îl chinuie, și-a amintit de acele ultime clipe petrecute în curtea din spate a părinților ei, când Miles i-a întors imaginea.

Scanned by CamScanner

Nu vorbiseră până atunci despre sărutul lor pe acoperișul camerei ei de cămin din Shoreline. Desigur, Miles știa că fusese o greșeală, dar de ce simțea Luce că-i dă speranțe zadarnice ori de câte ori era drăguță cu el?

– Luce. Era Gabbe, venise lângă Miles. M-am gândit să-ți spun – i-a aruncat o privire lui Miles – că dacă vrei să treci pe la Penn, acum ar fi momentul potrivit.

– Bună idee. Luce a dat din cap. Îi aruncă lui Miles o privire ca pentru a se scuza, dar acesta se mulțumi să-și tragă șapca pe ochi și se întoarse să-i șoptească ceva lui Shelby.

– Hm, a făcut Shelby indignată. Stătea în spatele lui Daniel și încerca să citească peste umărul lui din carte. Și cum rămâne cu mine și cu Miles?

– Voi vă întoarceți la Shoreline, a spus Gabbe, amintindu-i lui Luce mai mult ca niciodată de profesorii ei de la Shoreline. Trebuie să le dai de veste lui Steven și Francescăi. Se poate să avem nevoie și de ajutorul lor și de al vostru. Spune-le, a adăugat ea și a tras adânc aer în piept, spune-le că se întâmplă deja. Că etapa finală a început, deși nu așa cum ne-am fi așteptat noi. Spune-le totul. Știu ei ce au de făcut.

– Bine, s-a învoit Shelby, încruntată. Am înțeles, șefa.

– Olarioooo, a făcut Arriane, cu mâinile pâlnie la gură. Dacă, ăă, Luce vrea să plece, va trebui s-o ajute cineva să iasă pe fereastră. A bătut darabana pe masă, cu un aer sfios. Am înălțat o baricadă din cărți în dreptul intrării, în cazul în care s-ar găsi vreun curios de la Sword & Cross să ne deranjeze.

– Voluntar!

Cam o și luase de brat pe Luce. Aceasta a dat să se împotrivească, dar nici unul dintre îngeri nu părea să creadă că era o idee proastă. Daniel nici măcar nu băgase de seamă.

În apropierea ieșirii din spate, Shelby și Miles îi strigară lui Luce să fie atentă, unul mai energic, celălalt mai blând.

Scanned by CamScanner

Cam a mers împreună cu ea la fereastră, afișând un zâmbet radios. A ridicat geamul și au privit amândoi campusul în care se cunoscuseră, unde deveniseră apropiați, unde o păcălise să-l sărute. Nu erau numai amintiri neplăcute...

El a sărit primul pe fereastră și a aterizat ușor pe pervaz, apoi i-a întins mâna.

– Domniță...

Strângerea lui era puternică, și ea s-a simțit mică și imponderabilă când Cam a coborât de pe pervaz, parcurgând două etaje în două secunde. Avea aripile ascunse, dar se mișca la fel de grațios, de parcă ar fi zburat. Au aterizat ușor pe iarba înrourată.

– Presupun că nu îți dorești compania mea, a spus el. La cimitir, nu în general.

– Nu, mersi.

El și-a ferit privirea și a vârât mâna în buzunar, de unde a scos un clopoțel de argint. Părea străvechi și avea scrijelite pe el caractere ebraice. I l-a dat lui Luce.

– Sună din el când vrei să urci înapoi.

– Cam, a spus Luce. Ce rol joc eu în toată povestea asta?

Cam s-a întins să-i atingă obrazul, apoi s-a răzgândit, iar mâna i-a plutit o vreme prin aer.

– Daniel are dreptate. Nu e treaba noastră să-ți spunem.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, și-a îndoit genunchii și s-a ridicat de la pământ. Nici măcar nu a mai privit înapoi.

Luce a cercetat o clipă cu privirea campusul și a lăsat aerul familiar și umed de la Sword & Cross să i se lipească de piele. Nu-și dădea seama dacă școala deprimantă, cu clădirile ei uriașe, sumbre, în stil neogotic, și peisajul trist, macabru erau diferite sau rămăseseră la fel.

A străbătut campusul, pășind pe iarba culcată, nemișcată de lângă cantină, trecând prin dreptul dormitoarelor tăcute

Scanned by CamScanner

până a ajuns la poarta din fier forjat a cimitirului. Acolo s-a oprit și a simțit că i se face pielea de găină.

Cimitirul din mijlocul campusului arăta și mirosea și acum ca o gură de canal. Praful stârnit în timpul bătăliei îngerilor se risipise. Era încă destul de devreme, așa încât majoritatea studenților dormeau încă și, oricum, erau slabe șanse să se plimbe vreunul dintre ei prin cimitir, asta dacă nu era cumva pedepsit. A intrat pe poartă și a mers înainte printre pietrele de mormânt într-o rână și printre mormintele noroioase.

În capătul îndepărtat se afla mormântul lui Penn. Luce a îngenuncheat în fața locului în care prietena ei își afla odihna veșnică. Nu avea flori la ea și nici nu știa vreo rugăciune, așa că și-a pus palmele pe iarba rece și udă, a închis ochii și i-a trimis lui Penn câteva vorbe din suflet, temându-se că ar putea să nu ajungă niciodată la ea.

Când s-a întors la fereastra bibliotecii, Luce era nervoasă. Nu avea nevoie de Cam sau de clopoțelul lui exotic. Putea urca și singură până la pervaz.

Nu i-a fost prea greu să ajungă până la porțiunea mai joasă a acoperișului înclinat și de acolo a reușit să mai urce puțin până în dreptul pervazului lung și îngust de sub fereastra bibliotecii. Avea peste jumătate de metru lățime. În timp ce se târa de-a lungul lui, răzbăteau până la ea glasul lui Cam și cel al lui Daniel. Se certau.

– Dacă ne prind pe vreunul dintre noi? s-a auzit glasul ridicat, stăruitor al lui Cam. Știi că suntem mai puternici împreună, Daniel.

– Dacă nu ajungem la timp, nici nu contează forța noastră. Vom fi nimiciți.

Scanned by CamScanner

Parcă îi și vedea. Cam cu pumnii încleștați și ochii verzi aruncând săgeți și Daniel impasibil și de neclintit, cu brațele încrucișate la piept.

– Nu am încredere că n-ai acționa în interes propriu. Vocea lui Cam era aspră. Slăbiciunea ta pentru ea e mai presus de cuvântul dat.

– Nu e nimic de discutat aici, a spus Daniel pe același ton. Singura soluție este să ne despărțim.

Ceilalți tăceau, probabil gândeau același lucru ca și Luce. Cam și Daniel se aveau aproape ca frații, de aceea nimeni nu îndrăznea să intervină între ei.

A ajuns la fereastră și a văzut că cei doi îngeri se uitau fix unul la altul. S-a prins cu mâinile de pervaz. S-a simțit mânată – dar nu avea să mărturisească niciodată acest lucru – pentru că reușise să ajungă înapoi în bibliotecă fără ajutorul nimănui. Probabil că nici unul dintre îngeri nu avea să bage măcar de seamă. A oftat și a strecurat un picior înăuntru. În acel moment fereastra a început să se zgâlțâie.

Pervazul tremura în mâinile ei cu o asemenea forță încât era cât pe ce să cadă. S-a ținut mai bine și simțea și în adâncul ei vibrațiile, de parcă i s-ar fi cutremurat și inima, și sufletul.

– Cutremur, a șoptit ea. Piciorul ei atingea dosul pervazului chiar când strânsoarea ei slăbea.

– Lucinda!

Daniel a dat fuga la fereastră și a prins-o în brațe. Era și Cam acolo, susținând-o de spate și de ceafă. Rafturile cu cărți s-au zguduit și luminile din bibliotecă au pâlpâit pe când cei doi îngeri o trăgeau pe Luce prin fereastra ce se cutremura, chiar înainte ca aceasta să se facă țăndări.

L-a privit pe Daniel în căutarea unui indiciu. Încă o ținea de încheieturi, dar ochii lui rătăceau dincolo de ea, afară. Privea cerul, care devenise cenușiu, furios.

Scanned by CamScanner

Mai rău decât orice erau vibrațiile stăruitoare care o străbăteau pe Luce, dându-i senzația că se electrocutează. Cutremurul păru să dureze o veșnicie, dar în realitate nu ținu mai mult de cinci, poate zece secunde, timp suficient pentru ca Luce, Cam și Daniel să se prăbușească pe podeaua prăfuită de lemn a bibliotecii.

Apoi cutremurul a încetat. În încăpere se lăsase o tăcere mormântală.

– Ce naiba a fost asta? Arriane s-a ridicat de pe podea. Am ajuns în California și nu știu eu? Habar n-aveam că Georgia e zonă seismică!

Cam și-a scos un ciob lung din antebraț. Luce a icnit când a văzut rângele roșu lunecând pe cotul lui, dar chipul lui nu a trădat vreo suferință.

– N-a fost un cutremur, ci o deplasare seismică în timp.

– *Poftim?* a întrebat Luce.

– Prima din multele ce vor urma. Daniel a privit afară pe fereastra spartă și a văzut un nor cumulus alb care se rostogolea pe cerul de acum albastru. Cu cât Lucifer se apropie mai mult, cu atât vor deveni mai puternice. Îi aruncă o privire lui Cam, care încuviință din cap.

– Tic-tac, oameni buni, a spus Cam. Trece timpul. Trebuie să ne luăm zborul.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 2

DRUMURI SEPARATE

Gabbe a făcut un pas în față.

– Cam are dreptate. Am auzit Balanța vorbind despre asta. Trăgea de mânecile jachetei galbele de cașmir de parcă i-ar fi fost mereu frig. Se numesc cutremure temporale. Sunt niște unduiri în realitatea noastră.

– Și cu cât se apropie mai mult, a adăugat Roland cu înțelepciunea lui discretă, cu cât ne apropiem mai tare de punctul culminant al Căderii lui, cu atât mai frecvente și mai puternice vor fi cutremurele temporale. Timpul șovăie în timp ce se pregătește să se rescrie.

– Ca atunci când ți se blochează tot mai des computerul, până când se strică hardul și pierzi toată lucrarea de douăzeci de pagini? a întrebat Miles. Toată lumea privea uimită. Ce? a făcut el. Vreți să spuneți că îngerii și demonii nu au teme de făcut?

Luce s-a așezat pe unul dintre scaunele de lemn de la o masă goală. Se simțea pustiită, ca și cum cutremurul temporal ar fi desprins ceva important din adâncul ființei ei, ceva ce se pierduse pentru totdeauna. Glasurile răstite ale îngerilor se întrepătrundeau în minte, dar nu distingea nimic util. Trebuiau să-l oprească pe Lucifer, și ea vedea bine că nici unul dintre ei nu știa exact cum să facă acest lucru.

Scanned by CamScanner

– Veneția. Viena. Și Avalon. Glasul limpede al lui Daniel s-a ridicat deasupra celorlalte. S-a așezat lângă Luce, și-a pus brațul pe speteaza scaunului ei și și-a trecut vârfurile degetelor peste umărul ei. Când a luat *Cartea Veghetorilor* și a ridicat-o așa încât s-o vadă cu toții, ceilalți au amuțit. Priveau cu toții atenți.

Daniel a indicat un paragraf cu un text dens. Luce nu realizase până atunci că tomul era scris în limba latină. A recunoscut câteva cuvinte, datorită anilor în care studiase latina la școala din Dover. Daniel subliniase și încercuise mai multe cuvinte și făcuse câteva însemnări pe margini, dar, după atâta timp, paginile erau aproape ilizibile.

Arriane privea și ea de sus.

– Ce e bălmăjeala asta?

Daniel nu a părut descurajat. A adăugat repede și alte însemnări cu un scris sobru și elegant, care i-au dat lui Luce un sentiment plăcut de familiaritate când și-a dat seama că îl mai văzuse. Se delecta cu fiecare clipă în care își amintea cât de lungă și de profundă fusese povestea ei de dragoste cu Daniel, chiar dacă amintirea era una măruntă, asemenea scrisului său frumos ce curgea de-a lungul secolelor, spunându-i că Daniel era al ei.

– O mărturie despre acele vremuri de după Cădere a fost lăsată de îngerii singuratici care fuseseră alungați din Rai, a spus el ușor. Dar este o istorie fragmentară.

– O istorie? a repetat Miles. Deci găsim niște cărți, le citim și de acolo aflăm unde trebuie să mergem?

– Nu e așa de simplu, a spus Daniel. Nu erau cărți în sensul pe care îl înțelegem acum; erau vremurile de început. Așa că istoria și întâmplările noastre erau consemnate prin alte mijloace.

Arriane a zâmbit.

– Aici se complică treaba, nu-i așa?

Scanned by CamScanner

– Povestea s-a păstrat prin relicve – și au fost multe de-a lungul a mii de ani. Dar sunt trei anume care par importante în cercetarea noastră, trei care ne-ar putea spune unde au căzut îngerii pe Pământ. Nu știm ce *reprezintă*, dar știm unde au fost menționate ultima oară: Veneția, Viena și Avalon. În aceste trei locuri se aflau când s-a întreprins cercetarea și când a fost scrisă această carte. Dar a trecut ceva timp de atunci și nici pe vremea aceea nu se știa dacă obiectele respective, oricare ar fi fost ele, se mai aflau acolo.

– Deci asta s-ar putea transforma într-o vânătoare de fantome divine, a spus Cam cu un oftat. Excelent. O să pierdem vremea căutând niște obiecte necunoscute, care poate ne spun, poate nu ce vrem să aflăm, în locuri în care poate s-au aflat, poate nu, vreme de secole.

Daniel a ridicat din umeri.

– Pe scurt, da.

– Trei relicve, nouă zile. Annabelle a ridicat privirea. N-avem prea mult timp.

– Daniel avea dreptate. Gabbe s-a uitat când la el, când la Cam. Trebuie să ne despărțim.

De asta se certau Cam și Daniel înainte să înceapă camera să se cutremure. Dacă, despărțindu-se, aveau sau nu mai multe șanse să găsească la timp relicvele.

După ce Cam a încuviințat din cap, fără tragere de inimă, Gabbe a reluat:

– Atunci rămâne stabilit. Daniel și Luce, voi mergeți în primul oraș. A aruncat o privire peste notițele lui Daniel, apoi i-a zâmbit încurajator lui Luce. Veneția. Porniți spre Veneția și căutați prima relicvă.

– Dar care-i prima relicvă? Știm măcar? Luce s-a aplecat deasupra cărții și a văzut pe margine un desen făcut cu stiloul. Semăna cu o tavă, așa cum căuta mereu mama ei prin magazinele de antichități.

Scanned by CamScanner

Daniel a studiat-o și el și a clătinat ușor din cap, pus în fața imaginii pe care o desenase cu sute de ani în urmă.

– Atât am reușit să scot în urma studierii pseudoepigrafelor, scrierile biblice respinse de biserica timpurie.

Obiectul avea formă ovoidală, cu partea de jos din sticlă, pe care Daniel o redase inteligent desenând fundalul de pe partea cealaltă a bazei transparente. Tava, sau ce-o fi fost relicva aceea, avea de o parte și de alta un soi de mânere ciobite. Daniel desenase chiar și o scară sub ea și, potrivit schiței, artefactul era mare, având cam optzeci de centimetri pe un metru.

– Abia dacă îmi amintesc când am desenat asta. Daniel părea dezamăgit de sine. Știu la fel de bine ca și voi ce este.

– Sunt convinsă că odată ajuns acolo, o să-ți dai seama, a spus Gabbe, străduindu-se să aibă o atitudine încurajatoare.

– O să ne dăm seama, a spus Luce. Sunt sigură de asta.

Gabbe i-a făcut cu ochiul, a zâmbit și a continuat:

– Roland, Annabelle și Arriane, voi trei veți merge la Viena. Asta înseamnă... Buzele i-au tremurat ușor când și-a dat seama ce era pe cale să spună, dar s-a arătat curajoasă oricum. Molly, Cam și cu mine mergem în Avalon.

Cam și-a îndreptat umerii și și-a întins iute aripile uluitor de aurii, lovind-o pe Molly peste față cu vârful aripii drepte și azvârlind-o cu doi metri mai în spate.

– Mai fă o dată asta și ai să vezi tu! Te distrug, s-a stropșit Molly și și-a privit julitura din cot. De fapt..., a zis ea și a pornit-o spre Cam cu pumnul ridicat, când Gabbe a intervenit.

I-a despărțit pe Cam și pe Molly și a oftat adânc, făcând pe martira.

– Aș prefera să nu mă văd eu nevoită să-l distrug pe următorul dintre voi care îl provoacă pe celălalt – le-a zâmbit dulce celor doi demoni tovarăși ai ei –, dar dacă trebuie, o fac. Tare lungi o să mai fie astea nouă zile.

Scanned by CamScanner

– Să sperăm că o să fie lungi, a mormăit Daniel.

Luce s-a întors spre el. Veneția așa cum și-o închipuia era cea din ghidurile de călătorie: imagini desprinse parcă din ilustrate cu bărci ce coboară agale pe micile canale, apusuri mirifice deasupra fleșelor catedralelor și adolescente brunete mâncând înghețată. Însă nu în acest gen de călătorie aveau să pornească ei, căci sfârșitul lumii îi pândea cu gheare tăioase.

– Și odată ce găsim toate cele trei relicve? a întrebat Luce.

– Ne întâlnim pe Muntele Sinai, a spus Daniel, adunăm relicvele...

– Și ne rugăm să ne lămurească în privința locului în care am aterizat când am căzut, a mormăit Cam, frecându-și fruntea posomorât. Și dup-aia merge ușor, nu mai trebuie decât să-l convingem pe diavolul ăsta psihopat care ne ține întreaga existență în fălci să renunțe la planul lui prostesc de a pune stăpânire pe univers. Ce ar putea fi mai simplu de atât? Cred că avem toate motivele să fim optimiști.

Daniel a privit pe fereastra deschisă. Soarele trecea acum pe deasupra dormitoarelor; Luce trebuia să mijească ochii ca să poată privi afară.

– Trebuie să plecăm cât mai repede.

– Bine, a spus Luce. Atunci trebuie să mă duc acasă, să-mi fac bagajele, să-mi iau pașaportul...

Mintea îi lucra frenetic într-o sută de direcții, făcând o listă cu toate cele de trebuință. Părinții ei aveau să mai stea la mall cel puțin câteva ore, timp suficient să dea o fugă și să-și strângă lucrurile...

– Ce drăguț! a zis Annabelle râzând, apoi a zburat spre ei, cu picioarele la câțiva centimetri de pământ. Avea aripile musculoase, argintiu-închis, ca norii de furtună, și i se iteau prin tăieturile invizibile din tricoul roz aprins. Scuze că intervin, dar... tu nu ai mai călătorit niciodată cu un înger, nu?

Scanned by CamScanner

Sigur că mai călătorise. Sentimentul pe care îl încerca atunci când aripile lui Daniel îi ridicau trupul prin aer i se părea cel mai firesc lucru. Poate că fuseseră călătorii pe distanțe scurte, dar erau de neuitat. Atunci Luce se simțea cel mai aproape de el, când avea brațele pe după talia ei, când inimile lor băteau una lângă cealaltă, iar aripile lui albe îi ocroteau, făcând-o să se simtă iubită, necondiționat și imposibil.

Zburase de zeci de ori cu Daniel în vis, dar numai de trei ori în realitate: o dată pe deasupra lacului ascuns din spatele școlii Sword & Cross, altă dată de-a lungul coastei la Shoreline și din nori spre cabană, cu numai o noapte în urmă.

– Presupun că nu am zburat niciodată așa de departe împreună, a spus ea într-un târziu.

– Pentru voi doi pare să fie mai greu până vă porniți, nu s-a putut abține Cam.

Daniel l-a ignorat.

– În condiții normale, cred că ți-ar plăcea călătoria. Deodată s-a întunecat la față. Dar în următoarele nouă zile, nimic nu va fi normal.

Luce i-a simțit mâinile pe umeri, strângându-i părul și ridicându-i-l de pe ceafă. A sărutat-o pe gât și i-a cuprins talia cu brațele. Luce a închis ochii. Știa ce urma. Cel mai frumos sunet din lume, acea fluturare grațioasă a iubirii vieții ei, pe când își scotea la iveală aripile albe ca zăpada pură.

Pentru Luce, lumea s-a întunecat ușor, în umbra aripilor lui pentru o clipă, și a simțit o căldură în suflet. Când a deschis ochii, le-a văzut, splendide ca întotdeauna. S-a lăsat puțin pe spate, adăpostindu-se la pieptul lui Daniel pe când acesta se întoarse spre fereastră.

– Ne despărțim doar pentru scurt timp, i-a anunțat Daniel pe ceilalți. Noroc și zbor lin!

Scanned by CamScanner

Cu fiecare bătaie prelungă a aripilor lui Daniel, înaintau cam trei sute de metri. Pe măsură ce urcau, aerul, la început umed, tipic Georgiei, devenea rece și aspru în plămânii lui Luce. Vântul îi biciuia urechile și ochii au început să-i lăcrimeze. Pământul era tot mai departe, și lumea se amesteca și se strângea într-o impresionantă pânză în nuanțe de verde. Sword & Cross a devenit de dimensiunile unei amprente, apoi a dispărut cu totul.

Prima imagine a oceanului a amețit-o pe Luce și a umplut-o de încântare pe când se îndepărtau de soare, pornind spre întunericul de la orizont.

Să zboare cu Daniel era o experiență mai intensă, mai fascinantă decât ar fi putut reda vreodată memoria ei. Și totuși ceva se schimbase: Luce înțelegea deja. Se simțea în largul ei, în armonie cu Daniel, la adăpost în strânsoarea brațelor lui. Avea gleznele ușor petrecute, iar tălpile ghetelor ei atingeau degetele lui. Trupurile lor se legănau la unison, răspunzând bătăii aripilor lui, care fluturau deasupra capetelor lor și îi fereau de soare, apoi se mișcau înapoi ca să mai bată o dată, puternic.

Au trecut de bolta de nori și s-au pierdut în ceață. În jurul lor erau doar șuvițe albe și se simțea mângâierea umedă a norilor. Încă o bătaie de aripi. O nouă avântare printre nori. Luce nu își luase răgazul să mediteze cum avea să respire ea acolo sus, la hotarele atmosferei. Era cu Daniel. Era la adăpost. Plecaseră să salveze lumea.

Curând, Daniel își opri ascensiunea, acum nu mai zbura ca o rachetă, ci mai degrabă ca o pasăre de pradă. Nu au încetinit, ba chiar înaintau mai repede, dar paralel cu solul; urletul vântului s-a domolit, iar lumea părea de un alb

Scanned by CamScanner

strălucitor și neliniștitor de tăcută, domoală de parcă abia s-ar fi născut și nimeni încă nu descoperise sunetul.

– Te simți bine?

Glasul lui o învăluia ca într-un cocon și îi dădea sentimentul că tot ce era strâmb pe lume putea fi îndreptat prin puterea iubirii lor.

A întors ușor capul spre stânga să-l privească. Pe față i se citea calmul, și avea un surâs blând, liniștitor. Din ochi i se revărsa o lumină violet, așa de bogată încât ea singură ar fi fost de ajuns s-o țină în plutire.

– Ți-e frig, i-a șoptit el la ureche și i-a dezmierdat degetele ca să i le încălzească, împrăștiind prin corpul lui Luce șuvoaie de căldură.

– Acum e mai bine, a spus ea.

Au străpuns pătura de nori. Era ca în avion, când imaginea cețoasă surprinsă prin fereastra ovală trece de la un gri monocrom la o paletă infinită de culori. Diferența era că fereastra și avionul dispăruseră, nemailăsând nimic altceva între pielea ei și nuanțele de roz sidefiu ale norilor pe înserat, indigoul intens al văzduhului înalt.

Peisajul celest se întindea în fața ei, străin și captivant. Ca întotdeauna, o lua pe Luce pe nepregătite. Era o altă lume în care ea și Daniel trăiau singuri, o lume a înălțimilor, vârfurile celor mai înalte minarete ale iubirii.

Ce muritor nu visase la așa ceva? De câte ori nu-și dorise Luce să se afle de partea cealaltă a ferestrei avionului? Să rătăcească prin auriul straniu, palid al unui nor de ploaie atins de sărutarea soarelui? Acum se afla aici, copleșită de frumusețea unei lumi îndepărtate, a cărei atingere o simțea pe piele.

Dar Luce și Daniel nu se puteau opri. Nu se puteau opri nici o clipă vreme de nouă zile, altfel totul ar fi încetat să mai existe.

Scanned by CamScanner

– Cât ne ia să ajungem la Veneția? a întrebat ea.

– N-ar trebui să mai dureze mult, aproape că i-a șoptit Daniel la ureche.

– Vorbești ca un pilot care tot dă ture de o oră și le spune pasagerilor pentru a cincea oară că mai sunt doar zece minute, l-a tachinat Luce.

Văzând că Daniel nu răspunde, a privit în sus spre el. Era încruntat, nedumerit. Nu înțelesese metafora.

– Tu nu ai fost niciodată cu avionul, a spus ea. De ce ai face-o când poți să zbori? a spus ea și a arătat spre superbele lui aripi ce băteau. Probabil că toată așteptarea și rulatul la sol te-ar scoate din minți.

– Mi-ar plăcea să zburăm împreună cu avionul. Poate facem o călătorie în Bahamas. Se ajunge acolo cu avionul, nu?

– Da, a spus Luce și a înghițit în sec. Hai. Nu se putea abține să nu se gândească la toate lucrurile imposibile care trebuiau să se întâmple într-un fel anume pentru ca ei doi să ajungă să călătorească vreodată ca un cuplu normal. Îi venea greu acum să se gândească la viitor, când erau așa de multe în joc. Viitorul era neclar și îndepărtat ca pământul de sub tălpile lor, iar Luce spera că avea să fie la fel de frumos.

– Cât va dura de fapt?

– Patru, poate cinci ore la viteza asta.

– Dar nu va trebui să te odihnești? Să faci iar plinul? Luce a ridicat din umeri, căci, spre rușinea ei, încă nu știa cum funcționa trupul lui Daniel. N-o să-ți obosească brațele?

El a chicotit.

– Poftim?

– Tocmai am zburat din rai și, Doamne, ce obosite îmi sunt brațele. Daniel a strâns-o de talie, tachinând-o. E absurd să crezi că mi-ar putea obosi brațele pentru că te țin pe tine.

Scanned by CamScanner

Dorind parcă să dovedească acest lucru, și-a arcuit spatele, ridicându-și aripile mult deasupra umerilor și bătând o dată din ele, ușor. Pe când trupurile lor pluteau ușor în sus, ocolind un nor, și-a luat un braț de pe talia ei, demonstrându-i că o putea ține la fel de bine cu o singură mână. Brațul liber i s-a arcuit înainte și Daniel și-a trecut degetele peste buzele lui Luce, în așteptarea sărutului ei. Când l-a sărutat, a prins-o din nou de talie cu un braț și și-a eliberat și cealaltă mână, înclinându-se puternic spre stânga. Ea i-a sărutat și mâna aceea. Apoi umerii lui Daniel s-au îndoit peste ai ei, îmbrățișând-o atât de tare încât să-și poată elibera amândouă brațele din jurul taliei ei și, totuși, ea continua să plutească mai departe în aer. Sentimentul era așa de încântător, de copleșitor și de năvalnic încât Luce a izbucnit în râs. Daniel a făcut o buclă amplă în aer și lui Luce îi veni tot părul peste față. Nu-i era teamă. Zbura.

Îl apucă pe Daniel de mâini când acestea îi cuprinseră din nou talia.

– Parcă am fi fost făcuți pentru asta, a spus ea.

– Da, cam așa.

A continuat să zboare, fără să piardă vreo clipă din viteză. Se strecurau rapid printre nori și prin aer, udați de furtuni scurte, minunate, scuturându-se în vânt o clipă mai târziu. Au trecut pe lângă avioane transatlantice cu o asemenea viteză încât Luce și-a imaginat că pasagerii dinăuntru nu observaseră nimic, doar o puternică scânteiere argintie, neașteptată, și poate o ușoară turbulență, stârnindu-le mici valuri în paharele cu băutură.

Norii se subțiau pe măsură ce ei se avântau pe deasupra oceanului. Luce a simțit apa sărată, din străfundurile lui până acolo sus, mirosea ca un ocean de pe o altă planetă, nu a cretă ca în Shoreline, nu sălciu ca acasă. Umbra splendidă a aripilor lui Daniel pe suprafața sa unduitoare o mai

Scanned by CamScanner

liniștea, deși îi venea greu să creadă că făcea și ea parte din imaginea pe care o vedea oglindită în marea tulburată.

– Luce? a spus Daniel.

– Da.

– Cum ți-a fost cu părinții tăi de dimineață?

Ochii ei au urmărit contururile a două insule singuratice de pe întinderea întunecată și apoasă de dedesubt. S-a întrebat în treacăt unde se aflau, cât de departe de casă.

– Greu, a recunoscut ea. Presupun că m-am simțit cum trebuie să te fi simțit tu de un milion de ori. Departe de cei dragi, pentru că nu poți fi sincer cu ei.

– Mă temeam de lucrul ăsta.

– În anumite privințe mi-e mai simplu să fiu cu tine și cu ceilalți îngeri decât cu propriii mei părinți și cu cea mai bună prietenă a mea.

Daniel a rămas o clipă pe gânduri.

– Nu vreau să simți așa. Nu ar fi trebuit să iasă așa. Tot ce am vrut a fost să te iubesc.

– Și eu. Atâta vreau. Dar chiar în timp ce spunea acest lucru, privind spre cerul palid de la răsărit, Luce nu a putut să nu rememoreze acele ultime momente petrecute acasă, dorindu-și să se fi purtat altfel. Ar fi trebuit să-l îmbrățișeze ceva mai mult pe tatăl ei. Ar fi trebuit să aculte, să asculte cu adevărat sfatul mamei ei când a ieșit pe ușă. Ar fi putut să-i dedice mai mult timp celei mai bune prietene și s-o întrebe cum îi mergea în Dover. Nu ar fi trebuit să fie așa de egoistă și de grăbită. Acum cu fiecare secundă se îndepărta tot mai mult de Thunderbolt, de părinții ei și de Callie, și cu fiecare secundă Luce se simțea copleșită de un sentiment din ce în ce mai puternic că era posibil să nu-l mai revadă pe nici unul dintre ei vreodată.

Luce credea din toată inima în misiunea ei, a lui Daniel și a celorlalți îngeri. Dar nu era prima oară când îi părăsea

Scanned by CamScanner

pe cei la care ținea de dragul lui Daniel. S-a gândit la înmormântarea la care asistase în Prusia, la cojoacele cenușii de lână și la ochii înlăcrimați ai celor dragi, încețoșați de durere din pricina morții ei timpurii și bruște. S-a gândit la frumoasa ei mamă din Anglia medievală, unde petrecuse ziua de Sfântul Valentin, la sora ei Helen și la bunele ei prietene Laura și Eleanor. Era singura viață pe care o vizitase în care nu fusese martoră la propria ei moarte, dar văzuse destul încât să știe că existau oameni buni care ar fi fost distruși de inevitabila moarte a Lucindei. Când își imagina acest lucru, stomacul i se făcea ghem. Și atunci Luce s-a gândit la Lucia, fata care fusese încarnarea ei în Italia și care își pierduse familia în război, și nu mai avea pe nimeni în afară de Daniel, fata aceea a cărei viață, indiferent cât de scurtă fusese, meritase trăită tocmai datorită acestei iubiri.

Când s-a lipit mai tare de pieptul lui, Daniel și-a strecurat mâinile pe sub mânecile puloverului ei și și-a trecut degetele în cerculețe peste brațele ei, de parcă i-ar fi trasat mici nimburi pe piele.

– Spune-mi, care a fost cel mai frumos moment din toate viețile tale?

Ar fi vrut să spună: *Când te-am întâlnit pe tine, în fiecare dintre ele*. Dar nu era chiar așa de simplu. Era greu chiar și să se gândească la ele discret. Viețile ei trecute au început să se învolbureze și să se succeadă precum fațetele unui caleidoscop. Era clipa aceea minunată din Tahiti când Lulu îl tatuase pe Daniel pe piept. Și cum renunțaseră la o luptă în China antică pentru că dragostea lor era mai importantă decât orice război. Ar fi putut enumera o mulțime de momente de patimă înflăcărată, o mulțime de sărutări superbe, dulci-amărui. Luce știa însă că nu acelea erau cele mai plăcute clipe.

Scanned by CamScanner

Cea mai frumoasă clipă se petrecea acum. Asta avea să ia cu ea din toate călătoriile de-a lungul epocilor: el era totul pentru ea, iar ea era totul pentru el. Singura cale de a trăi acea iubire profundă era să păşească împreună în fiecare clipă nouă, de parcă timpul ar fi fost făurit din nori. Şi dacă va fi nevoie în următoarele nouă zile, Luce ştia că ea şi Daniel ar fi riscat totul pentru iubirea lor.

– A fost un proces de formare, a spus ea într-un final. Încă de prima dată, am fost deja hotărâtă să alung blestemul. Dar mă simţeam copleşită şi nedumerită, până când am început să înţeleg că din fiecare viaţă pe care o vizitam, învăţam câte ceva important despre mine.

– Ca de pildă?

Erau aşa de sus încât conturul Pământului abia se întrezărea la marginea cerului ce se întuneca.

– Am învăţat că nu aveam să mor doar sărutându-te, că avea mai degrabă legătură cu lucrurile de care eram conştientă în acel moment, cât de mult din mine şi din trecutul meu puteam accepta.

A simţit că Daniel încuviinţa din cap în spatele ei.

– Iar ăsta a fost întotdeauna cel mai mare mister pentru mine.

– Am aflat că versiunile mele din trecut nu au fost întotdeauna persoane de treabă, dar tu mi-ai iubit sufletul chiar şi aşa. Şi, urmându-ţi exemplul, am învăţat cum să-ţi recunosc sufletul. Ai... o strălucire anume, o sclipire şi chiar şi după ce n-ai mai luat forma pământească, puteam să păşesc încă într-o nouă viaţă şi să te recunosc. Îţi vedeam sufletul dincolo de aspectul pe care îl împrumutai în fiecare viaţă. Erai egiptean, un străin, şi în acelaşi timp Daniel, cel după care tânjeam şi pe care îl iubeam.

Daniel s-a întors s-o sărute pe frunte.

Scanned by CamScanner

– Probabil că nu îți dai seama, dar puterea de a-mi recunoaște sufletul a sălășluit dintotdeauna în tine.

– Nu, nu puteam... pe vremuri nu reușeam...

– Ba da, atât că nu știai. Credeai că ești nebună. I-ai văzut pe mesageri și i-ai numit umbre. Credeai că te bântuie toată viața. Și când m-ai cunoscut la Sword & Cross sau poate când ți-ai dat pentru prima oară seama că ții la mine, n-ai mai văzut și altceva ce nu îți puteai explica, ceva ce încercai să negi?

Luce a început să-și amintească și a închis ochii.

– Când treceai lăsai o ceață violet în aer. Dar când clipeam, dispărea.

Daniel a zâmbit.

– Nu știam asta.

– Ce vrei să zici? Adineauri ai spus...

– Mi-am imaginat că vedeai *ceva*, dar că nu știam ce. Atracția, de orice fel, pe care ai simțit-o față de mine, față de sufletul meu, s-ar fi manifestat diferit în funcție de felul în care aveai tu nevoie s-o percepi. I-a zâmbit. Așa este legat sufletul tău de al meu. Strălucirea violetă e drăguță. Mă bucur că a fost așa.

– Tu cum îmi vedeai sufletul?

– Nu aș putea exprima în cuvinte nici dacă aș încerca, dar frumusețea lui nu cunoaște rival.

Era o descriere potrivită pentru acest zbor în care străbătea lumea alături de Daniel. Stelele scânteiau în vaste galaxii peste tot împrejurul lor. Luna era uriașă și presărată cu cratere, pe jumătate învăluită într-un nor de un gri șters. Luce se simțea la adăpost și la căldură în brațele îngerului ei iubit, un lux care îi lipsise de-a lungul căutării ei printre mesageri. A oftat și a închis ochii...

Și l-a văzut pe *Bill*.

Scanned by CamScanner

Viziunea era agresivă, îi invada mintea, deși el nu era bestia malefică, violentă, în care se tranformase când îl văzuse ultima oară. Era doar Bill, garguiul ei neclintit, și o ținea de mână ca să zboare împreună cu ea de pe catargul vasului naufragiat din Tahiti. De ce își amintise tocmai acum de acel lucru, în brațele lui Daniel, nu putea spune. Dar simțea încă forma mâinii lui mici, de piatră, într-a ei. Și-a amintit cum o uimiseră forța și grația lui. Și-a amintit că se simțea în siguranță cu el.

Acum simțea fiori pe piele și s-a foit stânjenită, în strânsoarea lui Daniel.

– Ce e?

– Bill. Simțea un gust amar când îi rostea numele.

– Lucifer.

– Știu că e Lucifer. *Știu*. Dar pentru un răstimp, acolo, a fost altceva pentru mine. Într-un fel îl priveam ca pe un prieten. Mă obsedează cât de tare l-am lăsat să se apropie. Mi-e rușine.

– Să nu-ți fie. Daniel a strâns-o mai tare. Nu fără motiv i se spunea Luceafărul de dimineață. Lucifer era *frumos*. Unii spun că era cel mai frumos.

Lui Luce i s-a părut că simte o urmă de invidie în glasul lui.

– Era de asemenea și cel mai iubit, nu numai de către Tron, ci și de către mulți dintre îngeri. Gândește-te la influența pe care o are asupra muritorilor. Forța aceea izvorăște din aceeași sursă. Glasul i-a șovăit, apoi a devenit încordat. Nu ar trebui să te simți rușinată că te-ai îndrăgostit de el, Luce... Daniel s-a oprit brusc, deși părea că ar mai fi avut ceva de spus.

– Situația devenea tensionată între noi, a recunoscut ea, dar niciodată nu mi-am imaginat că s-ar putea transforma într-un asemenea monstru.

Scanned by CamScanner

– Nu există întuneric mai adânc decât acela al unei minunate lumini pângărite. Uite. Daniel a schimbat unghiul de zbor și a luat-o înapoi, trasând un arc de cerc amplu, rotindu-se în jurul unui nor înalt. Una dintre marginile sale era de un roz auriu, luminată de ultima rază a soarelui la apus. Marginea cealaltă, a observat Luce când au dat ocolul, era întunecată, prevestind furtuna. Lumina și întunericul îngemănate, și ambele necesare pentru ca norul să fie ceea ce este de fapt. Așa e și Lucifer.

– Și Cam? a întrebat Luce când Daniel a terminat ocolul și își reluau zborul pe deasupra oceanului.

– Știu că nu ai încredere în el, dar poți să încerci. Eu am. Întunericul lui este legendar, dar reprezintă numai o fărâmă din personalitatea lui.

– Dar atunci de ce a vrut să treacă de partea lui Lucifer? De ce ar face oricare dintre îngeri una ca asta?

– Cam nu a făcut-o, a spus Daniel. În orice caz, nu la început. Erau vremuri tulburi. Nu se mai întâmplase așa ceva. Era de neimaginat. La momentul Căderii, unii îngeri au trecut imediat de partea lui Lucifer, dar au fost și alții, precum Cam, care au fost alungați de Tron pentru că nu au ales la timp. A urmat o alegere îndelungată a taberelor, unii îngeri s-au întors în sânul Raiului, alții au îngroșat rândurile Iadului, dar până la urmă, foarte puțini au mai rămas neutri.

– Așa suntem noi acum? a întrebat Luce, deși știa că lui Daniel nu-i plăcea să vorbească despre faptul că nu alesese încă o tabără.

– Mai demult chiar îți plăcea Cam, a spus Daniel, evitând subiectul. Într-o mulțime de vieți de pe Pământ, noi trei am fost foarte apropiați. Doar mult mai târziu, după ce Cam a suferit din dragoste, a trecut de partea lui Lucifer.

– Poftim? Cine era fata aia?

Scanned by CamScanner

– Nici unuia dintre noi nu-i place să vorbească despre ea. Nu trebuie să-i dai niciodată de înțeles că știi, a spus Daniel. Nu mi-a plăcut alegerea lui, dar nu pot spune că nu am înțeles-o. Dacă te-aș pierde vreodată cu adevărat, nu știu ce aș face. Toată lumea mea s-ar cufunda în beznă.

– Asta n-o să se întâmple, a spus Luce, mult prea repede. Știa că această viață era ultima ei șansă. Dacă murea acum, nu avea să se mai reîntrupeze.

Ar fi avut o mie de întrebări despre femeia pe care o pierduse Cam, despre straniul tremur din glasul lui Daniel când vorbea despre farmecul lui Lucifer, despre locul în care fusese ea când el căzuse. Dar își simțea pleoapele grele și trupul istovit.

– Odihnește-te, i-a șoptit Daniel la ureche. Te trezesc eu când ajungem la Veneția.

Era tot ce voia să audă și s-a lăsat răpită de somn. A închis ochii, aruncând vălul întunecat asupra valurilor fosforescente ce se spărgeau la mii de kilometri sub ei și s-a afundat într-o lume a viselor, în care *nouă* zile nu însemnau nimic, în care putea să plutească, să se înalțe și să zburde în împărăția norilor, îndreptându-se, slobodă, către infinit, fără cea mai mică șansă de a cădea.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 3

SANCTUARUL SCUFUNDAT

Lui Luce i se părea că Daniel ciocănea de mai bine de o jumătate de oră, în toiul nopții, la ușa scorojită de lemn. Casa venețiană cu trei etaje îi aparținea unui coleg, profesor, și Daniel era sigur că acesta avea să le ofere adăpost, deoarece fuseseră foarte buni prieteni „cu ani în urmă", ceea ce în cazul lui Daniel putea însemna foarte mult timp.

– Probabil că are somnul greu.

Luce a căscat, pe jumătate adormită de bătăile ritmice. Fie asta, se gândi ea obosită, fie profesorul zăcea într-o cafenea boemă deschisă toată noaptea, sorbind vin aplecat asupra unei cărți pline de termeni încâlciți.

Era trei dimineața – aterizarea lor în mijlocul rețelei argintii a canalelor venețiene fusese însoțită de bătăile unui orologiu răsunând de undeva din întunericul îndepărtat al orașului, iar Luce se simțea istovită. S-a sprijinit tristă de cutia poștală rece, de tablă, ceea ce a smuls-o dintr-un cui care o ținea dreaptă. Cutia s-a înclinat, iar Luce s-a retras înapoi cu pași nesiguri și aproape că s-a prăbușit în canalul întunecos, negru-verzui, a cărui apă trecea de buza verandei acoperite cu mușchi, ca o limbă mânjită de cerneală.

Tot exteriorul casei părea să se erodeze în straturi: de la lemnul acoperit cu vopsea albastră, care se desprindea de pe pervaz în foițe murdare, la cărămizile roșii năpădite

Scanned by CamScanner

de mucegai verde-închis și până la cimentul umed al verandei, care se măcina sub picioarele lor. Pentru o clipă, lui Luce i se păru că simte cu adevărat cum se afundă orașul.

– Trebuie să fie aici, a mormăit Daniel, bătând încă la ușă.

Când aterizaseră pe parapetul de pe marginea canalului, de obicei accesibil doar cu gondola, Daniel îi promisese lui Luce un pat la adăpost, o băutură fierbinte, o pauză binemeritată după frigul și vântul aspru care îi însoțiseră atâtea ceasuri.

În sfârșit, târșâiala unor picioare ce coborau scările înăuntru i-a trezit atenția lui Luce, care începuse să tremure. Când mânerul de alamă se răsuci, Daniel închise ochii și răsuflă ușurat. Ușa s-a deschis cu scârțâit de balamale.

– Cine naiba…

Șuvițele sârmoase și albe ale bătrânului italian erau zburlite în toate direcțiile. Avea niște sprâncene albe teribil de stufoase, o mustață pe potrivă, și prin deschizătura halatului gri-închis se ițea părul gros, alb, de pe piept.

Luce l-a văzut pe Daniel cum clipește surprins, de parcă ar fi crezut că greșise adresa. Apoi ochii bătrânului s-au luminat. A înaintat clătinându-se și l-a strâns cu putere în brațe pe Daniel.

– Chiar începeam să mă întreb dacă ai de gând să mă vizitezi înainte să dau, inevitabil, colțu', a șoptit bărbatul cu glas răgușit. Ochii i-au poposit asupra lui Luce și a zâmbit de parcă nu l-ar fi trezit din somn, de parcă i-ar fi așteptat de luni de zile. După toți anii ăștia, în sfârșit ai adus-o pe Lucinda. Ce încântare!

Era profesorul Mazotta. El și Daniel studiaseră împreună istoria la Universitatea din Bologna în anii 1930. Nu era nici

Scanned by CamScanner

înspăimântat și nici tulburat să constate că Daniel nu îmbătrânise deloc: Mazotta înțelegea natura lui Daniel. Părea să simtă doar bucuria de a regăsi un prieten vechi, bucurie sporită de faptul că i-o prezenta acum și pe aleasa inimii lui.

I-a însoțit în cabinetul său de lucru, care dădea prilejul unui studiu din cauza diferitelor stadii ale degradării. Raftu-rile cu cărți erau arcuite la mijloc, biroul lui era plin cu hârtii îngălbenite, iar covorul era sfâșiat și împroșcat cu pete de cafea. Mazotta s-a apucat imediat să le prepare o ceașcă de ciocolată caldă groasă – vechi năravul unui bătrân, după cum i-a mărturisit cu glas răgușit lui Luce, împungând-o cu cotul. Dar Daniel abia dacă a sorbit înainte de a-i da lui Mazotta cartea sa, deschizând-o la descrierea primei relicve.

Mazotta și-a potrivit pe nas ochelarii fini cu rame din baga și parcurse pagina, cu ochii mijiți, mormăind pentru sine în italiană. S-a ridicat, a mers până la bibliotecă, s-a scărpinat în cap, s-a întors înapoi la birou, a măsurat încăperea cu pasul, a sorbit din ciocolata caldă, apoi s-a întors la bibliotecă, de unde a scos un volum gros, legat în piele. Luce și-a înăbușit un căscat. Pleoapele ei păreau că se căznesc să susțină o greutate enormă. Încerca să nu se lase furată de somn și se ciupea singură ca să rămână trează. Dar vocea lui Daniel și cea a profesorului Mazotta, contrazicându-se la fiecare cuvânt, se împleteau ca niște nori îndepărtați de ceață.

– Cu siguranță nu este un ochi de geam din biserica Sfântul Ignațiu. Mazotta își frângea mâinile. Acelea sunt puțin hexagonale, iar schița asta e evident alungită.

– Ce mai căutăm aici? a strigat deodată Daniel, făcând să se zgâlțâie pe perete o pictură amatoristică înfățișând o barcă albastră cu pânze. Trebuie să ajungem numaidecât la biblioteca din Bologna. Mai ai cheile? Trebuie să fi avut în birou...

– Am devenit profesor emerit acum mulți ani, Daniel. Și nu o să călătorim două sute de kilometri în miezul nopții ca

Scanned by CamScanner

să ne uităm la... A făcut o pauză. Uită-te la Lucinda, doarme de-a-n picioarelea, precum caii!

Luce s-a strâmbat, ameţită. Se temea să se lase în seama viselor, ca nu cumva să-i apară Bill. În ultima vreme avea obiceiul să vină de cum închidea ochii. Voia să rămână trează, departe de el, să se implice în discuţia despre relicva pe care ea şi Daniel trebuiau s-o găsească a doua zi. Dar somnul era stăruitor şi nu se lăsa deloc alungat.

Câteva secunde sau ore mai târziu, braţele lui Daniel au ridicat-o de pe podea şi au purtat-o pe nişte scări întunecoase şi înguste.

– Îmi pare rău, Luce, i s-a părut că spune. Dormea prea adânc ca să-i răspundă. Ar fi trebuit să te las mai curând să dormi. Dar mi-e aşa de frică, i-a şoptit el. Mi-e teamă că n-o să ne ajungă.

Luce a clipit şi a tresărit, surprinsă că se afla într-un pat, surprinsă şi mai tare de bujorul alb din vaza joasă de sticlă, cu corola plecată spre pernă, lângă capul ei.

A luat bujorul din vază şi l-a răsucit în palmă. Picături de apă au căzut pe plapuma de brocart cu trandafiri. Patul a scârţâit când şi-a sprijinit perna de tăblia de alamă ca să privească mai bine prin încăpere.

Pentru o clipă, s-a simţit dezorientată deoarece se trezise într-un loc necunoscut, iar amintirea visului despre călătoria printre mesageri i se risipea uşor în timp ce se dezmeticea. Nu-l mai avea pe Bill care să-i dea indicii unde ajunsese. El se afla doar în visele ei, iar cu o noapte în urmă fusese Lucifer, un monstru, care râdea de ideea că ea şi Daniel puteau schimba sau zădărnici ceva.

Un plic alb era sprijinit de vază, pe noptieră.

Daniel.

Scanned by CamScanner

Și-a amintit doar de sărutarea dulce și delicată, și de brațele lui îndepărtându-se după ce o așezase în pat, cu o noapte în urmă. Apoi închisese ușa.

Unde se dusese după aceea?

A rupt plicul și a scos cartonașul alb, dur, dinăuntru. Pe cartonaș erau doar două cuvinte:

Pe balcon

Cu un zâmbet, Luce a dat la o parte așternuturile și și-a trecut picioarele peste marginea patului. A pășit peste uriașul covor țesut, cu bujorul în mână. Ferestrele dormitorului erau înalte și înguste, lungi de aproape șase metri, ridicându-se aproape șase metri spre tavanul care amintea de cel al unei catedrale. În spatele uneia dintre perdelele cafenii cu falduri bogate se afla o ușă de sticlă care dădea spre o terasă. A tras zăvorul metalic și a ieșit, așteptându-se să îl găsească pe Daniel și să se afunde în brațele lui.

Dar terasa în formă de semilună era pustie. Se vedea doar o balustradă scurtă din piatră și o măsuță de sticlă cu un scaun pliant din pânză roșie lângă ea. Doar un etaj mai jos se zăreau apele verzui ale canalului. Dimineața era frumoasă. Aerul avea un miros îmbâcsit, dar era revigorant. Pe canal, gondolele strălucitoare și înguste lunecau unele pe lângă altele, elegante ca niște lebede. O pereche de sturzi împestrițați ciripea de pe o sârmă de rufe de la etajul de deasupra, iar de cealaltă parte a canalului se afla un șir de apartamente înghesuite, în culori pastelate. Era o priveliște fermecătoare, firește, Veneția așa cum o visau cei mai mulți oameni, dar Luce nu venise în vacanță. Ea și Daniel veniseră să-și salveze istoria, a lor și a omenirii deopotrivă. Și timpul trecea. Iar Daniel nu se zărea nicăieri.

Apoi a observat un al doilea plic alb pe măsuța de pe balcon, sprijinit de un pahar alb de plastic și de o punguță de hârtie. A rupt din nou plicul și a găsit doar patru cuvinte:

Scanned by CamScanner

Te rog, așteaptă-mă aici.

– Enervant, dar romantic, a spus ea cu voce tare. S-a așezat pe scaunul pliant și s-a uitat în punga de hârtie. Câteva gogoși micuțe cu gem, presărate cu scorțișoară și zahăr și-au răspândit aroma îmbietoare. Simțea punga caldă în mâini, pătată cu uleiul care se scurgea prin ea. Luce și-a azvârlit o gogoașă în gură și a sorbit din paharul mic, în care se afla cel mai delicios și mai încântător espresso pe care îl băuse vreodată.

– Eh, sunt bune *bombolini*? a strigat Daniel de jos.

Luce a sărit în picioare, s-a aplecat peste balustradă și l-a văzut stând în capătul unei gondole pe care erau pictați îngeri. Purta o pălărie de paie, legată cu o panglică lată roșie, și avea o vâslă lată de lemn cu care ghida barca spre ea.

Inima i-a stat o clipă în loc, cum i se întâmplase de fiecare dată în fiecare viață, când îl văzuse pentru prima oară pe Daniel. Dar era aici și era al ei, iar toate astea se petreceau acum, în prezent.

– Înmoaie-le în espresso și apoi spune-mi cum e să fii în paradis, a spus Daniel și i-a zâmbit.

– Cum ajung jos la tine? a strigat ea.

El a arătat spre cea mai îngustă scară în spirală pe care o văzuse Luce vreodată, aflată chiar în dreapta balustradei. A luat cafeaua și punga cu gogoși, și-a pus bujorul după ureche și a luat-o din loc.

Simțea privirea lui Daniel asupra ei în timp ce trecea peste balustradă și se furișa pe scări. De fiecare dată când făcea o rotație completă pe scări, surprindea o scânteiere jucăușă în ochii lui violeți. Când a ajuns jos, el i-a întins mâna ca s-o ajute să urce în barcă.

În sfârșit, focul după care tânjise de când se trezise. Flama aceea care îi străbătea ori de câte ori se atingeau. Daniel i-a cuprins talia cu brațele și a tras-o aproape, astfel încât

Scanned by CamScanner

nu mai rămăsese nici un pic de spațiu între corpurile lor. A sărutat-o, lung și apăsat, până când a luat-o cu amețeală.

– Așa să tot începi dimineața. Degetele lui Daniel au trasat conturul petalelor bujorului de după urechea ei.

Deodată, Luce a simțit o ușoară greutate de gâtul ei și când a dus mâna să vadă ce e, a descoperit un lănțișor fin, de care atârna un medalion de argint. L-a ridicat și a privit trandafirul roșu gravat pe fața acestuia.

Era medalionul ei! Cel pe care i-l dăduse Daniel în ultima noapte petrecută la Sword & Cross. Îl ținuse ascuns în coperta *Cărții Veghetorilor* în scurtul răstimp petrecut singură în cabană, dar tot ce se întâmplase în zilele acelea era pierdut în ceață. Următorul lucru de care își amintea era acela că domnul Cole o dusese în grabă la aeroport ca să prindă avionul spre California. Nu-și mai amintise de medalion sau de carte până să ajungă la Shoreline și atunci era deja convinsă că le pierduse.

Daniel trebuie să i-l fi pus pe furiș la gât în timp ce dormea. Ochii îi lăcrimau iar, dar de data aceasta erau lacrimi de fericire.

– Dar cum...?

– Deschide-l, a zis Daniel zâmbindu-i.

Ultima oară când avusese medalionul în mână, imaginea unor avataruri din trecut al ei și al lui Daniel o uluise. Daniel îi promisese că avea să-i spună unde fusese făcută fotografia la următoarea lor întâlnire. Dar nu se întâmplase așa. Timpul pe care reușiseră să-l petreacă împreună în California fusese prea scurt și foarte agitat, plin de certuri prostești, pe care acum i se părea imposibil să le mai aibă cu Daniel.

Luce se bucura că așteptase deoarece, de data aceasta, când a deschis medalionul și a văzut fotografia micuță din spatele sticlei – Daniel cu papion și Luce cu părul tuns scurt –, și-a amintit numaidecât.

Scanned by CamScanner

– Lucia, a șoptit ea. Tânăra asistentă pe care a întâlnit-o Luce când a intrat în Milano în timpul Primului Război Mondial. Fata era mult mai tânără când a întâlnit-o Luce, dulce și cam obraznică, dar așa de deschisă încât Luce o admirase pe dată.

A zâmbit când și-a amintit cum Lucia se tot uita la părul scurt, tuns modern al lui Luce și cum glumise că toți soldații erau îndrăgostiți de Luce. Și-a amintit în special că, dacă Luce ar fi rămas puțin mai mult la spitalul italian și dacă împrejurările ar fi fost... cu totul altele, să zicem, ele două ar fi putut deveni foarte bune prietene.

L-a privit pe Daniel, radioasă, dar apoi chipul i s-a întunecat brusc. O privea de parcă i-ar fi tras o palmă.

– Ce e?

A dat drumul medalionului și s-a lipit de el, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

El a clătinat din cap, uimit.

– Nu sunt obișnuit să pot împărtăși asta cu tine. Expresia pe care ai avut-o când ai recunoscut fotografia e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Luce a roșit, a zâmbit, a rămas fără cuvinte și i-a venit să plângă, toate în același timp. Îl înțelegea întru totul pe Daniel.

– Îmi pare rău că te-am lăsat singură, a spus el. A trebuit să mă duc să verific ceva într-o carte de-a lui Mazotta de la Bologna. Mi-am închipuit că ai nevoie de cât mai multă odihnă și erai așa de frumoasă când dormeai încât nu m-am îndurat să te trezesc.

– Ai găsit ce căutai? l-a întrebat Luce.

– E posibil. Mazotta mi-a dat un indiciu despre una dintre piețele din oraș. El este în special istoric al artei, dar se pricepe la divinitate mai bine decât orice muritor pe care l-am cunoscut vreodată.

Luce a înaintat ușor spre banca joasă a gondolei, îmbrăcată în catifea roșie, semănând cu o canapea de două locuri,

Scanned by CamScanner

acoperită cu o perniță din piele neagră și cu spătarul înalt, frumos sculptat.

Daniel a scufundat vâsla în apă și barca a lunecat înainte. Apa era de un verde pastelat, luminos, și în timp ce pluteau, Luce vedea întreg orașul oglindit în suprafața sa sticloasă și mișcătoare.

– Vestea bună, a spus Daniel privind-o pe sub borul pălăriei, este că Mazotta crede că știe unde se află artefactul. Ne-am contrazis până la răsărit, dar într-un final am potrivit schița mea cu o fotografie veche interesantă.

– Și?

– După câte se pare, tava este un nimb, a spus Daniel mișcând din încheietură, ceea ce a făcut ca gondola să cotească grațios, într-un unghi strâns, după care a trecut pe sub o pasarelă joasă, înclinată.

– *Nimb*? Credeam că numai îngerii de pe ilustrate au nimb. A înclinat capul spre Daniel și s-a întrebat: Tu ai?

Daniel i-a zâmbit de parcă întrebarea ei i s-ar fi părut fermecătoare.

– Nu cred că sub forma unui inel de aur. Din câte ne dăm noi seama, nimbul este o reprezentare a luminii noastre, într-un fel pe care îl pot înțelege muritorii. Lumina violet pe care ai văzut-o împresurându-mă la Sword & Cross, de exemplu. Presupun că Gabbe nu ți-a spus niciodată că a pozat pentru da Vinci?

– Ce-a făcut?! s-a mirat Luce, mai să se înece cu gogoașa.

– Nu știa că e înger, desigur, dar din câte spune ea, Leonardo a vorbit despre lumina care părea să radieze din adâncul ei. De aceea a pictat-o cu un nimb în jurul capului.

– Nu pot să cred!

Luce a clătinat din cap, uluită, în timp ce treceau prin dreptul unui balcon unde, într-un colț, o pereche de îndrăgostiți cu pălării tiroleze identice din fetru se sărutau cu patimă.

Scanned by CamScanner

– Și nu doar el. Artiștii au înfățișat astfel îngerii de când am căzut prima oară pe Pământ.

– Și nimbul pe care trebuie să-l găsim astăzi?

– Este reprezentarea altui artist.

Daniel s-a întunecat la față. Pe o fereastră deschisă răzbăteau acordurile unei melodii de jazz ce păreau să învăluie gondola, acompaniind cuvintele lui Daniel.

– Asta este o sculptură ce reprezintă un înger și este mult mai veche, din perioada preclasică. Ba chiar e atât de veche încât identitatea artistului este necunoscută. Provine din Anatolia și, la fel ca restul artefactelor, a fost furată în timpul celei de-a doua cruciade.

– Deci acum trebuie să găsim sculptura într-o biserică sau într-un muzeu sau unde o fi, să luăm nimbul de pe capul îngerului și să mergem pe Muntele Sinai? a întrebat Luce.

Ochii lui Daniel s-au întunecat preț de o clipă.

– Deocamdată da, ăsta-i planul.

– Pare prea simplu, a spus Luce remarcând arhitectura meșteșugită a clădirilor din jur, ferestrele înalte arcuite, pereții înțesați de iederă. Totul părea să se scufunde în apele de un verde aprins într-un abandon plin de seninătate.

Daniel a privit peste ea, iar apa scânteind în soare i s-a reflectat în priviri.

– Vom vedea cât de simplu este.

A mijit ochii ca să citească ce scria pe un indicator de lemn aflat la distanță, apoi a tras barca mai la margine. Gondola s-a cutremurat când Daniel a oprit lângă un perete din cărămidă, acoperit cu viță-de-vie. A apucat de unul dintre stâlpii de ancorare și a legat de el odgonul gondolei. Barca a gemut și a forțat legăturile.

– Asta e adresa pe care mi-a dat-o Mazotta. Daniel a făcut un gest spre un vechi pod din piatră, arcuit, undeva la limita dintre romantism și paragină. O să urcăm pe scările astea spre palat. Nu ar trebui să fie prea departe.

Scanned by CamScanner

A sărit din gondolă pe trotuar și i-a întins mâna lui Luce. Ea l-a urmat și au traversat împreună podul, ținându-se de mână. În timp ce treceau pe lângă brutării și pe lângă negustorii ambulanți ce vindeau tricouri cu Veneția, Luce nu putea să nu privească și împrejur la toate celelalte cupluri fericite: aici toată lumea părea să se sărute și să râdă. Și-a scos bujorul de după ureche și l-a strecurat în geantă. Ea și Daniel se aflau într-o misiune, nu în luna de miere, și nu ar mai fi avut parte de o altă întâlnire romantică dacă dădeau greș.

Au iuțit pasul când au făcut la stânga pe o stradă îngustă, apoi la dreapta într-o piață întinsă, descoperită.

Daniel s-a oprit brusc.

– Aici ar trebui să fie. În piață. A verificat adresa și a clătinat din cap neîncrezător și obosit.

– Ce e?

– La adresa pe care mi-a dat-o Mazotta se află biserica aceea. Nu mi-a spus. A arătat spre edificiul franciscan înalt, cu fleșă și rozete cu vitralii. Era o capelă masivă, impunătoare, portocalie la exterior și cu ornamente de un alb strălucitor de jur împrejurul ferestrelor și domului amplu. Sculptura, și deci și nimbul, trebuie să fie înăuntru.

– Bine. Luce a făcut un pas spre biserică, ridicând nedumerită din umeri spre Daniel. Hai să vedem.

Daniel a început să se foiască, neliniștit. Deodată s-a făcut palid la față.

– Nu pot, Luce.

– De ce?

Daniel părea extrem de încordat, pradă unei nervozități palpabile. Părea să aibă brațele țintuite de o parte și de alta a trupului și avea fălcile atât de încleștate încât ai fi zis că sunt legate cu sârmă. Nu era obișnuită să-l vadă pe Daniel altfel decât optimist. Acum se purta ciudat.

– Nu știi? a întrebat-o el.

Scanned by CamScanner

Luce a scuturat din cap și Daniel a oftat adânc.

– Mă gândeam că poate te-au învățat la Shoreline... problema e că, dacă un înger căzut intră într-un sălaș al Domnului, edificiul și toți cei aflați înăuntru iau foc.

A terminat repede fraza, exact când pe lângă ei trecea un grup de școlărițe nemțoaice cu fuste cadrilate, încolonându-se la intrarea în biserică. Luce le-a văzut pe câteva dintre ele cum se întoarseră să-l privească pe Daniel, șoptind și chicotind între ele, răsucindu-și codițele pe deget, în caz că s-ar fi uitat cumva în direcția lor.

Și-a concentrat privirea asupra lui Luce. Părea încă neliniștit.

– Este unul dintre multele, dar mai puțin cunoscutele detalii despre pedeapsa noastră. Dacă un înger căzut dorește să intre din nou în grațiile Domnului, trebuie să meargă direct la Tron. Nu există scurtături.

– Vrei să spui că tu nu ai pus niciodată piciorul într-o biserică? Nici măcar o dată în cei o mie de ani de când ești aici?

Daniel a clătinat din cap.

– Nici într-un templu, nici într-o sinagogă, nici într-o moschee. Niciodată. Cel mai aproape am fost când mergeam la bazinul de înot de la Sword & Cross. După ce au transformat biserica în sală de sport, interdicția a fost ridicată. A închis ochii. Arriane a făcut-o odată, demult, înainte să treacă din nou de partea Raiului. N-a știut. Felul în care a descris ea...

– Așa s-a ales cu cicatricile alea pe gât? Instinctiv, Luce și-a dus mâna la gât și s-a gândit din nou la prima ei oră petrecută la Sword & Cross, când Arriane îi dăduse un briceag furat și îi ceruse lui Luce să o tundă. Nu reușise să-și ia ochii de la straniile cicatrici marmorate ale îngerului.

Scanned by CamScanner

– Nu. Daniel și-a ferit stânjenit privirea. Asta a fost altceva.

Un grup de turiști stăteau în fața intrării, cu ghidurile de călătorie în mâini. Cât timp stătuseră ei de vorbă, vreo zece oameni intraseră și ieșiseră din biserică, fără să pară că îi apreciază cu adevărat frumusețea sau semnificația – în timp ce Daniel, Arriane și o întreagă ceată de îngeri nu puteau păși niciodată înăuntru.

Dar Luce putea.

– Mă duc eu. Știu cum arată nimbul din schița ta. Dacă e acolo, am să-l găsesc și...

– Poți intra, e drept. Daniel a dat scurt din cap. Nu există altă cale.

– Nici o problemă, a spus Luce, cu un aer nonșalant.

– Am să te aștept aici. Daniel părea reticent și ușurat în același timp. A strâns-o de mână, s-a așezat pe buza unei fântâni din centrul pieței și i-a spus cum ar trebui să arate nimbul și cum să-l ia. Dar ai grijă. Are peste o mie de ani vechime și este extrem de delicat! În spatele lui, un heruvim vărsa un jet nesfârșit de apă. Dacă ai vreo problemă, Luce, dacă ceva pare cât de puțin suspect, fugi înapoi la mine.

Biserica era întunecată și răcoroasă, o structură în formă de cruce, cu grinzi joase și cu un miros greu de tămâie ce îmbâcsea aerul. Luce a luat un pliant în limba engleză de la intrare, apoi și-a dat seama că nu știa cum se numea sculptura. Supărată pe ea însăși că nu întrebase – Daniel trebuie să fi știut –, a înaintat prin naosul îngust, trecând pe lângă șirurile de strane goale, în timp ce ochii ei rătăceau pe vitraliile înalte înfățișând Drumul Crucii.

Deși piața de afară mustea de lume, biserica era relativ liniștită. Luce era conștientă de zgomotul cizmelor ei de călărie care se izbeau de podeaua de marmură în timp ce trecea pe lângă o statuie a Fecioarei Maria dintr-una din micile

Scanned by CamScanner

capele zăvorâte, aflate pe laturile bisericii. Ochii netezi de marmură ai statuii păreau incredibil de mari, iar degetele, imposibil de lungi și de subțiri, unite în rugăciune.

Luce nu vedea nimbul nicăieri.

La capătul naosului, s-a oprit în mijlocul bisericii, sub domul impunător, care permitea strălucirii domoale a soarelui matinal să treacă prin ferestrele sale impozante. Un bărbat cu o rasă lungă, cenușie stătea îngenuncheat în fața unui altar. Chipul palid și mâinile albe, împreunate în dreptul inimii, erau singurele părți descoperite ale trupului său. Psalmodia în latină. *Dies irae, dies illa*. Luce recunoștea cuvintele acelea, le mai auzise la ora de latină de la Dover, dar nu-și amintea semnificația lor.

Când s-a apropiat, bărbatul a tăcut și și-a înălțat privirea, de parcă prezența ei i-ar fi întrerupt rugăciunea. Avea pielea albă cum nu mai văzuse vreodată, iar buzele lui, aproape lipsite de culoare, îi adresară un rictus. Ea și-a ferit privirea și a luat-o la stânga spre transept, culoarul mai scurt care dădea forma de cruce a bisericii, din dorința de a-i acorda intimitate bărbatului...

Și atunci s-a trezit în fața unui înger incredibil.

Era o statuie, sculptată în marmură netedă, de un roz pal, diferită de îngerii pe care Luce ajunsese să-i cunoască așa de bine. Nu avea nimic din vitalitatea sălbatică pe care o descoperise la Cam, nimic din infinitele complexități pe care le adora la Daniel. Era o statuie creată de credincioșii apatici pentru alți credincioși apatici. Lui Luce, îngerul acela îi părea pustiit. Privea în sus, spre Rai, iar trupul lui strălucea prin unduirile delicate ale țesăturii sculptate ce-i îmbrăca pieptul și talia. Chipul lui, privind în sus, spre cer, aflat la trei metri distanță de cel al lui Luce, fusese dăltuit cu măiestrie, de către cineva priceput, de la coama nasului și până la buclele micuțe ce i se învolburau deasupra urechii.

Scanned by CamScanner

Avea mâinile ridicate spre cer, de parcă ar fi cerut îndurare Divinității pentru un păcat demult făptuit.

– *Buon giorno*, a spus brusc un glas, făcând-o pe Luce să tresară.

Nu-l văzuse pe preot apărând, în rasa lui grea, neagră, lungă până în pământ, nu văzuse prezbiteriul de la capătul transeptului, pe a cărui ușă sculptată din mahon tocmai ieșise preotul.

Avea nasul ca de ceară, lobii urechii foarte lungi și era destul de înalt încât s-o domine cu statura lui, ceea ce i-a dat un sentiment de neliniște. S-a căznit să zâmbească și a făcut un pas într-o parte. Cum avea ea să fure o relicvă dintr-un asemenea loc public? De ce nu se gândise la asta mai înainte, în piață? Nici măcar nu putea rosti un cuvânt...

Apoi și-a amintit că *știa* limba italiană. O învățase – mai mult sau mai puțin instantaneu – când călătorise prin mesager în prima linie a frontului, în apropiere de râul Piave.

– Este o sculptură frumoasă, i-a spus preotului.

Nu vorbea perfect italienește, ci mai degrabă ca o persoană care ar fi vorbit fluent cu mulți ani în urmă, dar acum își pierduse încrederea. Totuși, accentul ei era destul de bun și preotul păru să înțeleagă.

– Așa este.

– După cum a lucrat artistul cu... dalta, a spus ea desfăcând larg brațele de parcă ar fi privit opera cu un ochi critic, ai spune că a eliberat îngerul din piatră. Mutându-și din nou privirea asupra sculpturii și încercând să pară cât mai inocentă cu putință, Luce a dat ocol îngerului. Evident, în jurul capului avea un nimb de aur, plin cu sticlă. Numai că nu era ciobit acolo unde sugerau schițele lui Daniel. Poate că fusese restaurat.

Preotul a dat din cap cu înțelepciune și a spus:

Scanned by CamScanner

– Nici un înger nu a mai fost niciodată liber după păcatul Căderii. Ochiul priceput vede și asta.

Daniel îi împărtășise trucul prin care să elibereze nimbul de pe capul îngerului: trebuia să-l prindă ca pe un volan și să-l răsucească, ferm, dar delicat, în sens invers acelor de ceasornic, de două ori.

– Întrucât este făcut din sticlă și din aur, a trebuit adăugat mai târziu la statuie. Așa că baza este sculptată în piatră, iar în aură este o gaură pe potrivă. Răsucește doar de două ori, cu putere, dar și cu mare grijă.

Așa avea să îl slăbească din bază.

A ridicat privirea spre statuia cea mare, care se înălța impunătoare deasupra ei și a preotului.

Mda.

Preotul s-a oprit lângă Luce.

– El este Rafael, tămăduitorul.

Luce nu cunoștea nici un înger pe nume Rafael. Se întreba dacă exista cu adevărat sau era o născocire de-a bisericii.

– Ăă, am citit într-un ghid că datează de dinainte de clasicism. A privit porțiunea mică de marmură care lega nimbul de capul îngerului. Nu a fost adus în biserică în timpul cruciadelor?

Preotul și-a dus mâinile la piept, iar mânecile lungi ale rasei i se strânseră la cot.

– Vorbești despre original. Se afla chiar la sud de Dorsoduro, în Chiesa dei Piccoli Miracoli, pe Insula Focilor, și a dispărut odată cu biserica și cu insula atunci când, din câte știm noi, amândouă s-au scufundat în mare, cu secole în urmă.

– Nu. Luce a înghițit în sec. Nu știam.

Ochii lui căprui, rotunzi au țintuit-o cu privirea.

– Probabil că nu ești de prea mult timp la Veneția, a spus. Aici, până la urmă, totul se prăbușește în mare. Ceea ce, de fapt, nu e chiar așa de rău. Altfel cum am fi devenit atât

Scanned by CamScanner

de pricepuți într-ale reproducerilor? Și-a ridicat privirea spre înger, și-a trecut degetele lungi și maronii peste soclul de marmură. Această sculptură a fost creată la comandă pentru numai cincizeci de mii de lire. Nu e remarcabil?

Nu era deloc remarcabil, era cumplit. Adică nimbul original se scufundase în mare? Acum nu aveau să-l mai găsească în veci; nu aveau să afle niciodată adevăratul loc al Căderii; nu vor putea niciodată să-i dejoace planurile lui Lucifer, care voia să-i nimicească. Abia începuseră călătoria și deja totul părea pierdut.

Luce s-a dat înapoi cu pași nesiguri și abia și-a găsit răsuflarea, ca să-i poată mulțumi preotului. Simțindu-se greoaie și ametită, era cât pe ce să se împiedice de albinosul pierdut în rugăciune, care a schițat o grimasă în direcția ei, pe când o pornea iute spre ușă.

Imediat ce a trecut pragul, a luat-o la fugă. Daniel a prins-o de cot la fântână.

– Ce s-a întâmplat?

Fața ei trebuie să fi trădat totul. I-a spus povestea, devenind din ce în ce mai deznădăjduită cu fiecare cuvânt. Când a ajuns să spună cum se lăudase preotul în privința afacerii cu reproduceri, o lacrimă i s-a prelins pe obraz.

– Ești sigură că a spus Chiesa dei Piccoli Miracoli? a întrebat Daniel și s-a întors să arunce o privire în jur. Pe Insula Focilor?

– Sunt sigură, Daniel, s-a dus. E pe fundul oceanului…

– Iar noi o vom găsi.

– Poftim? Cum?

Deja o prinsese de mână și, cu o privire piezișă spre ușile bisericii, a pornit în fugă prin piață.

– Daniel…

– Știi să înoți.

– Nu e amuzant.

Scanned by CamScanner

– Nu, nu e.

S-a oprit și s-a întors s-o privească, apoi i-a luat bărbia în palmă. Inima îi bătea nebunește, dar privirea lui care o fixa a liniștit-o pe dată.

– Nu e o situație ideală, dar dacă este singura cale prin care putem pune mâna pe artefact, atunci așa o să facem. Nimic nu ne poate sta în cale. Știi foarte bine. Nu putem permite să ne stea ceva în cale.

Câteva clipe mai târziu, erau din nou în gondolă, iar Daniel vâslea spre mare, propulsându-i mai departe, cu puterea unui motor la fiecare vâslire. Au trecut repede pe lângă fiecare gondolă de pe canal, cotind strâns în dreptul podurilor joase și pe lângă colțurile ieșite ale clădirilor, împroșcând cu apă chipurile panicate din gondolele învecinate.

– Cunosc insula asta, a spus Daniel, fără să-și piardă măcar suflul. Era la jumătatea distanței dintre San Marco și La Giudecca. Dar nu putem acosta în apropiere. Va trebui să lăsăm gondola. Să sărim din barcă și să înotăm.

Luce a privit peste marginea gondolei, în apa cețoasă, verzuie, care se mișca repede sub ei. Fără costum de baie. Amenințați de hipotermie, de monștii marini din adâncurile nevăzute, mocirloase. Simțea banca rece sub ea, iar apa mirosea a noroi și a canal de scurgere. Toate aceste lucruri i se învălmășeau lui Luce prin minte, dar când l-a privit pe Daniel în ochi, acesta i-a alungat frica.

Avea nevoie de ea. Era de partea lui, fără șovăială.

– Bine.

Când au ajuns la canalul deschis, au găsit un noian de turiști. Apa era înțesată de *vaporetti* ce îi duceau pe turiști, cu gențile lor cu rotile, la hoteluri; bărci cu motor închiriate de către călătorii bogați, eleganți; caiace strălucitoare,

Scanned by CamScanner

aerodinamice, în care se deplasau excursioniști americani cu ochelarii de soare panoramici. Gondolele, șlepurile și șalupele poliției tăiau apa cu viteză, ferindu-se în ultima clipă unele pe altele.

Daniel vâslea cu ușurință.

– Vezi turnurile? a zis, arătând în depărtare.

Luce a privit pe deasupra bărcilor multicolore. Orizontul era o linie slabă, unde cerul de un albastru-cenușiu se întâlnea cu apa, și ea de un albastru-cenușiu, dar într-o nuanță mai închisă.

– Nu.

– Concentrează-te, Luce.

După câteva clipe, a zărit două turnuri mici, verzui, mult mai departe decât își închipuia vreodată că ar putea vedea fără telescop.

– Ah. Acolo.

– Asta a mai rămas din biserică.

Daniel vâslea mai tare pe măsură ce numărul bărcilor din jur scădea. Valurile au devenit mai mari, au căpătat o nuanță închisă de verde, mirosul mării s-a intensificat, înlocuindu-l pe cel neplăcut, și totuși în mod straniu fermecător, al Veneției. Părul lui Luce flutura în vântul care părea tot mai rece pe măsură ce se îndepărtau de uscat. Să sperăm că nimbul nostru nu a fost șterpelit de scafandrii din echipele de excavare.

Mai devreme, după ce Luce urcase din nou în gondolă, Daniel îi spusese să-l aștepte numai o clipă. Dispăruse în josul unei alei înguste și reapăruse câteva secunde mai târziu, cu o punguță roz din plastic. Când i-a aruncat-o lui Luce, aceasta a scos din ea o pereche de ochelari de scafandru. Păreau prostesc de scumpi și nu foarte practici: cu mov și negru și cu aripi de înger pe margini. Nu-și mai amintea de când nu mai înotase cu ochelari de scafandru, dar când

Scanned by CamScanner

a privit apa neagră, întunecoasă, Luce s-a bucurat că-i avea și că și-i putea pune la ochi.

– Ochelari de scafandru, dar nu și costum de baie? a întrebat ea.

Daniel a roșit.

– Presupun că a fost o prostie din partea mea. Dar mă grăbeam, mă gândeam numai la strictul necesar ca să poți lua nimbul. A vârât din nou vâsla în apă, făcând barca să se deplaseze mai rapid decât o șalupă. Poți să înoți în lenjerie intimă, nu?

Era rândul lui Luce să roșească. În împrejurări normale, întrebarea ar fi putut s-o entuziasmeze, să-i facă pe amândoi să chicotească, dar nu și în aceste nouă zile. A încuviințat din cap. Deja mai erau doar opt. Daniel era teribil de serios. Luce a înghițit în sec și a spus:

– Sigur.

Cele două fleșe verde-cenușiu deveneau tot mai mari, mai detaliate și în scurt timp ajunseră în dreptul lor. Erau înalte, conice, făcute din plăcuțe oxidate de aramă. Mai demult avuseseră în vârf niște steaguri din aramă, în formă de lacrimă, lucrate astfel încât să dea impresia că se unduiesc în bătaia vântului, dar unul dintre steaguri era acum găurit, iar celălalt se rupsese de tot. În apa adâncă, fleșele ieșite în afară arătau bizar, lăsând impresia unei catedrale cavernoase a adâncurilor. Luce s-a întrebat cu cât timp în urmă se scufundase biserica și cât de mult se afundase.

Numai gândul de a se scufunda sub apă cu niște ochelari ridicoli de scafandru și cu lenjeria cumpărată de către mama ei a făcut-o să se cutremure.

– Probabil că biserica asta este uriașă, zise ea, vrând de fapt să spună că nu se simte în stare de așa ceva, că nu poate să respire sub apă, și cum o să găsească ei un nimb micuț în marea uriașă?

Scanned by CamScanner

– Pot să te duc jos până la capelă, dar nu mai departe. Cât poți să te ții de mâna mea. Daniel a întins mâna lui cal- dă ca s-o ajute pe Luce să-și mențină echilibrul în gondolă. Cu respiratul n-ar fi nici o problemă. Dar biserica este încă un lăcaș sfânt. Asta înseamnă că va trebui să găsești tu nim- bul și să mi-l aduci.

Daniel își dădu jos tricoul și îl aruncă pe băncuța din gondolă. Și-a scos iute pantalonii, stând într-un echilibru perfect în barcă, apoi și-a azvârlit și tenișii. Luce îl privea și simțea cum se trezește ceva în adâncul ei, până când și-a dat seama că trebuia să se dezbrace și ea. Și-a aruncat ciz- mele, și-a scos șosetele și și-a dat jos jeanșii cât mai discret cu putință. Daniel o ținea de mână ca s-o ajute să-și păstre- ze echilibrul; o privea, dar nu așa cum s-ar fi așteptat ea. Era îngrijorat din pricina ei, a văzut că i se făcuse pielea de găină. După ce și-a dat jos puloverul, el i-a masat brațele ca s-o încălzească. Stătea înfrigurată în lenjeria ei cuminte, în gondolă, în mijlocul lagunei venețiene.

S-a înfiorat din nou, iar în adâncul ei se amestecau frigul și frica. Dar în glas i s-a simțit curajul când și-a pus la ochi ochelarii de scafandru care o ciupeau și a spus:

– Și acum hai să înotăm.

Se țineau de mână, la fel ca ultima oară când înotaseră împreună la Sword & Cross. Când picioarele li s-au desprins de fundul lustruit al gondolei, Daniel a ridicat-o, mai sus decât ar fi reușit ea vreodată să sară și apoi au plonjat.

Corpul ei a străpuns oglinda mării, care nu era așa de rece cum se așteptase. De fapt, cu cât înota mai aproape de Daniel, cu atât se încălzea mai mult apa în jurul lor.

Răspândea lumină.

Sigur că da. Nu voise să dea glas fricilor ei legate de cât de întunecoasă și de inaccesibilă avea să fie biserica, acolo, în adâncuri, dar acum înțelegea, la fel ca întotdeauna, că

Scanned by CamScanner

Daniel îi purta de grijă. Daniel avea să-i lumineze calea spre nimb cu aceeași incandescență pe care Luce i-o văzuse de atâtea ori în viețile trecute pe care le vizitase. Scânteierea lui contrasta cu apele întunecoase, împresurând-o pe Luce, plăcută și surprinzătoare ca un curcubeu ce se înalță semeț pe cerul negru al nopții.

Au înotat în adânc, ținându-se de mână, scăldându-se în lumina violetă. Apa era mătăsoasă și tăcută ca un mormânt gol. Câțiva metri mai departe, marea era mai întunecată, dar strălucirea lui Daniel lumina încă apele sale pe o distanță considerabilă în jur. Ceva mai încolo, a apărut fațada bisericii.

Era foarte frumoasă. Marea o conservase, iar strălucirea angelică a lui Daniel arunca o nuanță aprinsă de violet pe tăcutele pietre străvechi. Cele două fleșe care străpungeau oglinda apei se iteau de pe acoperișul plan, cu sculpturi din piatră ale unor sfinți. Se vedeau panouri cu mozaicuri într-o stare avansată de deteriorare, ce îi înfățișau pe Iisus și pe câțiva Apostoli. Totul era acoperit cu mușchi și vietățile marine colcăiau pretutindeni: peștișori argintii ieșeau și intrau în nișe, anemone-de-mare fixate pe reprezentările miracolelor, țipari care lunecau prin spărturile pe unde trecuseră vechii venețieni. Daniel stătea lângă ea, urmându-i cursul imprevizibil, luminându-i calea.

A ocolit latura dreaptă a bisericii, privind prin ferestre cu vitraliile sparte, mereu atentă la distanța care o despărțea de suprafață, de aer.

Cam pe când se aștepta și ea, plămânii au început s-o doară. Dar încă nu era pregătită să iasă. Abia ajunseseră la ceea ce părea a fi altarul. A strâns din dinți și a mai suportat puțin arsura.

Ținându-l pe Daniel de mână, s-a uitat printr-una din ferestrele din apropierea transeptului. A vârât capul și umerii

Scanned by CamScanner

înăuntru, iar Daniel s-a lipit cât a putut de peretele bisericii, ca să-i lumineze interiorul.

Nu se vedeau decât stranele putregăite și un altar de piatră crăpat în două. Restul era în beznă, iar Daniel nu se putea apropia mai mult ca să lumineze calea. A simțit cum i se încordează plămânii și a cuprins-o panica, dar apoi, cine știe cum, s-a liniștit și a simțit că mai are încă multă vreme la dispoziție până să revină tensiunea și panica. Luce avea senzația că există mai multe praguri ale respirației și putea trece peste câteva înainte ca lucrurile să se complice cu adevărat. Daniel a privit-o, dând din cap, de parcă ar fi înțeles că mai putea rezista o vreme.

A trecut pe lângă una dintre fostele ferestre, iar într-un colț scufundat al bisericii s-a zărit o scânteiere aurie. Daniel a văzut și el. A înotat până în dreptul ei, atent să nu cumva să pătrundă în biserică. A prins-o de mână și i-a arătat. Se vedea numai vârful nimbului. Statuia părea să se fi scufundat printr-o porțiune prăbușită din podea. Luce s-a apropiat, răspândind împrejur bule de aer de care nu știa cum să scape. Nu mai putea aștepta. O ardeau plămânii și i-a făcut lui Daniel semn să urce.

Acesta a clătinat din cap.

Când ea a tresărit surprinsă, Daniel a scos-o din biserică și a luat-o în brațe. A sărutat-o profund, și era așa de plăcut, dar...

Nu, nu o săruta doar, ci îi pompa aer în plămâni. A icnit când a simțit aerul pur scurgându-se în ea, eliberându-i plămânii exact când simțea că stau să-i explodeze. Parcă ar fi avut rezerve nesfârșite, iar Luce nu se mai sătura. Mâinile lor se căutau furibunde, fiecare atingea trupul aproape gol al celuilalt, cu pasiune, de parcă s-ar fi sărutat pur și simplu din plăcere. Luce nu voia să se oprească. Dar aveau doar

Scanned by CamScanner

opt zile la dispoziție. Când în sfârșit a dat din cap că a luat destul, Daniel a zâmbit și s-a retras.

S-au întors la mica deschizătură unde fusese înainte fereastra. Daniel a înotat până la ea și s-a oprit, întorcându-se cu fața spre deschizătură, pentru ca strălucirea lui să-i lumineze calea. A trecut ușor prin fereastră și brusc a simțit frigul și o inexplicabilă apăsare claustrofobică înăuntrul bisericii. Ciudat, deoarece catedrala era uriașă. Tavanele aveau o înălțime de treizeci de metri, iar în afară de Luce nu mai era nimeni acolo.

Poate că aceasta era problema. De partea cealaltă a ferestrei, Daniel părea atât de departe. Cel puțin vedea îngerul în față, și strălucirea lui Daniel, chiar afară. A înotat spre nimbul de aur și l-a apucat. Și-a amintit de instrucțiunile lui Daniel, așa că a răsucit nimbul de parcă ar fi fost la volanul unui autobuz.

Acesta nu s-a clintit.

Luce a apucat cu mai multă forță nimbul lunecos. L-a clătinat înainte și înapoi, depunând toată forța de care dispunea.

Nimbul a scârțâit ușor și s-a mișcat un centimetru la stânga. S-a căznit din nou să-l urnească, împrăștiind exasperată bule de aer în jur. Exact când începea să se simtă istovită și se gândea să se lase păgubașă, nimbul s-a slăbit și s-a răsucit. Când s-a uitat la el, Daniel părea atât de mândru de ea. Abia dacă se gândea la oxigen când se străduia să deșurubeze nimbul.

Acesta s-a desprins în mâna ei. A strigat de încântare și i-a cântărit în mână greutatea impresionantă. Dar când l-a privit pe Daniel, acesta nu se mai uita la ea, ci sus, în depărtare.

O clipă mai târziu, dispăruse.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 4

TÂRGUL

Singură în beznă, Luce a călcat apa.

Unde plecase Daniel?

A înotat mai aproape de craterul din planșeul din scânduri prin care se scufundase îngerul de piatră și unde, cu numai câteva secunde în urmă, lumina lui Daniel îi arătase calea.

Singura soluție era să urce la suprafață.

Presiunea din plămâni i s-a răspândit rapid și în restul corpului, bubuindu-i în cap.

Era atât de departe, și aerul de la Daniel i se terminase deja. Nu-și vedea mâinile în timp ce înota, nu putea să gândească, dar nu avea voie să intre în panică.

Luce s-a îndepărtat brusc de planșeul putrezit, sărind în apă cu fața spre ceea ce credea că ar trebui să fie fereastra de la subsol, pe care intrase în catedrală. A pipăit cu mâini tremurânde pereții de care erau lipite scoici, în căutarea unei deschizături înguste prin care trebuia să iasă.

Gata.

A pipăit cu degetele exteriorul ruinei și a simțit apa mai caldă. Pe întuneric, trecerea părea și mai mică și mai greu de străbătut decât atunci când Daniel era acolo și strălucea, luminându-i calea. Dar era singura ieșire.

Scanned by CamScanner

Ținând cu greutate nimbul sub bărbie, Luce s-a avântat înainte, agățându-se cu coatele de ieșire ca să poată trece mai ușor. Mai întâi umerii, apoi talia, apoi...

O durere i-a străpuns șoldul.

Piciorul stâng i se înțepenise, oprit de ceva invizibil. Lacrimile i-au năpădit ochii și a izbucnit în plâns, descurajată. Vedea cum bulele de aer ce ieșeau din gura ei o luau în sus, unde trebuia să se afle și ea, ducând cu ele toată energia și aerul care îi mai rămăseseră.

Cu trupul pe jumătate în afară și pe jumătate înțepenit înăuntru, Luce se zbătea, îngrozită. De-ar fi fost Daniel aici...

Dar nu era.

Cu o mână ținea nimbul, iar pe cealaltă a strecurat-o înapoi prin fereastra îngustă și și-a trecut mâna pe picior în jos. Degetele ei au dat de ceva rece, cauciucat, greu de identificat. O bucată i-a rămas în mână, apoi s-a prefăcut în pulbere. Luce se zbătea dezgustată, încercând să-și smulgă piciorul din strânsoare. Începea să i se încețoșeze vederea pe când degetele apucau și smulgeau frenetic, și deja o durea glezna din pricina efortului pe care-l făcea încercând să scape – brusc reușise să se elibereze.

Piciorul a țâșnit înainte, iar genunchiul i s-a lovit de peretele sfărâmicios, dar destul de tăios încât să simtă că-i sfâșiase pielea. Nu mai conta însă, trecuse furioasă prin fereastră.

Găsise nimbul și se eliberase.

Dar nu avea suficient aer în plămâni cât să ajungă până la suprafață. Tremura din toate încheieturile, picioarele abia dacă o mai ascultau și în fața ochilor vedea doar o pâclă formată din puncte negre și roșii. Se simțea greoaie, de parcă ar fi înotat prin ciment ud.

Apoi s-a petrecut ceva uluitor: apele întunecoase dimprejurul ei străluciră, învăluind-o într-o căldură și o lumină ca în zorii unei zile de vară.

Scanned by CamScanner

O mână s-a întins spre ea.

Daniel. Și-a strecurat degetele de la o mână în palma lui puternică și cu cealaltă mână a strâns nimbul la piept.

Luce a închis ochii în timp ce plutea împreună cu Daniel, pe cerul subacvatic.

După nici o clipă au străpuns luciul apei, ieșind în lumina orbitoare a soarelui. Instinctiv, Luce a inspirat cât au ținut-o plămânii și s-a speriat de horcăitul pe care-l scotea, cu o mână în jurul gâtului ca să ajute aerul să coboare, în timp ce cu cealaltă își smulgea ochelarii de scafandru.

Dar se petrecea ceva ciudat. Corpul ei nu părea să aibă nevoie de așa de mult aer cum îi spunea mintea ei. Se simțea năucită, amuțită de lumina crudă, neașteptată, dar în mod straniu, nu era gata să își piardă cunoștința. Oare nu stătuse cât crezuse ea? Oare învățase brusc să-și țină respirația mai mult timp? Luce și-a îngăduit un mic sentiment de mândrie, care se adăuga bucuriei de a fi supraviețuit.

Pe sub apă, mâinile lui Daniel le-au cuprins pe ale ei.

– Te simți bine?

– Ce ți s-a întâmplat? a strigat. Era să…

– Luce, a avertizat-o el. Șșt.

Degetele lui au trecut ușor peste ale ei și, fără un cuvânt, i-a luat nimbul din mână. Nici nu-și dăduse seama cât de greu era până nu i-l luase el. Dar de ce se purta Daniel așa de ciudat, de ce îi lua nimbul pe furiș, de parcă ar fi avut ceva de ascuns?

A fost de ajuns să-i urmeze ochii violeți, întunecați.

Când Daniel o purtase iute la suprafață, ieșiseră în cu totul altă parte decât pe unde intraseră. Luce și-a dat seama că înainte văzuseră catedrala scufundată din față – și doar fleșele de un verde-cenușiu se înălțau de pe turnurile scufundate –, dar acum se aflau aproape deasupra centrului bisericii, unde trebuie să fi fost mai demult naosul.

Scanned by CamScanner

De o parte și de cealaltă se zăreau șiruri lungi de arce butante, care trebuie să fi susținut cândva pereții de piatră, acum prăbușiți, ai naosului lung al bisericii. Contraforturile erau înnegrite de mușchiul așternut și mai puțin înalte decât fleșele fațadei. Vârfurile lor înclinate, de piatră, străpungeau suprafața apei, ceea ce făcea din ele niște bănci perfecte pentru grupul de vreo douăzeci de Proscriși care îi înconjurau acum pe Luce și pe Daniel.

Când i-a recunoscut – o mare de pardesie bej, chipuri palide, ochi inexpresivi –, Luce și-a reținut un icnet.

– Bună, a spus unul dintre ei.

Nu era Phil, Proscrisul cel slugarnic care se dăduse drept prietenul lui Shelby și apoi se luptase cu îngerii în curtea din spate a casei lui Luce. Pe el nu-l vedea printre Proscriși. În fața ei se întindea doar o masă amorfă de fețe șterse și apatice pe care nu le recunoștea și nici nu-și dorea să le cunoască.

Îngeri căzuți care nu se putuseră hotărî, Proscrișii erau în anumite privințe opusul lui Daniel, care refuza să treacă de partea oricui altcuiva în afară de Luce. Alungați din Rai pentru șovăiala lor, orbiți de Iad astfel încât să nu poată vedea nimic altceva decât scânteierea cea mai slabă a sufletelor, Proscrișii formau o adunare dezgustătoare. O priveau pe Luce ca ultima oară, cu ochi ofiliți și goi care nu-i vedeau trupul, dar simțeau ceva în sufletul ei care le spunea că ea era „prețul".

Luce se simțea vulnerabilă, prinsă într-o capcană. Rânjetele Proscrișilor înghețau parcă apa. Daniel a înotat mai aproape, iar ea a simțit o mângâiere pe spate. Își întinsese aripile în apă.

– N-ar fi o decizie înțeleaptă să încerci să fugi, a zumzăit un Proscris în spatele lui Luce, simțind parcă freamătul aripilor lui Daniel pe sub apă. Privește în spate și ai să te

Scanned by CamScanner

convingi că suntem mulți. Și e de ajuns una singură din astea. Și-a desfăcut pardesiul, lăsând la vedere o teacă în care scânteiau mai multe săgeți de argint.

Proscrișii îi împresuraseră, cocoțați pe rămășițele de piatră ale unei insule venețiene scufundate. Aveau un aer trufaș, cu pardesiele lor ponosite legate în talie, ascunzându-le aripile mizerabile, subțiri ca hârtia igienică. Luce și-a amintit că în bătălia din curtea casei părintești, Proscrisele erau la fel de împietrite și de nemiloase ca Proscrișii. Trecuseră doar câteva zile de atunci, dar ei i se părea că se scurseseră ani întregi.

– Dar dacă preferi să ne pui la încercare...

Proscrisul și-a pregătit tacticos o săgeată, iar Daniel nu și-a putut ascunde pe deplin fiorul.

– Liniște. Unul dintre Proscrișii s-a ridicat în picioare pe contrafort. El nu purta pardesiul obișnuit, ci o mantie lungă, cenușie, iar Luce a icnit când acesta și-a tras gluga, lăsând la vedere chipul palid. Era bărbatul cu pielea albă care psalmodia la catedrală. O urmărise tot timpul și auzise tot ce îi spusese preotului. Trebuie să o fi urmărit până aici. Buzele lui lipsite de culoare s-au arcuit într-un zâmbet.

– Așadar, a mârâit el, a găsit nimbul.

– Nu vă privește, a strigat Daniel, dar Luce îi simțea disperarea din glas.

Încă nu știa de ce, dar pe Proscrișii părea să-i privească persoana ei. Credeau că ea avea un cuvânt de spus în izbăvirea lor, în întoarcerea lor în sânul Raiului, dar ei îi scăpa logica, la fel cum se întâmplase și în curtea casei părintești.

– Nu ne insulta inteligența cu minciunile tale, a tunat Proscrisul cu mantie. Știm ce cauți, iar tu știi că misiunea noastră este să te împiedicăm.

– Nu înțelegeți, a spus Daniel. Nu vedeți adevărul. Nici măcar *voi* nu v-ați putea dori...

Scanned by CamScanner

– Ca Lucifer să rescrie istoria? Ochii albicioși ai Proscrisului sfredeleau spațiul dintre el și Luce. Hm, de fapt ne dorim din tot sufletul.

– Cum poți spune așa ceva? Totul – lumea, natura noastră așa cum sunt ele acum – va fi nimicit. Întreg universul, conștiința, duse pe apa sâmbetei…

– Chiar crezi că viețile noastre din ultimii șapte mii de ani merită salvate? Căpetenia lor a mijit ochii. E mai bine să dispărem. Să distrugem această existență oarbă înainte să apunem. Data viitoare… Și-a îndreptat din nou ochii nevăzători spre Luce, iar ea a văzut cum i se rotesc în găvane, căutându-i sufletul. Și ardeau. Data viitoare nu vom mai stârni mânia Raiului fără rost. Vom fi din nou bine-veniți în fața Tronului. Ne vom juca cu mai multă înțelepciune cartea. Ochii lui nevăzători au poposit asupra sufletului lui Luce. Și a zâmbit. Data viitoare vom avea… ajutor.

– Ba nu veți avea nimic, la fel ca acum. Dați-vă la o parte, Proscrișilor. Războiul ăsta vă depășește.

Proscrisul cu mantie a atins ușor una dintre săgeți și a zâmbit.

– Mi-ar fi așa de ușor să te ucid acum.

– O ceată de îngeri luptă deja pentru Lucinda. Îl vom împiedica pe Lucifer și după aceea, și când va fi timp pentru ființe mărunte ca voi, Proscrișii vor regreta acest moment și toate faptele voastre de la Cădere încoace.

– Data viitoare, Proscrișii se vor concentra de la bun început asupra fetei. O vom fermeca, așa cum ai făcut tu. Va crede fiecare cuvânt, așa cum face acum cu tine. Ți-am studiat metodele. Știm ce să facem.

– Nesăbuiților! a strigat Daniel. Credeți că data viitoare veți fi mai deștepți sau mai curajoși? Credeți că vă veți aminti de acest moment, de această discuție, de planul ăsta strălucit? Veți repeta aceleași greșeli. Cu toții vom face așa.

Scanned by CamScanner

Numai Lucifer își va aminti de greșelile anterioare. Iar scopurile lui urmăresc doar propriile dorințe josnice. Cu siguranță vă amintiți cum arată sufletul lui, a subliniat Daniel, chiar dacă nu vedeți nimic altceva.

Proscrișii s-au ridicat în picioare pe ruinele unde se cocoțaseră.

– Îmi aduc aminte, a auzit Luce în spatele ei glasul slab al unui Proscris.

– Lucifer era îngerul cel mai luminos dintre toți, a strigat un altul, nostalgic. Și așa de frumos, că ne orbea.

Luce a înțeles că îi durea slutenia lor.

– Gata cu amintirile! a tunat un glas mai puternic. Era Proscrisul cu mantie, căpetenia lor. Proscrișii vor vedea cum va fi data viitoare. Viziunea ne va înțelepți, iar înțelepciunea va desfereca Poarta Raiului. Price ne va îndrăgi și ne va călăuzi.

Luce s-a înfiorat lângă Daniel.

– Poate că așa vom avea *cu toții* o a doua șansă la izbăvire, a încercat Daniel să îi îmbuneze. Dacă reușim să-i dejucăm planurile lui Lucifer… nu văd de ce ai voștri nu ar…

– Nu! Proscrisul înveșmântat în mantie s-a năpustit asupra lui Daniel de pe contrafortul pe care stătea, și aripile lui mohorâte, ponosite s-au întins larg, cu un zgomot ca de crenguțe rupte.

Aripile lui Daniel i-au înconjurat talia lui Luce, iar nimbul a ajuns din nou în mâinile ei când el s-a ridicat din apă să se apere. Căpetenia nu era pe potriva lui Daniel, care a țâșnit numaidecât și i-a dat un croșeu de dreapta.

Proscrisul a zburat șase metri mai în spate, ștergând luciul apei, ca o pietricică. Dar și-a revenit și s-a cocoțat din nou pe contrafort. Cu un gest al mâinii lui albicioase, i-a îndemnat pe ceilalți să se ridice în aer, în cerc.

Scanned by CamScanner

– Știți cine e ea! a strigat Daniel. Și știți ce înseamnă asta pentru noi toți. Măcar o dată în existența voastră, fiți curajoși, nu lași.

– Cum? l-a provocat Proscrisul. Apa i se scurgea de pe tivul mantiei.

Daniel respira greu și o privea pe Luce și nimbul ce arunca luciri aurii pe oglinda apei. Pentru o clipă, în ochii lui violeți s-a citit panica și apoi a făcut ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Luce.

L-a privit pe Proscris drept în ochii lui albi și morți, a întins mâna cu palma în sus și i-a spus:

– Veniți alături de noi.

Proscrisul a izbucnit într-un râs sumbru.

Dar Daniel nici nu a tresărit.

– Proscrișii sunt pe cont propriu.

– Asta e limpede. Nimeni nu vă cere să fiți supușii mei. Dar nu fiți împotriva singurei cauze drepte. Profitați de șansa de a salva pe toată lumea, inclusiv pe voi înșivă. Fiți alături de noi în lupta împotriva lui Lucifer.

– E o păcăleală! a strigat una dintre Proscrise.

– Caută să ne înșele ca să-și câștige libertatea.

– Puneți mâna pe fată!

Luce l-a privit îngrozită pe Proscrisul cu mantie, care plutea pe deasupra ei. S-a apropiat, ochii i s-au căscat hămesiți și și-a întins mâinile albe, tremurânde spre ea. Mai aproape. Și Luce mai aproape. Și a țipat...

Dar nu a auzit-o nimeni, deoarece în momentul acela, lumea s-a *zguduit*. Aerul, lumina și fiecare particulă din atmosferă păreau să se îndoaie și să se despice, apoi să se prăbușească cu un bubuit de tunet.

Se întâmpla iar.

Prin desișul de pardesie bej și aripi murdare, cerul devenise de un cenușiu palid, cețos, cum se întâmplase ultima

Scanned by CamScanner

oară în biblioteca de la Sword & Cross, când totul începuse să se cutremure. Încă un cutremur temporal. *Se apropia Lucifer.*

Un val uriaș s-a spart deasupra capului ei. Luce s-a zdruncinat, a strâns tare nimbul, înotând frenetic ca să își mențină capul la suprafață.

I-a văzut chipul lui Daniel chiar când în stânga lor s-a auzit un scârțâit cumplit. Aripile lui albe țâșneau spre ea, dar nu îndeajuns de repede.

Ultima scenă pe care a surprins-o Luce înainte să intre cu capul sub apă părea să se deruleze cu încetinitorul: fleșa verde-cenușie a bisericii s-a încovoiat în apă, înclinându-se ușor spre capul ei. Umbra ei s-a mărit până când a scufundat-o în beznă cu un pocnet.

Luce s-a trezit plutind pe un val: se afla pe o saltea cu apă.

Ferestrele erau acoperite cu perdele roșii de dantelă reticello. Lumina cenușie care se prelingea prin golurile din dantela complicată sugera că era la amurg. Pe Luce o durea capul și îi zvâcnea glezna. S-a rostogolit în cearșafurile negre de mătase și s-a trezit înaintea ei cu o fată somnoroasă, cu părul blond ciufulit.

Fata a gemut și a bătut repede din pleoapele fardate cu argintiu, întinzând alene pumnul deasupra capului.

– Oh, a făcut ea, mult mai puțin surprinsă să se trezească lângă Luce decât se simțea Luce pentru că se trezise lângă ea. Până când am stat azi-noapte? a bolborosit ea în italiană. Petrecerea aia a fost nebunie curată.

Luce a sărit pe spate și a căzut din pat, afundându-se într-un covor alb de pluș. Camera era o adevărată hrubă, rece și cu un miros stătut, cu tapet cenușiu-închis și cu un

Scanned by CamScanner

pat mare în formă de sanie, așezat pe un covor uriaș din mijloc. Nu știa unde se află, cum ajunsese acolo, al cui halat îl purta, cine era fata sau la ce petrecere își închipuia că fusese Luce noaptea trecută. Oare dăduse peste un mesager? Lângă pat, se afla un taburet vărgat. Hainele pe care le lăsase în gondolă erau împăturite frumos pe el, puloverul alb pe care îl luase cu două zile în urmă de acasă de la părinți, jeanșii tociți și cizmele de călărie sprijinite una de cealaltă într-o parte. Medalionul de argint cu trandafirul gravat, pe care îl vârâse în cizmă chiar înainte să sară în apă împreună cu Daniel, era într-o tavă de fibre de sticlă, pe noptieră.

Și l-a pus din nou pe după gât și și-a scotocit prin jeanși. Fata din pat adormise iar, cu o pernă neagră de mătase pe față, iar de sub ea îi ieșea părul blond, ciufulit. Luce a privit primprejurul tăbliei înalte de pat și a văzut două fotolii rabatabile de piele în fața unui șemineu aprins pe peretele îndepărtat și un televizor cu ecranul plat deasupra lui.

Unde era Daniel?

Trăgea fermoarul la a doua cizmă când a auzit un glas prin ușile de sticlă întredeschise de vizavi de pat.

– Nu vei regreta, Daniel.

Înainte să apuce el să răspundă, Luce a pus mâna pe mânerul ușii și l-a văzut pe partea cealaltă, așezat pe o canapea vărgată din camera de zi, cu fața spre Phil, Proscrisul.

Când a zărit-o în pragul ușii, Daniel s-a ridicat în picioare. Phil s-a ridicat și el și a rămas neclintit lângă scaun. Daniel și-a trecut mâinile peste fața lui Luce și i-a mângâiat fruntea, pe care ea și-o simțea dureroasă și învinețită.

– Cum te simți?

– Nimbul...

– E la noi nimbul. Daniel a făcut un gest spre discul uriaș de sticlă, cu margini aurii, de pe masa mare de lemn din camera alăturată. La masă era așezat un Proscris, își

Scanned by CamScanner

îndesa o lingură cu iaurt în gură, iar un altul stătea sprijinit de tocul ușii, cu mâinile încrucișate la piept. Amândoi se aflau cu fața spre Luce, dar era greu de spus dacă știau acest lucru. A simțit o tensiune în aer, un curent rece, dar se încredea în atitudinea calmă a lui Daniel.

– Ce s-a întâmplat cu Proscrisul cu care te luptai? a întrebat Luce și ochii i-au rătăcit în căutarea făpturii albicioase în mantie.

– Nu-ți face griji din pricina lui. Pe mine mă îngrijorezi *tu*. I-a vorbit cu tandrețe, de parcă ar fi fost singuri.

Și-a amintit cum se înclinau fleșele spre ea în timp ce catedrala se scufunda în apă, și de asemenea de aripile lui Daniel aruncând o umbră peste toate în timp ce se aplecau spre ea.

– Te-ai lovit urât la cap. Proscrișii m-au ajutat să te scot din apă și ne-au adus aici ca să te poți odihni.

– Cât am dormit? a întrebat Luce. Era pe înserat. Cât ne mai rămâne...

– Șapte zile, Luce, a spus Daniel cu blândețe.

Își dădea seama din glasul lui cât de puternic resimțea și el scurgerea timpului.

– N-ar trebui să mai pierdem vremea pe aici.

L-a privit pe Phil, care umplea din nou paharul lui și pe cel al lui Daniel cu un lichid roșu dintr-o sticlă pe care scria Campari.

– Nu-ți place apartamentul meu, Lucinda Price? a întrebat Phil, prefăcându-se că vede pentru prima oară camera de zi în stil postmodernist. Pereții erau presărați cu picturi în stilul lui Jackson Pollock, dar Luce nu-și putea lua ochii de la Phil. Avea pielea mai păstoasă decât își amintea ea, cu niște cercuri de un vinețiu-închis împrejurul ochilor goi. O lua cu frig de fiecare dată când își amintea de aripile lui zdrențăroase, când îi ținuse statuia în aer pe deasupra

Scanned by CamScanner

grădinii părinților ei, gata să-și ia zborul către un loc întunecos și îndepărtat.

– Eu nu văd mare lucru, desigur, dar mi s-a spus că va fi amenajat pe placul tinerelor domnițe. Cine ar fi crezut că voi începe să apreciez carnea de muritor după timpul petrecut cu prietena voastră nefilimă, Shelby? Ai cunoscut-o pe amica mea din dormitor? E o dulceață, toate sunt așa de dulci.

– Ar trebui să mergem, a spus Luce poruncitor și l-a tras pe Daniel de tricou.

Ceilalți Proscriși din cameră au devenit brusc atenți.

– Ești sigură că nu poți rămâne să bei ceva? a întrebat Phil și a dat să umple un al treilea pahar cu lichidul roșu cireșiu, pe care l-a vărsat apoi din greșeală pe masă. Daniel a turnat în schimb dintr-o sticlă de suc acidulat de grepfrut.

– Ia loc, Luce, a spus Daniel și i-a întins paharul. Încă nu suntem gata de plecare.

Când s-au așezat, ceilalți doi Proscriși le-au urmat exemplul.

– Iubitul tău este foarte rezonabil, a spus Phil, lovind cu bocancii militărești plini de noroi de măsuța de cafea din marmură. Ne-am înțeles ca Proscrișii să vi se alăture în efortul de a dejuca planurile Luceafărului de Dimineață.

Luce s-a apropiat de Daniel.

– Putem sta de vorbă *între patru ochi*?

– Da, sigur, a răspuns Phil în locul lui, ridicându-se din nou drept și făcând un semn din cap spre ceilalți Proscriși. Haideți să ne luăm cu toții un răgaz.

Formând un șir în spatele lui Phil, ceilalți au dispărut în spatele unei uși batante de lemn ce dădea spre bucătărie.

Imediat ce au rămas singuri, Daniel i-a pus mâinile pe genunchi.

– Știu că nu te dai în vânt după ei…

Scanned by CamScanner

– Daniel, au încercat să mă răpească.

– Da, știu, dar asta a fost când credeau... Daniel s-a oprit și a mângâiat-o pe cap, netezindu-i cu degetele o șuviță încurcată ... când credeau că, dacă te dau Tronului, își ispășesc pedeapsa pentru că au trădat. Dar acum situația s-a schimbat complet, în parte pentru ceea ce a făcut Lucifer și în parte pentru că ești mai aproape de ruperea blestemului decât au anticipat Proscrișii.

– Poftim? Luce a tresărit. Crezi că sunt mai aproape de ruperea blestemului?

– Hai să spunem că niciodată n-ai fost mai aproape, a spus Daniel, și, în adâncul sufletului, Luce a simțit un elan de neînțeles. Dacă Proscrișii ne ajută să ne luptăm cu dușmanii, tu te poți concentra pe ceea ce ai de făcut.

– Dacă ne ajută? Bine, dar tocmai ne-au prins într-o ambuscadă.

– Eu și Phil am stat de vorbă. Avem o înțelegere. Uite, Luce... Daniel a prins-o de braț și a șoptit, deși erau singuri în cameră: Proscrișii ar reprezenta o amenințare mai mică dacă ar fi de partea noastră decât dacă ne sunt împotrivă. Sunt nesuferiți, dar în același timp nu pot să mintă. Cu ei, știm mereu cum stăm.

– Dar de ce trebuie să fim cu ei? Asta nu înțeleg. Luce s-a lăsat brusc pe spate, sprijinindu-se pe perna vărgată.

– Sunt înarmați, Luce. Mai bine echipați și dispun de mai mulți războinici decât orice altă grupare cu care ne vom înfrunta. Poate va veni o vreme în care vom avem nevoie de săgețile și de luptătorii lor. Nu trebuie să deveniți cei mai buni prieteni, dar sunt excelenți ca gărzi de corp și necruțători cu dușmanii lor. S-a lăsat pe spate, privirea i-a rătăcit dincolo de fereastră, de parcă ceva neplăcut tocmai ar fi trecut în zbor pe acolo. Și dacă tot au și ei un cal înscris în cursa asta, am putea fi noi acela.

Scanned by CamScanner

– Și dacă încă mai cred că eu sunt Prețul sau cum îi spun ei?

Daniel i-a zâmbit blând, neașteptat.

– Sunt sigur că mai cred. Și ei, și mulți alții. Dar numai tu poți decide cum îți vei îndeplini rolul în această veche poveste. Ceea ce am stârnit când ne-am sărutat pentru prima oară la Sword & Cross, acea trezire din adâncul tău, a fost doar primul pas. Toate lecțiile pe care le-ai învățat în timpul petrecut înăuntrul mesagerilor te-au înarmat. Proscrișii nu-ți pot răpi asta, nici ei, nici nimeni altcineva. Și în plus, a spus el cu un zâmbet larg, nimeni nu te poate atinge cât timp sunt lângă tine.

– Daniel? A sorbit din sucul de grepfrut și a simțit cum îi alunecă acidul pe gât. Cum am să-mi îndeplinesc rolul în această veche poveste?

– Nu știu, a spus el, dar abia aștept să aflu.

– Și eu.

Ușa de la bucătărie s-a deschis și chipul palid, aproape drăgălaș, al unei fete cu părul blond prins într-o coadă strânsă a apărut în prag.

– Proscrișii s-au plictisit să tot aștepte, a spus ea ca un robot.

Daniel a privit-o pe Luce, care se străduia să încuviințeze din cap.

– Poți să le spui să vină. Daniel a schițat un gest de aprobare spre fată.

Aceștia au intrat rapid, mecanic, încolonați, reluându-și cu toții locurile de dinainte, mai puțin Phil, care s-a apropiat de Luce. Cel care mânca iaurt a lovit lingura de marginea recipientului gol de plastic.

– Așadar, te-a convins? a întrebat Phil, cocoțându-se pe brațul micii canapele.

– Dacă Daniel are încredere în tine, eu...

Scanned by CamScanner

– Exact cum mă gândeam, a spus el. Când noi, Proscrișii, facem un jurământ de credință, suntem de o loialitate totală. Înțelegem ce este în joc când facem acest gen de... alegeri. A subliniat ultimul cuvânt, dând din cap cu hotărâre și privind-o fix pe Luce. Alegerea de a trece de partea unei tabere este foarte importantă, nu crezi, Lucinda Price?

– Despre ce vorbește, Daniel? a întrebat Luce, deși bănuia că știe.

– Despre ceea ce fascinează pe toată lumea în ultima vreme, a spus Daniel obosit. Echilibrul aproape perfect dintre Rai și Iad.

– După atâtea mii de ani, aproape că s-a reușit! Phil s-a afundat din nou în canapea, vizavi de Luce și de Daniel. Era mai entuziasmat decât îl văzuse vreodată Luce. Aproape fiecare înger a ales o tabără, a întunericului sau a luminii. Există unul singur care nu a ales...

Un înger care nu a ales.

Luce și-a amintit de un lucru: păsise printr-un mesager în Las Vegas, împreună cu Shelby și Miles. Se duseseră să se întâlnească cu sora ei dintr-o altă viață, Vera, și până la urmă au ajuns într-un local cu Arriane, care a spus că urma să aibă loc o recunoaștere. Curând. Și la final, când sufletele tuturor celorlalți vor fi fost împărțite, totul avea să se rezume la alegerea taberei de către un înger hotărâtor.

Luce era sigură că îngerul care nu alesese încă era Daniel. Părea iritat, aștepta ca Phil să termine de vorbit.

– Și, desigur, mai sunt și Proscrișii.

– Ce vrei să spui? a întrebat Luce. Proscrișii nu au ales o tabără? Am presupus dintotdeauna că sunteți de partea lui Lucifer.

– Asta numai pentru că nu ne placi, a spus Phil, cu o față complet inexpresivă. Nu, Proscrișii nu pot alege. A întors

Scanned by CamScanner

capul, parcă pentru a privi pe fereastră, și a oftat. Îți dai seama cum ne simțim…

– Phil, ți-ai ales greșit publicul, l-a întrerupt Daniel.

– Ar trebui *să contăm* și noi, i-a spus Phil lui Daniel, începând să pledeze acum în fața lui. Tot ce vrem este să contăm și noi în echilibrul cosmic.

– Nu puteți alege, a repetat Luce, înțelegând acum în sfârșit cum stau lucrurile. Asta este pedeapsa voastră pentru indecizie?

Proscrisul a încuviințat din cap, serios.

– Ca urmare, existența noastră nu înseamnă nimic în echilibrul cosmic. Și nici moartea noastră. Phil a lăsat capul în jos.

– Știi că asta nu depinde de mine, a spus Daniel. Și cu siguranță nici de Luce. Ne pierdem timpul…

– Nu trata cu ușurință lucrul ăsta, Daniel Grigori, a spus Phil. Fiecare își are scopul lui. Fie că vrei să recunoști, fie că nu, și tu ai nevoie de noi să ți-l atingi pe al tău. Ne-am fi putut alătura Bătrânilor Zhsmaelim. Cea pe nume Sophia Bliss vă are încă în vedere. Greșește, desigur, dar cine știe, poate că ea va reuși acolo unde voi veți da greș?

– Atunci de ce nu ați trecut de partea lor? a întrebat Luce protăios, sărind în apărarea lui Daniel. N-ați avut nici o problemă să vă aliați cu Sophia ultima oară când ați răpit-o pe prietena mea Dawn.

– A fost o greșeală. La vremea aceea nu știam că Bătrânii o uciseseră pe fata cealaltă.

– Penn, a spus Luce cu un glas gâtuit.

Fața albicioasă a lui Phil a pălit și mai mult.

– E de neiertat. Proscrișii nu ar face niciodată rău unui nevinovat. Cu atât mai puțin unuia cu un caracter atât de frumos și cu o minte atât de rafinată.

Scanned by CamScanner

Luce i-a aruncat o privire lui Daniel, dispusă să accepte că poate totuși se pripise să-i judece pe Proscriși, dar Daniel se uita încruntat la Phil.

– Și totuși te-ai întâlnit ieri cu domnișoara Sophia, a spus. Proscrisul a clătinat din cap.

– Cam mi-a arătat invitația tipărită cu auriu, a insistat Daniel. Te-ai întâlnit cu ea la cursele de cai de la Churchill Downs ca să discutați cum s-o prindeți pe Luce.

– Greșești. Phil s-a ridicat în picioare. Era la fel de înalt ca Daniel, dar avea un aer bolnăvicios și firav. Ieri ne-am întâlnit cu Lucifer. Nu poți refuza o invitație a Luceafărului de Dimineață. Presupun că erau acolo și domnișoara Sophia și ai ei. Proscrișii le-au simțit sufletele murdare, dar noi nu lucrăm cu ei.

– Stai așa, a spus Luce. Te-ai întâlnit cu Lucifer *ieri*?

Adică vineri, ziua în care Luce și ceilalți se aflau la Sword & Cross, discutând cum să găsească cele trei relicve ca să-l împiedice pe Lucifer să șteargă trecutul.

– Dar noi deja ne întorseserăm de pe mesageri. Lucifer trebuie să fi fost deja în cădere.

– Nu neapărat, a explicat Daniel. Chiar dacă întâlnirea s-a petrecut după ce te-ai întors *tu* de pe mesageri, tot a avut loc în trecutul *lui Lucifer*. Când a venit după tine sub forma garguiului, punctul lui de plecare a fost cu o jumătate de zi mai târziu și la sute de kilometri distanță de punctul *tău* de plecare.

Logica aceasta îi dădea dureri de cap lui Luce, dar un lucru îi era clar: nu avea încredere în Phil.

– Deci tu ai știut tot timpul că Lucifer vrea să șteargă trecutul. Aveai de gând să-l ajuți, așa cum acum ai jurat să ne ajuți pe noi?

– Ne-am întâlnit cu el pentru că suntem obligați să mergem când ne cheamă. Toată lumea este obligată, mai puțin

Scanned by CamScanner

Tronul și... A făcut o pauză și a zâmbit fals. Mă rog, eu nu știu nici o forță vitală care să poată rezista chemării lui Lucifer. A înclinat capul spre Luce: Tu ai putea?

– De ajuns, a spus Daniel.

– În plus, nici n-a vrut ajutorul nostru, a spus Phil. Luceafărul de Dimineață ne-a respins. A spus... Phil a închis ochii și, pentru o clipă, a părut un adolescent normal, aproape drăguț. A spus că nu poate lăsa nimic în seama hazardului, că a sosit vremea să ia problema în mâinile lui. Apoi întâlnirea s-a încheiat brusc.

– Trebuie să se fi întâmplat atunci când Lucifer a venit după tine în mesageri, i-a spus Daniel lui Luce.

Ei i s-a întors stomacul pe dos când s-a gândit cum dăduse Bill peste ea în tunel, atât de vulnerabilă, atât de sinceră. Când s-a gândit la toate momentele acelea în care se bucurase să-l aibă alături, s-o ajute în căutarea ei. Pentru o vreme, aproape că și lui a părut să îi placă prezența ei.

Ochii inexpresivi ai lui Phil s-au fixat asupra ei, de parcă ar fi căutat să-i surprindă o schimbare în suflet. Oare simțea cum se emoționa ori de câte ori se gândea la timpul petrecut în intimitate cu Bill? Oare Daniel simțea și el asta?

Phil nu îi zâmbea propriu-zis, dar nu mai părea așa de lipsit de viață ca de obicei.

– Proscrișii vă vor proteja. Știm că aveți nenumărați dușmani. L-a privit pe Daniel. Balanța este și ea în mișcare.

Luce l-a privit pe Daniel.

– Balanța?

– Ei sunt de partea Raiului. Sunt o pacoste, nu o amenințare.

Phil a lăsat din nou capul în jos.

– Proscrișii cred că se poate ca Balanța să se fi... desprins de Rai.

– Poftim? Deodată, Daniel părea că-și pierde suflarea.

Scanned by CamScanner

– E putreziciune printre ei, din aceea care se răspândește repede. Ați spus că aveți niște prieteni la Viena?

– Arriane, a icnit Luce. Și Gabbe și Roland. Sunt în primejdie?

– Avem prieteni la Viena, a spus Daniel. Și alții în Avalon.

– Balanța se răspândește prin Viena.

Când Luce s-a întors spre Daniel, acesta își desfăcea aripile. S-au înălțat, semețe, luminând camera cu frumusețea lor. Phil nu a părut să observe sau nu-i păsa, în timp ce sorbea din licoarea roșie. Ochii goi ai celorlalți Proscriși se ațintiră cu invidie asupra aripilor lui Daniel.

Ușile de sticlă spre dormitor s-au deschis și italianca mahmură cu care împărțise Luce patul a pășit împleticindu-se prin cameră, cu picioarele goale. L-a privit pe Daniel și s-a frecat la ochi.

– Uau, ce vis super am avut, a mormăit în italiană, după care a dispărut în baie.

– Gata cu vorbăria, a spus Daniel. Dacă armata ta este așa de puternică cum spui, trimite o treime din ea spre Viena ca să-i protejeze pe cei trei îngeri căzuți de acolo. Mai trimite o treime în Avalon, unde îi veți găsi pe Cam și pe încă doi îngeri căzuți.

Când Phil a încuviințat din cap, doi Proscriși din camera de zi și-au desfăcut și ei aripile pleoștite și au țâșnit pe fereastra deschisă, ca niște muște uriașe.

– Ultima treime e sub comanda mea. Vă vom însoți la munte. Haideți să ne luăm zborul acum și am să-i adun și pe ceilalți pe drum.

– Da, a spus iute Daniel. Ești gata, Luce?

– Să mergem.

S-a apropiat de el și s-a întors cu spatele ca să o poată lua în brațe, apoi au sărit pe fereastră și s-au avântat pe cerul întunecat al Veneției.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 5

O MIE DE SĂRUTĂRI

Au aterizat în pustiul de pe vârful muntelui chiar înainte de răsărit. Lumina învăluia cerul la orizont, aruncând nuanțe de roz și de auriu, presărate cu nori ocru, tămăduind vânătăile purpurii ale nopții.

Daniel a lăsat-o pe Luce pe un platou neted, stâncos, prea arid și necruțător ca să găzduiască până și cel mai rezistent tufiș de deșert. Peisajul montan pustiu se întindea nesfârșit împrejurul lor, ba coborând abrupt spre văi întunecoase, ba urcând spre piscuri uriașe, cu stânci roșiatice în unghiuri imposibile. Era frig și bătea vântul, iar aerul se simțea așa de uscat încât îi durea când înghițeau. Abia dacă era loc pe platoul stâncos pentru Luce, Daniel și cei cinci Proscriși care veniseră împreună cu ei.

Când Daniel și-a strâns aripile, un nisip fin a zburdat prin părul lui Luce.

– Am ajuns. Părea aproape reverențios.

– Unde? Luce și-a tras gulerul puloverului alb ca să-și acopere urechile de vântul șfichiuitor.

– Pe Muntele Sinai.

A inspirat aerul uscat și nisipos și s-a răsucit să privească împrejur, în timp ce lumina plăcută, aurie se prelingea la răsărit pe munții din gresie.

– Aici i-a dat Dumnezeu lui Moise Cele Zece Porunci?

Scanned by CamScanner

– Nu.

Daniel a arătat peste umărul ei, unde un șir de drumeți, mărunței ca niște păpuși, urcau pe un teren ceva mai primitor, la câteva zeci de metri spre sud. Vocile lor erau purtate prin aerul deșertic, rece și rarefiat. Râsetele delicate răsunau straniu de pe piscurile tăcute ale muntelui. O sticlă de apă albastră de plastic stătea înclinată pe cer deasupra capului cuiva.

– *Acolo* a primit Moise Cele Zece Porunci. Și-a întins brațele și a privit micul cerc stâncos pe care stăteau ei. Aici au stat câțiva dintre îngeri și au privit totul. Gabbe, Arriane, Roland, Cam. A arătat spre o porțiune de stâncă, apoi spre alta, pentru a indica unde stătuse fiecare dintre îngeri. Și încă vreo câțiva.

– Și tu?

S-a întors cu fața la ea, a făcut trei pași mici înainte până când trupurile li s-au atins.

– Chiar aici, a spus el, sărutând-o.

– Cum a fost?

Daniel și-a ferit privirea.

– Era prima înțelegere cu un om. Până atunci înțelegerile avuseseră loc numai între Dumnezeu și îngeri. Unii dintre îngeri s-au simțit trădați, spunând că asta schimba ordinea naturală a lucrurilor. Alții credeau că-i vina noastră, că era o evoluție firească.

Ochii lui violeți au părut pentru o clipă și mai strălucitori.

– Probabil că sunt și ceilalți pe drum. S-a întors cu fața la Proscrișii, ale căror siluete întunecoase se profilau pe fundalul luminii crescânde de la răsărit. Veți sta de pază până sosesc?

Phil a făcut o plecăciune. Ceilalți patru Proscrișii stăteau în spatele lui, iar marginile roase ale aripilor lor mizerabile se unduiau în vânt.

Scanned by CamScanner

Daniel și-a acoperit trupul cu aripa stângă, ferindu-l de priviri și și-a dus mâna dreaptă înăuntru, ca un magician care se pregătește să scoată ceva de sub pelerină.

– Daniel? a spus Luce apropiindu-se de el. Ce e?

Cu dinții dezveliți într-un zâmbet țeapăn, Daniel a clătinat din cap. Apoi a tresărit și a urlat de durere, cum Luce nu-l mai auzise niciodată. Tot corpul i s-a încordat.

– Daniel.

Când s-a relaxat și și-a întins din nou aripa, avea ceva alb, scânteietor în mână.

– Ar fi trebuit s-o fac mai devreme, a spus el.

Părea o bucată de țesătură, lucioasă ca mătasea, dar mai dură. Avea treizeci de centimetri lungime și câțiva centimetri lățime, și fremăta în adierea rece. Luce a privit-o cu luare-aminte. Era oare o bucată din aripă pe care Daniel și-o smulsese singur? A strigat îngrozită și a întins mâna spre ea fără să se gândească. Era o pană!

Când îi privea aripile lui Daniel și se cuibărea în ele, uita că erau alcătuite din pene individuale. Luce presupusese întotdeauna că erau plăsmuite dintr-o materie misterioasă, de pe altă lume, desprinsă parcă din vise divine. Dar aceasta nu semăna cu nici o pană pe care o mai văzuse Luce vreodată: era latră, bogată și animată de aceeași forță ce îl străbătea pe Daniel.

Luce avea între degete deopotrivă cel mai moale și mai puternic lucru pe care îl atinsese vreodată, dar și cel mai frumos. Dar atunci a văzut sângele care îi curgea lui Daniel din locul de unde își smulsese pana.

– De ce ai făcut asta? l-a întrebat.

Daniel i-a dat pana lui Phil, care și-a prins-o la reverul pardesiului fără să șovăie.

– E un simbol, a spus Daniel și și-a privit liniștit partea însângerată a aripii. Dacă din întâmplare ceilalți sosesc

Scanned by CamScanner

singuri, vor ști că Proscrișii ne sunt prieteni. El i-a urmărit privirea, văzând că se uită, cu ochii căscați de îngrijorare, la sângele de pe aripa lui. Nu-ți face griji din pricina mea. O să mă vindec. Haide...

– Unde mergem? a întrebat Luce.

– Soarele este pe cale să răsară, a spus Daniel și a luat un săculeț de piele de la Phil. Și presupun că mori de foame.

Așa era, deși Luce nu-și dăduse seama până atunci.

– Mă gândeam că poate avem parte de un moment de răgaz înainte să mai apară cineva.

O potecă îngustă și abruptă ducea dinspre platou la o mică ieșitură, ceva mai jos de locul în care aterizaseră ei. Și-au croit drum în josul muntelui, ținându-se de mână, și când deja era prea abrupt ca să mai cobori cu pasul, Daniel zbura, mereu foarte aproape de pământ, cu aripile lipite de corp.

– Nu vreau să-i sperii pe turiști, a explicat el. În cele mai multe locuri de pe Pământ, oamenii nu sunt dispuși să vadă miracole, îngeri. Dacă ne zăresc din întâmplare zburând, își spun că le joacă ochii feste. Dar într-un loc ca acesta...

– Oamenii pot vedea miracolele, a terminat Luce în locul lui. Ba chiar le caută.

– Exact. Și dacă vezi, începi să-ți pui întrebări.

– Și dacă-ți pui întrebări...

– Deja ai dat de necaz, a spus Daniel râzând ușor.

Luce nu și-a putut reține un zâmbet larg și se bucura că măcar pentru un scurt răstimp, Daniel era doar miracolul ei.

S-au așezat unul lângă celălalt pe o întindere mică și netedă în plină pustietate, feriți după o stâncă de granit de bătaia vântului și de privirile tuturor, mai puțin de cele ale unei potârnichi cu un penaj cafeniu-deschis care zburda pe stâncile colțuroase. Peisajul pe care l-a văzut Luce când a privit pe lângă stâncă era cutremurător: un cerc muntos, un pisc în semiobscuritate, un altul învești mântat în lumină,

Scanned by CamScanner

și toate deveneau mai luminoase cu fiecare clipă ce se scurgea, pe măsură ce soarele urca spre orizontul trandafiriu.

Daniel a desfăcut geanta, s-a uitat înăuntru și a clătinat din cap, râzând.

– Ce e de râs? Ce-i acolo? a întrebat Luce.

– Înainte să plecăm din Veneția, i-am spus lui Phil să ia câte ceva din bufet. Vezi să nu-ți pregătească un Proscris orb o gustare hrănitoare! A scos o cutie de Pringles cu paprica, o pungă roșie cu dropsuri, o mână de bomboane de ciocolată Baci cu ambalaj albastru, un pachet de gumă de mestecat, mai multe sticluțe de cola dietetică și câteva pliculețe cu espresso praf.

Luce a izbucnit în râs.

– Crezi că te descurci cu astea? a întrebat.

Luce s-a ghemuit lângă el și a mestecat câteva bomboane de ciocolată, privind cerul la răsărit cum devine roz, apoi auriu, apoi bleu, în timp ce soarele urca pe deasupra piscurilor și văilor din depărtare. Lumina arunca umbre stranii prin crăpăturile muntelui. La început a presupus că măcar o parte erau mesageri, dar apoi a înțeles că erau pur și simplu niște umbre aruncate de lumina schimbătoare. Luce și-a dat seama că nu mai văzuse un mesager de zile bune.

Era ciudat. Vreme de săptămâni, chiar luni, îi apăruseră din ce în ce mai des, până când cu greu își putea muta privirea fără să vadă unul legănându-se întunecos într-un colț, chemând-o. Acum păreau să fi dispărut.

– Daniel, ce s-a întâmplat cu mesagerii?

S-a sprijinit de stâncă și a oftat adânc, după care a spus:

– Sunt de partea lui Lucifer și a cetei Raiului. Și ei sunt parte din Cădere.

– Poftim?

– Nu s-a mai întâmplat așa ceva până acum. Mesagerii fac parte din istorie. Sunt umbrele evenimentelor importante.

Scanned by CamScanner

S-au născut la Cădere, așa că atunci când Lucifer a pornit acest joc, au fost atrași din nou acolo.

Luce a încercat să-și imagineze un milion de umbre tremurânde împrejurul unei sfere mari și întunecoase, ai cărei lujeri împresurau uitarea ca niște pete solare.

– De-asta a trebuit să zburăm până aici în loc să călătorim prin ei, a spus ea.

El a dat din cap și a mușcat dintr-un Pringles, mai mult pentru că se obișnuise să se afle printre oameni decât de foame.

– Umbrele au dispărut la câteva clipe de la întoarcerea noastră din trecut. Momentul în care ne aflăm acum – aceste nouă zile din acțiunea lui Lucifer – este o perioadă de uitare. S-a desprins de restul istoriei și, dacă dăm greș, va înceta pe deplin să mai existe.

– Unde anume se află? Mă refer la Cădere.

– Într-o altă dimensiune, într-un loc pe care nu ți l-aș putea descrie. Eram mai aproape de el când te-am prins după ce te-ai despărțit de Lucifer, dar tot ne aflam foarte departe.

– Nu credeam niciodată că am să spun asta... A privit nemișcarea umbrelor obișnuite ale muntelui. Dar le duc lipsa. Mesagerii erau legătura cu trecutul meu.

Daniel a prins-o de mână și a privit-o adânc în ochi.

– Trecutul este important pentru toate cunoștințele și înțelepciunea pe care le păstrează. Dar te poți rătăci în el. Trebuie să înveți să păstrezi cunoștințele trecutului aproape, în timp ce urmărești prezentul.

– Dar acum că s-au dus...

– Acum că s-au dus, poți reuși singură.

Ea a clătinat din cap.

– Cum?

– Hai să vedem, a spus el. Vezi râul acela spre orizont?

A arătat către o vagă panglică albastră ce șerpuia prin

Scanned by CamScanner

câmpia netedă de pe fundul deșertului. Luce abia dacă întrezărea ceva.

– Da, cred că îl văd.

– Am trăit acolo mai multe perioade de-a lungul timpului, dar o dată, acum câteva sute de ani, aveam o cămilă pe care o botezasem Oded. Era cea mai leneșă creatură care a existat vreodată. Cădea lată în timp ce îi dădeam de mâncare și era aproape un miracol dacă reușeam să ajung la cea mai apropiată tabără de beduini la un ceai. Dar când te-am întâlnit pentru prima oară în viața aceea…

– Oded a luat-o la fugă, a spus Luce pe negândite. Am țipat pentru că am crezut că o să mă strivească. Ai spus că nu o mai văzuseși niciodată mișcându-se așa.

– Hm, da, a spus Daniel. Te plăcea.

Au făcut o pauză și s-au privit, iar Daniel a început să râdă în timp ce Luce rămăsese cu gura căscată.

– Am reușit! a strigat. Era adânc săpat în memoria mea, o parte din mine. De parcă s-ar fi întâmplat ieri. Mi-am amintit fără să mă gândesc!

Era un miracol. Toate acele amintiri din acele vieți care se pierduseră ori de câte ori Lucinda murise în brațele lui Daniel reușeau, cine știe cum, să-și croiască drum spre ea, așa cum Luce găsea mereu drumul spre Daniel.

Nu, de fapt *ea* își croia drum spre ele.

O poartă fusese parcă lăsată deschisă după căutarea lui Luce prin mesageri. Amintirile acelea nu o părăsiseră, de la Moscova, Helston și până în Egipt. Acum mai apăreau și altele.

Deodată, a simțit pe deplin cine era, nu doar Luce Price din Thunderbolt, Georgia. Era deopotrivă fiecare fată care fusese vreodată, un amalgam de experiențe, erori, realizări și, mai presus de toate, iubiri.

Era Lucinda.

– Hai, iute, i-a spus lui Daniel. Mai încercăm o dată?

Scanned by CamScanner

– Bun, ce zici de încă o viață în deșert? Trăiai în Sahara când te-am găsit. Erai înaltă și slăbuță și cea mai iute de picior din satul tău. Într-o zi eu eram în trecere, îl vizitam pe Roland și peste noapte am poposit lângă cel mai apropiat râu. Ceilalți bărbați nu aveau încredere în mine, dar...

– Dar tata ți-a dat trei piei de zebră pentru cuțitul pe care îl aveai în desagă!

Daniel a zâmbit larg.

– S-a târguit serios.

– Uimitor, a spus ea, cu răsuflarea aproape tăiată. Câte alte lucruri zăceau încă nedescoperite în ea? Cât de mult putea merge în urmă? S-a întors spre el, și-a tras genunchii la piept și s-a aplecat înainte, așa că frunțile aproape că li se atingeau. Tu îți amintești totul din trecutul nostru?

Ochii lui Daniel s-au îmblânzit.

– Uneori mai încurc ordinea evenimentelor. Recunosc, nu îmi amintesc perioade lungi de timp pe care le-am petrecut singur, dar îmi aduc aminte de fiecare imagine a chipului tău, de fiecare sărutare a buzelor tale, de fiecare lucru pe care l-am trăit alături de tine.

Luce nu a așteptat ca Daniel să se aplece s-o sărute, ci și-a lipit ea buzele de ale lui, delectându-se cu geamătul de plăcere neașteptată pe care i l-a provocat, dornică să-l curețe de fiecare durere pe care o simțise din cauză că o pierduse.

Când îl săruta pe Daniel, simțea ceva între entuziasmul noului și familiaritatea negrești, ca o amintire din copilărie ce îi părea în vis până când într-o cutie veche din podul casei găsea dovada, o fotografie. Luce simțea ca și când ar fi descoperit un cufăr cu fotografii impresionante și toate acele clipe ascunse ar fi fost eliberate din captivitate și lăsate să-i pătrundă în fiecare ungher al sufletului.

Îl săruta acum, dar în mod straniu, îl săruta în același timp și în trecut. Simțea foarte limpede povestea iubirii lor,

Scanned by CamScanner

îi simțea esența, gustul. Buzele ei trasau conturul buzelor lui Daniel nu numai acum, dar și cu prilejul altui sărut, unul mai vechi, asemănător cu acesta, în care gurile și brațele lor se înlănțuiau, la fel ca acum. Și-a strecurat limba printre dinții ei și asta a scos la lumină un mănunchi de alte sărutări, fiecare dintre ele îmbătătoare. Când i-a trecut mâna pe spate, a simțit o mulțime de fiori ca acesta. Iar când ochii ei s-au deschis și s-au închis, l-a zărit printre gene și i s-a părut că se cunosc de o mie de sărutări.

– Daniel. Glasul neutru al unui Proscris a smuls-o pe Luce din reverie. Băiatul palid era deasupra lor și privea de pe stânca înaltă de care stăteau ei sprijiniți. Prin aripile lui cenușii, aproape translucide, Luce a văzut un nor trecând pe cer.

– Ce e, Vincent? a întrebat Daniel și s-a ridicat în picioare. Trebuie că știa numele Proscrișilor din vremurile de dinainte de Cădere, când trăiseră împreună în Rai.

– Îmi cer iertare pentru întrerupere, a spus Proscrisul, dar, lipsit de orice delicatețe, nu și-a luat ochii de la obrajii aprinși ai lui Luce. Cel puțin, nu îi vedea cu adevărat.

Luce s-a ridicat repede, și-a aranjat puloverul și și-a lipit mâna rece pe pielea fierbinte.

– Au sosit ceilalți? a strigat Daniel.

Proscrisul a rămas nemișcat deasupra lui.

– Nu tocmai.

Daniel a cuprins-o pe Luce cu brațul pe după talie. Cu un foșnet delicat de aripi, a parcurs cei cincisprezece metri de stâncă verticală cam în același timp cât i-ar lua unui muritor să urce o singură treaptă. Lui Luce urcarea i-a stârnit fluturi în stomac.

Mai întâi Daniel a așezat-o pe Luce pe platoul stâncos, apoi s-a întors și i-a văzut pe cei cinci Proscriși care îi însoțiseră, în jurul unei a șasea siluete. Daniel a tresărit, aripile

Scanned by CamScanner

i s-au dat pe spate de uimire când l-a văzut pe cel de-al șaselea Proscris.

Băiatul era micuț de statură, zvelt și cu picioare mari. Avea capul proaspăt ras. Putea să fi avut în jur de paisprezece ani dacă Proscrișii ar fi îmbătrânit în ani de-ai muritorilor. Cineva îl bătuse zdravăn.

Era zgâriat pe față, de parcă ar fi fost lovit în mod repetat de un perete de cărămidă. Buzele îi sângerau așa de tare încât dinții îi erau acoperiți cu sânge strălucitor. La început, Luce nu și-a dat seama că e sânge, deoarece al Proscrișilor nu era roșu, ci gri-deschis. Sângele băiatului era de culoarea cenușii.

Scâncea și șoptea ceva ceva de neînțeles pentru Luce, în timp ce stătea culcat pe spate pe stâncă și ceilalți se ocupau de el.

Au încercat să-l ridice ca să-i scoată pardesiul murdar, care era sfâșiat în mai multe locuri și avea o mânecă lipsă. Dar Proscrisul urla așa de tare încât până și Phil s-a înduplecat și l-a lăsat pe băiat jos.

– Are aripile frânte, a conchis Phil și Luce și-a dat seama că era adevărat, aripile mizerabile îi erau desfăcute într-o poziție nefirească la spate. Nu știu cum a reușit să se întoarcă.

Daniel a îngenuncheat înaintea Proscrisului, ferindu-i băiatului fața de soare.

– Ce s-a întâmplat, Dedal? A pus o mână pe umărul Proscrisului, ceea ce a părut să-l mai liniștească pe băiat.

– E o capcană, a bolborosit Dedal răgușit, împroșcând fire de sânge cenușiu pe reverul pardesiului.

– Ce anume? a întrebat Vincent.

– Cine a întins-o? a întrebat și Daniel.

– Balanța. Vrea relicva. Așteaptă la Viena... pe prietenii tăi. Armată mare.

Scanned by CamScanner

– Armată? Acum se luptă fățiș cu îngerii? Daniel a clătinat din cap neîncrezător. Dar nu se poate să aibă săgeți.

Ochii albi ai lui Dedal s-au bulbucat de durere.

– Nu ne pot ucide. Doar ne torturează...

– Te-ai luptat cu Balanța?

Daniel părea îngrijorat și impresionat deopotrivă. Luce încă nu înțelegea exact ce este Balanța. Ea o privea ca pe o prelungire întunecată a Raiului în lume.

– Ce s-a întâmplat?

– Am încercat să lupt. Erau prea mulți.

– Și ceilalți, Dedal? Glasul lui Phil părea încă neutru, dar pentru prima oară Luce simțea în adâncul lui ceva ce aducea a compasiune.

– Franz și Arda, a rostit băiatul cu greutate, de parcă până și cuvintele acelea i-ar fi pricinuit durere, vin încoa'.

– Și Calpurnia? a întrebat Phil.

Dedal a închis ochii și a clătinat din cap cât mai blând cu putință.

– Au ajuns la îngeri? a întrebat Daniel. Arriane, Roland, Annabelle? Sunt bine?

Pleoapele Proscrisului au fluturat, apoi s-au închis. Luce nu se simțise niciodată așa de departe de prietenii ei. Dacă li se întâmpla ceva lui Arriane, lui Roland, oricăruia dintre îngeri...

Phil s-a vârât lângă Daniel, aproape de capul băiatului rănit. Daniel s-a dat mai în spate să-i facă loc lui Phil. Phil a scos ușor din pardesiul său o săgeată lungă de argint.

– Nu! a strigat Luce, acoperindu-și repede gura. Nu se poate...

– Nu te îngrijora, Lucinda Price, a spus Phil fără să privească înapoi spre ea. A vârât mâna în săculețul negru de piele, pe care Daniel îl adusese înapoi cu el și a scos o sticluță cu suc dietetic. A scos dopul cu dinții, iar acesta a trasat

Scanned by CamScanner

un arc lung în aer înainte să aterizeze pe stâncă. Apoi, foarte ușor, Phil a vârât săgeata în gâtul îngust al sticlei.

Aceasta a sfârâit și a șuierat în timp ce se afunda în suc. Phil a schițat o grimasă în timp ce din sticlă ieșea fum și abur. Răspândea un miros dulceag, bolnăvicios, și Luce a făcut ochii mari când lichidul maroniu, carbogazos, sucul dietetic pe care-l bem cu toții, a început să se învolbure și să capete o nuanță puternică, argintie, fluorescentă.

Phil a scos săgeata din sticlă. I-a trecut-o cu grijă pe buze, vrând parcă s-o curețe, apoi a vârât-o înapoi în haină. Pentru o clipă, buzele băiatului au împrăștiat scânteieri argintii până când și-a trecut limba peste ele și le-a curățat.

Phil a dat din cap spre unul dintre ceilalți Proscriși, o fată cu părul blond, lins, prins într-o coadă care îi ajungea până la mijloc. Aceasta a venit imediat și i-a înălțat capul lui Dedal cu câțiva centimetri mai sus de stâncă. Grijulie, a îndepărtat buzele însângerate ale băiatului cu o mână și Phil i-a turnat lichidul argintiu pe gât.

Fața i s-a schimonosit în timp ce bolborosea și tușea, dar apoi Dedal s-a liniștit. A început să bea, apoi să înghită hulpav lichidul, sorbindu-l până la fundul sticlei.

– Ce e asta? a întrebat Luce.

– Băutura are un compus chimic, a explicat Daniel, o otravă discretă pe care muritorii o numesc aspartam și pe care cred că au inventat-o oamenii lor de știință. Dar este o substanță veche, din Rai, un venin care, în amestec cu un antidot din aliajul săgeții, produce o poțiune tămăduitoare pentru îngeri. Pentru suferințe ușoare ca asta.

– Acum trebuie să se odihnească, a spus blonda. Dar se va trezi revigorat.

– Pe noi să ne iertați, dar trebuie să plecăm, a spus Daniel și s-a ridicat în picioare. Și-a târât aripile albe pe suprafața

Scanned by CamScanner

stâncoasă, apoi și-a îndreptat umerii, i-a arcuit și a luat-o pe Luce de mână.

– Du-te la prietenii tăi, a spus Phil. Vincent, Olianna, Sanders și Emmet vă vor însoți. Am să vin și eu cu ceilalți după ce își revine Dedal.

Cei patru Proscriși au pășit înainte și au plecat capul în fața lui Luce și a lui Daniel, așteptând parcă o poruncă.

– Vom zbura spre est, a spus Daniel. La nord, pe deasupra Mării Negre, apoi spre vest după ce trecem de Moldova. Vântul este mai domol acolo.

– Și cum rămâne cu Gabbe, Molly și Cam? a întrebat Luce.

Daniel s-a uitat la Phil, care și-a luat privirea de la Proscrisul adormit.

– Unul dintre noi va sta de pază aici. Dacă sosesc prietenii tăi, Proscrișii o să vă anunțe.

– Aveți simbolul? a întrebat Daniel.

Phil s-a întors să-i arate pana albă bogată vârâtă la rever. Aceasta strălucea și fremăta în bătaia vântului, iar scânteierea sa contrasta cu pielea de o paloare cadaverică a Proscrisului.

– Sper să ai un motiv întemeiat s-o folosești. Cuvintele lui Daniel au înspăimântat-o pe Luce, deoarece sugerau că îngerii din Avalon erau într-o primejdie la fel de mare ca și cei din Viena.

– Au nevoie de noi, Daniel, a spus ea. Hai să mergem.

Daniel i-a zâmbit cald, recunoscător. Apoi, fără să șovăie, a luat-o în brațe. Cu nimbul între degetele lor întrepătrunse, Daniel a îndoit genunchii și s-a avântat pe cer.

Scanned by CamScanner

Capitolul 6

NEVREDNICIE

Burnița în Viena.

Perdele de ceață învăluiau orașul, ceea ce le-a permis lui Daniel și Proscrișilor să coboare nevăzuți pe cornișele unei clădiri mari, înainte să se aștearnă pe deplin noaptea.

Mai întâi Luce a văzut domul splendid de aramă, de un verde marin pe fundalul cetii. Daniel a lăsat-o jos înaintea lui pe o porțiune înclinată a acoperișului de aramă, pe care se strânseseră mici ochiuri de apă și care era împrejmuit de o balustradă scurtă de marmură.

– Unde suntem? a întrebat ea privind domul împodobit cu canafuri aurii, cu ramele ovale ale ferestrelor împodobite cu motive florale, prea sus ca oamenii să le poată vedea, dacă nu cumva se aflau în brațele unui înger.

– Palatul Hofburg. Daniel a pășit peste un jgheab de scurgere de piatră și s-a oprit la marginea acoperișului. Aripile lui au trecut peste balustrada albă de marmură, pe lângă care aceasta părea lipsită de strălucire. Reședința împăraților vienezi, apoi a regilor și acum a președinților, a explicat el.

– Aici sunt Arriane și ceilalți?

– Mă îndoiesc, a spus Daniel. Dar e un loc plăcut în care să ne adunăm înainte de a porni în căutarea lor.

Dincolo de dom, se întindea o rețea labirintică de anexe ce alcătuiau restul palatului. Unele dintre ele aveau formă

Scanned by CamScanner

pătrată, iar de jur împrejur, zece etaje mai jos, se zăreau grădini umbroase; altele se întindeau, prelungi și extraordinar de drepte, până hăt, departe, unde Luce nu vedea din pricina ceții. Acoperișul din aramă scânteia în mai multe nuanțe de verde – într-o parte acid, într-alta aproape albăstrui –, de parcă diferitele secțiuni ale clădirii ar fi fost adăugate de-a lungul timpului și s-ar fi oxidat sub ploile din diverse epoci.

Proscrișii erau răspândiți împrejurul domului, sprijiniți de coșurile joase înnegrite de funinginea presărată pe acoperișul palatului și stăteau în fața steagului austriac alb cu roșu ce se înălța în mijloc. Luce era lângă Daniel, între el și o statuie de marmură ce reprezenta un războinic cu coif de cavaler și cu o suliță lungă, aurie. Au urmat privirea statuii spre oraș. Peste tot mirosea a lemne arse și a ploaie.

Pe sub stratul de ceață și negură, Viena scânteia sub mile de luminițe de Crăciun. Era împânzită de mașini ciudate și pietoni grăbiți, obișnuiți, spre deosebire de Luce, cu viața la oraș. În depărtare se vedeau munții, iar Dunărea își întindea brațul puternic spre periferia orașului. Privind în jos, alături de Daniel, Luce a avut senzația că mai fusese aici. Nu știa exact când, dar avea, cum i se întâmpla tot mai des, un sentiment de déjà-vu.

S-a concentrat asupra unei ușoare agitații în fața unui șir de chioșcuri de Crăciun, jos din piață, asupra felului în care scânteiau lumânările în felinarele rotunde de sticlă roșii și verzi, a privit cum se luau la întrecere copiii, trăgând după ei căței de lemn pe rotițe. Apoi și-a amintit cu satisfacție că, odată, Daniel îi cumpărase chiar de acolo fundițe de păr din catifea stacojie. Amintirea era simplă, veselă și îi *aparținea*.

Lucifer nu i-o putea lua. Nu îi putea răpi această amintire și nici o alta, nici ei, nici lumii strălucitoare, surprinzătoare și imperfecte ce se întindea la picioarele lor.

Scanned by CamScanner

A cuprins-o hotărârea de a-l înfrânge și furia la gândul că din pricina lui, pentru că ea îi respinsese dorințele, toate acestea puteau dispărea.

– Ce e? a întrebat Daniel punându-i o mână pe umăr.

Luce nu voia să mărturisească. Nu voia ca Daniel să știe că ori de câte ori se gândea la Lucifer, se simțea dezgustată de ea însăși.

Vântul s-a întețit în jurul lor, risipind ceața ce învăluia orașul, lăsând la vedere o roată mare în mișcare, pe malul celălalt al fluviului. Oamenii se învârteau în ea de parcă lumea nu ar fi avut sfârșit și roata nu avea să se oprească nicicând.

– Ți-e frig?

Daniel a învelit-o cu aripa lui mare și albă. Greutatea ei supranaturală i se părea aproape prea greu de suportat, amintindu-i de lipsurile ei de pământeană – și de faptul că acestea îl îngrijorau pe Daniel –, care îi țineau pe loc.

Sincer, Luce *era* moartă de frig, înfometată și obosită, dar nu voia ca Daniel s-o menajeze. Aveau lucruri importante de făcut.

– Mă simt bine.

– Luce, dacă ești obosită sau ți-e frică...

– Am spus că sunt bine, Daniel, a izbucnit ea. Nu voise să-l repeadă și a regretat pe loc.

Prin ceața groasă, întrezărea trăsuri trase de cai, purtându-i pe turiști, și siluetele neclare ale oamenilor ce-și duceau traiul de zi cu zi. Exact cum se căznea și Luce să facă.

– M-am plâns prea tare de când am plecat de la Sword & Cross? a întrebat ea.

– Nu, ai fost extraordinară.

– N-am să mor sau să leșin doar pentru că e frig sau plouă.

– Știu. Răspunsul direct al lui Daniel a surprins-o. Ar fi trebuit să-mi dau seama că *și tu* știi. În general, muritorii

Scanned by CamScanner

sunt limitați de nevoile și de funcțiile lor biologice: hrană, somn, căldură, adăpost, oxigen, teama chinuitoare de moarte și așa mai departe. De aceea, cei mai mulți oameni nu ar fi pregătiți pentru această călătorie.

– Vin de departe, Daniel. Vreau să fiu aici. Nu te-aș fi lăsat să vii fără mine. Am hotărât împreună.

– Bun, atunci ascultă-mă: stă în puterea ta să scapi de constrângerile de muritoare. Să te eliberezi de ele.

– Poftim? Nu trebuie să-mi fac griji din pricina frigului?

– Nu.

– Mda. Și-a vârât mâinile înghețate în buzunarele jeanșilor. Și ștrudelul cu mere?

– Totul e-n puterea minții.

Luce a zâmbit fără chef.

– Bun, deja am stabilit că poți respira în locul meu.

– Nu te subestima. Daniel i-a zâmbit și el scurt. Are mai degrabă legătură cu tine decât cu mine. Încearcă. Spune-ți că nu îți este frig, foame și nici nu ești obosită.

– Bine, a oftat Luce. Nu mi-e... A început să mormăie, neîncrezătoare, dar apoi i-a surprins privirea lui Daniel. El credea că poate face lucruri de care ea nu se considerase vreodată în stare, credea că voința ei se regăsea în diferența dintre a obține nimbul și a-l lăsa să-i scape printre degete. Acum îl avea în mână, și asta era o dovadă.

Acum el îi spunea că avea nevoi de muritoare doar pentru că așa credea ea și a decis să încerce ideea aceasta nebunească. Și-a îndreptat spatele și a rostit cuvintele în amurgul cețos:

– Eu, Lucinda Price nu simt *nici* frigul, *nici* foamea, *nici* oboseala.

Vântul șuiera, iar orologiul din depărtare a bătut ora cinci. Ceva se petrecea înlăuntrul ei și nu se mai simțea secătuită de puteri. Se simțea odihnită, pregătită pentru tot

Scanned by CamScanner

ce îi putea oferi noaptea aceea, hotărâtă să izbutească în misiunea ei.

– Bine gândit, Lucinda Price, a spus Daniel. Fix la ora cinci ți-ai depășit cele cinci simțuri.

Ea i-a prins aripa, s-a înfășurat cu ea și s-a bucurat de căldură. De data aceasta, greutatea aripii lui a purtat-o într-o nouă dimensiune.

– Pot s-o fac.

Buzele lui Daniel au atins-o ușor pe creștetul capului.

– Știu.

Când Luce și-a întors privirea de la Daniel, a observat cu mirare că Proscrișii nu mai pluteau și nici nu se mai uitau la ea cu ochii lor morți.

Dispăruseră.

– S-au dus să caute Balanța, a explicat Daniel. Dedal ne-a sugerat unde se află, dar ca să pot distrage Balanța destul încât Proscrișii să îi poată salva am nevoie să știu exact dacă sau unde sunt ținuți captivi. S-a așezat, cu picioarele de o parte și de alta a statuii aurii înfățițînd un vultur ce privea orașul de sus. Luce s-a cuibărit lângă el.

– Nu ar trebui să dureze prea mult, depinde cât de departe sunt. Apoi durează poate o jumătate de oră să treci prin protocolul Balanței, a zis el și a dat din cap, cu un aer meditativ, asta dacă nu decide să înființeze un tribunal, cum s-a întâmplat ultima oară când m-a hărțuit pe mine. Am să găsesc o cale să scap de ea în noaptea asta, să obțin un alt termen la care n-am să mă prezint. A luat-o de mână și s-a concentrat din nou. Ar trebui să fiu înapoi cel târziu la șapte. Adică peste două ore.

Luce avea părul ud de la ceață, dar a urmat sfatul lui Daniel și și-a spus că pur și simplu nu contează, și din cel moment nici nu a mai băgat de seamă.

– Îți faci griji pentru ceilalți?

Scanned by CamScanner

– Balanța nu are să le facă nici un rău.

– Atunci de ce l-a rănit pe Dedal?

Și-a imaginat-o pe Arriane cu ochii umflați și vineți, și pe Roland cu dinții sparți și însângerați. Nu voia să-i vadă și pe ei ca pe Dedal.

– Oh, a făcut Daniel. Balanța știe cum să bage frica în ceilalți. Îi place să provoace durere și se poate să le pricinuiască pentru o vreme neplăceri prietenilor noștri. Dar nu are să-i schilodească. Și nu ucide. Nu e stilul ei.

– Și atunci care este stilul ei? Luce și-a încrucișat picioarele sub ea pe suprafața tare și umedă a acoperișului. Încă nu mi-ai spus cine este sau cu ce avem de-a face.

– Balanța a apărut după Cădere. Este formată dintr-un mic grup de... îngeri neînsemnați. La Apel, ei au fost întrebați primii de ce parte trec și au ales Tronul.

– A avut loc un apel? a întrebat Luce, nevenindu-i să creadă. Părea mai degrabă ora de dirigenție decât una dintre atribuțiile Tronului.

– După schisma din Rai, cu toții a trebuit să alegem o tabără. Așa că, începând cu îngerii cei mai neînsemnați, fiecare dintre noi a fost chemat să depună un jurământ de credință față de Tron. A privit prin ceață, revăzând parcă scena în fața ochilor. A durat o veșnicie să se strige numele tuturor îngerilor, începând cu cei mai de jos. Probabil cam cât i-a luat Romei să se ridice și să decadă. Dar nu au ajuns până la capăt cu Apelul până să... Daniel a oftat adânc.

– Până să ce?

– Până să se întâmple ceva și Tronul să-și piardă încrederea în ceata sa de îngeri...

Luce știa deja că atunci când Daniel șovăia așa, nu era din cauză că nu avea încredere în ea sau pentru că își închipuia că nu l-ar înțelege, ci pentru că în ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzuse și le învățase, poate că era încă

Scanned by CamScanner

prea devreme ca ea să afle adevărul. Așa că nu a întrebat, deși și-ar fi dorit nespus să afle, ce a determinat Tronul să renunțe la Apel când îngerii săi cei mai de seamă încă nu aleseseră tabăra. L-a lăsat pe Daniel să vorbească iar când s-ar fi simțit pregătit.

– Raiul i-a alungat pe toți aceia care nu trecuseră de partea lui. Ții minte că ți-am spus că au fost câțiva îngeri care nu au apucat să aleagă? Erau printre ultimii la Apel, cei mai însemnați. După Cădere, Raiul a rămas fără cei mai mulți arhangheli de-ai săi. A închis ochii. Balanța, care a avut norocul să pară fidelă, a profitat de ocazie.

– Deci pentru că Balanța și-a declarat prima loialitatea față de Rai..., a spus Luce.

– A simțit că este mai onorabilă, a spus Daniel, încheind în locul ei. De atunci, pretinde cu fățărnicie că este în slujba Raiului, acționând ca o poliție cerească. Dar rolul este inventat de ea, nu i-a fost atribuit. Întrucât după Cădere arhanghelii au fost îndepărtați, Balanța a profitat de vidul de putere. Și-a creat un rol și a convins Tronul de importanța ei.

– A făcut presiuni pe lângă Dumnezeu?

– Mai mult sau mai puțin. A jurat să-i strângă pe cei căzuți din Rai, să-i readucă pe îngerii rătăciți pe calea cea dreaptă. De mai multe milenii ne cere să ne alăturăm din nou cauzei „drepte", dar, cine știe cum, pe parcurs a renunțat să mai încerce să ne convingă. Acum cel mai adesea vor să ne împiedice în orice am încerca să facem.

Privirea lui oțelită îi trăda furia și a făcut-o pe Luce să se întrebe ce putea fi așa de rău în sânul Raiului încât Daniel alesese singur exilul. Nu era preferabilă liniștea pe care i-o oferea Raiul decât situația în care se afla acum, când toți se așteptau ca el să aleagă?

Daniel a râs amar.

Scanned by CamScanner

– Dar îngerii demni de aripile lor care vor să se întoarcă în Rai nu au nevoie de Balanță. Întreabă-i pe Gabbe și pe Arriane. Balanța e o glumă. Totuși a avut câteva succese.

– Dar tu nu te numeri printre ele? a întrebat ea. Tu nu ai ales o tabără. Și Balanța te urmărește, nu-i așa?

Un tramvai roșu ticsit de lume a străbătut piața, apoi a pornit pe o stradă îngustă.

– Mă urmărește de ani de zile, urzește minciuni și scandaluri, a spus Daniel.

– Și totuși nu ai trecut de partea Tronului. De ce?

– Ți-am spus, nu e chiar așa de simplu.

– Dar cu siguranță nu ai să treci de partea lui Lucifer.

– Da, dar... Nu pot rezuma în câteva minute toate argumentele pe care le-am strâns în mii de ani. Este complicat din motive care nu țin de mine. Și-a ferit din nou privirea, cercetând orașul, apoi propriile lui mâini. Și este o insultă să ți se ceară să alegi, o insultă din partea creatorului tău să-ți pretindă să-ți reduci toată iubirea la micimea unui gest din timpul Apelului. A oftat. Nu știu. Poate sunt prea sincer.

– Nu..., a început Luce să spună.

– În orice caz, revenind la Balanță. E formată din niște birocrați cerești. Eu îi văd ca pe niște directori de școală. Plimbă documente și aplică pedepse pentru mici abateri de regulament de care nimănui nu-i pasă și în care nimeni nu crede. Totul în numele „moralității".

Luce a privit orașul, care își trăgea pe umeri mantia întunecată. Gândul i-a zburat la directorul adjunct cu respirația puturoasă de la Dover, al cărui nume nu și-l mai amintea și căruia nu-i păsase nici o clipă de varianta ei, exmatriculând-o imediat după incendiul în care murise Trevor.

– Am pățit-o și eu din cauza unor oameni de felul ăsta.

– Cu toții am pățit-o. Țin morțiș la niște reguli stupide inventate chiar de ei, care lor li se par corecte. Nimeni nu-i

Scanned by CamScanner

place, dar din nefericire Tronul le-a dat puterea de a ne monitoriza, de a ne reține fără motiv, de a ne condamna pentru diverse fapte prin jurați aleși de ei.

Luce s-a cutremurat din nou, dar de data aceasta nu din pricina frigului.

– Și tu crezi că ei i-au prins pe Arriane, Roland și Annabelle? Dar de ce? De ce să-i rețină?

Daniel a oftat.

– Nu cred, *știu* că i-au prins pe Arriane, Roland și Annabelle. Ura îi orbește și nu își dau seama că, dacă ne întârzie pe noi, îl ajută pe Lucifer. A înghițit în sec. Cel mai tare mă tem să nu fi pus mâna și pe relicvă.

În depărtare, patru perechi de aripi zdrențuite răsăreau din ceață. Erau Proscrișii. Când s-au apropiat de acoperișul palatului, Luce și Daniel s-au ridicat să îi întâmpine.

Proscrișii au aterizat exact lângă Luce și aripile le-au pocnit ca niște umbrele de hârtie când și le-au strâns. Fețele lor nu trădau nici o emoție; nimic nu sugera că avuseseră succes în călătoria lor.

– Ei bine? a întrebat Daniel.

– Balanța a pus stăpânire pe un loc din josul fluviului, a anunțat Vincent arătând în direcția roții mari. Aripa neutilizată a unui muzeu. Este în proces de restaurare, acoperită cu schele, așa că trece neobservată. Nu e prevăzută cu sistem de alarmă.

– Ești sigur că e Balanța? a întrebat Daniel repede.

Unul dintre Proscriși a dat din cap aprobator.

– Am văzut însemnele, emblemele de aur, steaua cu șapte colțuri pentru cele șapte virtuți sacre, desenată pe gâturile lor.

– Și Roland, Arriane și Annabelle? a întrebat Luce.

– I-a prins Balanța. Au aripile legate, a spus Vincent.

Scanned by CamScanner

Luce s-a întors, mușcându-și buza de jos. Trebuie să fie cumplit pentru un înger să aibă aripile legate. Nu suporta să conceapă că Arriane nu putea flutura din aripile ei ca un curcubeu. Nu îi venea în minte nici o materie destul de puternică încât să imobilizeze forța aripilor marmorate ale lui Roland.

– Atunci, dacă știm unde se află, hai să-i salvăm, a spus ea.

– Și relicva? i-a spus Daniel încet lui Vincent.

Luce a căscat ochii la el.

– Daniel, prietenii noștri sunt în pericol.

– E la ei? a insistat Daniel. A privit-o pe Luce și a cuprins-o pe după talie. *Totul* este amenințat acum. Îi vom salva pe Arriane și pe ceilalți, dar trebuie să găsim și relicva.

– De relicvă nu știm nimic. Vincent a clătinat din cap. Depozitul este sub pază strictă, Daniel Grigori. Te așteaptă.

Daniel s-a întors cu fața spre oraș, iar ochii lui violeți au poposit asupra fluviului, căutând parcă din priviri depozitul. Aripile îi zvâcneau.

– Nu va fi o așteptare lungă.

– Nu! l-a implorat Luce. O să cazi în capcană. Dacă te ia ostatic, așa cum i-a luat și pe ceilalți?

– Ceilalți trebuie să-i fi supărat cu ceva. Cât timp procedez cum vor ei, vanitatea le va fi satisfăcută, iar îngerii Balanței nu mă vor arunca în temniță, a spus. Mă duc singur. I-a privit pe Proscriși și a adăugat: Neînarmat.

– Dar e datoria Proscrișilor să te păzească, a spus Vincent pe tonul lui neutru. Te vom urma de la distanță și...

– Nu. Daniel a ridicat o mână să-l întrerupă pe Vincent. Voi vă ocupați de acoperișul depozitului. Ați simțit și acolo prezența îngerilor Balanței?

Vincent a dat din cap.

– Sunt câțiva dintre ei. Cei mai mulți sunt aproape de intrarea principală.

Scanned by CamScanner

– Bun. Daniel a dat din cap. Am să mă folosesc de procedură împotriva lor. Odată ce ajung la ușa din față, Balanța va pierde timpul cu identificarea, mă va perche-ziționa să nu am la mine nimic interzis, orice poate da impresia de ilegalitate. În timp ce îi distrag eu la intrare, voi, Proscrișii, pătrundeți prin acoperișul depozitului și îi eliberați pe Roland, Arriane și Annabelle. Și dacă vă întâlniți cu vreun înger al Balanței...

În același timp, Proscrișii și-au deschis pardesiele, lăsând la vedere mănunchiuri de săgeți de argint și arcuri compacte.

– Nu-i puteți omorî, i-a prevenit Daniel.

– Te rog, Daniel Grigori, l-a implorat Vincent. Tuturor ne-ar fi mai bine fără ei.

– Li se spune Balanța nu numai pentru obsesia lor prostească față de reguli. Sunt esențiali în contrabalansarea forțelor lui Lucifer. Sunteți destul de rapizi să le evitați mantiile. Trebuie doar să-i întârziem, iar pentru asta, o amenințare este de ajuns.

– Dar tot ce caută ei este să te întârzie *pe tine*, a replicat Vincent. Toată această întârziere va duce la uitare.

Luce tocmai se pregătea să întrebe ce rol juca ea în planul acesta, când Daniel a luat-o în brațe.

– Tu trebuie să rămâi aici și să păzești relicva. Au privit nimbul, care stătea sprijinit de piciorul statuii războinicului, acoperit de stropi mari de ploaie. Te rog, nu mă contrazice. Nu putem permite Balanței să se apropie de relicvă. Aici sunteți cel mai în siguranță, și tu, și ea. Olianna va rămâne să te protejeze.

Luce a privit-o pe Proscrisă, care i-a aruncat și ea o privire goală, cu ochii ei cenușii, insondabili.

– Bine, am să rămân aici.

Scanned by CamScanner

– Să sperăm că cea de-a doua relicvă este încă la îndemână, a spus el arcuindu-și aripile la spate. Odată ce-i eliberăm pe ceilalți, putem plănui cum s-o găsim împreună.

Luce și-a încleștat pumnii, a închis ochii și l-a sărutat pe Daniel, strângându-l încă o dată în brațe cu putere.

O secundă mai târziu dispăruse și aripile lui imperiale se făceau tot mai mici în timp ce se avânta în noapte, alături de cei trei Proscriși. Curând, au părut niște simple particule de praf printre nori.

Olianna nu se mișcase. Era ca o versiune cu pardesiu a oricăreia dintre statuile de pe acoperiș. Stătea cu fața la Luce, cu mâinile încrucișate la piept, iar părul ei era prins într-o coadă de cal la spate și atât de întins încât părea gata să plesnească. Când și-a vârât mâna în pardesiu, s-a răspândit un miros aspru de rumeguș. A scos o săgeată de argint și a potrivit-o în arc, iar Luce s-a dat câțiva pași înapoi.

– Nu te teme, Lucinda Price, a spus Olianna. Vreau doar să te pot apăra în eventualitatea în care se apropie vreun dușman.

Luce a încercat să nu-și imagineze la ce dușmani se gândea fata blondă. A coborât puțin mai jos pe acoperiș și s-a adăpostit de vânt în spatele statuii războinicului cu sulița de aur, mai mult din obișnuință decât din nevoie. S-a așezat în așa fel încât să poată vedea totuși turnul cu ceas din cărămidă maro, înalt și cu fațada aurie. Cinci și jumătate. Număra minutele până când aveau să se întoarcă Daniel și ceilalți Proscriși.

– Vrei să stai jos? a întrebat-o pe Olianna, care se afla chiar în spatele lui Luce, cu săgeata pregătită.

– Prefer să stau de pază...

– Mda, presupun că n-ai cum să stai jos de pază, a mormăit Luce. Ha, ha.

O sirenă a urlat de jos, era mașina poliției care intra cu viteză într-un sens giratoriu. După ce a trecut și s-a lăsat iar liniștea, Luce nu știa ce să spună ca să alunge tăcerea.

Scanned by CamScanner

A privit ceasul cu ochii mijiți, de parcă asta ar fi ajutat-o să vadă prin ceață. Oare Daniel ajunsese deja la depozit? Ce aveau să facă Arriane, Roland și Annabelle când îi vedeau pe Proscrișii? Luce și-a dat seama că Daniel îi dăduse numai lui Phil o pană din aripă drept simbol. Cum aveau să știe îngerii că pot avea încredere în Proscrișii? Stătea cu umerii strânși, ridicați aproape până în dreptul urechilor, și sentimentul neputinței o făcea să se simtă încordată. De ce stătea aici, la glume cu fata asta? Ar fi trebuit să aibă un rol activ. În definitiv, nu pe ea o căuta Balanța. Ar fi trebuit să ajute la salvarea prietenilor ei sau la găsirea relicvei în loc să stea acolo ca o domniță la ananghie, așteptând întoarcerea cavalerului ei.

– Îți amintești de mine, Lucinda Price? a întrebat Proscrisa așa de încet încât Luce abia dacă a auzit-o.

– De ce dintr-odată Proscrișii ne spun pe numele întreg? S-a întors și a văzut că fata se uita în jos la ea, ținând arcul cu săgeata pregătită pe umăr.

– Este un semn de respect, Lucinda Price. Acum suntem aliații voștri. Ai tăi și ai lui Daniel Grigori. Îți amintești de mine?

Luce s-a gândit o clipă.

– Ai fost printre Proscrișii care s-au luptat cu îngerii în curtea din spate a părinților mei?

– Nu.

– Scuze. Luce a ridicat din umeri. Nu-mi amintesc totul din trecutul meu. Ne-am cunoscut?

Proscrisa a ridicat doar un pic capul.

– Ne-am cunoscut mai demult.

– Când?

Fata a ridicat ușor din umeri și brusc Luce și-a dat seama că este foarte drăguță.

– Înainte. E greu de explicat.

Scanned by CamScanner

– Ce nu e greu de explicat? Luce s-a întors, deloc dornică să încerce să deslușească încă o discuție codificată. Și-a vârât mâinile înghețate în mânecile puloverului alb și a privit mașinile care lunecau pe carosabilul umed, și pe cele parcate pe trotuarele înguste ale aleilor șerpuite, oamenii cu haine lungi, închise la culoare, străbătând podurile iluminate, îndreptându-se spre casele lor, cu pungi de cumpărături în mână.

Luce se simțea dureros de singură. Oare familia ei se gândea la ea? Și-o imagina în camera înghesuită în care dormise la Sword & Cross? Oare Callie se întorsese deja la Dover? Stătea pe scaunul rece de la fereastra camerei ei în timp ce i se usca oja grena de pe unghii, vorbind la telefon despre ciudata călătorie de Ziua Recunoștinței unde mersese să-și vadă niște prieteni, alții decât Luce?

Un nor negru a plutit pe lângă orologiu, ascunzându-l când a bătut de ora șase. Daniel era plecat de o oră, dar ei i se părea că trecuse un an. Luce a privit clopotele în timp ce răsunau și limbile ceasului mare și vechi și s-a lăsat purtată de amintiri spre viețile de dinainte de inventarea timpului liniar, când timpul era împărțit în funcție de anotimpuri, semănat sau recoltat.

După a șasea bătaie a orologiului s-a mai auzit încă una, mai aproape, și Luce s-a răsucit la timp s-o vadă pe Olianna alunecând în genunchi, după care s-a prăbușit greoaie în brațele ei. A întors îngerul jerpelit cu fața spre ea și i-a atins obrazul.

Olianna era inconștientă. Zgomotul pe care îl auzise fusese lovitura în ceafă pe care o primise Proscrisa.

Înaintea lui Luce se afla o siluetă enormă, învești mântată în mantie neagră. Creatura avea fața brăzdată de riduri și părea foarte bătrână, straturile de piele îi atârnau sub ochii de un albastru șters și sub bărbia proeminentă, sub dinții

Scanned by CamScanner

strâmbi, negri sau îngălbeniți. În mâna dreaptă uriașă ținea suportul de steag pe care trebuie să-l fi folosit drept armă. Stindardul austriac atârna la capătul suportului și flutura ușor în bătaia vântului.

Luce a sărit în picioare și a ridicat instinctiv pumnii, dându-și însă imediat seama de inutilitatea acelui gest împotriva demonului uriaș.

Avea aripile de un alb albăstrui, doar o nuanță mai departe de alb. Deși era cu mult mai înalt decât ea, avea aripile mici și compacte, doar puțin mai lungi decât brațele.

Pe mantia lui era prins ceva, o mică pană de un negru auriu, marmorată. Luce știa din aripa cui provenea. Dar de ce i-ar fi dat Roland acestei creaturi o pană din aripile lui?

Nu ar fi făcut-o. Pana aceasta era îndoită, tăiată și din ea lipsea o bucată, aproape de bază. Avea vârful murdar de sânge și, în loc să stea dreaptă ca pana strălucitoare pe care i-o dăduse Daniel lui Phil, pana aceasta părea să se fi ofilit când îngerul cel cumplit și-o prinsese de mantie.

Era o păcăleală.

– Cine ești? a întrebat Luce căzând în genunchi. Ce vrei?

– Puțin respect, te rog. Gâtul îngerului s-a contorsionat, de parcă ar fi vrut să urle, dar glasul îi era un biet susur, slab și neputincios.

– Trebuie să-mi capeți respectul, a spus Luce. Și atunci am să ți-l ofer.

Îngerul a schițat un vag surâs malițios și a lăsat capul în jos. Apoi și-a coborât mantia, dezgolindu-și ceafa. Luce a clipit în lumina slabă. Pe ceafă îngerul avea un desen, care scânteia auriu în lumina felinarelor amestecată cu razele lunii. A numărat cele șapte colțuri ale stelei.

Era un înger al Balanței.

– Acum mă recunoști?

– Așa lucrează bătăușii Tronului? Bat îngeri nevinovați?

Scanned by CamScanner

– Nici un Proscris nu este nevinovat. Și de fapt nimeni nu este până la proba contrarie.

– Tu în schimb ai dovedit că n-ai nici un pic de onoare, dacă ai lovit o fată pe la spate.

– Ești insolentă. A strâmbat din nas la ea. Nu o să ajungi prea departe cu mine în felul ăsta.

– N-am de gând să mă mișc de aici. Luce și-a îndreptat privirea spre Olianna, spre mâna palidă în care avea săgeata.

– Ba ai s-o faci, a spus îngerul Balanței șovăielnic, forțându-se parcă să adopte stilul lor tipic zeflemitor.

Luce a smuls săgeata când Balanța s-a apropiat de ea. Dar îngerul era mult mai iute și mai puternic decât părea. I-a smuls săgeata din mână și i-a dat o palmă, trântind-o pe spate, pe acoperișul de piatră. Apoi a îndreptat vârful săgeții aproape de inima lui Luce.

Nu pot ucide muritori. Nu pot ucide muritori, își tot repeta în minte. Dar Luce și-a amintit de târgul pe care l-a făcut cu Bill: avea o parte nemuritoare în ea ce *putea* fi ucisă. Sufletul. Și nu avea de gând să se despartă de el după toate câte îndurase și când sfârșitul era așa de aproape.

A ridicat piciorul, pregătindu-se să-l lovească cum văzuse în filmele cu lupte, când brusc el a aruncat arcul și săgeata peste marginea acoperișului. Luce a smucit capul într-o parte, lipindu-se cu obrazul de piatra rece și a privit arma rotindu-se în aer spre luminile scânteietoare, sărbătorești de pe străzile Vienei.

Îngerul Balanței și-a frecat mâinile de mantie.

– Ce mizerii. Apoi a prins-o violent pe Luce de umeri și a ridicat-o în picioare.

A lovit-o cu piciorul pe Proscrisă. Olianna a gemut, dar nu s-a mișcat. Sub trupul delicat, înfășurat în pardesiu, se afla nimbul de aur.

Scanned by CamScanner

– Mă gândeam eu că îl găsesc aici, a spus îngerul Balanței, smulgându-l și vârându-și-l în mantie.

– Nu! A întins mâinile în locul întunecos în care văzuse dispărând nimbul, dar îngerul a mai plesnit-o o dată peste față, dând-o în spate, iar părul i-a fluturat peste marginea acoperișului.

Și-a dus mâna la față. Îi curgea sânge din nas.

– Ești mai periculoasă decât cred ei, a cârâit el. Ni s-a spus că ești o plângăcioasă, nu o fată curajoasă. Ar fi bine să te leg înainte să ne luăm zborul.

Îngerul și-a dat jos repede mantia și i-a pus-o pe cap ca pe o perdea, lăsând-o pe Luce în întuneric pentru un lung și cumplit răstimp. Apoi a văzut din nou noaptea vieneză și îngerul. Luce a observat că pe sub mantia pe care o purta, Balanța mai avea una, exact ca aceea pe care o scosese și în care o legase pe ea. Îngerul s-a aplecat și, trăgând de un cordon, a strâns-o pe Luce în mantie ca într-o cămașă de forță. Când a dat din picioare și s-a zbătut, a simțit că mantia se strânge mai tare.

– Daniel! a strigat ea.

– N-are să te audă, a zis îngerul, cu un râset amenințător, apoi a prins-o pe Luce la subsuoara lui și s-a îndreptat spre marginea acoperișului. Nu te-ar auzi nici dacă ai striga tot restul vieții.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 7

SUPLICIUL

Mantia o paraliza.

Cu cât se mișca mai mult, cu atât se strângea mai tare în jurul ei. Țesătura aspră era prinsă cu o sfoară ciudată care o ciupea de piele și o strângea tare. Când Luce se zbătea, sfoara reacționa încordându-se și mai tare la umeri, apăsându-i coastele și aproape tăindu-i răsuflarea.

Îngerul Balanței o ținea pe Luce sub brațul său osos în timp ce brăzda cerul nopții. Cu fața îngropată în talia fetidă a mantiei regenerate pe care o purta îngerul, nu vedea nimic, simțea doar șfichiuiala vântului pe suprafața mizerabilului cocon mucegăit în care se afla. Auzea doar șuierul năprasnic, presărat de bătăile aripilor rigide.

Unde o ducea? Cum avea să-l anunțe pe Daniel? Nu aveau timp de așa ceva!

După o vreme, vântul s-a domolit, dar îngerul Balanței nu a aterizat.

El și Luce pluteau încă în aer.

Apoi îngerul a scos un urlet:

– Intrus!

Luce a simțit cum se prăbușesc, dar nu vedea decât faldurile mantiei răpitorului ei, care îi înăbușeau țipetele de groază, amuțite, în cele din urmă, de un zgomot de sticlă spartă.

Scanned by CamScanner

Prin mantia ce o ținea captivă și prin țesătura jeanșilor a simțit tăieturi ascuțite, ca de lamă. O dureau plămânii de parcă i-ar fi fost crestați în mii de locuri.

Când picioarele îngerului Balanței s-au lovit de sol, Luce s-a cutremurat din pricina impactului. I-a dat brusc drumul și fata a căzut pe șold și pe umăr. S-a rostogolit pe o distanță de câțiva metri, apoi s-a oprit. A văzut că era lângă o masă de lucru lungă din lemn, pe care erau înșirate mormane întregi de petice de țesături decolorate și fragmente de porțelan. S-a agitat la adăpostul ei temporar, reușind să mai scape din strânsoarea mantiei, care începuse să îi apese pe trahee.

Dar cel puțin acum vedea.

Se afla într-o încăpere rece, cavernoasă. Podeaua de sub ea era mozaicată și lăcuită, realizată din plăci triunghiulare cenușii și roșii. Pereții erau din marmură strălucitoare de culoarea mușstarului, la fel și stâlpii dreptunghiulari din centrul camerei. A aruncat o privire scurtă spre un șir lung de luminatoare înghețate, care se întindeau pe tavanul amplu aflat la o înălțime de vreo treisprezece metri. Acoperișul era punctat cu deschizături din sticlă spartă, lăsând la vedere petice de cer nocturn, înnorat. Pe acolo trebuie să se fi prăbușit ea și îngerul.

Iar aceasta trebuie să fi fost aripa muzeului pe care pusese stăpânire Balanța, cea despre care îi spusese Vincent lui Daniel. Asta însemna că Daniel trebuie să fi fost afară, iar Arriane, Annabelle și Roland, undeva înăuntru! Inima i-a crescut, apoi i s-a strâns.

Aveau aripile legate, așa spuseseră Proscrișii. Oare erau imobilizați la fel ca ea? Nu suporta gândul că ajunsese aici și nici măcar nu-i putea ajuta, că trebuia să se miște ca să-i salveze, dar că mișcându-se își punea propria viață în pericol. Nu exista nimic mai rău pe lume decât să nu te poți *mișca*.

Scanned by CamScanner

Cizmele negre noroioase ale îngerului Balanței au apărut în fața ei. Luce i-a privit silueta dominatoare. Acesta s-a aplecat, răspândindu-și mirosul putred de naftalină, iar ochii lui întunecoși o priveau urât. A întins mâna îmbrăcată într-o mănușă neagră spre ea...

Apoi mâna îngerului Balanței a căzut fără vlagă, de parcă cineva l-ar fi lovit. S-a prăbușit greoi peste masa de lucru, împingând-o într-o parte și descoperind-o astfel pe Luce. Capul spart al statuii care se pare că îl lovise pe îngerul Balanței s-a rostogolit straniu pe podea până în dreptul lui Luce, privind-o parcă în ochi.

Când Luce s-a pitit iar sub masă, a văzut cu coada ochiului și alte aripi albastre. Alți îngeri ai Balanței. Patru dintre ei au zburat la distanță unul de altul spre o nișă aflată la jumătatea zidului... unde acum Luce îl vedea pe Emmet, agitând un fierăstrău lung de argint.

Emmet trebuie să fi aruncat capul care o salvase de Balanță! El era intrusul care intrase prin tavan, înfuriindu-l pe răpitorul ei. Luce nu credea că avea să se bucure vreodată așa de tare la vederea unui Proscris.

Emmet era înconjurat de statui pe platforme sau piedestaluri, unele acoperite, unele cu schele, alta abia decapitată, și de patru îngeri ai Balanței, neverosimil de bătrâni, plutind aproape de el prin aer, cu mantiile întinse, ca niște vampiri ponosiți. Aceste mantii bățoase, negre păreau să fie singura lor armă, singura unealtă, dar Luce știa că era una redutabilă. Răsuflarea ei chinuită stătea mărturie.

Și-a reținut un icnet când Emmet a scos o săgeată dintr-o tolbă de sub pardesiu și a întins-o în față. Daniel le ceruse Proscrișilor să promită că nu aveau să ucidă vreun înger al Balanței!

Balanța din aer s-a îndepărtat ușor de Emmet, șuierând: „Malefic! Malefic!“ așa de tare încât răpitorul lui Luce s-a

Scanned by CamScanner

clintit pe masă, deasupra ei. Apoi Proscrisul a făcut ceva ce i-a uimit pe toți cei prezenți în încăpere. A îndreptat săgeata spre sine. Luce îl văzuse pe Daniel sinucigându-se în Tibet și cunoștea prea bine disperarea acelui moment, atitudinea învinsă a celui pregătit pentru un asemenea gest extrem. Dar Emmet părea deopotrivă sigur pe sine și sfidător ca întotdeauna când a măturat cu privirea fețele pergamentoase ale îngerilor Balanței.

Comportamentul straniu al lui Emmet le-a dat curaj îngerilor Balanței. Au plutit și mai aproape de el, până când Luce nu l-a mai văzut pe Proscrisul firav, ca vulturii ce se apropie de un leș pe o autostradă pustie. Unde erau ceilalți Proscriși? Unde era Phil? Oare Balanța le venise deja de hac?

În cameră a răsunat un zgomot, ca și când o țesătură groasă s-ar fi destrămat. Îngerii Balanței au plutit pe loc, mantiile lor late și petrecute erau ca gura căscată a unui mesager, ce ducea spre un loc cumplit și trist. Apoi s-a auzit un șfichiuit, apoi încă un zgomot de material rupt și cei patru îngeri ai Balanței au pornit învârtindu-se spre Luce ca niște păpuși de cârpă, cu mandibula lăsată, cu ochii deschiși, cu mantiile sfâșiate și căscate, lăsând la vedere inimile și plămânii negri ce le zvâcneau spasmodic și din care curgea sânge albastru pal.

Daniel le spusese Proscrișilor că nu se puteau folosi de săgeți ca să *ucidă* îngerii Balanței, dar nu și că n-ar fi putut să-i rănească.

Cei patru îngeri ai Balanței s-au prăbușit pe podea, ca niște marionete cu sforile tăiate. Chinuindu-se să respire, Luce și-a ridicat privirea spre nișă, unde Emmet ștergea sângele negru al Balanței de pe fulgii săgeții. Luce nu mai auzise niciodată să se folosească cineva de capătul unei săgeți drept armă, și se pare că nici îngerii Balanței nu se așteptaseră la așa ceva.

Scanned by CamScanner

– E aici Lucinda? l-a auzit Luce pe Phil.

Fata a ridicat ochii și a văzut fața strălucitoare a Proscrisului printr-o deschizătură din acoperiș.

– Sunt aici! a strigat Luce, și nu s-a putut abține să nu se arunce, ceea ce a făcut ca mantia să i se încolăcească și mai tare în jurul gâtului. Când s-a schimonosit de durere, mantia s-a strâns și mai tare.

Un picior uriaș a căzut de pe masă, iar cizma neagră a trecut pe lângă fața ei, lovind-o drept în nas, așa că i-au dat lacrimile de durere. Răpitorul ei era treaz! Când și-a dat seama de acest lucru, la care s-a adăugat și durerea bruscă, aproape orbitoare, Luce s-a vârât mai mult sub masă. Mantia s-a strâns până la capăt, sufocând-o. A cuprins-o panica, a încercat zadarnic să respire și s-a zbătut, căci nu mai conta dacă mantia se strângea și mai tare…

Apoi și-a amintit că la Veneția descoperise cum își putea ține răsuflarea mai mult decât crezuse că era cu putință. Iar Daniel tocmai îi spusese că-și putea impune să depășească limitele trupului ei de muritoare oricând dorea. Zis și făcut, pur și simplu și-a impus să trăiască.

Dar asta nu l-a împiedicat pe răpitorul ei să răstoarne masa de lucru ce-i oferea lui Luce adăpost, făcând să zboare prin aer obiecte de ceramică și mai multe mădulare de la străvechile statui.

– Nu prea… ți-e bine. A zâmbit larg, dezvelindu-și dinții murdari de sânge, și a întins mâna înmănușată spre tivul mantiei lui Luce.

Dar îngerul Balanței a înghețat când penajul unei săgeți a trecut prin locul unde, cu numai o clipă în urmă, se aflase ochiul lui drept. Sângele albastru a țâșnit din găvana goală pe mantia lui Luce. A țipat, s-a clătinat înnebunit prin cameră, agitând din brațe, în timp ce săgeata înfiptă invers i se ițea din fața ofilită.

Scanned by CamScanner

Înaintea ei au apărut niște mâini albicioase, mânecile unui pardesiu de ploaie jerpelit, apoi un cap blond, ras. Fața lui Phil nu trăda nici un sentiment când acesta s-a lăsat în genunchi s-o privească.

– Aici erai, Lucinda Price. A prins gulerul mantiei negre petrecute și a ridicat-o pe Luce. M-am întors la palat să văd ce faci.

A așezat-o pe o masă din apropiere. A căzut imediat pe ea, nereușind să se țină dreaptă. Emmet a ridicat-o la fel de indiferent ca tovarășul lui.

În sfârșit își permitea să privească mai pe îndelete. În fața ei, trei scări line duceau către sala principală, somptuoasă. În mijloc, o sfoară roșie din catifea înconjura statuia imensă a unui leu ridicat pe două picioare, cu colții dezgoliți în sus, într-un răget mut. Coama îi era ciobită și îngălbenită.

Pe podea erau răspândite aripi gri-albăstrui, amintindu-i lui Luce de parcarea năpădită de lăcuste pe care o văzuse într-o vară în Georgia, după o furtună. Îngerii Balanței nu muriseră, nu se făcuseră pulbere de la săgeți, dar așa de mulți dintre ei erau inconștienți încât Proscrișii abia dacă puteau să pășească fără să le strivească aripile. Phil și Emmet imobilizaseră cel puțin cincizeci de îngeri ai Balanței. Aripile lor scurte și albastre zvâcneau din când în când, dar trupurile erau inerte.

Toți cei șase Proscriși – Phil, Vincent, Emmet, Sanders și cealaltă fată, al cărei nume nu îl cunoștea, chiar și Dedal, cu fața bandajată – erau încă în picioare, își scuturau pardesiele împroșcate cu picături albastre și bucățele de țesut și os.

Fata blondă, care ajutase la îngrijirea lui Dedal, a apucat de păr o femeie Balanță, care abia răsufla. Aripile albastre ca mucegaiul ale cotoroanței au fremătat când Proscrisa blondă a lovit-o cu capul de un stâlp de marmură. A țipat

Scanned by CamScanner

la primele patru-cinci lovituri, apoi țipetele s-au domolit și a dat peste cap ochii ieșiți din orbite.

Phil se lupta cu cămașa de forță neagră care o imobiliza pe Luce. Degetele lui dibace compensau lipsa vederii. Un înger al Balanței inconștient a căzut de undeva de sus, iar obrazul lui vătămat i-a poposit lui Luce între gât și umăr, și a simțit cum sângele fierbinte i se prelinge pe gât. A strâns din ochi și s-a cutremurat.

Phil l-a azvârlit pe înger de pe masă cu piciorul, proiectându-l cu un șut peste răpitorul lui Luce, de acum chior, care încă se bălăbănea prin cameră, văicărindu-se:

– De ce tocmai eu? Eu fac totul cum trebuie.

– Nimbul e la el..., a dat Luce să spună.

Dar atenția lui Phil s-a îndreptat din nou, brusc, spre masa grețoasă de aripi ale îngerilor Balanței, văzând că o Balanță masivă, cu părul ca al unui călugăr tibetan, se ridicase și acum se apropia de Dedal, pe la spate. O mantie neagră, aspră atârna deasupra capului Proscrisului, gata să cadă.

– Mă întorc imediat, Lucinda Price. Phil a lăsat-o pe Luce legată fedeleș pe masă și și-a pus o săgeată în arc. Într-o clipită, se vârâse între Dedal și îngerul Balanței.

– Lasă mantia, Zaban.

Phil părea fioros, ca atunci când își făcuse apariția în curtea din spate a părinților lui Luce. Aceasta se mira că cei doi se cunoșteau după nume, dar desigur, mai demult trebuie să fi trăit cu toții în Rai. Acum părea greu de crezut.

Zaban avea ochii albaștri apoși și buzele tot albăstrii. Aproape că se bucura să vadă că săgeata era ațintită spre el. Și-a aruncat mantia pe umăr și s-a întors cu fața spre Phil, lăsându-l pe Dedal să apuce un înger al Balanței fusiform de picioare. L-a rotit de trei ori, apoi l-a aruncat prin fereastra estică, proiectându-l drept într-un turn din schele de dedesubt.

Scanned by CamScanner

– AmenințI să tragi în mine, Phillip? Zaban privea fix săgeata. Vrei să înclini Balanța în favoarea lui Lucifer? De ce nu mă surprinde?

Phil s-a înfuriat.

– Tu nu contezi îndeajuns încât moartea ta să încline Balanța.

– Noi măcar *contăm* la ceva. Viețile noastre schimbă echilibrul de putere. Dreptatea contează întotdeauna. Voi, Proscrișii, a zis și a zâmbit compătimitor, voi nu însemnați nimic. De aceea nu aveți nici un rost pe nicăieri.

A fost de-ajuns pentru Phil. Îngerul acesta al Balanței era de-a dreptul insuportabil. Cu un mormăit, a lansat săgeata spre inima lui Zaban.

– Suntem de părți opuse ale baricadei, a mormăit și a așteptat ca bătrânul cu aripi albastre să dispară.

Și Luce aștepta acest moment. Mai fusese martoră la așa ceva. Dar mantia lui Zaban a respins săgeata, care a căzut cu zgomot pe podea.

– Cum ai...? a dat să întrebe Phil.

Zaban a râs și a scos ceva din buzunarul de la piept al mantiei. Luce s-a aplecat, dornică să vadă cum se protejase Zaban. Dar se întinse prea mult, a alunecat de pe masă și a căzut pe burtă.

Însă nimeni nu a observat, pentru că toată lumea privea cu atenție cartea mică pe care o scosese îngerul Balanței din mantie. Ridicându-se ușor, Luce a văzut că era legată în piele și avea aceeași nuanță de albastru ca aripile îngerilor Balanței. Era legată cu un șiret auriu înnodat. Semăna cu o Biblie din acelea pe care le aveau soldații în buzunarul stâng de la piept, în timpul Războiului Civil, pentru a le proteja inima.

Asta făcuse și cartea îngerului Balanței.

Luce a mijit ochii ca să citească titlul și s-a târât câțiva centimetri pe podea, mai aproape. Dar tot era prea departe.

Scanned by CamScanner

Cu o singură mișcare, Phil a luat săgeata și i-a zburat lui Zaban cartea din mână. Din fericire, aceasta a aterizat la câțiva metri de Luce. S-a târât mai mult, conștientă că nu o putea apuca, imobilizată fiind în mantia nesuferită. Dar chiar și așa, trebuia să afle ce se găsea între paginile ei. Îi părea cunoscută, de parcă ar mai fi văzut-o cu mult timp în urmă. A citit literele de aur de pe cotor.

Catastiful celor căzuți

Acum Zaban a alergat după ea și s-a oprit aproape de Luce, care stătea, vulnerabilă, în mijlocul podelei. A fulgerat-o cu privirea și a vârât cartea în buzunar.

– Nu, nu, a spus el. Nu ai voie să te uiți. Nu ai voie să vezi tot ceea ce au realizat aripile Balanței. Nici ce a mai rămas de făcut pentru a atinge echilibrul suprem, armonia. Nu și după ce în tot acest timp ai fost prea ocupată să ne iei în seamă, să îți pese de dreptate, îndrăgostindu-te și dezîndrăgostindu-te cu un egoism feroce.

Deși Luce detesta Balanța, dacă exista o evidență a îngerilor căzuți, ardea de nerăbdare să afle ce nume figurau în acele pagini, să vadă unde era trecut acum numele lui Daniel. Despre asta tot vorbeau îngerii căzuți. Un singur înger care să încline Balanța.

Dar înainte ca Zaban să-i mai arunce și alte critici lui Luce, două aripi albe, strălucitoare i-au apărut în față. Un înger cobora prin spațiul cel mai mare din luminator.

Daniel a aterizat în fața ei și a privit mantia în care era captivă. I-a cercetat gâtul strâns și mușchii i s-au încordat prin tricou când a încercat să-i sfâșie mantia.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe Phil ridicând un picon mic de pe o masă din apropiere și trecându-l peste pieptul lui Zaban. Îngerul Balanței s-a clătinat, încercând să iasă din raza lui. Tăișul i-a atins brațul. Lovitura a fost așa de puternică încât i-a retezat mâna lui Zaban de la încheietură. Scârbită, Luce a privit pumnul albicios, căzând fără

Scanned by CamScanner

vlagă la podea, cu un zgomot surd. Dacă din el nu s-ar fi scurs sânge albastru, ai fi putut crede că aparținuse uneia dintre statuile deteriorate.

– Fă și la asta un nod cum știi tu, l-a batjocorit Phil, când Zaban pipăia după mădularul său lipsă, printre trupurile zdrobite, încremenite din tabăra sa.

– Te doare?

Daniel a tras cu putere de nodurile care o imobilizau pe Luce.

– Nu. Și-a impus să fie adevărat, și aproape că era.

Când a văzut că forța brută nu dă roade, Daniel a încercat o abordare mai strategică.

– Acum o clipă găsisem capătul nelegat, a mormăit el. Acum este înăuntrul mantiei.

Daniel și-a trecut ușor degetele peste trupul ei, aproape și totuși atât de departe.

Luce și-ar fi dorit ca mâinile, în primul rând mâinile, să-i fie libere, ca să-l poată atinge acum pe Daniel, să-i alunge neliniștea. Avea încredere în el că are s-o elibereze. Avea încredere în el în orice privință.

Ce putea face să-l ajute? A închis ochii și gândul a purtat-o înapoi spre viața trăită în Tahiti. Daniel era corăbier. O învățase să facă zeci de feluri de noduri în după-amiezile liniștite petrecute pe plajă. Acum își amintea: nodul fluture, care avea o buclă prelungă în mijlocul odgonului, cu două aripi, de o parte și de alta, și care îți permitea să pui mai multă greutate pe o sfoară. Sau nodul îndrăgostiților, care părea simplu, în formă de inimă, dar putea fi desfăcut doar de patru mâini odată; fiecare trebuia să îndoaie un fir printr-o porțiune diferită din miezul inimii.

Mantia era așa de strâns legată încât Luce nu-și mai putea clinti un mușchi măcar. Degetele lui i s-au plimbat pe guler, iar mantia o sugruma și mai tare și Daniel trase o înjurătură.

Scanned by CamScanner

– Nu pot, a strigat într-un final. Cămașa de forță a Balanței e formată dintr-o infinitate de noduri. Doar unul singur o poate desface. Cine ți-a făcut asta?

Luce a făcut un semn din cap spre îngerul cu aripi albastre, care urla și se clătina într-un colț, lângă un faun de marmură. Din ochi încă îi ieșea penajul săgeții. Voia să-i spună lui Daniel cum o lăsase inconștientă răpitorul ei pe Olianna, lovind-o cu un suport de steag, iar pe ea o legase fedeleș și o adusese aici.

Dar nici măcar nu putea vorbi, așa de tare o sugruma mantia.

Phil pusese deja mâna pe îngerul smiorcăit, prinzându-l de gulerul mantiei îmbibate de sânge. L-a pălmuit de trei ori înainte ca acesta să înceteze cu scâncetele și să-și retragă, speriat, aripile albastre la spate. Luce a văzut că un inel gros de sânge închegat se formase împrejurul găvanei din care ieșea penajul săgeții.

– Desfă-o, Barach, i-a poruncit Daniel, recunoscându-l imediat pe răpitorul lui Luce, care se întreba acum cât de bine se cunoșteau cei doi.

– Nu se poate.

Barach s-a aplecat și a scuipat sânge albastru și câțiva dinți mici și ascuțiți pe podea.

Într-o clipită, Phil i-a pus îngerului o săgeată între ochi.

– Daniel Grigori ți-a spus să o dezlegi. Și așa ai să faci.

Barach a tresărit și a privit cu dispreț săgeata.

– Malefic! Malefic!

O umbră întunecoasă s-a întins peste corpul lui Phil.

Ca prin ceață, Luce a observat un alt înger al Balanței, cotoroanța zbârcită cu aripile albastre ca mucegaiul. Probabil se ridicase după ce fusese lovită până la inconștiență. Acum venea spre Phil cu același picon pe care îl folosise acesta împotriva lui Zaban...

Scanned by CamScanner

Dar apoi îngerul Balanței a dispărut într-un nor de praf.

Trei metri în spatele ei stătea Vincent, cu un arc fără săgeată în mână. A dat din cap la Phil, apoi s-a întors să vadă dacă pe covor mai erau aripi albastre care mișcau.

Daniel s-a întors spre Phil și a mormăit.

– Trebuie să avem grijă câți eliminăm. Cei din Balanță influențează echilibrul. Nu mult, dar orișicât...

– Din nefericire, a spus Phil și în glas i se simțea o invidie stranie. Vom ucide cât mai puțini, Daniel Grigori. Deși noi am prefera să-i ucidem pe toți. A ridicat glasul ca să-l audă Barach. Bun venit în regatul orbilor. Proscrișii sunt mai puternici decât crezi. Te-aș ucide fără să mă gândesc de două ori, ba chiar fără să mă gândesc deloc. Totuși, îți repet: Dezleag-o.

Barach a rămas nemișcat mult timp, de parcă și-ar fi cântărit opțiunile, clipind din ochiul care îi mai rămăsese, cu pleoapa bătrână și ridată.

– Dezleag-o! Nu poate respira! a urlat Daniel.

Barach a mârâit și s-a apropiat de Luce. Mâinile lui punctate cu pete de bătrânețe desfăcură mai multe noduri pe care nici Phil și nici Daniel nu reușiseră să le găsească. Dar Luce nu a simțit nici o ușurare, până când bătrânul nu a început să șoptească ceva, foarte încet, ca pentru sine.

Lipsa de oxigen îi dăduse o stare de leșin, dar cuvintele își croiau drum prin mintea ei începătoșată. Era o formă veche a limbii ebraice. Luce nu-și amintea de unde știe limba.

– „Iar Raiul a plâns când a văzut păcatele pruncilor săi."

Cuvintele erau aproape neinteligibile. Daniel și Phil nici măcar nu le auziseră, iar Luce nu era sigură că le auzise bine, dar îi erau cunoscute. Oare de unde?

Și-a amintit mai repede decât ar fi vrut: un alt înger al Balanței o vârâse pe una dintre reîntrupările lui Luce într-o mantie mai veche decât aceasta. Se petrecuse cu foarte mult timp în urmă. Mai trecuse prin asta, fusese legată fedeleș și apoi eliberată.

Scanned by CamScanner

În acea viață, Luce pusese mâna pe ceva ce nu trebuia să vadă. O carte, legată cu un nod complicat.

Un catastif al îngerilor căzuți.

La ce-i trebuia? Ce voia să vadă?

Același lucru pe care voia să-l vadă și acum. Numele îngerilor care încă nu aleseseră. Dar nici atunci nu i se dăduse voie să citească din carte.

Cu mult timp în urmă, Luce ținuse cartea în mâini și, fără să știe cum, aproape că îi desfăcuse nodul. Apoi Balanța o prinsese și o legase în mantia sa. Iar ea îi privise aripile albastre tremurând puternic atunci când îngerul a legat cartea la loc. Asigurându-se că degetele ei impure nu o stricaseră, spusese el. Îl auzise rostind aceleași cuvinte stranii, chiar înainte să verse o lacrimă pe carte, și sforicica de aur se descâlcise ca prin farmec.

A ridicat acum privirea spre îngerul zbârcit și a văzut o lacrimă argintie lunecându-i din ochi pe făgașele de pe obraz. Părea sincer mișcat, dar într-un fel arogant, de parcă i-ar fi fost milă de sufletul ei. Lacrima a picat pe mantie, iar nodurile s-au dezlegat ca prin farmec.

Luce a început să tragă adânc aer în piept, iar Daniel a smuls mantia. S-a aruncat de gâtul lui. Era liberă.

Încă îl îmbrățișa pe Daniel când Barach s-a aplecat și i-a șoptit la ureche.

– Nu ai să reușești niciodată.

– Liniște, diavole, a poruncit Daniel.

Dar Luce voia să știe la ce se referea Barach.

– De ce?

– Nu ești tu aleasa! a spus Barach.

– Liniște! a strigat Daniel.

– Niciodată, niciodată, niciodată. Nici într-un milion de ani, a strigat îngerul, frecându-și obrazul aspru de al lui Luce, chiar înainte ca Phil să-i înfigă săgeata în inimă.

Scanned by CamScanner

Capitolul 8

PLÂNSETUL RAIULUI

Ceva le-a căzut la picioare.

– Nimbul! a icnit Luce.

Daniel s-a dus și a ridicat relicva de aur de pe podea. A clătinat din cap, neîncrezător. Cine știe cum, rămăsese acolo când îngerul Balanței și straniile lui mantii ce se regenerau dispăruseră.

– Îmi pare rău că i-am luat viața lui Barach, Daniel Grigori, a spus Phil. Dar nu-i mai suportam minciunile.

– Începeau să mă irite și pe mine, a spus Daniel. Dar ai grijă cu ceilalți.

– Ia asta, i-a spus Phil, dându-i lui Daniel săculețul negru de pe umăr. Ascunde-o de Balanță. Și-o dorește cu disperare. Când Daniel a deschis geanta, Luce a văzut înăuntru *Cartea Veghetorilor*.

Phil a tras fermoarul și a lăsat săculețul de piele în grija lui Daniel.

– Acum mă duc să stau de pază. Îngerii răniți ai Balanței s-ar putea trezi din clipă în clipă.

– V-ați descurcat bine cu Balanța, a spus Daniel vădit impresionat. Dar…

– Știm, îl întrerupse Phil. Vor mai fi și alții. Ai văzut mulți în afara muzeului?

Scanned by CamScanner

– Sunt legiuni întregi, a spus Daniel.

– Dacă ne-ai lăsa să ne folosim nestingheriți săgețile, ai scăpa de-aici fără probleme...

– Nu. Nu vreau să tulbur într-atât echilibrul. Nu mai ucidem pe nimeni dacă nu este absolut necesar. Va trebui să ne grăbim și să plecăm până nu sosesc întăririle Balanței. Și acum du-te, păzește ușile și ferestrele. Vin și eu într-o clipă.

Phil a încuviințat din cap, s-a întors și s-a făcut nevăzut, străbătând covorul presărat cu aripi albastre.

Imediat ce au rămas singuri, mâinile lui Daniel au cercetat trupul lui Luce.

– Ești rănită?

Ea s-a privit cu atenție și și-a dus mâna la gât. Sângera. Geamul luminatorului îi sfâșiase jeanșii în câteva locuri, dar nici una dintre răni nu părea mortală. Urmând sfatul de mai devreme al lui Daniel, și-a spus în sinea ei că nu o doare, și durerea s-a mai domolit.

– Sunt bine, s-a grăbit ea să-i spună. La tine cum a mers?

– Exact cum ne-am propus. I-am reținut pe majoritatea îngerilor Balanței în timp ce Proscrișii au găsit calea asta de intrare. A închis ochii. Dar nu am vrut niciodată să ai tu de suferit. Îmi pare rău, Luce, nu ar fi trebuit să te las...

– Sunt bine, Daniel, la fel și nimbul. Ceilalți îngeri? Câți îngeri ai Balanței mai sunt?

– Daniel Grigori! a răsunat strigătul lui Phil prin camera înaltă.

Luce și Daniel au străbătut în fugă încăperea, călcând peste aripile albastre ale îngerilor Balanței, spre ușa boltită. Apoi Luce s-a oprit brusc.

Un bărbat cu o uniformă bleumarin zăcea cu fața în jos pe pardoseală. În jurul capului său era o baltă de sânge – sânge roșu de muritor.

Scanned by CamScanner

– Eu... eu l-am ucis, s-a bâlbâit Dedal, cu un aer speriat, ținând un coif greu de fier în mână. Viziera coifului era murdară de sânge. A dat buzna pe ușă și am crezut că este o Balanță. Am crezut că-l las inconștient numai. Dar era muritor.

Un mop și o găleată pe rotile erau căzute în spatele cadavrului. Îl uciseseră pe îngrijitor. Până acum, în anumite privințe, lupta împotriva Balanței nu păruse una reală. Era brutală și fără rost și, ce-i drept, doi îngeri ai Balanței fuseseră uciși, dar acest lucru nu implicase și lumea muritorilor. Lui Luce i se făcea rău privind sângele care se scurgea printre crăpăturile podelei, dar nu-și putea smulge privirea dintr-acolo.

– Ai greșit, Dedal, a spus Daniel frecându-și bărbia. Dar ai făcut bine că ai păzit ușa de intruși. Următorul care va intra va fi un înger din Balanță. A cercetat încăperea. Unde sunt îngerii căzuți?

– Și cu el ce facem? Luce a privit mortul de pe podea. Avea pantofii proaspăt lustruiți și purta o verighetă subțire, de aur. E doar un biet îngrijitor care a venit să vadă de unde atâta zgomot. Acum e *mort*.

Daniel a luat-o pe Luce pe după umeri și și-a lipit fruntea de a ei. Respirația lui era superficială și fierbinte.

– Sufletul lui s-a dus în pace și bucurie. Și vor mai muri și alții dacă nu îi găsim mai repede pe prietenii noștri și plecăm odată de aici cu relicvă cu tot. A strâns-o de umeri, apoi i-a dat drumul puțin prea repede. Luce și-a înăbușit un hohot de plâns pentru bărbatul mort, a înghițit în sec și s-a întors spre Phil.

– Unde sunt?

Phil a arătat cu degetul său palid spre cer.

Trei saci negri din pânză atârnau de o bârnă groasă din dreptul luminatorului distrus. Unul dintre ei s-a umflat și s-a legănat, ca o omidă pe cale să se preschimbe în fluture.

Scanned by CamScanner

– Arriane! a strigat Luce.

Același sac a zvâcnit din nou, de data aceasta și mai puternic.

– Nu-i vei putea elibera la timp, a ciripit un glas dinspre podea. Un membru al Balanței, cu o față ca de pește, se sprijinea în coate și se uita țintă la ei. Mai sunt și alți îngeri ai Balanței pe drum. Vă vom fereca pe toți în Mantiile celor Drepți și ne vom ocupa noi înșine de Lucifer...

Phil a azvârlit ca pe un frisbee un scut de bronz, ciobind craniul Balanței și aruncându-l pe mormanul de aripi albastre.

Phil s-a întors spre Daniel.

– Dacă ai nevoie de ajutorul Balanței să-ți dezlegi prietenii, vom avea mai mult noroc cât sunt puțini.

Ochii lui Daniel au scânteiat violet în timp ce zbura prin clădire, mutându-se de la o schelă la alta și oprindu-se în dreptul unei mese late de marmură, care părea să fie masa de lucru a vreunui restaurator al muzeului. Era înțesată cu hârtii și unelte, majoritatea inutile după noaptea aceea, iar Daniel a scotocit atent prin ele, aruncând deoparte o sticlă goală de apă, un teanc de bibliorafturi de plastic și o fotografie veche înrămată. Într-un final, mâinile lui au apucat o daltă lungă, grea.

– Ia asta, i-a spus lui Luce, punându-i pe umăr săculețul de piele al lui Phil.

Luce și-a ținut răsuflarea când Daniel și-a arcuit aripile și s-a ridicat de la pământ.

L-a privit cum se înalță fără nici un efort, ca prin farmec și s-a întrebat cum era posibil ca aripile lui să facă totul să strălucească în muzeul întunecat. Când Daniel a ajuns în sfârșit la tavan, a trecut dalta peste bârnă, tăind sfoara de care atârnau cei trei saci negri. Aceștia au alunecat în brațele sale fără nici un sunet, iar aripile lui Daniel au fluturat o singură dată în timp ce ducea cu ușurință la podea greutatea.

Scanned by CamScanner

Daniel a întins sacii negri, unul lângă celălalt, pe o porțiune goală a podelei. Luce s-a dus iute la el și a văzut ițindu-se din mantii capetele celor trei îngeri. Erau aceleași mantii rigide și negre ca și cea care o imobilizase pe Luce, tăindu-i răsuflarea. Dar îngerii aveau și călușuri din fâșii de pânză neagră. În timp ce ea privea, călușurile păreau să alunece din gurile prietenilor ei. Arriane s-a zbătut, din ce în ce mai roșie la față și părea așa de furioasă încât Luce a crezut că avea să explodeze.

Phil a privit siluetele zvârcolindu-se pe podea și a ridicat una dintre ele de subsuori. Îngerul Balanței a clipit, uluit.

– Vrei ca Proscrișii să aleagă pe cineva din Balanță care să ajute la eliberarea prietenilor tăi, Daniel Grigori?

– Nu vom dezvălui niciodată secretul nodurilor! Îngerul Balanței și-a revenit de ajuns în simțiri încât să șuiere aceste vorbe. Preferăm să murim.

– Și noi am prefera să muriți, a spus Vincent, apropiindu-se de cercul lor cu câte o săgeată în fiecare mână, ducând una la gâtul îngerului Balanței care vorbise.

– Vincent, nu trage, i-a spus Phil.

Daniel era deja îngenuncheat lângă prima mantie neagră, cea a lui Roland, și-și trecea degetele peste nodurile invizibile.

– Nu găsesc capetele.

– Poate că o săgeată le-ar tăia, a sugerat Phil, întinzându-i una. Ca pe un nod gordian.

– N-o să meargă. Nodurile sunt protejate de o vrajă secretă. E posibil să avem nevoie de Balanță.

– Stați așa! Luce s-a aruncat în genunchi lângă Roland, care stătea nemișcat, dar ochii lui îi spuneau lui Luce cât de neputincios se simțea. Nimic nu ar trebui să țină ferecat un suflet ca al lui Roland. Prin mantia aceasta, nu vedea nimic din eleganța specifică îngerului – când se lupta cu sabia

Scanned by CamScanner

împotriva nefilimilor de la Shoreline, când punea muzică la petrecerile de la Sword & Cross sau când călătorea prin mesageri cu mai multă ușurință decât oricine altcineva. Faptul că Balanța îi făcuse așa ceva prietenului ei o înfuria pe Luce până la lacrimi.

Lacrimi.

Asta era.

Cuvintele ebraice i-au revenit în minte. Tot călătorind, ajunsese să cunoască mai multe limbi. A închis ochii și a revăzut în fața ochilor șnurul auriu desfăcându-se și căzând. Și-a amintit de buzele crăpate ale lui Barach rostind fățarnic cuvintele acelea...

Iar Luce i le-a rostit și ea acum lui Roland, fără să știe ce însemnau, sperând doar că aveau să ajute.

– Iar Raiul a plâns când a văzut păcatele pruncilor săi.

Roland a căscat ochii. Nodurile s-au desfăcut, iar mantia, la fel și călușul alunecară ca prin farmec.

A tras adânc aer în piept, s-a așezat în genunchi, s-a ridicat și și-a întins aripile aurii cu o forță uluitoare. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să o bată pe Luce pe umăr.

– Mulțumesc, Lucinda. Îți sunt dator vândut, vreme de o mie de ani.

Roland își revenise, dar încă sângera în locul din care îi smulsese Barach o pană ca să se folosească de ea drept simbol de recunoaștere.

Daniel a întins mâna după Luce și a tras-o spre ceilalți doi îngeri legați. Privise și învățase de la ea. Daniel s-a dus la Annabelle, în vreme ce Luce îngenunchea lângă Arriane. Aceasta nu avea astâmpăr. Mantia era așa de strâns legată în jurul ei încât Luce aproape că a tresărit de spaimă.

S-au privit în ochi. Arriane a scos un sunet gâtuit din care Luce a înțeles că se bucura să o vadă. Ochii lui Luce s-au umplut de lacrimi când și-a amintit de prima ei zi la

Scanned by CamScanner

Sword & Cross, când o văzuse pe Arriane trecând printr-o terapie cu electroșocuri. Îngerul așa de stăpân pe sine păruse atunci atât de fragil, și cu toate că Luce abia dacă o cunoștea pe fată, simțise nevoia să o protejeze, așa cum simți nevoia să-ți ocrotești vechii prieteni. Iar sentimentele acelea se întăriseră de-a lungul timpului.

O lacrimă fierbinte i-a alunecat pe obraz și a picat pe pieptul lui Arriane. Luce a șoptit cuvintele ebraice și l-a auzit și pe Daniel șoptindu-i-le în același timp lui Annabelle. Aruncă o privire spre el. Avea obrajii umezi.

Nodurile s-au slăbit toate odată, apoi s-au desfăcut. Mâinile – și inimile – lui Daniel și Luce îi eliberaseră pe îngeri.

Un curent de aer s-a stârnit când aripile irizate, superbe ale lui Arriane se eliberară din strânsoare, urmate de adierea mai blândă a aripilor lucitoare, argintii ale lui Annabelle. Încăperea era aproape tăcută până ca fetele să scape de călușuri. Arriane avea și o bucată de bandă adezivă pe gură; poate că din cauza ei le puseseră și celorlalți călușuri. Daniel a apucat un colț al benzii și a smuls-o repede cu un zgomot.

– Ah! Libertate! a strigat Arriane, atingându-și ușor pielea umflată din jurul buzelor. Să o aclamăm pe stăpâna nodurilor, Lucinda! Avea o veselie în glas, dar ochii îi erau plini de lacrimi. A văzut că Luce băgase de seamă și s-a grăbit să și-i șteargă.

A pășit pe podeaua presărată cu aripi, strâmbându-se la îngerii Balanței care zăceau inconștienți, repezindu-se de parcă ar fi fost gata să-i lovească. Salopeta ei din denim era aproape fâșii, părul, ciufulit și slinos, și avea o vânătaie de forma Australiei pe pometele stâng. Vârfurile aripilor ei irizate erau îndoite și se târau pe podeaua aglomerată.

– Arriane, a șoptit Luce. Ești rănită.

– Stai liniștită, puștoaico, nu-ți face griji pentru mine, a zis Arriane și i-a zâmbit strâmb. Mă simt destul de plină

Scanned by CamScanner

de viață încât să îi iau la șuturi pe boșorogii ăștia! Și-a plimbat privirea prin încăpere. Dar se pare că Proscrișii mi-au luat-o înainte.

Annabelle s-a ridicat mai ușor decât Arriane, apoi și-a flexat aripile musculoase de argint și și-a întins mădularele lungi, ca o balerină. Dar când și-a ridicat privirea spre Luce și Arriane, a zâmbit și a înclinat capul.

– Trebuie să facem ceva să-i răsplătim.

Arriane a fluturat din aripi, s-a ridicat în aer și s-a rotit prin muzeu în cercuri mari, evaluând distrugerile.

– Îmi vine ceva în minte…

– Arriane, a spus Roland ridicându-și privirea, după o discuție în șoaptă cu Daniel.

– Ce-i? s-a bosumflat Arriane. Niciodată nu mă lași să mă distrez și eu, Ro.

– Nu avem vreme de distracție, i-a spus Daniel.

– Fosilele astea ne-au torturat ore în șir, a strigat Annabelle, cocoțată pe capul leului. Ar trebui să le întoarcem favorul.

– Nu, a spus Roland. Pierderile sunt deja inestimabile. Ar trebui să ne cruțăm forțele pentru a găsi a doua relicvă.

– Cel puțin hai să ne asigurăm că nu se mai ridică în timpul ăsta, a spus Annabelle.

Roland s-a uitat la Daniel, care a încuviințat din cap.

Annabelle a plutit zâmbitoare până la o masă lipită de peretele din spate al depozitului. A pornit un robinet, fredonând veselă. A turnat într-o găleată ceva ce părea a fi ipsos sau un alt material liant și a început să adauge apă.

– Arriane, a spus ea, cu o anume fanfaronadă. Dă-mi o mână de ajutor, te rog.

– Sigur, doamnă. Arriane a luat prima găleată de la Annabelle și a zburat pe deasupra îngerilor Balanței, care începeau să se trezească, zâmbindu-le dulce. Ușor, a început să

Scanned by CamScanner

le toarne pasta udă în cap. Aceasta se scurgea pe margini și se strângea în băltoace între ei. Câțiva s-au zvârcolit să scape de amestecul din ce în ce mai vâscos, care se întărea la fel de repede precum cimentul. Luce a recunoscut că planul era genial. În câteva clipe, când se întărea, aveau să fie imobilizați, așa împrăștiați cum stăteau, de ipsosul tare ca piatra.

– Nu e înțelept! a bolborosit unul dintre îngerii Balanței prin ipsosul ud.

– Facem din voi niște monumente ale Dreptății! a strigat Annabelle.

– Știi, cred că arată mai drăguț așa. Arriane a râs, încântată că se putea răzbuna. Fetele turnau găleată după găleată – una întreagă în capul fiecăruia dintre îngerii dreptății, până când glasurile le-au amuțit și Proscrișii nu au mai trebuit să-și țină săgețile ațintite asupra lor.

Daniel și Roland s-au îndepărtat de grup, discutând în șoaptă. Luce a privit vânătaia lui Arriane, sângele de pe aripile lui Roland și rana de pe umărul lui Annabelle.

Apoi i-a venit o idee.

A dus mâna în geantă, a scos trei sticluțe de suc dietetic și o mână de săgeți din teaca de argint, și le-a scos capacele.

A înmuiat vârful câte unei săgeți în fiecare dintre ele, ținându-le strâns în timp ce bolboroseau și scoteau abur, iar lichidul maroniu din interior a devenit argintiu. Într-un târziu s-a ridicat din colțul în care stătuse ghemuită și a descoperit cu încântare o tavă chinezească de porțelan care, cine știe cum, supraviețuise bătăliei.

– Hei, a strigat ea.

Daniel și Roland au tăcut pe dată.

Arriane a încetat să mai toarne ipsos peste îngerii Balanței.

Annabelle a urcat din nou pe coama leului.

Nici unul dintre ei nu a spus nimic, dar cu toții păreau impresionați când și-au luat sticlele, au dat noroc și au băut.

Scanned by CamScanner

Spre deosebire de Proscrisul Dedal, îngerii nu au adormit după ce au băut sucul modificat. Poate pentru că nu erau așa de răniți sau poate pentru că acești îngeri de rang înalt rezistau mai bine. Totuși, băutura i-a liniștit.

Ca un ultim gest, Roland a bătut din palme, aprinzând astfel o flacără puternică. A aruncat valuri de căldură spre îngerii Balanței, trași în ipsos, smălțuind suprafața și făurind astfel o temniță mai de temut decât mantiile lor.

Când a terminat, Roland, Arriane, Annabelle și Luce s-au așezat pe una dintre mesele înalte, cu fața spre Daniel.

Daniel a luat săculețul de piele și i-a desfăcut fermoarul ca să le arate celorlalți nimbul.

Arriane a icnit uluită și s-a întins să-l atingă.

– L-ai găsit. Annabelle i-a făcut cu ochiul lui Luce. Super!

– Și a doua relicvă? a întrebat Daniel. Ați găsit-o? V-a luat-o Balanța?

Annabelle a clătinat din cap.

– Nu am găsit-o.

– S-au păcălit, a spus Arriane, mijind ochii spre îngerii Balanței. Credeau că pot să ne-o ia dacă ne atacă.

– Cartea ta e prea vagă, Daniel, a spus Roland. Noi am venit la Viena în căutarea unei liste.

– Știu, a spus Daniel. Deziderateles.

– Dar *atât* știam. În câteva ore, de când am sosit și până ne-a prins Balanța, am vizitat arhivele a șapte orașe diferite și nu am găsit nimic. A fost o prostie. Am atras prea multă atenție.

– E vina mea, a mormăit Daniel. Ar fi trebuit să dezvălui mai multe când am scris cartea, cu secole în urmă. Pe vremea aceea eram prea impulsiv și neliniștit. Acum nu-mi aduc aminte ce m-a condus spre deziderat, sau ce înseamnă el.

Roland a ridicat din umeri.

Scanned by CamScanner

– Poate că nu ar fi contat oricum. Orașul era deja un câmp minat când am ajuns noi. Dacă am fi avut dezideratul, nu ar fi făcut decât să ni-l ia. L-ar fi distrus, așa cum au distrus și obiectele acestea de artă.

– Majoritatea erau oricum contrafăcute, a spus Daniel, ceea ce a făcut-o pe Luce să se simtă mai puțin vinovată pentru că distruseseră muzeul. Iar deocamdată, Proscrișii se pot ocupa de Balanță. Noi trebuie să ne grăbim să găsim dezideratul. Spuneți că ați intrat în Biblioteca Hofburg?

Roland a dat din cap.

– Și în biblioteca universității?

– Ăă, da, a spus Annabelle, și probabil că n-ar trebui să mai punem piciorul pe-acolo prea curând. Arriane a distrus câteva pergamente foarte valoroase din Colecțiile Speciale...

– Hei, a izbucnit Arriane indignată. Le-am lipit la loc!

Pe hol au răsunat niște pași și toate capetele s-au întors fulgerător spre intrarea boltită. Cel puțin încă douăzeci de îngeri ai Balanței încercau să zboare în cameră, dar Proscrișii îi țineau la distanță cu săgețile lor.

Unul dintre ei a observat nimbul din mâna lui Daniel și a icnit.

– Au furat prima relicvă.

– Și lucrează împreună! Îngeri, demoni și – a mijit ochii spre Luce – cei care nu-și cunosc locul, lucrează împreună cu toții pentru o cauză necurată. Tronul nu încuviințează așa ceva. Nu veți găsi niciodată dezideratul!

– *Dezideratul*, a spus Luce, amintindu-și vag o lecție lungă și plicticoasă de latină de la Dover. E la singular. S-a întors spre Daniel. Adineauri tu ai spus deziderate. La plural.

– Lucrul dorit, a șoptit Daniel. Ochii lui violeți scânteiară, curând întreaga lui ființă a părut să emane o lumină puternică și pe chip i-a răsărit un zâmbet, semn că își dăduse seama. Un singur lucru. Așa e.

Scanned by CamScanner

Apoi, undeva în depărtare s-a auzit bătaia adâncă a orologiului unei biserici.

Era miezul nopții.

Lucifer se mai apropiase cu o zi. Rămâneau șase.

– Daniel Grigori, a strigat Phil acoperind clopotele, nu-i putem opri la nesfârșit. Tu și îngerii tăi trebuie să plecați.

– Plecăm, a strigat Daniel înapoi. Mulțumim. Apoi s-a întors spre îngeri. Vom merge la fiecare bibliotecă, la fiecare arhivă din acest oraș până...

Roland nu părea convins.

– Trebuie să fie sute de biblioteci în Viena.

– Și poate ar fi bine să încercăm să nu le distrugem? a sugerat Annabelle, înclinând capul spre Arriane. Și muritorilor le pasă de trecutul lor.

Da, se gândi Luce, *muritorilor le pasă foarte mult de trecutul lor*. Amintirile din viețile trecute îi reveneau din ce în ce mai des. Nu le putea opri sau încetini. Când îngerii și-au pregătit aripile ca să-și ia zborul, Luce a rămas nemișcată, lovită de o amintire intensă.

Fundițe de păr stacojii. Daniel și târgul de Crăciun. Cădea lapoviță, iar ea nu avea palton. Ultima oară când fusese la Viena... era ceva mai mult în toată povestea asta... altceva... o sonerie...

– Daniel. Luce l-a prins de umăr. Dar biblioteca la care m-ai dus tu? Mai ții minte? A închis ochii. Nu se gândea, ci mai degrabă se lăsa purtată de o amintire ascunsă nu foarte adânc în mintea ei. Am venit într-un weekend la Viena... nu mai țin minte când, dar am mers să-l vedem pe Mozart dirijând *Flautul fermecat*... la Theater an der Wien? Voiai să vizitezi un prieten care lucra la o bibliotecă veche, se numea...

S-a oprit, deoarece când a deschis ochii, ceilalți o priveau neîncrezători. Nimeni, cu atât mai puțin Luce, nu

Scanned by CamScanner

se așteptase ca tocmai ea să știe unde aveau să găsească dezideratul.

Daniel și-a revenit primul din uimire. I-a adresat un zâmbet amuzat, și Luce știa că se mândrea cu ea. Dar Arriane, Roland și Annabelle continuau să o privească năuciți, de parcă tocmai ar fi aflat că Luce vorbește perfect chineza. Și chiar vorbea, dacă se gândea mai bine.

Arriane și-a agitat degetul prin ureche.

– Trebuie să o las eu mai moale cu psihedelicele, sau LP chiar și-a amintit de una din viețile ei anterioare, fără nici un fel de îndemn, într-un moment crucial?

– Ești un geniu, a spus Daniel aplecându-se spre ea și sărutând-o apăsat.

Luce a roșit și s-a întins spre el ca să prelungească sărutul, dar apoi a auzit pe cineva tușind.

– Serios acum, copii, a spus Annabelle. O să aveți destulă vreme pentru giugiuleli dacă ne iese figura.

– Eu aș spune să vă luați o cameră undeva, dar mă tem că nu v-am mai vedea la ochi, a adăugat Arriane și au izbucnit cu toții în râs.

Când Luce a deschis ochii, Daniel își întinsese deja aripile. Vârfurile lor au măturat bucățelele de ipsos din jur și i-au ferit de privirile îngerilor Balanței. Pe umăr purta săculețul negru de piele în care se afla nimbul.

Proscrișii au strâns săgețile și le-au pus înapoi în tecile lor.

– Zbor lin, Daniel Grigori.

– Și vouă asemenea. Daniel a dat din cap spre Phil. A întors-o pe Luce, lipind-o cu spatele de pieptul lui, și a cuprins-o bine pe după talie. Și-au împreunat mâinile pe inima ei.

– Biblioteca Fundației, le-a spus Daniel celorlalți îngeri. Urmați-mă, știu exact unde se află.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 9

DEZIDERATUL

Îngerii s-au afundat în ceață. Au zburat înapoi peste râu, și cele patru perechi de aripi scoteau un șuier teribil de fiecare dată când băteau. Au rămas destul de aproape de pământ încât strălucirea oranj, discretă a felinarelor cu sodiu să semene cu lumina de semnalizare a unei piste de decolare dintr-un aeroport. Dar acest zbor nu avea să aterizeze.

Daniel era încordat. Luce simțea acest lucru în brațele care o țineau strâns pe după talie, în umerii lui, lipiți de ai ei, chiar și în felul în care aripile lui largi băteau deasupra lor. Știa cum se simțea; era la fel de nerăbdătoare să ajungă la Biblioteca Fundației cum era probabil și Daniel, judecând după felul în care o strângea.

Doar câteva atracții turistice răzbeau prin ceața groasă. Fleșa impozantă a masivei biserici gotice, roata mare, acum întunecată, cu cabinele roșii, goale, legănându-se în noapte. Mai era și domul verde de aramă al palatului unde aterizaseră când sosiseră la Viena.

Dar stai – mai trecuseră o dată pe lângă palat. Poate cu o jumătate de oră mai devreme. Luce încercase să o caute din priviri pe Olianna, pe care îngerul Balanței o lăsase fără cunoștință. Nu o văzuse atunci pe acoperiș și nu o vedea nici acum.

Scanned by CamScanner

De ce zburau în cerc? Se rătăciseră?

– Daniel?

Nici un răspuns.

În depărtare, răsunau clopotele unei biserici. Era a patra bătaie de când Luce, Daniel și ceilalți zburaseră prin luminatorul spart de la muzeu. Zburau de multă vreme. Chiar să fi fost ora trei dimineața?

– *Unde* e? a mormăit Daniel, înclinându-se spre stânga, urmând fluviul, apoi desprinzându-se de el ca să traseze contururile unui bulevard amplu, mărginit de magazine întunecoase. Luce mai văzuse și strada aceasta. Zburau în cerc.

– Parcă ai spus că știi exact unde se află! Arriane a ieșit din formația în care zburaseră – Daniel și Luce în față, iar Roland, Arriane și Annabelle într-un triunghi strâns în spatele lor – și a coborât cu vreo trei metri mai jos de Daniel și Luce ca să se poată face auzită. Avea părul ciufulit și încrețit, iar aripile ei cu irizații pâlpâiau intermitent prin ceață.

– *Știu* unde e, a spus Daniel. Cel puțin știu unde *era*.

– Daniel, o cam iei pe ocolite.

– Arriane, a prevenit-o Roland, pe tonul pe care îl folosea în ocaziile, mult prea frecvente, în care Arriane sărea calul. Lasă-l să se concentreze.

– Mda, mă rog, a spus Arriane și a dat ochii peste cap. Mai bine mă întorc în „formație". Arriane a fluturat din aripi așa cum unele fete flutură din gene, a schițat semnul păcii și a rămas în urmă.

– Bun, deci unde *era* biblioteca? a întrebat Luce.

Daniel a oftat, și-a apropiat ușor aripile și a coborât drept vreo cincisprezece metri. Vântul rece i-a biciuit fața lui Luce. Stomacul i s-a strâns când au zburat în picaj, apoi s-a mai liniștit când s-au oprit brusc, de parcă ar fi aterizat pe o sârmă invizibilă, deasupra unei străzi rezidențiale.

Scanned by CamScanner

Era liniște, pustiu și întuneric, iar de o parte și de alta a străzii se întindeau două șiruri de case lungi de piatră, cu obloanele lăsate. Niște mașini micuțe erau parcate în spații înguste, pe diagonală. Pe trotuarele pietruite se înălțau stejari tineri, străjuind parcă grădinile mici și bine îngrijite.

Ceilalți îngeri pluteau de o parte și de alta a lui Daniel și a lui Luce, cam la șase metri deasupra străzii.

– Aici era, a spus Daniel. Chiar aici. La șase cvartale de râu, la vest de Türkenschanzpark. Jur. Nimic din toate astea nu era aici, a spus și a făcut un semn spre vilele aproape identice.

Annabelle s-a încruntat și și-a strâns genunchii la piept, bătând ușor din aripile argintii ca să se mențină în aer. Gleznele încrucișate lăsau la vedere niște șosete roz aprins cu dungulițe, care i se vedeau pe sub jeanși.

– Crezi că a fost distrusă?

– Atunci habar n-am cum să găsesc relicva.

– Am încurcat-o, a spus Arriane lovind de ciudă un nor. I-a privit cârceii delicați, care au pornit spre răsărit, indiferenți. Chestia asta nu-mi iese niciodată.

– Poate ar trebui să mergem în Avalon, a sugerat Roland. Să vedem dacă grupul lui Cam a avut mai mult noroc.

– Avem nevoie de toate cele trei relicve, a spus Daniel.

Luce s-a răsucit ușor în brațele lui Daniel, cu fața la el.

– E doar o mică piedică. Gândește-te prin ce am trecut noi în Veneția. Dar am găsit nimbul. O să găsim și dezideratul. E tot ce contează. Acum cât timp a fost vreunul dintre noi la biblioteca asta? Acum două sute de ani? Sigur că lucrurile se mai schimbă. Asta nu înseamnă că trebuie să ne dăm bătuți. Va trebui doar... doar...

Toată lumea o privea, dar Luce nu știa ce aveau de făcut. Știa doar că nu puteau renunța.

Scanned by CamScanner

– Are dreptate puștoaica, a spus Arriane. Nu renunțăm. Doar...

Arriane a tăcut brusc când aripile au început să i se zgâlțâie.

Atunci Annabelle a scos un țipăt. S-a trezit purtată prin aer și aripile i s-au cutremurat și ei. Mâinile lui Daniel tremurau pe corpul lui Luce în timp ce cerul cețos al nopții căpăta acel cenușiu aparte, al furtunii amenințătoare, pe care Luce o recunoștea ca fiind culoarea cutremurului temporal.

Lucifer.

Aproape că îi auzea șuierul glasului, îi simțea răsuflarea pe gât.

Lui Luce îi clănțăneau dinții, dar simțea ceva și în adâncul ei, până în măruntaie, o senzație dureroasă și năvalnică, de parcă totul înlăuntrul ei ar fi fost ferecat cu lanțuri grele.

Clădirile de dedesubt au scânteiat. Felinarele s-au îndoit. Până și particulele de aer păreau să se fisureze. Luce s-a întrebat în ce fel îi afecta cutremurul pe oamenii din oraș, care visau în paturile lor. Oare simțeau și ei? Dacă nu, îi invidia.

A încercat să-l strige pe Daniel, dar glasul îi era frânt, de parcă s-ar fi aflat sub apă. A închis ochii, dar a cuprins-o greața. I-a deschis și a încercat să se concentreze asupra clădirilor albe, solide, care se cutremurau din temelii, până când au devenit doar o ceață albă, abstractă.

Apoi Luce a văzut că o structură rămânea neclintită, invulnerabilă parcă la fluctuațiile cosmice. Era o clădire mică, maronie, o casă în mijlocul străzii albe, tremurătoare.

O clipă mai înainte nu fusese acolo. Apăruse preț de o secundă, nu mai mult, parcă prin apa unei cascade, după care a pâlpâit, a scânteiat și a dispărut, în locul ei apărând iar șirul amplu de case moderne, monocrome.

Dar preț de o clipă, casa se aflase acolo, un lucru nestrămutat în haosul deplin, în mijlocul străzii vieneze, dar totuși izolată.

Scanned by CamScanner

Cutremurul temporal s-a oprit și lumea și-a revenit la normal. Nu era nicicând mai liniște decât în acele clipe ce urmau cutremurului temporal.

– Ați văzut? a strigat Roland vesel.

Annabelle și-a scuturat aripile, netezindu-și vârfurile cu degetele.

– Eu încă mă refac după ultima încălcare. Nu pot să sufăr chestiile astea.

– Nici eu. Luce s-a cutremurat. Dar am văzut ceva, Roland. O casă maro. Ce a fost aia? Biblioteca Fundației?

– Da. Daniel a zburat într-un cerc strâns pe deasupra locului în care văzuseră casa, concentrându-se asupra ei.

– Poate că zgâlțâiala asta e și ea bună la ceva, a spus Arriane.

– Unde a dispărut? a întrebat Luce.

– E încă acolo, dar nu și aici, a spus Daniel.

– Am auzit legende despre lucrurile astea. Roland și-a trecut degetele prin codițele rasta, bogate, blonde și negre. Dar nu am crezut că se întâmplă pe bune.

– Ce anume? Luce a mijit ochii să vadă iar clădirea maro. Dar șirul de case moderne nu s-a clintit din loc. Singura mișcare de pe stradă era cea a crengilor golașe ale copacilor, ce se plecau în bătaia vântului.

– Se numește Patină, a explicat Daniel. Este un mod de a adapta realitatea la o unitate de timp și spațiu...

– O redistribuire a realității cu scopul de a ascunde ceva, a adăugat Roland, venind în zbor aproape de Daniel și privind în jos, de parcă ar mai fi putut vedea casa.

– În vreme ce strada asta există într-o linie continuă într-o realitate – Annabelle a fluturat din mână arătând spre case –, dincolo de ea se ascunde un alt ținut, separat, unde strada asta duce la Biblioteca Fundației.

Scanned by CamScanner

– Patinele sunt hotarele dintre realități, a spus Arriane cu degetele mari vârâte sub bretelele salopetei. Un spectacol de lumini pe care îl pot vedea numai cei *deosebiți*.

– Se pare că știți multe despre asta, a spus Luce.

– Mda, a zis Arriane și a făcut o strâmbătură, pregătindu-se parcă să mai lovească un nor. Mai puțin cum să intrăm în ea.

Daniel a dat din cap.

– Foarte puține entități sunt destul de puternice că creeze Patine și să le poată supraveghea cum se cuvine. Biblioteca este aici. Dar Arriane are dreptate. Va trebui să ne dăm seama cum să intrăm.

– Am auzit că ai nevoie de un mesager ca să poți intra, a spus Arriane.

– Astea sunt legende cosmice. Annabelle a clătinat din cap. Fiecare Patină este altfel. Accesul la ele ține de creator. Acesta creează codul.

– Mai demult, Cam a povestit la o petrecere cum a ajuns el într-o Patină, a spus Roland. Sau cum a dat el o petrecere într-o Patină?

– Luce! a exclamat Daniel brusc și au tresărit cu toții. Tu! Tu ai fost mereu!

Luce a ridicat din umeri.

– Ce-am fost mereu?

– Cea care suna din clopot. Tu aveai acces în bibliotecă. Trebuie doar să suni din clopot.

Luce a privit strada pustie și ceața care învăluia totul în jurul lor în nuanțe de cafeniu.

– Despre ce vorbești? Ce clopot?

– Închide ochii, a spus Daniel. Adu-ți aminte. Du-te în trecut și găsește clopotul...

Luce era deja acolo, în biblioteca la care mersese cu Daniel în timpul ultimei lor vizite la Viena. Mergea. Ploua și avea

Scanned by CamScanner

părul răvășit pe față. Fundițele de păr stacojii erau ude, dar nu-i păsa. Căuta ceva. O alee mică pornea dinspre curte, dând către o firidă întunecoasă în fața bibliotecii. Afară era frig, iar înăuntru ardea focul. Acolo, în colțul acela colbuit de lângă ușă, era o sfoară împodobită cu bujori albi, ce atârna de un clopot de argint masiv.

S-a întins și a tras.

Îngerii au icnit, iar Luce a deschis ochii.

Pe latura nordică a străzii, șirul de case moderne era întrerupt pe la mijloc de o căsuță maro. Pe coș ieșeau rotocoale de fum. Singura lumină, pe lângă cea răspândită de aripile îngerilor, era strălucirea galbenă, slabă a unei veioze de pe pervazul ferestrei din față a casei.

Îngerii au aterizat ușor pe strada pustie, și Daniel și-a slăbit strânsoarea în jurul lui Luce. I-a sărutat mâna.

– Ți-ai amintit. Bravo!

Casa maro nu avea etaj, în vreme ce construcțiile dimprejur aveau două, așa că în spatele casei se vedeau străzile paralele, înțesate de alte locuințe moderne, albe, din cărămidă. Casa aceasta era o anomalie în peisaj: Luce i-a studiat cu luare-aminte acoperișul de stuf, poarta cu fronton de la marginea peluzei năpădite de buruieni, ușa de lemn de la intrare, boltită și asimetrică, iar toate acestea dădeau casei un aspect medieval.

Luce a făcut un pas spre casă și s-a trezit pe un trotuar. Privirea i-a căzut pe placa mare de bronz, prinsă pe pereții din pământ bătătorit, pe care scria cu litere mari, încrustate, BIBLIOTECA FUNDAȚIEI, EST. 1233.

Luce a privit în jur strada, altfel perfect banală. Erau containere de gunoi pline cu sticle de plastic, mașini europene mici parcate bară la bară, mici gropi în drum.

– Deci ne aflăm pe o stradă reală din Viena...

Scanned by CamScanner

– Exact, a spus Daniel. Dacă ar fi zi, i-ai vedea pe vecini, dar ei nu te-ar vedea pe tine.

– Patinele sunt ceva obișnuit? a întrebat Luce. Era cumva una și în cabana în care am dormit eu pe insula din Georgia?

– Nu sunt ceva obișnuit. Ba chiar sunt foarte rare. Daniel a clătinat din cap. Cabana aia a fost adăpostul cel mai ferit și mai sigur pe care l-am găsit așa, la repezeală.

– Patina săracului, a spus Arriane.

– Cu alte cuvinte, locuința de vară a domnului Cole, a adăugat Roland. Domnul Cole era profesor la Sword & Cross. Era muritor, dar prieten cu îngerii încă de la sosirea lor la școală și o acoperea pe Luce, acum că plecase. Datorită domnului Cole, părinții ei nu erau mai îngrijorați decât de obicei din cauza ei.

– Cum sunt construite? a întrebat Luce.

Daniel a clătinat din cap.

– Nu știe nimeni, numai creatorul Patinei. Și sunt foarte puțini. Îl mai ții minte pe prietenul meu, doctorul Otto?

Ea a încuviințat din cap. Numele doctorului îi stătuse pe limbă.

– A locuit aici câteva sute de ani, dar nici măcar el nu știa cum a ajuns aici Patina asta. Daniel a cercetat cu atenție clădirea. Nu știu cine este acum bibliotecarul.

– Hai să mergem, a spus Roland. Dacă dezideratul se află aici, trebuie să-l găsim și să plecăm din Viena înainte ca îngerii Balanței să se regrupeze și să dea de noi.

A tras zăvorul porții, a deschis-o și a ținut-o să treacă și ceilalți. Poteca pietruită ce ducea la căsuță era năpădită de frezii sălbatice mov, întrepătrunse cu orhidee albe, care umpleau aerul cu mireasma lor dulce.

Grupul a ajuns la ușa grea de lemn cu partea de sus arcuită și cu inelul neted de fier, iar Luce l-a prins pe Daniel de mână. Annabelle a bătut la ușă.

Scanned by CamScanner

Dar nu a răspuns nimeni.

Luce a ridicat privirea și a văzut sfoara clopotului, la fel ca aceea de care trăsese ea în aer. L-a privit pe Daniel, iar acesta a dat din cap.

A tras și ușa s-a deschis ușor cu un scârțâit, ca și când casa i-ar fi așteptat. Se vedea un coridor luminat cu lumânări, așa de lung încât Luce nu-i vedea capătul. Interiorul era mult mai mare decât sugera fațada; tavanul era jos și curbat, de parcă holul ar fi fost un tunel de cale ferată săpat într-un munte. Totul era construit din cărămidă frumoasă, de un roz pal.

Ceilalți îngeri îi urmau pe Daniel și pe Luce, singurii care mai fuseseră acolo. Daniel a trecut pragul și a pășit primul pe coridor, ținând-o pe Luce de mână.

– E cineva? a strigat el.

Lumina lumânărilor tremura pe pereții de cărămidă. Roland a închis ușa în urma lor. În timp ce străbăteau coridorul lung, Luce era conștientă de liniștea care domnea în jur, de zgomotul înfundat al pantofilor lor pe podeaua netedă de piatră.

S-a oprit la prima ușă deschisă de pe partea stângă a holului. Își amintise.

– Aici, a spus și a arătat spre încăpere. Era cufundată în beznă, cu excepția luminii gălbui a veiozei, pe care o văzuseră din afara casei. Nu aici era biroului doctorului Otto?

Era prea întuneric să vadă bine, dar Luce își amintea de un foc ce ardea vesel în șemineul din celălalt capăt al încăperii. Din câte își amintea ea, șemineul era mărginit de zeci de rafturi, pline cu cărți legate în piele din biblioteca doctorului Otto. Oare nu-și sprijinise ea picioarele în șosete groase de lână pe taburetul de lângă foc, în timp ce citea din *Călătoriile lui Gulliver*? În vreme ce cidrul din belșug

Scanned by CamScanner

al doctorului umplea întreaga încăpere cu arome îmbietoare de măr, cuișoare și scorțișoară?

– Ai dreptate. Daniel a luat un candelabru scânteietor dintr-o firidă de pe hol, ca să lumineze mai bine camera. Dar grilajul șemineului era încuiat, la fel și secreterul antic din lemn aflat într-un colț, și chiar și în lumina caldă a lumânărilor aerul părea rece și stătut. Rafturile erau lăsate, împovărate de volumele grele, acoperite cu un strat fin de praf. Fereastra, care mai demult dăduse spre o arteră rezidențială aglomerată, avea obloanele de un verde-închis trase în jos, dând încăperii un aer părăsit.

– Nu e de mirare că nu mi-a răspuns la nici o scrisoare, a spus Daniel. Se pare că doctorul și-a văzut de viață.

Luce s-a dus spre rafturi și și-a trecut degetul peste un cotor prăfuit.

– Crezi că vreuna dintre cărțile astea ar putea conține ceea ce căutăm noi? a întrebat Luce și a scos una de pe raft. Titlul era *Canzoniere* de Petrarca, imprimat cu caractere gotice. Sunt sigură că pe doctorul Otto nu l-ar deranja să aruncăm o privire, dacă asta ne-ar ajuta să găsim dezi...

S-a oprit. Auzise ceva, cântecul blând al unei femei.

Îngerii s-au privit unii pe alții când un alt zgomot răzbătu până la ei, în biblioteca întunecoasă. Acum, pe lângă cântecul stăruitor, se auzea păcănitul unor pantofi și huruitul unui cărucior împins pe coridor. Daniel s-a îndreptat spre ușa deschisă și Luce l-a urmat, privind precaută pe hol.

Spre ei a alunecat o umbră întunecoasă. Lumânările au pâlpâit în firidele roz de piatră de pe coridorul boltit, distorsionând umbra, făcând ca brațele să pară fantomatice și ireal de lungi.

Silueta care împrăștia umbra, o femeie slabă purtând o fustă gri strâmtă, o jachetă de culoarea mușstarului și pantofi cu tocuri foarte înalte, a venit spre ei, împingând o tavă

Scanned by CamScanner

de argint pe rotile. Părul ei roșu aprins era prins într-un coc. În urechi îi străluceau niște cercei rotunzi, eleganți de aur. Mersul, atitudinea ei îi păreau lui Luce familiare.

Tot fredonând cântecul fără cuvinte, femeia a ridicat ușor capul, aruncându-și umbra pe zid, din profil. Nasul, povârnișul bărbiei, fruntea ușor teșită, toate îi dădeau lui Luce sentimentul că o cunoștea pe această femeie. Scotoci printre amintirile ei din alte vieți.

Deodată, Luce a pălit. Cu toată vopseaua de păr, ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

Femeia care împingea căruciorul era domnișoara Sophia Bliss.

Înainte să-și dea seama, Luce a luat un vătrai rece de alamă dintr-un suport de lângă ușa bibliotecii. Ținându-l ca pe o armă, cu inima bătându-i nebunește, și-a încleștat fălcile și a dat buzna pe hol.

– Luce! a țipat Daniel.

– Dee! a strigat Arriane.

– Da, draga mea, a spus femeia, cu o clipă înainte s-o observe pe Luce năpustindu-se asupra ei. A sărit într-o parte tocmai când brațul lui Daniel a cuprins-o pe Luce, oprindu-i saltul.

– Ce faci? a șoptit Daniel.

– Dar e... e... Luce se lupta cu Daniel și simțea că strânsoarea lui îi ardea mijlocul. Femeia aceasta o ucisese pe Penn. Încercase s-o ucidă și pe Luce. De ce nu mai voia nimeni altcineva s-o ucidă?

Arriane și Annabelle s-au repezit la domnișoara Sophia și au îmbrățișat-o amândouă.

Luce a clipit uluită.

Annabelle a sărutat-o pe femeie pe obrajii palizi.

– Nu te-am mai văzut de la răscoala țărănească din Nottingham... când să fi fost, în 1380?

Scanned by CamScanner

– Nu se poate să fi trecut așa de mult timp, a spus femeia politicoasă, cu vocea ei melodioasă, de bibliotecară, ca la Sword & Cross, când o păcălise pe Luce, făcând-o să o placă. Ce vremuri!

– Nici eu nu te-am mai văzut de ceva timp, a spus Luce furioasă. S-a smuls de lângă Daniel și a ridicat iar vătraiul dorindu-și să fi avut la dispoziție o armă mai periculoasă. De când mi-ai ucis prietena...

– Oh, Doamne. Femeia nu a tresărit. A privit-o pe Luce cum se apropie de ea și și-a dus un deget subțire la buze. Trebuie să fie o neînțelegere.

Roland a pășit în față, între Luce și domnișoara Sophia.

– Semeni cu cineva. Mâna lui liniștitoare pe umărul lui Luce a făcut-o pe aceasta să se oprească.

– Ce vrei să spui? a întrebat femeia.

– Ah, desigur! Daniel i-a zâmbit trist lui Luce. Ai crezut că este... ar fi trebuit să-ți spunem că transeternii seamănă deseori între ei.

– Vrei să spui că nu este domnișoara Sophia?

– Sophia Bliss? Femeia părea de-a dreptul dezgustată. Mai mișcă nemernica aia? Aș fi jurat că până acum s-a îndurat cineva s-o șteargă de pe fața pământului. A strâns din nările micuțe și a ridicat din umeri la Luce. E sora mea, așa că prea puțin îmi pot arăta furia pe care am strâns-o de-a lungul anilor față de nemernica aia scârboasă.

Luce a râs nervos. Vătraiul i-a căzut din mână și a aterizat cu zgomot pe podea. A cercetat-o pe femeia mai în vârstă și a găsit asemănări cu domnișoara Sophia – o figură ce părea deopotrivă tânără și bătrânicioasă –, dar și diferențe. În comparație cu ochii negri ai Sophiei, ochii mici ai femeii din fața ei păreau aproape aurii, scoși în evidență de nuanța asemănătoare de galben a jachetei.

Scanned by CamScanner

Scena cu vătraiul o stânjenise pe Luce. S-a sprijinit de peretele de cărămidă și s-a lăsat în jos, cu un sentiment de pustiire, neștiind dacă se simțea sau nu ușurată că nu trebuia să dea iar ochii cu domnișoara Sophia.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți face griji, draga mea, a spus femeia cu voioșie. În ziua în care am s-o mai întâlnesc pe Sophia, am să apuc cel mai contondent obiect de prin preajmă și am s-o fac praf cu mâna mea.

Arriane a întins mâna s-o ajute pe Luce să se ridice, trăgând-o așa de tare încât pentru o clipă picioarele ei nu mai atinseră podeaua.

– Dee e o veche prietenă. Și o petrecăreață de primă mână, aș putea adăuga. Are metabolismul unui măgar. Aproape că a pus capăt Cruciadelor în noaptea în care l-a cucerit pe Saladin.

– Prostii! a spus Dee, fluturând indiferentă din mână.

– Și mai e și o povestitoare neîntrecută, a adăugat Annabelle. Sau cel puțin era înainte să dispară de pe fața pământului. Unde te-ai ascuns, femeie?

Dee a inspirat adânc și ochii ei aurii s-au umezit.

– De fapt, m-am îndrăgostit.

– Oh, Dee! a fredonat Annabelle și a prins-o de mână. Minunat.

– Otto Z. Otto. Femeia și-a tras nasul. Odihnească-se...

– Doctorul Otto? a întrebat Daniel ieșind din cadrul ușii. L-ai cunoscut pe doctorul Otto?

– Ca pe propriul buzunar, a spus femeia misterioasă, trăgându-și nasul.

– Ah, ce lipsă de politețe din partea mea! a spus Arriane. Trebuie să facem prezentările. Daniel, Roland, nu cred că ați cunoscut-o vreodată oficial pe prietena noastră Dee...

Scanned by CamScanner

– Ce plăcere. Eu sunt Pauline Serenity Bisenger. Femeia a zâmbit, și-a șters ochii umezi cu o batistă de dantelă și a întins mâna mai întâi spre Daniel, apoi spre Roland.

– Domnișoară Bisenger, pot să întreb de ce fetele vă spun Dee? a întrebat Roland.

– E doar un vechi nume de alint, dragule, a spus femeia aruncându-i un zâmbet de nepătruns, specialitatea lui Roland. Când s-a întors spre Luce, ochii aurii îi sclipeau.

– Ah, Lucinda. În loc să-i întindă mâna, Dee a deschis brațele s-o îmbrățișeze, dar Luce se simțea stingheră. Îmi cer iertare pentru cumplita asemănare care te-a speriat așa de tare. Trebuie să spun că sora mea seamănă cu mine, nu *eu* cu *ea*. Dar noi două ne-am cunoscut așa de bine în atâtea vieți, de-a lungul multor ani, încât am uitat că se poate să nu-ți amintești. Mie mi-ai încredințat cele mai întunecate secrete ale tale – dragostea ta pentru Daniel, temerile legate de viitor, sentimentele incerte față de Cam. Luce a roșit, dar femeia nu a băgat de seamă. Și ție ți-am încredințat eu motivul existenței mele și de asemenea cheia pentru tot ceea ce cauți. Tu ai fost inocenta pe care știam că puteam miza întotdeauna că va face ce trebuia.

– Îmi… îmi cer scuze, dar nu-mi aduc aminte, s-a bâlbâit Luce, și chiar îi era. Ești înger?

– Transeternă, dragă.

– Teoretic sunt muritori, a explicat Daniel, dar trăiesc sute, poate chiar mii de ani. Lucrează de mult alături de îngeri.

– Totul a început cu stră-străbunicul Matusalem, a spus Dee mândră. El a inventat rugăciunea. Serios!

– Cum a reușit? a întrebat Luce.

– Păi, pe vremuri, când muritorii voiau ceva, își *doreau* pur și simplu, la modul haotic. Bunicul a fost primul care a apelat direct la Dumnezeu și, aici vine partea genială, a cerut un mesaj care să confirme că fusese auzit. Dumnezeu

Scanned by CamScanner

a răspuns printr-un înger și așa au apărut îngerii ca mesageri ai Domnului. Gabbe, cred, a cioplit spațiul dintre Rai și Pământ, pentru ca rugăciunile muritorilor să se poată înălța nestingherite. Bunicul o iubea pe Gabbe, îi iubea și pe îngeri și și-a învățat toți semenii să-i iubească la rândul lor. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă.

– De ce trăiesc așa de mult transeternii? a întrebat Luce.

– Pentru că suntem luminați. Pentru istoria familiei noastre cu îngerii mesageri, la care se adaugă faptul că putem primi gloria îngerilor fără a fi copleșiți, cum li se întâmplă celor mai mulți muritori, am fost răsplătiți cu viață lungă. Facem legătura între îngeri și alți muritori, pentru ca oamenii să se simtă tot timpul ocrotiți de îngeri. Putem fi uciși în orice clipă, desigur, dar dacă nu ne asasinează nimeni și nu ni se întâmplă accidente ciudate, noi, transeternii, putem trăi până la sfârșitul lumii. Cei douăzeci și patru care am mai rămas suntem ultimii descendenți ai lui Matusalem care au supraviețuit. Pe vremuri aveam un comportament exemplar, dar trebuie să spun cu rușine că suntem într-o perioadă de declin. Ai auzit de Bătrânii Zhsmaelim?

Simpla menționare a clanului malefic al domnișoarei Sophia i-a dat fiori lui Luce.

– Toți sunt transeterni, a spus Dee. Bătrânii au fost nobili la început. Într-o vreme eram și eu de partea lor. Desigur, cei buni au fugit cu toții – a privit-o pe Luce și s-a încruntat – la scurt timp după ce prietena ta Penn a fost ucisă. Sophia a fost dintotdeauna crudă. Acum a devenit ambițioasă. A făcut o pauză și a scos o batistă albă ca să lustruiască un colț al tăvii de argint. Despre ce lucruri sumbre discutăm la întâlnirea noastră. Dar există și o parte bună: Ți-ai amintit cum să călătorești prin Patina mea. Dee i-a zâmbit larg lui Luce. O treabă de toată isprava.

– *Tu* ai făcut Patina asta? a întrebat Arriane. Nu știam că poți să faci așa ceva!

Scanned by CamScanner

Dee a ridicat din sprânceană, afișând un zâmbet vag.

– O femeie nu-și poate dezvălui toate secretele, altfel s-ar găsi doritori care să profite de ea. Nu-i așa, fetelor? S-a oprit. Ei bine, acum că ne-am reîmprietenit, ce vă aduce la Fundație? Tocmai mă pregăteam să-mi beau ceaiul de iasomie de dinainte de răsărit. Trebuie să beți și voi câte o ceașcă, întotdeauna fac prea mult.

S-a dat la o parte, lăsând să se vadă mai bine tava de argint pe care se afla un ceainic înalt, tot de argint, farfuriuțe de porțelan cu sendvișuri mici cu castraveți, prăjituri pufoase cu stafide aurii și un bol de cristal plin cu smântână și cireșe. La vederea mâncării, lui Luce i s-a strâns stomacul.

– Deci ne așteptai, a spus Annabelle, numărând cestile.

Dee a zâmbit, s-a întors și a pornit iar cu căruciorul pe hol. Luce și îngerii s-au grăbit să țină pasul cu Dee în timp ce tocurile ei păcăneau de-a lungul coridorului. Au intrat cu toții într-o cameră mare, zidită din aceeași cărămidă roz. Într-un colț se afla un șemineu în care ardea un foc strălucitor, o masă din lemn de stejar lustruit la care puteau încăpea șaizeci de persoane și un candelabru uriaș făcut din trunchiul unui copac pietrificat, decorat cu sute de sfeșnice scânteietoare de cristal.

Masa era deja aranjată, cu porțelanuri fine pentru mult mai mulți musafiri decât erau ei. Dee a început să umple cestile cu un ceai aburind, de culoarea chihlimbarului.

– Aici nu ținem la etichetă, luați loc unde poftiți.

După ce Daniel i-a aruncat o privire plină de înțeles, Arriane a pășit în sfârșit înainte și a atins-o ușor pe spate pe Dee, care tocmai punea o lingură de smântână într-o cupă și o orna cu bucățele de fructe.

– De fapt, Dee, nu putem rămâne la ceai. Ne cam grăbim. Vezi tu...

Daniel a făcut și el un pas înainte.

Scanned by CamScanner

– Ai aflat veștile despre Lucifer? Încearcă să șteargă trecutul ducând ceata de îngeri din vremea Căderii în prezent.

– Așa se explică, deci, cutremurele, a șoptit Dee, umplând încă o ceașcă de ceai.

– Simți și tu cutremurele temporale? a întrebat Luce.

Dee a dat din cap că da.

– Dar cei mai mulți muritori nu le simt, în caz că te întrebai.

– Am venit pentru că trebuie să găsim locul inițial al Căderii, a spus Daniel, unde vor apărea Lucifer și ceata Raiului. Trebuie să-i dejucăm planurile.

În mod straniu, Dee își vedea în continuare de serviciul de ceai și împărțea sendvișurile cu castraveți. Îngerii îi așteptau răspunsul. Un buștean a trosnit în foc, a pocnit și a căzut de pe grătar.

– Și toate astea pentru că un băiat a iubit o fată, a spus ea într-un final. Cutremurător. Chiar scoate tot ce e mai rău din vechii dușmani, nu? Balanța își iese din minți, Bătrânii ucid nevinovați. Așa de multe lucruri neplăcute. De parcă voi, îngerii căzuți, nu ați avea și așa destule pe cap. Cred că sunteți teribil de obosiți. I-a zâmbit liniștitor lui Luce și le-a făcut din nou semn să ia loc.

Roland a tras pentru Dee un scaun din capătul mesei și a luat loc în stânga ei.

– Oare ne poți ajuta? Le-a făcut celorlalți semn să i se alăture. Annabelle și Arriane s-au așezat lângă el, iar Luce și Daniel s-au așezat pe cealaltă parte a mesei. Luce i-a mângâiat brațul lui Daniel, strecurându-și degetele printre ale lui.

Dee a împărțit cestile de ceai la masă. După ce au încetat zdrăngănitul porțelanurilor și zgomotul linguriților care amestecau zahărul în ceai, Luce și-a dres glasul și a spus:

– O să-l oprim pe Lucifer, Dee.

– Sper.

Scanned by CamScanner

Daniel a strâns-o pe Luce de mână.

– În momentul de față căutăm trei relicve care spun istoria timpurie a celor căzuți. Când vor fi împreună, ar trebui să dezvăluie locul în care s-a produs Căderea.

Dee a sorbit din ceai.

– Băiat deștept. Ați avut noroc?

Daniel a luat săculețul de piele și a desfăcut fermoarul, scoțând la vedere nimbul din aur și sticlă. Trecuse o veșnicie de când Luce coborâse în biserica scufundată să o smulgă de pe capul statuii.

Dee s-a încruntat.

– Da, îmi amintesc de asta. Făurit de îngerul Semihazah, nu? Chiar și în preistorie, avea un simț estetic desăvârșit. Nu existau texte scrise pe care să le satirizeze, așa că l-a creat ca pe un soi de comentariu pe marginea felului prostesc în care încearcă artiștii muritori să capteze strălucirea angelică. Amuzant, nu? Imaginează-ți să porți un coș hidos de baschet pe cap. Două puncte și așa mai departe.

– Dee. Arriane a vârât mâna în săculeț și a scos cartea lui Daniel, apoi a răsfoit-o până a găsit notița despre deziderat. Am venit la Viena ca să găsim asta, a zis ea și a arătat cu degetul dezideratul, lucrul dorit. Dar timpul trece și nu știm ce este sau unde să-l găsim.

– Minunat. Ați nimerit bine.

– Știam eu! a țipat Arriane. S-a lăsat pe spateaza scaunului și a lovit-o pe spate pe Annabelle, care ronțăia tacticoasă dintr-o prăjitură. Imediat cum te-am văzut, am știut că e de bine. E la tine dezideratul, nu?

– Nu, dragă, a spus Dee clătinând din cap.

– Și atunci? a întrebat Daniel.

– Eu sunt dezideratul, a spus ea încântată. De când aștept să fiu chemată la datorie.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 10

SĂGEȚI ÎN PULBERE

– *Tu* ești dezideratul? Luce a scăpat din mână sendvișul cu castraveți, și acesta a căzut, lovind în drumul lui ceașca de ceai și lăsând o pată de maioneză pe fața de masă cu broderie din dantelă.

Dee le-a zâmbit radios. Avea o strălucire aproape poznașă în ochii aurii, care o făcea să pară mai degrabă o adolescentă decât o femeie în vârstă de câteva sute de ani. În timp ce-și prindea o șuviță strălucitoare de păr roșu înapoi în coc și le turna tuturor ceai, era greu să crezi că această făptură grațioasă, fascinantă, era de fapt un artefact.

– Așa te-ai ales cu numele de Dee, nu? a întrebat Luce.

– Da. Dee părea încântată și i-a făcut cu ochiul lui Roland.

– Atunci știi unde e locul Căderii?

Întrebarea i-a făcut pe toți atenți. Annabelle s-a îndreptat mai mult, întinzând gâtul lung. Arriane, dimpotrivă, s-a ghemuit mai tare pe scaun, cu coatele pe masă, odihnindu-și bărbia în palme. Roland s-a lăsat în față și și-a dat codițele rasta pe un umăr. Daniel a strâns-o pe Luce de mână. Oare Dee era răspunsul la toate întrebările lor?

A clătinat din cap.

– Vă pot ajuta să descoperiți unde a avut loc Căderea. Dee a pus ceașca pe farfuriuță. Răspunsul se află în mine,

Scanned by CamScanner

dar nu-l pot exprima pe înțelesul vostru, sau al meu, până nu sunt toate piesele la locul lor.

– Cum adică la locul lor? a întrebat Luce. Cum vom ști când se va întâmpla?

Dee s-a dus la șemineu și a luat un vătrai să pună butucul căzut la locul lui.

– Veți ști, vom ști cu toții.

– Dar tu cel puțin știi unde se află al treilea artefact? Roland a dat mai departe o farfurie cu felii de lămâie după ce și-a pus una în ceai.

– Da, știu.

– Prietenii noștri Cam, Gabbe și Molly, a spus Roland, s-au dus în Avalon să-l caute. Dacă i-ai putea ajuta...

– Știi la fel de bine ca mine că îngerii trebuie să găsească singuri artefactul, domnule Sparks.

– Mă gândeam că o să spui asta. S-a lăsat pe spătarul scaunului și a privit-o pe Dee. Te rog, spune-mi Roland.

– Și eu mă gândeam că o să întrebi. Roland. A zâmbit. Mă bucur că ai făcut-o. Așa simt că aveți încredere în mine și știți că am să vă ajut să-l învingeți pe Lucifer. A înclinat capul spre Luce. Încrederea este importantă, nu crezi, Lucinda?

Luce i-a privit pe îngerii căzuți, așezați în jurul mesei, pe care îi întâlnise prima oară la Sword & Cross cu mult timp în urmă.

– Ba da.

Mai demult avusese o discuție foarte diferită cu domnișoara Sophia, care descrisese încrederea ca pe un scop inutil, *o cale prin care să-ți atragi moartea*. Era straniu cât de mult semănau cele două fizic, în vreme ce vorbele izvorâte din sufletele lor nu aveau nimic în comun.

Dee s-a întins spre nimbul care era așezat la mijlocul mesei.

Scanned by CamScanner

– Îmi permiteți?

Daniel i-a dat obiectul, despre care Luce știa din experiență că era foarte greu. Însă în mâinile lui Dee părea ușor ca un fulg.

Brațele ei fine abia dacă erau destul de lungi încât să cuprindă obiectul de aur, dar Dee a culcușit nimbul ca pe un prunc. Imaginea ei a licărit slab în pahar.

– Încă o reuniune, a spus ea blând, ca pentru sine. Când Dee a ridicat privirea, Luce nu-și dădea seama dacă era fericită sau tristă. Va fi minunat când al treilea artefact se va afla în posesia voastră.

– Să te audă Dumnezeu, a spus Arriane, turnându-și în ceai ceva dintr-un recipient mare din argint.

– Pe traseul străbunicului, a spus Dee cu un zâmbet.

Au izbucnit cu toții în râs, ușor emoționați.

– Apropo de al treilea artefact – Dee a privit un ceas subțire de aur ascuns prin învălmășeala de brățări cu perle –, spuneați cumva că vă grăbiți să plecați?

Au urmat clinchete de porțelanuri când cestile erau puse înapoi pe farfuriuțe, hârșâitul scaunelor trase și fâlfâitul aripilor care se desfăceau împrejurul mesei. Deodată, sala uriașă părea mai mică și mai luminoasă, iar Luce a simțit fiorul obișnuit străbătându-i corpul când a văzut aripile largi ale lui Daniel desfăcându-se.

Dee i-a surprins privirea.

– Adorabil, nu?

În loc să roșească pentru că o surprinsese privindu-l pe Daniel, Luce a zâmbit pur și simplu, căci Dee era de partea lor.

– De fiecare dată.

– Încotro, căpitane? l-a întrebat Arriane pe Daniel, vârându-și prăjituri în buzunarele salopetei.

Scanned by CamScanner

– Înapoi pe Muntele Sinai, nu? a spus Luce. Nu acolo am convenit că o să ne întâlnim cu Cam și cu ceilalți?

Daniel a privit spre ușă și fruntea i s-a încrețit.

– De fapt nu voiam să vă spun până nu găseam al doilea artefact, dar...

– Hai acuma, Grigori, a intervenit Roland. Zi ce e.

– Înainte să plecăm de la depozit, a explicat Daniel, Phil mi-a spus că a primit un mesaj de la unul dintre Proscrișii pe care i-a trimis în Avignon. Grupul lui Cam a fost interceptat...

– De Balanță? a întrebat Dee. Încă mai au fantezii despre importanța lor în echilibrul cosmic?

– Nu știm sigur, deși așa se pare, a spus Daniel. Vom porni spre Pont Saint Bénézet în Avignon. A privit-o pe Annabelle, care s-a îmbujorat ușor la față.

– Poftim? a strigat ea. De ce acolo?

– Adnotările mele din *Cartea Veghetorilor* sugerează că acela este cu aproximație locul în care s-ar găsi cel de-al treilea artefact. Ar fi trebuit să fie prima oprire a lui Cam, Gabbe și Molly.

Annabelle și-a ferit privirea și nu a mai spus nimic altceva. Atmosfera a devenit sobră în timp ce grupul ieșea din sufragerie. Pe Luce a cuprins-o îngrijorarea față de Cam și Molly când și i-a închipuit legați în mantiile negre ale îngerilor Balanței, ca pe Arriane și Annabelle.

Aripile îngerilor au foșnit pe coridorul îngust, nesfârșit, cu pereți de cărămidă, în timp ce-l străbăteau din nou. Când au ajuns la ușa boltită, de lemn, care ducea afară, Dee a dat la o parte cercul de fier ce acoperea un vizor și a privit afară.

– Hmmm, a făcut și a lăsat cercul să acopere vizorul.

– Ce e? a întrebat Luce, dar deja Dee deschisese ușa și le făcea tuturor semn să iasă din casa bizară, mult mai însuflețită decât sugera exteriorul.

Scanned by CamScanner

Luce a ieșit prima și s-a oprit pe verandă – de fapt, doar un morman de paie înghețate –, să-i aștepte pe ceilalți. Îngerii au ieșit unul câte unul, Daniel și-a arcuit aripile albe și a scos pieptul înainte, Annabelle și-a lipit iute de corp aripile groase de argint, Roland și le-a strâns pe ale lui, aurii, marmorate, în față ca pe un scut de nepătruns, iar Arriane a ieșit vijelios, neatentă, blestemând o lumânare de lângă ușă, pe care n-o băgase de seamă și care îi pârlise vârful unei aripi.

După aceea, toți îngerii au rămas o clipă împreună pe peluză, fluturând din aripi, bucuroși că se aflau din nou în aerul proaspăt.

Luce a băgat de seamă că se întunecase. Era sigură că, atunci când intraseră în casă, soarele era aproape de răsărit. Clopotele bisericii mai bătuseră o dată, de ora patru, iar cerul se umplea de auriul minunat al zorilor.

Să fi stat înăuntru cu Dee doar o oră? De ce era acum cerul de un albastru întunecat, ca în miez de noapte?

Luminile erau aprinse în casele albe de piatră. Oamenii treceau prin dreptul ferestrelor, prăjind ouă și făcând cafea. Bărbați cu serviete și femei cu costume elegante ieșeau pe uși și, fără să privească măcar o dată spre îngerii din mijlocul străzii, urcau în mașini și plecau, la serviciu, presupunea Luce.

Și-a amintit de explicația lui Daniel cum că vienezii nu-i vedeau când se aflau în Patină. Ei nu vedeau deloc casa maro. Luce privea o femeie cu un halat de baie flaușat negru și cu o pelerină impermeabilă, pășind nesigură spre ei, cu un cățel blănos în lesă. Proprietatea ei mărginea poteca pietruită, năpădită de ierburi, care ducea la ușa din față a Fundației. Femeia și câinele au călcat pe potecă.

Și au dispărut.

Luce a icnit, dar apoi Daniel i-a arătat în spate, de partea cealaltă a peluzei Fundației. S-a răsucit. Doisprezece metri

Scanned by CamScanner

mai departe, unde se sfârșea poteca pietruită și reîncepea trotuarul modern, femeia și câinele ei reapăreau. Câinele lătra isteric, dar femeia a continuat să meargă, de parcă nimic nu i-ar fi putut tulbura rutina matinală.

Era ciudat, se gândi Luce, că întreaga misiune a îngerilor era să-i păstreze ei viața aceasta. Nimic să nu șteargă lumea femeii acesteia, ca ea să nu remarce măcar vreodată în ce primejdie se aflase.

Dar în vreme ce oamenii de pe stradă poate că nu o remarcau pe Luce sau pe îngeri, cu siguranță observau cerul. Femeia cu câinele tot privea în sus îngrijorată, iar majoritatea oamenilor care plecau de acasă purtau pelerine și umbrele.

– O să plouă? Luce zburase prin porțiuni ploioase cu Daniel, prin ploi calde de vară care îi răcoreau și îi însuflețeau..., dar acest cer era amenințător, aproape negru.

– Nu, a spus Dee. Nu o să plouă. Balanța e de vină.

– Poftim? Luce a ridicat brusc capul. A privit cerul cu ochii mijiți, îngrozită când acesta a fremătat și s-a înclinat. Norii de furtună nu se mișcau așa.

– Cerul este întunecat de aripile lor. Arriane s-a cutremurat. Și de mantiile lor.

Nu.

Luce a privit cerul până când totul a început să se lege. Cu un sentiment asemănător cu răul de înălțime, a observat o masă fremătătoare de aripi albastre-cenușii. Mânjeau cerul, ca un strat gros de vopsea, acoperind soarele ce se înălța. Bătăile aripilor scurte, aspre scoteau un bâzâit ca al unui roi de viespi. I s-a strâns inima când a încercat să le numere. Era imposibil. Câte sute de îngeri ai Balanței pluteau pe deasupra lor?

– Suntem înconjurați, a spus Daniel.

– Sunt așa de aproape, a exclamat Luce, tresărind, în timp ce cerul se tulbura. Ne văd?

Scanned by CamScanner

– Nu tocmai, dar știu că suntem aici, a spus Dee cu nonșalanță în momentul în care un grup mic de îngeri ai Balanței au coborât puțin, suficient cât să le vadă fețele stafidite, însetate de sânge. Ochii reci au măturat locul în care erau adunați Luce și ceilalți, dar în privința Patinei, îngerii Balanței păreau la fel de orbi ca Proscrișii.

– Patina mea ne înconjoară, așa cum îmbracă o învelitoare ceainicul, formând o barieră protectoare. Balanța nu poate vedea și nici călători prin ea. Dee a reușit să schițeze un zâmbet spre Luce. Răspunde numai la chemarea unui anumit fel de suflet, care nu-și cunoaște potențialul.

Aripile lui Daniel au fremătat lângă ea.

– Se strâng tot mai mulți. Trebuie să găsim o cale să plecăm de aici și să ne grăbim.

– Nu am de gând să ajung legată fedeleș în *burka* lor care te sugrumă, a spus Dee. Nu mă răpește nimeni pe mine din propria mea casă!

– Îmi place cum vorbește, a spus Annabelle pieziș, spre Luce.

– Urmați-mă! a strigat Dee și a luat-o la fugă de-a lungul unei alei mărginite de porți. Au alergat cu toții după ea pe un petic neașteptat acoperit cu dovleci, pe după un chioșc frumos decorat, dar lăsat în paragină și au ajuns într-o curte dosnică spațioasă, înverzită.

Roland a ridicat privirea spre cer. Era mai întunecos acum, înțesat de și mai multe aripi.

– Care e planul?

– Deocamdată – Dee s-a dus sub un stejar bălțat din mijlocul grădinii – trebuie distrusă biblioteca.

Luce a icnit.

– De ce?

– E simplu. Patina a cuprins întotdeauna și biblioteca și așa trebuie să rămână. Pentru a trece de Balanță, va

Scanned by CamScanner

trebui să deschidem Patina, dezvelind astfel Fundația, iar eu nu am de gând s-o las la cheremul lor. A mângâiat-o ușor pe Luce, pe chipul căreia se citea durerea. Nu-ți face griji, draga mea, deja am donat volumele valoroase Vaticanului, în majoritate, deși unele au ajuns la Huntington și, în mod neașteptat, într-un orășel din Arkansas. Nimeni n-o să ducă dorul acestui loc. Sunt ultimul bibliotecar de aici și, sincer, nu am de gând să mă întorc după misiunea asta.

– Încă nu înțeleg cum trecem de ei. Ochii lui Daniel erau ațintiți asupra cerului învolburat, în nuanțe de negru și de albastru.

– Va trebui să creez o a doua Patină, care să ne înconjoare doar pe noi și care să ne asigure trecea în siguranță. Apoi am s-o deschid pe aceasta și am să-i las pe îngerii Balanței să intre.

– Cred că m-am prins, a spus Arriane, urcând pe o creangă ca o maimuță și cuibărindu-se în stejar.

– Fundația va fi sacrificată, a zis Dee și s-a încruntat, dar cel puțin îngerii Balanței vor fi buni ca vreascuri pentru foc.

– Stai puțin, cum va fi sacrificată biblioteca? Roland și-a încrucișat brațele la piept și a privit-o pe Dee.

– Speram să mă poți ajuta tu în privința asta, Roland, a spus Dee, cu ochi scânteietori. Tu te pricepi să dai foc, nu?

Roland a ridicat din sprâncene, dar Dee se întorsese deja. Stătea acum cu fața spre trunchiul copacului, a atins un nod de pe coajă, a tras de el ca de un mâner secret și a deschis trunchiul spre o încăpere scobită. Înăuntru, lemnul era lustruit, iar încăperea avea dimensiunile unui mic vestiar. Dee a vârât mâna înăuntru și a scos o cheie lungă de aur.

– Așa se deschide Patina? a întrebat Luce, surprinsă că era nevoie de o cheie adevărată.

– Așa o descui ca să o putem folosi în scopuri proprii.

Scanned by CamScanner

– Când o deschizi, dacă dai foc, ce se va întâmpla cu casele, cu oamenii de pe stradă? a întrebat Luce, amintindu-și cum femeia care își plimba câinele dispăruse pentru o clipită cât traversase peluza Fundației.

– Ce e ciudat la Patină, a spus Dee, îngenunchind și căutând ceva prin grădină, e că stă la hotarul dintre realități trecute și prezente; putem fi aici sau nu, în prezent, dar și oriunde altundeva. Este un loc în care tot ceea ce ne imaginăm despre timp și spațiu se unifică în plan material. A ridicat frunzele unei ferigi mari, apoi a săpat cu mâinile în pământ. Nici un muritor din afară nu va fi afectat, dar dacă îngerii Balanței sunt așa de hapsâni cum îi știm noi, imediat ce deschid Patina, o să se năpustească înăuntru. Preț de o clipă, tensionată ce-i drept, ne vor urma în realitatea paralelă, în care Biblioteca Fundației se afla pe strada asta.

– Și noi vom zbura, protejați de cea de-a doua Patină, a presupus Daniel.

– Exact, a confirmat Dee. Atunci nu mai trebuie decât să o închidem pe aceasta în jurul lor. Exact așa cum nu pot intra acum, nici nu vor mai putea ieși atunci. Și în vreme ce noi vom zbura în siguranță spre încântătorul și străvechiul Avignon, biblioteca va începe să fumege, iar îngerii Balanței vor fi captivi înăuntru.

– E genial, a spus Daniel. Îngerii Balanței vor fi încă, teoretic, vii, așa că acțiunea noastră nu va afecta echilibrul celest, dar de fapt vor fi...

– Doar niște chiștoace, și nu ne vor mai sta în cale. Exact. E toată lumea pregătită? Dee s-a luminat la față. Ah, iată!

În timp ce Luce și îngerii stăteau lângă ea, Dee a curățat de pământ o groapă zidită din grădină. A închis ochii, a dus cheia mai aproape de inimă și a șoptit o binecuvântare:

– Lumina ne înconjoară, dragostea ne îmbrățișează, ocrotește-ne, Patină, de răul ce se va abate.

Scanned by CamScanner

A vârât cu grijă cheia în încuietoare. Mâna i-a tremurat din încheietură din pricina forței cu care a răsucit cheia, dar într-un final s-a clintit puțin spre dreapta, cu un clic. Dee a tras adânc aer în piept și s-a ridicat în picioare, ștergându-și mâinile pe fustă.

– Gata.

A ridicat brațele deasupra capului și apoi, foarte ușor, dar cu o hotărâre de nestrămutat, și-a dus mâinile la inimă. Luce a așteptat să se cutremure pământul, să se întâmple ceva, dar pentru o clipă nu a părut să se fi schimbat nimic.

Apoi în jurul lor s-a așternut o liniște deplină, Luce a auzit un fâșâit aproape imperceptibil, ca și când cineva și-ar fi frecat palmele. Aerul a părut să se deformeze puțin și totul a început să freamăte, casa maro, șirul de reședințe vieneze care o înconjurau, ba chiar și aripile albastre ale îngerilor Balanței de deasupra. Culorile s-au frânt, s-au topit. Era ca și când ar fi stat în ceața ce se ridică din benzina care curge.

Ca și înainte, Luce vedea și nu vedea în același timp Patina. Hotarul său amorf a apărut preț de o clipă, cu transparența irizată a unui balon de săpun, apoi a dispărut. Dar simțea cum se mulează pe spațiul mic din grădină unde se aflau ea și ceilalți, emanând căldură și dându-le sentimentul că sunt ocrotiți.

Nu a spus nici unul nimic, reduși cu toții la tăcere de minunea lui Dee.

Luce a privit-o cu atenție pe femeia vârstnică; murmura așa de tare încât murmurul părea aproape un zumzăit. Luce a fost surprinsă când a simțit că Patina interioară era gata. Ceva care înainte nu păruse complet acum se întregise. Dee a dat din cap și și-a împreunat mâinile, în rugăciune.

– Suntem în Patina din interiorul Patinei. Suntem la adăpost și în siguranță. Când am să deschid marginea exterioară

Scanned by CamScanner

pentru îngerii Balanței, aveți încredere și păstrați-vă calmul. Nu puteți păți nimic.

A șoptit din nou cuvintele: *Lumina ne înconjoară, dragostea ne îmbrățișează, ocrotește-ne, Patină, de răul ce se va abate,* iar Luce s-a trezit că le murmură și ea, iar glasul lui Daniel i s-a alăturat.

Apoi s-a creat o breșă, ca și când un curent de aer rece ar fi intrat într-o încăpere călduroasă. S-au apropiat mai mult unii de alții, cu aripile strânse, iar Luce se afla în mijlocul lor. Au privit cerul mișcător.

De deasupra s-a auzit un țipăt puternic și i s-au alăturat alte mii. Acum îngerii Balanței o vedeau.

Tot roiul s-a îndreptat spre breșă.

Deschizătura era mai degrabă invizibilă pentru Luce, dar trebuie să se fi aflat chiar deasupra coșului casei. Într-acolo porneau îngerii Balanței, ca niște furnici zburătoare ce se năpustesc asupra picăturii de gem. Se loveau de acoperiș, de iarbă, de cornișele casei. Mantiile li se unduiau când aterizau violent. Măturau cu privirea proprietatea, simțind și ignorând deopotrivă prezența lui Luce, a lui Dee și a îngerilor.

Luce și-a ținut respirația, fără să scoată un sunet.

Îngerii Balanței dădeau năvală. Curând, curtea fremăta sub bătaia aripilor lor albastre, rigide. Au înconjurat Patina interioară a lui Dee, aruncând priviri de lup înfometat spre locul unde se ascundea prada. Dar Balanța nu-i vedea pe îngeri, pe fată și pe transeterna care stăteau în siguranță, înăuntru.

– Unde sunt? a mârâit unul dintre ei, cu mantia prinsă într-o mare de aripi albastre, în timp ce își croia drum prin mulțimea de semeni. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

– Pregătiți-vă să zburați iute și neîntrerupt spre Avignon, a șoptit Dee, încordată, în timp ce un înger al Balanței cu un semn din naștere pe față s-a aplecat aproape de Patina

Scanned by CamScanner

lor, adulmecând așa cum adulmecă un porc în căutarea mlaștinii.

Aripile lui Arriane tremurau și Luce își dădea seama că se gândea la ce-i făcuse Balanța. Luce a prins-o de mână pe prietena ei.

– Roland, cum rămâne cu focul ăla puternic? a întrebat Daniel printre buzele pungite.

– Se face. Roland și-a împreunat degetele și s-a încruntat, apoi a privit cu hotărâre casa maro. S-a auzit o bubuitură ca și cum ar fi explodat o bombă, și Biblioteca Fundației a sărit în aer. Îngerii Balanței au sărit pe cerul Patinei, urlând, cu mantiile cuprinse de vâlvătăile ca niște degete avide.

Roland a fluturat din mână, iar locul în care se aflase biblioteca a devenit un vulcan care scuipa râuri de flăcări și lavă pe peluză. Stejarul a luat foc. Crengile fuseseră cuprinse de flăcări precum chibriturile dintr-o cutie. Luce asuda și se simțea amețită de căldura care străpungea Patina, dar în vreme ce îngerii Balanței erau proiectați de puternicele unde de șoc, grupul din Patina cea mică a lui Dee nu a ars.

Dee a strigat „Hai să zburăm!“, exact când un val de aer fierbinte, năpădit de flăcări, se învolbura prin curte, înghițind o sută de îngeri și ducându-i în mijezul lui fierbinte, plimbându-i pe peluză ca într-un carusel.

– Ești gata, Luce? Daniel a îmbrățișat-o strâns în timp ce Roland o cuprindea cu brațele pe Dee. Fumul ricoșa din pereții Patinei, dar Luce respira greu, căci o ustura gâtul.

Apoi Daniel a ridicat-o de la pământ și s-a avântat drept în văzduh. Cu coada ochiului, Luce a văzut aripile marmorate ale lui Roland la dreapta, și pe Annabelle și Arriane în stânga. Aripile tuturor îngerilor băteau așa de repede și de tare încât urzeau o strălucire pură, orbitoare, departe de foc, pe cerul albastru, senin.

Scanned by CamScanner

Dar Patina era încă deschisă. Îngerii Balanței care puteau zbura încă își dădeau seama că erau trași pe sfoară, prinși în capcană. Au încercat să iasă din arșiță, dar Roland a mai trimis un val de flăcări asupra lor, aruncându-i înapoi pe pământul arzător, pârjolindu-le pielea ridată, până când au devenit niște schelete cu aripi.

– Încă un pic... Vârfurile degetelor lui Dee și privirea ei nestrămutată acționau hotarele Patinei. Luce a privit-o pe Dee, apoi pe îngerii Balanței care ardeau. Și-a imaginat cum Patina se strânge sus ca o mantie în jurul gâtului, închizându-i înăuntru pe îngerii Balanței, sufocându-i.

– Gata, a strigat Dee în timp ce Roland se avânta tot mai sus, ținând-o în brațele sale.

Luce a privit în jos, sub picioarele ei și ale lui Daniel, în timp ce pământul se îndepărta în viteză. A văzut focul scânteind furios, pâlpâind și apoi dispărând, înghițit de fumul ascuns pe undeva. Strada pe care o lăsaseră dedesubt era albă, modernă și plină de oameni care nu simțiseră nimic.

Pământul era la mare depărtare când Luce a încetat să-și mai imagineze aripile îngerilor Balanței arzând în flăcările roșii. Nu avea rost să privească înapoi. Nu putea privi decât înainte, spre următoarea relicvă, spre Cam, Gabbe și Molly, spre Avignon.

Printre spațiile dintre straturile fine de nori, peisajul teluric a devenit stâncos, cenușiu-închis, muntos. Aerul iernatic era acum mai rece, mai tăios, iar bătaia neîntreruptă a aripilor îngerilor tulbura marginile atmosferei.

Zburau de o oră când aripile marmorate ale lui Roland au apărut la câțiva metri mai jos de Luce și Daniel. O ducea pe Dee la fel cum Daniel o ducea pe Luce, cu umerii la aceeași înălțime, cu un braț peste piept și cu celălalt în jurul

Scanned by CamScanner

taliei. Asemenea lui Luce, Dee avea picioarele încrucișate la glezne, iar tocurile cui i se legănau periculos la mare distanță de pământ. Mușchii puternici ai lui Roland încadrând trupul firav, bătrân al lui Dee dădeau un aer aproape comic perechii, plutind printre nori. Dar scânteia de entuziasm din ochii lui Dee o făcea să pară mult mai tânără decât era de fapt. Șuvițe de păr roșcat i se izbeau de obraz, iar mirosul ei de cremă și trandafiri înmiresma aerul.

– Cred că suntem în siguranță, a spus Dee.

Luce a simțit o schimbare în atmosferă. Corpul i s-a încordat, așteptându-se la încă un cutremur temporal. Dar de data aceasta cutremurul nu era cauzat de Căderea nepermisă a lui Lucifer, ci de Dee, care retrăgea cea de-a doua Patină. Un hotar cețos s-a apropiat de Luce, apoi a pătruns-o, făcând-o să se cutremure și copleșind-o cu o plăcere imperceptibilă. Apoi s-a retras până a ajuns doar o mică sferă de lumină în jurul lui Dee. Femeia a închis ochii și, o clipă mai târziu, a absorbit Patina prin piele. Era în mare parte invizibilă și unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le văzuse Luce vreodată.

Dee a zâmbit și a trimis spre Luce un mic val, ca semn să se apropie. Cei doi îngeri care le purtau și-au înclinat ușor aripile ca fetele să poată sta de vorbă.

Dee și-a dus mâna pâlnie la gură și a strigat spre Luce:

– Spune-mi, draga mea, cum v-ați cunoscut?

Luce a simțit cum Daniel chicotește în spatele ei. Era o întrebare normală în cazul unui cuplu fericit, dar de ce pe Luce o întrista așa de tare?

Deoarece răspunsul era inutil de complicat și oricum nu-l știa.

Și-a dus mâna la medalionul de la gât, care i se lovea de piele în timp ce aripile lui Daniel mai băteau o dată puternic.

– Păi eram la aceeași școală, și eu...

Scanned by CamScanner

– Oh, Lucinda! Dee râdea. Te tachinam. Mă întrebam doar dacă ai descoperit povestea din spatele întâlnirii *inițiale*.

– Nu, Dee, a spus Daniel cu hotărâre. Încă nu a aflat asta...

– Am întrebat, dar nu vrea să-mi spună. Luce a privit hăul aiuritor de dedesubt, simțindu-se la fel de departe de adevărul acelei prime întâlniri ca de orașele pe deasupra cărora zburau. Mă înnebunește faptul că nu știu.

– Toate la timpul lor, draga mea, a spus Dee pe un ton calm, privind drept înainte spre orizontul vălurit. Pariez că ți-ai recuperat măcar *câteva* dintre amintirile de la începuturi?

Luce a dat din cap.

– Excelent. Am să mă mulțumesc să aud despre cea mai veche poveste de iubire de care îți aduci aminte. Ascult, dragă. Fă un hatâr unei bătrâne doamne. Așa trece mai ușor timpul până ajungem în Avignon, cum făceau pelerinii din Canterbury.

Luce și-a amintit brusc de un lucru: mormântul rece și umed în care fusese încuiată cu Daniel în Egipt, cum își lipise buzele de ale ei, cum aveau trupurile lipite, de parcă ar fi fost ultimii doi oameni de pe pământ...

Dar nu fuseseră singuri. Era și Bill acolo. Aștepta, privea, își dorea ca sufletul ei să moară într-un mormânt egiptean rece și umed.

Luce a deschis brusc ochii, revenind în prezent, unde ochii lui roșii nu o vedeau.

– Am obosit, a spus ea.

– Odihnește-te, a spus Daniel blând.

– Nu, am obosit să mai fiu pedepsită doar pentru că te iubesc, Daniel. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu Lucifer, cu Balanța, cu Proscrișii și cu orice altă tabără. Nu sunt un pion, sunt om. Și m-am săturat.

Daniel a prins-o pe Luce de mâini și a strâns-o.

Scanned by CamScanner

Dee și Roland dădeau amândoi impresia că ar fi vrut să facă și ei același lucru.

– Te-ai schimbat, draga mea, a spus Dee.

– De când?

– De mai demult. Nu te-am mai auzit vorbind așa. Tu ai auzit-o, Daniel?

Daniel a tăcut o clipă. Într-un final, acoperind șuierul vântului și bătaia aripilor îngerilor prin aerul rarefiat, a spus:

– Nu. Dar mă bucur că acum poate.

– Și de ce nu? Voi, copii, ați trecut printr-o tragedie transdimensională. Dar ea este o fată tenace, puternică, care mai demult mi-a spus că nu își va tăia niciodată părul, deși era blestemată, așa ai spus chiar tu, dragă, cu noduri și șuvițe încâlcite, un magnet pentru mărăcini, deoarece părul acela era o parte din ea, legat indisolubil de sufletul ei.

Luce a mijit ochii la femeia în vârstă.

– Ce spui?

Dee a înclinat capul spre Luce și a schițat un surâs cu buzele ei pline.

Luce a privit-o cu atenție: ochii ei aurii și părul roșcat mătăsos, felul delicat în care murmura în timp ce pluteau. Și atunci și-a dat seama.

– Îmi amintesc de tine!

– Excelent, a spus Dee. Și eu îmi amintesc de tine!

– Nu cumva locuiam într-o cocioabă pe o câmpie?

Dee a încuviințat din cap.

– Și chiar am vorbit despre părul meu! Alergasem pe un petic cu urzici după… după o vulpe cumva?

– Erai un băiețoi. Mai curajoasă decât unii dintre bărbații din prerie, de fapt.

– Iar tu ți-ai petrecut ore în șir să mi le scoți din păr, a spus Luce.

Scanned by CamScanner

– Eram mătușica ta preferată, la figurat. Spuneai că diavolul te-a blestemat cu un păr așa de des. Dramatizai un pic, dar aveai totuși doar șaisprezece ani și nu erai departe de adevăr, și nici nu poți fi la șaisprezece ani.

– Ai spus că blestemul funcționează doar dacă mă las atinsă de el. Ai spus... că stă în puterea mea să mă eliberez de orice blestem, că blestemele erau un preludiu pentru binecuvântare...

Dee a clipit.

– Apoi mi-ai spus să-mi tai părul.

– Așa e. Dar n-ai vrut.

– Nu. Luce a închis ochii când ceața răcoroasă a unui nor i s-a prelins pe corp, iar umezeala i-a gâdilat pielea. Brusc și inexplicabil, a cuprins-o tristețea. Nu voiam. Nu eram pregătită.

– Îmi place cum ți-ai aranjat părul de când ți-ai băgat mințile în cap! a zis Dee.

– Uite, a spus Daniel și a arătat spre locul în care podeaua de nori se prăvălea ca o stâncă. Am ajuns.

Au coborât în Avignon. Cerul era limpede deasupra orașului, fără nici un nor care să-i împiedice să vadă. Soarele arunca umbra aripilor îngerilor asupra micului sat medieval cu clădiri din piatră, mărginite de pășuni înverzite. Jos pășteau niște vaci, iar un tractor ara pământul.

Au cotit la stânga și au zburat pe deasupra unui grajd, simțind mirosul umed de fân și de bălegar. Au coborât până deasupra unei catedrale construite din aceeași piatră roșiatică precum majoritatea clădirilor din oraș. Într-o cafenea veselă, niște turiști își sorbeau cafeaua. Orașul strălucea auriu în soarele amiezii.

Pentru Luce, sentimentul de mirare că ajunseseră așa de repede se amesteca cu senzația că timpul i se scurgea printre degete. Căutau relicvele de patru zile și jumătate. Trecuse deja jumătate din răstimpul până la Căderea lui Lucifer.

Scanned by CamScanner

– Acolo mergem. Daniel a arătat spre un pod de la periferie care nu acoperea complet fluviul scânteietor ce șerpuia prin oraș. Era ca și când jumătate din pod s-ar fi prăbușit în apă. Pont Saint Bénézet.

– Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Luce.

Daniel a privit peste umăr.

– Mai ții minte ce tăcută a devenit Annabelle când am spus că venim aici? Ea l-a inspirat pe băiatul care a construit podul în Evul Mediu, pe vremea când aici se afla sediul papalității, și nu la Roma. A observat-o în timp ce zbura peste Ron într-o zi, când ea credea că nu o vede nimeni. A construit podul ca să o urmeze în lumea de dincolo.

– Când s-a prăbușit?

– Puțin câte puțin, cu timpul, un arc a căzut în fluviu, apoi încă unul. Arriane spune că băiatul, pe nume Bénézet, avea viziune pentru îngeri, dar nu și pentru arhitectură. Annabelle l-a iubit. A rămas în Avignon să-i fie muză până când el a murit. Nu s-a căsătorit niciodată și s-a ținut departe de restul societății din Avignon. Orașul îl considera nebun.

Luce a încercat să nu compare relația ei cu Daniel cu cea pe care o avusese Annabelle cu Bénézet, dar îi venea greu. Ce relație putea fi, de fapt, între un înger și un muritor? Odată ce se isprăvea cu toate astea, dacă îl învingeau pe Lucifer... ce avea să se întâmple? Oare ea și Daniel aveau să se întoarcă în Georgia și să fie ca orice alt cuplu, care merge la film și apoi iese la o înghețată vineri seara? Sau tot orașul avea să creadă că este nebună, ca Bénézet?

Oare nu exista nici o speranță? Ce avea să se aleagă de ei până la urmă? Oare dragostea lor avea să se dărâme ca arcele podului medieval?

Era o nebunie să creadă că putea avea o viață normală alături de un înger. Simțea că, în fiecare clipă, Daniel o făcea

Scanned by CamScanner

să prindă aripi. Și cu toate acestea, îl iubea și mai mult pe zi ce trecea.

Au aterizat pe malul fluviului, la umbra unei sălcii plângătoare, făcând un stol de rațe să își ia deodată zborul peste apă. Îngerii și-au pliat aripile la lumina zilei. Luce stătea în spatele lui Daniel și privea procesul complicat în timp ce el își ascundea aripile. Mai întâi se retrăgeau din mijloc, scoțând niște pocnete delicate pe când straturile de mușchi se îndoiau pe fulgii celești. Ultimele s-au strâns vârfurile subțiri, aproape translucide ale aripilor lui, care scânteiau în timp ce îi dispăreau în corp, fără să lase vreo urmă pe tricoul special croit.

Au mers la podul pustiu, ca oricare alt turist interesat de arhitectură. Annabelle mergea mult mai sobru decât de obicei, iar Luce a văzut-o pe Arriane cum se întinde și îi atinge mâna. Soarele ardea cu putere, aerul mirosea a levănțică și a apă de râu. Podul era construit din pietre mari și albe, susținute de arce mari dedesubt. Aproape de intrarea de pe pod, era o bisericuță de piatră cu o singură turlă într-o parte. Avea un indicator pe care scria CHAPELLE DE SAINT NICOLAS. Luce s-a întrebat unde se aflau adevărații turiști.

Biserica era acoperită cu un strat fin, argintiu de pulbere.

Au străbătut podul în tăcere, dar Luce a observat că Annabelle nu era singura supărată. Daniel și Roland tremurau, ținându-se departe de intrarea în biserică, iar Luce și-a amintit că nu aveau voie să intre în lăcașul Domnului.

Dee și-a trecut degetele peste balustrada îngustă de alamă, cu un oftat adânc.

– Am venit prea târziu.

– Nu e... Luce a atins pulberea. Era imaterială, ușoară, cu o scânteiere ușoară, ca praful ce se așternuse în curtea din spate a părinților ei. Vrei să spui...

– Aici au murit îngeri. Vocea lui Roland era monotonă, în timp ce acesta privea râul.

Scanned by CamScanner

– Da... dar nu știm dacă Gabbe, Cam și Molly au ajuns măcar aici, s-a bâlbâit Luce.

– Pe vremuri era un loc frumos, a spus Annabelle. Acum l-au murdărit pentru totdeauna. *Je m'excuse*, Bénézet.

Atunci Arriane a ridicat o pană argintie tremurătoare.

– Simbolul lui Gabbe. E intactă, așa că ea trebuie să și-o fi smuls. Poate ca să i-o dea unui Proscris care nu a primit-o înainte... Și-a ferit privirea și și-a dus pana la piept.

– Dar credeam că Balanța nu ucide îngeri, a spus Luce.

– Așa e. Daniel s-a aplecat și a șters pulberea, strânsă ca omătul proaspăt la picioarele lui.

Degetele lui au găsit o săgeată acoperită de praf. A șters-o pe tricou și Luce s-a cutremurat, ca de fiecare dată când degetele lui s-au apropiat de vârful tocit, ucigător. În cele din urmă, a ridicat-o să o cerceteze și ceilalți. Avea imprimat un Z frumos împodobit.

– Bătrânii, a șoptit Arriane.

– Lor le place să ucidă îngeri, a spus Daniel ușor. De fapt nimic nu le place mai mult.

S-a auzit un pârâit ascuțit.

Luce s-a întors și se aștepta... nu știa la ce se aștepta. La Balanță? La Bătrâni?

Dee și-a scuturat pumnul și-și freca degetele înroșite cu mâna cealaltă. Atunci Luce a băgat de seamă. Ușa de lemn a bisericii era spartă în mijloc. Trebuie să o fi lovit Dee. Nimeni altcineva nu credea că este remarcabil cum o femeie așa de mică putea produce o asemenea distrugere.

– Ești bine, Dee? a strigat Arriane.

– Sophia nu are ce căuta aici, a spus și glasul i s-a frânt de furie. Ceea ce face Lucifer depășește sfera de interes a Bătrânilor. Și totuși v-ar putea strica treburile vouă, îngerilor. Îmi vine s-o omor.

– Promiți? a întrebat Roland.

Scanned by CamScanner

Daniel a strecurat săgeata în săculețul de piele și l-a închis.

– Indiferent cum s-a încheiat această bătălie, trebuie să fi început aici, din pricina celei de-a treia relicve. A găsit-o cineva.

– Război pe resurse, a spus Dee.

Luce a tresărit.

– Și cineva a murit pentru asta.

– Nu știm ce s-a întâmplat, Luce, a spus Daniel. Și nu vom ști până nu vom ajunge înaintea Bătrânilor. Trebuie să dăm de ei.

– Cum? a întrebat Roland.

– Poate s-au dus pe Muntele Sinai să ne caute, a sugerat Annabelle.

Daniel a clătinat din cap și a făcut câțiva pași.

– Nu știu că trebuie să meargă pe Muntele Sinai. Asta dacă nu l-au torturat pe vreunul dintre îngerii noștri ca să îi divulge locul de întâlnire. S-a oprit și a privit într-o parte.

– Nu, a spus Dee plimbându-și privirea împrejurul cercului lor de pe pod. Bătrânii au propriul lor interes. Sunt lacomi. Vor un rol mai important în povestea asta. Vor să fie ținuți minte, asemenea înaintașilor lor. Dacă mor, vor să fie considerați martiri. A făcut o pauză. Și care este locul cel mai extravagant în care să faci pe martirul?

Îngerii s-au mutat de pe un picior pe altul, iar Daniel a privit cerul roz pal de la apus. Annabelle și-a trecut unghile lungi prin păr. Arriane și-a încrucișat brațele la piept și și-a pironit privirile în pământ, căci nu-i mai trecea nici un cuvânt sarcastic prin minte. Luce părea singura care nu știa la ce se referea Dee. Într-un final, glasul lui Roland a răsunat amenințător pe podul dărâmat.

– Golgota. Locul craniilor.

Scanned by CamScanner

Capitolul II

DRUMUL CRUCII

În timp ce îngerii treceau în zbor chiar pe deasupra coastei sudice a Franței, Luce privea valurile întunecoase spumegând, spălând țărmul îndepărtat, și a început să mediteze:

La miezul nopții, avea să fie marți, 1 decembrie. Trecuseră cinci zile de când se întorsese de pe mesageri, ceea ce însemna că se scursese mai mult de jumătate din răstimpul de nouă zile când îngerii aveau să cadă pe Pământ. Lucifer și toate versiunile lor anterioare trecuseră de jumătatea distanței.

Aveau două din cele trei relicve, dar nu știau care era a treia, nici cum să le interpreteze odată ce le strângeau laolaltă. Mai rău de atât, pe când căutau relicvele, își făcuseră și mai mulți dușmani. Și se părea că își pierduseră prietenii.

Pulberea de pe Pont Saint Bénézet îi intrase lui Luce pe sub unghii. Dacă era Cam? În câteva zile, Luce trecuse de la rezervele privind implicarea lui Cam în misiunea lor, la deznădejdea că se putea să-l fi pierdut. Cam era violent, imprevizibil și intimidant, avea o latură întunecată și în nici un caz nu îi stătea scris lui Luce să fie cu el, dar asta nu însemna că nu ținea la el, că nu îl *iubea* într-un fel.

Iar Gabbe, frumusețea sudistă care știa întotdeauna ce să spună și ce să facă… De când o cunoscuse la Sword & Cross,

Scanned by CamScanner

îngerul avusese tot timpul grijă de ea. Acum Luce ar fi vrut să aibă și ea grijă de Gabbe.

Molly Zane mersese și ea la Avignon cu Cam și Gabbe. Mai întâi Luce se temuse de Molly, apoi o urâse, până într-una dintre dimineţile trecute când Luce intrase pe geamul dormitorului din casa părinților ei și o găsise pe Molly în pat, ținându-i locul. Era o mare favoare. Chiar și lui Callie îi plăcuse compania lui Molly. Oare se schimbase demonul? Oare se schimbase Luce?

Bătăile ritmice ale aripilor lui Daniel pe cerul înstelat îi dădeau lui Luce o stare de relaxare adâncă, dar nu voia să doarmă. Voia să se concentreze asupra lucrurilor care îi puteau aștepta când ajungeau la Golgota, să se pregătească pentru ce urma.

– Ce te frământă? a întrebat Daniel.

Glasul lui, scăzut și intim, răzbătea prin vântul nebun. Annabelle și Arriane zburau în fața lor și puțin mai jos, iar aripile lor argintiu-închis, cu irizații, se întindeau peste cizma verde a Italiei.

Luce și-a atins medalionul de argint de la gât.

– Mi-e frică.

Daniel a strâns-o tare în brațe.

– Ești așa de curajoasă, Luce.

– Mă simt mai puternică decât m-am simțit vreodată și sunt mândră de toate amintirile la care am acces prin propriile mele forțe, mai ales dacă ne ajută să îl învingem pe Lucifer. A făcut o pauză, privindu-și unghiile murdare de pulberea îngerilor. Dar tot mă tem de ce ne așteaptă acum.

– N-am s-o las pe Sophia să se apropie de tine.

– Nu de ce mi-ar putea face mie mă tem, Daniel. Ci de ceea ce s-ar putea să le fi făcut deja unor ființe la care țin. Podul ăla, pulberea...

– Sper și eu la fel de mult ca tine că Gabbe, Cam și Molly sunt teferi. Aripile lui au mai bătut o dată puternic, iar Luce

Scanned by CamScanner

a simțit cum se ridică deasupra unui nor greu de ploaie. Dar îngerii pot și ei să moară, Lucinda.

– Știu, Daniel.

– Sigur. Și știi cât este de periculos. Fiecare înger care ni se alătură în lupta împotriva lui Lucifer știe asta. Alăturându-ni-se, acceptă că misiunea noastră este mai importantă decât sufletul unui singur înger.

Luce a închis ochii. *Sufletul unui singur înger.*

Iată, din nou același lucru despre care o auzise prima oară pe Arriane vorbind la restaurantul IHOP din Las Vegas. Un înger puternic care să încline balanța. O alegere care să determine rezultatul unei lupte ce dura de milenii întregi.

Când a deschis ochii, luna se îmbăia în lumină blândă, albă în timp ce se ridica deasupra peisajului întunecos de dedesubt.

– Forțele Raiului și Iadului, a început ea, sunt oare în echilibru în momentul de față?

Daniel tăcea. L-a simțit cum oftează adânc. A bătut mai repede din aripi, dar nu a răspuns.

– Știi, a insistat Luce. Același număr de demoni și de îngeri?

Vântul o biciuia.

Într-un final, Daniel a spus:

– Da, deși nu e așa de simplu. Problema nu se pune că sunt o mie contra o mie. Unii contează mai mult decât alții. Proscrișii nu au nici o influență. L-ai auzit pe Phil plângându-se de asta. Îngerii Balanței sunt aproape neglijabili, deși nu s-ar zice după cum își dau mereu importanță. A făcut o pauză. Unul dintre arhangheli? Ei fac mai mult decât o mie de îngeri mai mărunți.

– E adevărat că a mai rămas un înger de seamă care încă nu și-a ales tabăra?

A tăcut din nou pentru o clipă.

Scanned by CamScanner

– Da, este adevărat.

Deja îl rugase să aleagă, pe acoperișul din Shoreline. Însă atunci se certau și nu era momentul potrivit. Dar acum legătura lor era mai puternică. Fără îndoială că, dacă el ar fi știut că ea îl sprijinea, că avea să fie alături de el și să-l iubească indiferent ce se întâmpla, l-ar fi ajutat în sfârșit să se hotărască.

– Dar dacă ai merge mai departe și... ai alege?

– Nu...

– Dar Daniel, tu ai putea pune capăt! Tu ai putea înclina balanța, și nu ar mai trebui să moară nimeni și...

– Vorbesc serios, nu e așa de simplu. L-a auzit oftând și și-a dat seama, chiar și fără să-l privească, în ce nuanță străluceau acum ochii lui: violet-închis, sălbatic, ca de lup. Nu mai e așa de simplu, a repetat el.

– De ce?

– Deoarece prezentul acesta nu mai contează. Ne aflăm într-un lăcaș de timp care poate înceta să mai existe. Așa că alegerea mea nu ar însemna nimic în acest moment, până nu se rezolvă problema celor nouă zile. Tot trebuie să-l oprim. Fie iese cum vrea Lucifer, și șterge ultimele cinci-șase milenii din istorie și o luăm cu toții de la capăt...

– Fie reușim noi, a spus Luce automat.

– Și atunci, a spus Daniel, se vor reanaliza ierarhiile.

Șase metri mai jos, Arriane zbura încet, în bucle haotice, vrând parcă să mai omoare timpul. Annabelle a intrat fix într-una din ploile torențiale pe care de obicei îngerii le evitau. A ieșit pe partea cealaltă cu aripile ude leoarcă și cu părul roz lipit de față fără să pară măcar că a observat. Roland era undeva în spatele lor, probabil și el cufundat în gânduri în timp ce o purta pe Dee în brațe. Cu toții păreau obosiți, năuciți.

– Dar *când* reușim, nu ai putea...

Scanned by CamScanner

– Să aleg Raiul? a spus Daniel. Nu. Am făcut alegerea cu mult timp în urmă, aproape la Început.

– Dar credeam...

– Te-am ales pe tine, Lucinda.

Luce și-a trecut mâna peste a lui Daniel în timp ce marea de culoarea catranului spăla o fâșie de pământ pustie. Peisajul era foarte îndepărtat, dar îi amintea de cel de pe Muntele Sinai: costișe stâncoase presărate ici, colo cu arbuști pitici. Nu înțelegea de ce Daniel trebuia să aleagă între Rai și iubire.

Nu-și dorise niciodată nimic altceva decât iubirea lui, dar cu ce preț? Merita dragostea lor ca lumea și toate poveștile ei să fie șterse pentru totdeauna? Ar fi putut Daniel să împiedice această amenințare dacă alegea Raiul cu mult timp în urmă?

Și dacă s-ar fi întors acolo, unde îi era locul, oare dragostea lui pentru Luce nu l-ar mai fi dus pe căi greșite?

Citindu-i parcă gândurile, Daniel a spus:

– Noi am mizat pe dragoste.

Roland i-a prins din urmă. A zburat ușor înclinat și s-a răsucit ca să stea cu fața la Daniel și la Luce. În brațele lui era Dee, iar părul ei roșu flutura în bătaia vântului și avea obrajii aprinși. Le-a făcut un semn celor doi să se apropie. Daniel a bătut amplu și grațios din aripi, străpungând un nor, ca să se apropie de Roland și de Dee. Roland a fluierat, iar Arriane și Annabelle s-au întors, trasând cu toții un cerc irizat pe cerul întunecos.

– E aproape patru dimineața în Ierusalim, a spus Dee. Asta înseamnă că ne putem aștepta ca majoritatea muritorilor să doarmă sau să fie la adăpost poate pentru încă o oră. Dacă prietenii voștri sunt la Sophia, probabil are de gând... mă rog, dragilor, cert e că ar trebui să ne grăbim.

– Știi unde sunt? a întrebat Daniel.

Scanned by CamScanner

Dee a meditat o clipă.

– Înainte să îi părăsesc pe Bătrâni, planul era mereu să ne reîntâlnim la Biserica Sfântului Mormânt, construită pe o coastă a Golgotei, în Cartierul Creștin din Orașul Vechi.

Grupul a alunecat spre pământul scobit. Formau un fel de coloană de aripi scânteietoare. Cerul senin era bleumarin, presărat cu stele, iar pietrele albe ale clădirilor îndepărtate trimiteau luciri stranii, de un albastru acid.

Deși pământul părea arid, prăfos, prin natura lui, era înțesat cu palmieri groși și crânguri cu măslini.

Au plutit pe deasupra cimitirului celui mai mare pe care îl văzuse Luce vreodată, construit pe o pantă în trepte, cu fața spre Vechiul Oraș al Ierusalimului.

Orașul era întunecat și adormit, învelit în lumina lunii și împrejmuit cu un perete înalt de piatră. Minunata moschee Cupola Stâncii era cocoțată pe un deal, iar domul său de aur lucea chiar și în întuneric. Era separată de restul orașului înghesuit, cu șiruri lungi de scări de piatră și cu porți înalte la fiecare intrare. În spatele vechilor ziduri, câteva clădiri înalte, moderne, decupau orizontul, dar în Orașul Vechi, structurile erau mult mai vechi, mai mici, formând un labirint de alei înguste, pietruite, cel mai ușor accesibile pe jos.

Au coborât pe zidul de apărare al unei porți înalte care era intrarea în oraș.

– Asta e Noua Poartă, a explicat Dee. Este intrarea cea mai apropiată de Cartierul Creștin, unde se află biserica.

Când au coborât treptele tocite dinspre capătul porții, îngerii deja își retrăseseră aripile în umeri. Străzile pietruite se îngustau și Dee a scos o lanternă mică, roșie de plastic, conducându-i mai departe spre biserică. Pe mare parte din fațadele de piatră ale magazinelor erau uși de metal care urcau și coborau, la fel ca ușa de la garajul părinților lui Luce.

Scanned by CamScanner

Acum toate ușile erau închise cu lacăt, înșirate de-a lungul străzii pe care Luce mergea alături de Daniel, ținându-se de mână și sperând la tot ce era mai bine.

Cu cât se afundau mai mult în oraș, cu atât clădirile păreau să se înghesuie în ei. Au trecut pe sub marchizele dungate ale piețelor arabe pustii, pe sub arce lungi de piatră și coridoare slab luminate. În aer se simțea miros de miel fript, apoi de tămâie și de săpun de rufe. Pe pereți se cățărau cârcei de azalee, în căutare de apă.

Cartierul era tăcut, doar pașii îngerilor se auzeau și un coiot care urla pe dealuri. Au trecut pe lângă un Laundromat cu obloanele trase, cu firma în limba arabă, apoi pe lângă o florărie cu etichete autocolante în ebraică lipite pe geamuri.

Oriunde ar fi privit, Luce vedea alei înguste pornind dinspre stradă: printr-o poartă deschisă de lemn ici, pe un rând scurt de trepte colo. Dee părea să numere ieșirile în timp ce treceau, agitându-și degetele pe când mergeau. La un moment dat, a pocnit din degete, s-a ghemuit ca să treacă pe sub un arc de lemn bătut de vreme, a cotit și a dispărut. Luce și îngerii s-au privit repede unul pe celălalt, apoi au urmat-o. Au coborât mai multe trepte, au cotit pe după un colț umed și întunecos, au mai urcat câteva trepte și deodată se aflau pe acoperișul unei alte clădiri, privind încă o stradă îngustă.

– Aici e. Dee a dat din cap posomorâtă.

Biserica domina totul din apropiere cu înălțimea sa. Era construită din pietre în culori palide, netede și avea cel puțin o înălțime de cinci niveluri, dar părea mai înaltă datorită celor două fleșe mlădioase. În centru, un dom uriaș albastru părea o pătură de cer de noapte ce învelea o piatră. Cărămizi uriașe formau arce mari de-a lungul fațadei, lăsând loc pentru niște uși masive de lemn la parter și ferestre arcuite

Scanned by CamScanner

cu vitralii mai sus. O scară era sprijinită de o ieșitură de cărămidă la o fereastră de la etajul doi, care nu ducea niciunde.

Porțiuni din fațada bisericii se prăbușeau și erau înnegrite de vreme, în timp ce altele păreau să fi fost restaurate de curând. De o parte și de alta, două brațe lungi de piatră porneau dinspre biserică, formând o bordură ce se întindea împrejurul unei piețe netede, pietruite. Chiar în spatele bisericii, un minaret înalt și alb împungea cerul.

– Uau, a făcut Luce când ea și îngerii au coborât încă un șir surprinzător de trepte ca să intre în piață.

Îngerii s-au apropiat de ușile duble grele mai înalte decât ei, de cel puțin doisprezece metri. Erau vopsite în verde și flancate de trei stâlpi simpli de piatră. Privirea lui Luce a fost atrasă de friza împodobită dintre uși și arcele de deasupra lor și mai sus, de crucea lucitoare de aur ce înțepa cerul. În clădirea întunecoasă, ce vibra de o energie spirituală, era liniște.

– Să intrăm, așadar, a spus Dee.

– Nu putem intra acolo, a spus Roland, plecând dinspre biserică.

– Ah, da, treaba aia incendiară, a spus Dee. Crezi că nu poți intra pentru că este un lăcaș al lui Dumnezeu.

– Dar chiar este un lăcaș al lui Dumnezeu, a spus Roland. Nu vreau ca locul ăsta să se dărâme din cauza mea.

– Nu este un lăcaș al lui Dumnezeu, a spus Dee pur și simplu. Dimpotrivă. Este locul în care Iisus a suferit și a murit. De aceea, Tronul nu crede că a fost vreodată un lăcaș și asta este singura opinie care contează. Un lăcaș este un adăpost, un refugiu din calea vitregiilor. Muritorii trec de aceste ziduri să se roage în felul lor de o morbiditate infinită, dar în ceea ce privește blestemul vostru, nu veți fi afectați. Dee a făcut o pauză. Și e un lucru bun, pentru că Sophia și prietenii voștri sunt înăuntru.

Scanned by CamScanner

– De unde știi? a întrebat Luce.

A auzit pași pe piatră în partea estică a curții. Dee a privit strada îngustă.

Daniel a prins-o pe Luce de talie așa de repede încât s-a lovit de el. Cotind pe sub un indicator pe care scria Calea Crucii, două călugărițe în vârstă se căzneau cu o cruce mare de lemn. Purtau veșminte simple albastre, sandale groase, practice și mătănii în jurul gâtului.

Luce s-a relaxat când le-a văzut pe bătrânele credincioase, care păreau să aibă în jur de optzeci și cinci de ani. A dat să se apropie de femei, urmându-și instinctul de a-i ajuta pe cei vârstnici când cară greutăți, dar Daniel nu i-a dat drumul la talie când călugărițele s-au apropiat de ușile mari ale bisericii cu o încetineală dureroasă. Părea imposibil să nu-i fi văzut pe îngerii care stăteau șase metri mai departe, căci erau singurele suflete din piață, dar măicuțele suferinde nici măcar nu au privit în direcția îngerilor.

– E puțin cam devreme pentru Surorile Căii Crucii, nu? i-a șoptit Roland lui Daniel.

Dee și-a îndreptat fusta și și-a vârât după ureche o șuviță rebelă de păr.

– Speram să nu se ajungă la asta, dar va trebui să le ucidem pur și simplu.

– Poftim? Luce a privit-o pe una din femeile slabe, arse de soare. Ochii cenușii adânciți printre cutele feței semănau cu niște pietricele. Vrei să le ucizi pe călugărițele alea?

Dee s-a încruntat.

– Nu sunt călugărițe, draga mea. Sunt Bătrâne și trebuie să ne descotorosim de ele, altfel ne vin ele nouă de hac.

– Eu aș spune că deja le-a venit cineva de hac. Arriane și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Se pare că Ierusalimul reciclează.

Scanned by CamScanner

Poate că vocea lui Arriane a ajuns până la călugărițe și le-a speriat sau poate că așteptau să ajungă la locul potrivit, dar în clipa aceea, când au ajuns la ușile bisericii, s-au oprit și s-au întors așa încât grinda lungă a crucii era îndreptată spre piață, spre îngeri, ca un tun.

– Dragi îngeri, pierdem timpul, a spus Dee printre buzele strânse.

Călugărița cu ochii ca niște pietricele și-a dezvelit gingiile acoperite cu vine și a căutat ceva la baza grinzii. Daniel i-a dat lui Luce geanta, apoi s-a așezat în spatele lui Dee. Femeia mai în vârstă nu a acoperit-o prea bine pe Luce, capul ei îi ajungea lui Luce numai până la bărbie, dar Luce a înțeles și s-a ghemuit. Îngerii și-au eliberat aripile cu o viteză sălbatică în timp ce se așezau pe ambele părți – Arriane și Annabelle spre stânga, iar Roland și Daniel spre dreapta.

Crucea uriașă nu era povara peregrinului pocăit, ci o arbaletă uriașă, încărcată cu săgeți menite să-i ucidă pe toți de acolo.

Luce nu a avut timp să înțeleagă. Una din călugărițe a tras primul foc și acesta a șuierat prin aer, pornind spre fața lui Luce. Săgeata de argint devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia, învârtejindu-se.

Atunci a sărit Dee.

Femeia micuță și-a întins larg brațele. Vârful bont al săgeții i s-a lovit de piept. Dee a gemut când săgeata, inofensivă pentru muritori, Luce știa acest lucru, a ricoșat din corpul ei mărunțel și a căzut cu zgomot pe pământ, provocându-i durere transeternei, dar fără s-o rănească.

– Presidia, nesăbuito, a strigat Dee la călugăriță, trăgând săgeata înapoi cu tocul înalt al pantofului. Luce s-a aplecat s-o ridice și a vârât-o în geantă. Știi că nu ai să mă rănești! Acum mi-ai supărat prietenii. A făcut un gest amplu spre îngeri și a țâșnit înainte să-i dezarmeze pe Bătrânii deghizați.

Scanned by CamScanner

– Retrage-te, trădătoareo! a replicat Presidia. O vrem pe fată! Predă-ne-o și vom...

Dar Presidia nu a mai apucat să termine. Arriane a ajuns în spatele Bătrânei într-o clipită, dându-i jos vălul și prinzându-o de păr.

– Pentru că îmi respect Bătrânii – a șuierat Arriane printre dinți – simt că trebuie să-i împiedic să se facă de rușine. Apoi s-a ridicat de la pământ, ținând-o încă pe Presidia de păr. Bătrâna a dat din picioare, de parcă ar fi pedalat pe o bicicletă invizibilă. Arriane s-a răsucit și a împins-o pe bătrână în cornișa de pe fațada unei biserici cu o asemenea forță încât aceasta a lăsat o adâncitură, după care s-a prăvălit la pământ într-un morman contorsionat, cu mâinile și picioarele ieșindu-i în unghiuri ciudate.

Cealaltă Bătrână aruncase crucea-tun și încerca să scape, alergând cât o țineau picioarele spre o alee care dădea în colțul celălalt al pieței. Annabelle a luat crucea grea de lemn în formă de T și a aruncat-o ca pe o suliță, dându-se pe spate, devenind un colac strâns și apoi destinzându-se ca s-o arunce.

Crucea a pornit prin aer cu boltă și a străpuns-o în spatele curbat pe Bătrâna care fugea. A căzut înainte și a zvâcnit, străpunsă de ceva ce amintea de vechiul instrument de execuție.

În curte s-a așternut liniștea. Instinctiv, toată lumea s-a întors spre Luce.

– E bine! a strigat Dee, ridicându-i mâna lui Luce în aer de parcă ar fi câștigat împreună o cursă de ștafetă.

– Daniel! Luce a arătat spre o scânteiere albă care a dispărut în spatele lui Daniel, în biserică. Când ușile duble s-au închis ușor, l-au auzit pe bătrânul călugăr, pe care nu-l remarcaseră până atunci, urcând scările dinăuntru.

Scanned by CamScanner

– După el! a strigat Dee, sărind peste cadavrul schilodit al Presidiei.

Luce și Dee au alergat să-i prindă din urmă pe ceilalți. În biserică era întuneric și liniște. Roland a arătat spre un șir de trepte de piatră ce pornea dintr-un colț. Dădea spre o galerie boltită, de piatră, care ducea la o scară mai lungă. Spațiul era prea îngust pentru ca îngerii să-și poată întinde aripile, așa că au urcat cu toții în fugă treptele abrupte.

– Bătrânul ne va duce la Sophia, a șoptit Daniel în timp ce se aplecau pe sub arcada de piatră spre scara întunecoasă. Dacă îi ține ostatici pe ceilalți, dacă are relicva...

Dee l-a strâns cu putere de braț pe Daniel.

– Nu trebuie să afle de prezența lui Luce. Trebuie să-l împiedici pe Bătrân să ajungă la Sophia.

Daniel a privit înapoi spre Luce, apoi sus spre Roland, care a dat din cap și apoi a pornit ca din pușcă pe scări, de parcă n-ar fi fost prima oară când alerga prin vechea fortăreață de piatră.

Peste numai două minute, îi aștepta în capătul scărilor înguste. Bătrânul zăcea mort pe podea, cu buzele vinețiii, cu ochii sticloși și umezi. În spatele lui Roland, o ușă deschisă cotea ușor la stânga. Cineva de pe palier cânta ceva ce semăna cu un imn.

Luce s-a cutremurat.

Daniel le-a făcut semn să stea în spate și a privit pe lângă marginea scării curbate. De unde se afla ea, lipită de un perete de piatră, Luce vedea o porțiune mică din capela de dincolo de palier. Pereții erau decorați cu fresce elaborate, luminați de zeci de lămpi mici din cositor, atârnate cu niște lanțuri din mărgeluțe de tavanul boltit. Era o încăpere îngustă, cu un mozaic înfățișând Răstignirea, ce se întindea pe întreg peretele vestic. Dincolo de aceasta, un șir de coloane boltite cu decorațiuni bogate, late de câțiva metri,

Scanned by CamScanner

separa o a doua capelă, mai mare, care nu se vedea însă prea bine de acolo. Între cele două capele, un altar mare, aurit, închinat Maicii Domnului, era acoperit cu buchete de flori și lumânări groase pe jumătate arse.

Daniel a înclinat capul. O scânteie roșie a trecut iute pe lângă una dintre coloane.

Era o femeie într-o mantie lungă, stacojie.

Stătea aplecată deasupra unui altar făcut dintr-o lespede mare de marmură, împodobită cu o bucată albă de dantelă. Era ceva întins pe altar, dar Luce nu-și dădea seama ce.

Femeia era firavă, dar atrăgătoare, cu părul cenușiu tuns scurt, modern, în stil bob. Avea mantia legată în talie cu o cingătoare țesută, în culori vii. A aprins o lumânare în fața altarului. Mânecile largi ale mantiei i-au alunecat pe brațe când s-a aplecat în genunchi, lăsând la vedere încheieturile împodobite cu o mulțime de brățări cu perle.

Era domnișoara Sophia.

Luce l-a împins pe Daniel o treaptă mai sus, dornică să vadă ce se petrece. Coloanele ample obturau o mare parte din capelă, dar când Daniel a ajutat-o să mai urce puțin scările, Luce a văzut mai bine. Nu era unul, ci trei altare în sală, nu una, ci trei femei cu mantii stacojii, care aprindeau lumânări ritualice peste tot în jurul lor. Luce nu le recunoștea pe celelalte două.

Sophia părea mai bătrână și mai obosită decât în spatele biroului ei de bibliotecară. Luce s-a întrebat în treacăt dacă asta se întâmpla din cauză că nu mai era înconjurată de adolescente, ci de făpturi care depășiseră această etapă cu multe sute de ani în urmă. În noaptea aceea, Sophia avea un machiaj puternic și buzele sângerii. Mantia pe care o purta era prăfoasă și întunecată de inele de sudoare. Ea era cea care cânta. Când a început din nou să cânte, într-o

Scanned by CamScanner

limbă care suna cam ca latina, dar, de fapt, nu era, Luce a încremenit. Își amintea acum.

Acesta era ritualul la care o supusese domnișoara Sophia în ultima noapte la Sword & Cross. Se pregătea s-o ucidă când Daniel intrase prin tavan.

– Dă-mi sfoara, Vivina, a spus domnișoara Sophia.

Erau așa de absorbite de ritualul lor sumbru încât nu i-au simțit pe îngerii ghemuiți lângă scara din dreptul capelei.

– Gabrielle pare să se bucure de prea mult confort. Aș vrea s-o leg de gât.

Gabbe.

– Nu mai avem, a spus Vivina. A trebuit să-l leg de două ori pe Cambriel. Se agita. Hm, tot se mai agită.

– Dumnezeule, a șoptit Luce.

Cam și Gabbe erau acolo. A presupus că a treia siluetă cu mantie îi aparținea lui Molly.

– Dumnezeu nu are nici o legătură cu asta, a șoptit Dee. Dar Sophia e prea nebună să-și dea seama.

– De ce sunt așa de liniștiți cei căzuți? a șoptit Luce. De ce nu se opun?

– Probabil că nu-și dau seama că acesta nu este un lăcaș al lui Dumnezeu, a spus Daniel. Cred că sunt șocați, eu, unul, sigur aș fi, iar Sophia folosește asta în avantajul ei. Știe că ei se gândesc că orice gest sau vorbă ar putea stârni focul în biserică.

– Știu cum se simt, a șoptit Luce. Trebuie s-o oprim. A pornit spre ușă, încurajată de amintirea proaspătăt a nimicirii celor două Bătrâne de afară, de puterea îngerilor din spatele ei, de iubirea lui Daniel, de faptul că deja descoperiseră cele două relicve. Dar o mână a prins-o de umăr, trăgând-o înapoi pe coridor.

– Voi stați aici cu toții, a șoptit Dee, privindu-l pe fiecare înger în parte, ca să se asigure că au înțeles. Dacă vă văd,

Scanned by CamScanner

vor ști că Luce e cu voi. Așteptați aici. A arătat spre coloanele destul de groase să ascundă trei îngeri. Știu eu cum să tratez cu sora mea.

Fără un alt cuvânt, Dee a intrat în capelă, iar tocurile ei au răsunat puternic pe podeaua cu dale negre și albe.

– Eu aș spune că ți-ai făcut destul de cap, Sophia, a spus Dee.

– Cine e? a scâncit Vivina și s-a oprit în mijlocul genuflexiunii.

Dee și-a încrucișat brațele la piept în timp ce dădea ocol altarelor, pufnind disprețuitor la vederea operelor Bătrânilor.

– Ce iefteșuguri. Dacă vă bazați pe Sophia, își aduce recuzita de la jocuri ca să aranjeze un sacrificiu măreț, cu implicații cosmice eterne.

Luce voia cu disperare să vadă reacția de pe fața domnișoarei Sophia, dar Daniel nu-i dădea drumul. S-a auzit un hârșâit, un icnet melodramatic și un chicot slab, drăcesc.

– Ah, da, a spus domnișoara Sophia. S-a întors și sora mea hoinară, la timp să mă vadă în toată splendoarea mea. E mai ceva ca recitalul tău de pian, oricum supraestimat!

– Ești o mare tâmpită.

– Pentru că nu am marca potrivită de sfoară? a pufnit Sophia.

– Lasă sfoara, proasto, a spus Dee. Ești tâmpită în multe privințe și nu în ultimul rând pentru că îți închipui că o să scapi de aici.

– Nu îi vorbi așa! a șuierat a treia Bătrână.

– Altfel n-ai cum, a spus imediat Dee.

– Îți mulțumesc, Lyrica, dar mă descurc singură cu Paulina, a spus Sophia fără să-și ia ochii de la Dee. Sau cum îți spui acum? Pee?

– Știi foarte bine că Dee. Doar că ți-ai dori să știi de ce.

Scanned by CamScanner

– Ah, da, *Dee*. Maaare diferență. Hai să ne bucurăm din plin de scurta noastră întâlnire.

– Dă-le drumul, Sophia.

– Să le dau drumul? a chicotit Sophia. Vreau să îi văd morți. Ridicase glasul și Luce și-a imaginat-o trecându-și mâna peste îngerii legați pe altare. Dar cel mai mult vreau s-o văd moartă *pe ea*!

Luce nu a putut nici măcar să icnească. Știa la cine se referea bibliotecara.

– Asta n-o să-l împiedice pe Lucifer să-ți șteargă existența.

Glasul lui Dee părea aproape trist.

– Știi ce spunea mereu tăticul: Oricum ne îndreptăm cu toții spre Iad. Cel puțin să încercăm să obținem ce vrem cât suntem pe Pământul ăsta. Unde e, Dee? s-a stropșit Sophia. Unde e Lucinda, copila aia smiorcăită?

– N-am de unde să știu, a spus Dee cu un glas domol. Dar am venit să te împiedic să afli.

Acum Daniel a lăsat-o pe Luce să se apropie mai mult de intrarea primei capele.

– Te urăsc! a strigat Sophia, repezindu-se la Dee.

Roland s-a întors spre Daniel, întrebându-l din priviri dacă ar trebui să intervină. Daniel însă părea să se încreadă în abilitățile dezideratului și a clătinat scurt din cap.

Bătrânele care o însoțeau pe Sophia au privit de la altarele lor cum cele două surori se rostogoleau pe podea, ba intrând, ba ieșind din raza vizuală a lui Luce. Dee era deasupra, apoi Sophia, apoi iar Dee.

Dee a apucat-o pe Sophia de gât și a început s-o sugrume. Fața fostei bibliotecare de la Sword & Cross era roșie ca focul în timp ce se chinuia s-o împingă pe Dee, încercând să se salveze.

Ușor, Sophia a ridicat genunchiul până a reușit să-l propteaască în pântecele surorii ei, ca să-i facă vânt. Dee a întins

Scanned by CamScanner

brațele cât a putut de mult și a ținut-o cu putere pe Sophia de gât. A privit fața schimonosită de furie a surorii ei, cu ochii încărcați de ură.

– Inima ți-a devenit neagră, Sophia, a spus Dee, cu o vagă nostalgie în glas. Parcă s-ar fi stins o lumină și nimeni nu o mai putea aprinde. Puteam doar să te împiedicăm să ne calci în picioare pe întuneric. Zicând acestea, a lăsat-o pe Sophia să tragă speriată aer în piept.

– M-ai trădat, a icnit Sophia când Dee a apucat-o pe sora ei de guler, a închis ochii și începu s-o lovească pe Sophia cu capul de podeaua mozaicată.

S-a auzit însă un țipăt prelung când Dee a fost aruncată în aer. Sophia a lovit-o cu o forță de care Luce uitase că era în stare acea femeie bătrână. A sărit în picioare. Asuda și era roșie la față și avea părul alb ciufulit în timp ce alerga spre locul unde zăcea Dee, câțiva metri mai încolo. Luce s-a ridicat pe vârfuri și s-a înfiorat când a văzut că Dee avea ochii închiși.

– Ha! Sophia s-a întors la altare și s-a aplecat spre cel de care era legat Cam. A scos o teacă cu săgeți.

În firidă, Roland l-a privit iar pe Daniel. De data aceasta, Daniel a încuviințat.

Într-o clipită, Arriane, Annabelle și Roland au zburat din ascunzătoarea lor prin încăpere. Roland a pornit spre domnișoara Sophia, dar în ultima clipă, ea s-a aplecat și l-a evitat, agilă. Aripile lui au lovit-o în față, dar cel puțin scăpase de strânsoarea lui.

Văzând aripile îngerilor, celelalte două Bătrâne s-au chircit, țipând înspăimântate. Annabelle le ținea la distanță, în timp ce Arriane a desfăcut un briceag pe care îl avea în buzunar, cel roz, același cu care Luce îi tăiase părul fetei cu câteva luni în urmă, și a tăiat sforile care o țineau pe Gabbe legată de altar.

Scanned by CamScanner

– Opriți-vă sau îl omor! a strigat Sophia la îngeri în timp ce smulgea un mănunchi de săgeți și se năpustea asupra lui Cam. L-a încălecat și a ridicat săgeata de argint deasupra capului său.

Părul lui negru era ciufulit și murdar, mâinile îi erau palide și tremurau. Domnișoara Sophia a studiat toate aceste detalii cu un rânjet malițios.

– Ce-mi place să văd un înger *murind*. A chicotit și a ridicat săgeata. Și în plus unul așa de arogant. L-a privit pe Cam. Moartea lui va fi un spectacol frumos.

– Haide, s-a auzit pentru prima oară glasul lui Cam, slab și fără inflexiuni. Luce și-a înăbușit un țipăt când l-a auzit mormâind: N-am cerut niciodată un final fericit.

Luce o văzuse pe Sophia ucigând-o pe Penn cu mâinile goale și fără remușcări. Nu avea să se mai întâmple încă o dată.

– Nu! a strigat Luce și s-a luptat să se elibereze din brațele lui Daniel, trăgându-l după ea în capelă.

Ușor, domnișoara Sophia s-a întors spre Luce și Daniel, strângând în mână săgețile. Ochii i-au aruncat scântei argintii, iar buzele ei subțiri i s-au arcuit într-un zâmbet crispat în timp ce Luce îl trăgea pe Daniel înainte, zbătându-se în strânsoarea lui neînduplecată.

– Trebuie s-o oprim, Daniel!

– Nu, Luce, e prea periculos.

– Ah, aici erai, dragă, a spus domnișoara Sophia veselă. Și Daniel Grigori! Ce drăguț. Vă așteptam. Apoi a făcut cu ochiul și a aruncat săgețile pe deasupra capului, într-un mănunchi gros, drept spre Daniel și Luce.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 12

APA NESFINȚITĂ

Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă. Roland a placat-o pe domnișoara Sophia, trântind-o la pământ. Dar a ajuns o fracțiune de secundă prea târziu.

Cinci săgeți de argint au străbătut în liniște spațiul gol din capelă. Ciorchinele s-a răsfirat în zbor și a părut să plutească o clipă prin aer, în drum spre Luce și Daniel.

Daniel.

Luce s-a lipit cu spatele de pieptul lui Daniel. Lui însă instinctul îi spunea cu totul altceva, așa că a tras-o și a trântit-o pe Luce la podea.

Două perechi de aripi mari au traversat spațiul din fața lui Luce, țâșnind dinspre stânga și dinspre dreapta. Una era de un auriu arămiu strălucitor, cealaltă, de un alb argintiu pur. Au răsărit deodată în fața ei și a lui Daniel, ca niște scuturi uriașe din pene, apoi au dispărut într-o clipită.

Ceva i-a șuierat pe la urechea stângă. S-a întors și a văzut o săgeată ricoșând din peretele gri de piatră și căzând cu zgomot pe podea. Celelalte săgeți dispăruseră.

O pulbere fină cu irizații s-a așternut în jurul lui Luce.

Cu ochi mijiți prin praful dimprejur, cerceta cu luare-aminte încăperea: Daniel stătea ghemuit lângă ea. Dee era în picioare peste domnișoara Sophia, care se zbătea și se lupta cu ea. Annabelle stătea deasupra celorlalte Bătrâne,

Scanned by CamScanner

care zăceau fără suflare pe podea. Arriane ținea în mâna-i tremurândă o bucată de sfoară și briceagul. Cam era încă legat de altar, uluit.

Gabbe și Molly, pe care Arriane tocmai le eliberase...

Dispăruseră.

Iar Luce și Daniel erau acoperiți amândoi cu o peliculă fină de praf.

Nu!

– Gabbe... Molly... Luce s-a ridicat în genunchi. A întins mâinile și le-a studiat de parcă nu ar mai fi văzut așa ceva până atunci. Lumina lumânărilor se juca pe pielea ei, dând pulberii o nuanță delicată, aurie, scânteietoare, apoi alta argintie, aprinsă strălucitoare când a întors mâinile ca să-și privească palmele.

– Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu!

A privit înapoi spre Daniel. Acesta avea fața acoperită de cenușă, iar ochii îi ardeau într-un violet atât de intens încât abia îi putea susține privirea.

Lucrul acesta a devenit și mai complicat când privirea i s-a încețoșat din cauza lacrimilor.

– De ce au...?

Pentru o clipă, totul a amuțit.

Apoi în încăpere a izbucnit un urlet ca de animal.

Cam și-a eliberat piciorul drept din sforile cu care fusese legat, jupuindu-și glezna. S-a căznit să-și elibereze încheieturile, a urlat când a scăpat de legăturile de la mâna dreaptă, sfâșiindu-și aripa care fusese prinsă cu un drug de fier și dislocându-și umărul. Brațul i s-a răsucit cumplit, departe de umăr, de parcă i-ar fi fost aproape smuls din încheietură.

A sărit de pe altar și s-a năpustit asupra Sophiei, împingând-o pe Dee într-o parte. Forța impactului i-a trântit pe toți trei la pământ. Cam a aterizat peste Sophia, ținuind-o pe o parte, încercând s-o strivească sub greutatea lui.

Scanned by CamScanner

Aceasta a scos un urlet chinuit, și-a tras brațele în față, în timp ce Cam își încleștа mâinile în jurul gâtului ei.

– Strangulatul este cel mai intim mod de a ucide pe cineva, a spus Cam pe un ton didactic. Acum hai să ne delectăm cu frumusețea morții tale.

Dar domnișoara Sophia se lupta frenetic. Din gât îi ieșeau gâlgâituri și bolboroseli. Degetele lui Cam au strâns mai tare, o lovea brutal cu capul de podea, iarăși și iarăși. Din gura bătrânei a început să țâșnească sânge, mai întunecat decât nuanța rujului ei de buze.

Daniel a prins-o de bărbie pe Luce și i-a întors fața spre el. Apoi a luat-o de umeri. S-au privit din nou și au căutat o cale prin care să nu mai audă gemetele umede ale Sophiei.

– Gabbe și Molly știau ce fac, a șoptit Daniel.

– Știau că aveau să fie ucise? a întrebat Luce.

În spatele lor, Sophia scâncea și părea să fi acceptat aproape că așa avea să-și găsească sfârșitul.

– Știau că e mai important să-l oprim pe Lucifer decât o viață anume, a spus Daniel. Mai mult decât orice altceva din cele întâmplate, asta trebuie să te convingă cât de mult contează misiunea noastră.

Liniștea din jur era asurzitoare. Domnișoara Sophia nu mai tușea și nici nu mai scuipa sânge. Luce nu trebuia să se uite ca să înțeleagă ce însemna asta.

A simțit un braț în jurul ei și o claie de păr negru i-a învăluit umărul.

– Haideți să vă spălați, a spus Arriane.

Daniel a trimis-o pe Luce la Arriane și la Annabelle.

– Luați-o înainte, fetelor.

Luce i-a urmat pe îngeri, apatică. Au mers în spatele capelei, au deschis mai multe debarale până au găsit ceea ce căutau: o ușiță neagră, lăcuită, ce dădea spre o încăpere circulară, fără ferestre.

Scanned by CamScanner

Annabelle a aprins un candelabru de pe o masă mozaicată din apropierea ușii, apoi un altul, dintr-o firidă de piatră. Încăperea din cărămidă roșie era de dimensiunea unei cămări mai mari și nu avea alt mobilier decât un baptisteriu cu opt laturi, placat pe dinăuntru cu mozaic verde și albastru; pe afară era din marmură, cu o friză circulară ce înfățișa pogorârea mai multor îngeri pe Pământ.

Luce se simțea tristă și goală pe dinăuntru. Până și baptisteriul acela părea să râdă de ea. Acum ea – fata al cărei suflet blestemat era important într-un fel, dar se afla la îndemâna oricui, căci nu fusese botezată în copilărie – era gata să se curețe de pulberea celor doi îngeri morți. Meritase să piară sufletele lor ca să îi salveze pe Luce și pe Daniel? Cum era posibil? Acest „botez" i-a mai frânt un pic lui Luce inima deja frântă.

– Nu-ți face griji, a spus Arriane, citindu-i gândurile. Nu va conta.

Annabelle a găsit o chiuvetă în colțul camerei, în spatele baptisteriului. A turnat mai multe găleți mari cu apă fierbinte înăuntru. Arriane stătea lângă Luce, fără s-o privească, ținând-o doar pe mână. Umplură baptisteriul în care acum se reflectau nuanțele închise de albastru și de verde ale plăcilor mozaicate. Arriane și Annabelle au ridicat-o pe Luce deasupra apei. Încă avea pe ea puloverul și jeanșii. Nu se gândiseră s-o dezbrace, dar atunci i-au observat ghetele.

– Ups, a făcut Annabelle ușor, desfăcându-le pe rând fermoarul și aruncându-le într-o parte. Arriane i-a tras lui Luce medalionul peste cap și l-a strecurat într-o gheată. Aripile le-au fremătat când s-au ridicat de la podea ca s-o lase pe Luce în apa caldă.

Luce a închis ochii, și-a vârât capul sub apă și a rămas acolo o vreme. Dacă vărsa o lacrimă, nu o simțea. Nu voia să simtă. Era ca și când Penn ar mai fi murit o dată, durerea

Scanned by CamScanner

nouă o dezvelea pe cea veche, care lui Luce îi părea încă atât de proaspătă.

După mult timp, a simțit niște mâini strecurându-i-se pe sub brațe și scoțându-i capul din apă. Pe suprafața apei era o peliculă de pulbere cenușie, dar nu mai scânteia.

Luce nu și-a luat ochii de la ea decât atunci când Annabelle a început să-i tragă puloverul pe cap. A simțit cum se ridică, urmat de tricoul pe care îl purtase pe dedesubt. Și-a făcut de lucru cu nasturele de la pantaloni. De câte zile purta hainele acestea? I se părea ciudat să scape de ele, de parcă ar fi lepădat un strat de piele și apoi l-ar fi privit cum stă întins pe podea.

Și-a trecut o mână prin părul ud ca să și-l dea de pe față. Nici nu-și dăduse seama cât de murdar era. Apoi s-a așezat pe băncuța baptisteriului, s-a sprijinit de margine și a început să tremure. Annabelle a mai turnat apă fierbinte, dar în zadar.

– Dacă aș fi rămas pe hol cum mi-a spus Dee…

– Atunci ar fi murit Cam, a spus Arriane. Sau altcineva. Sophia și clanul ei aveau de gând să facă praf pe cineva, la propriu, în noaptea asta, indiferent de situație. Noi, ceilalți, știam că la asta avea să se ajungă, dar tu nu. A oftat. A fost nevoie de mult tupeu, Luce, să vii și să încerci să-l salvezi pe Cam.

– Dar *Gabbe*…

– Știa ce face.

– Așa a spus și Daniel. Dar de ce s-ar fi sacrificat ea ca să ne salveze…

– Deoarece pariază pe Daniel, pe tine și pe noi, ceilalți, că vom reuși. Arriane și-a odihnit bărbia pe braț, pe marginea bazinului. Și-a trecut un deget prin apă, crăpând pelicula fină de pulbere. Dar faptul că știam nu înseamnă că acum e mai ușor. Am iubit-o cu toții foarte mult.

Scanned by CamScanner

– Nu se poate să se fi dus de tot.

– Ba s-a dus. De pe cel mai înalt altar al creației.

– Poftim? Nu la asta se referise Luce. Voia să spună că Gabbe era prietena ei.

Arriane s-a încruntat.

– Gabbe era cea mai însemnată dintre arhangheli, nu știai? Sufletul ei făcea cât multe alte suflete la un loc... nici măcar nu știu câte. Multe.

Luce nu luase niciodată în calcul ce loc ocupau prietenii ei în ierarhia Raiului, dar acum se gândea la vremurile în care Gabbe se ocupase de ea, o îngrijise, îi adusese mâncare, haine sau îi dăduse sfaturi. Fusese ca o mamă celestă pentru Luce.

– Ce însemnătate are moartea ei?

– Mai demult, când Lucifer era în prima linie..., a spus Annabelle. După o pauză, a privit-o pe Luce și a văzut că era șocată. El era aproape, chiar pe rândul din față. Apoi s-a răzvrătit, și Gabbe a urcat în locul lui.

– Deși să te afli aproape de Tron este o binecuvântare și nu tocmai, a șoptit Arriane. Întrebă-l pe amicul tău, Bill.

Luce voia să întrebe cine era următorul după Gabbe, dar ceva a oprit-o. Poate că mai demult fusese Daniel, dar locul lui în Rai era amenințat, deoarece o tot alegea pe Luce.

– Și Molly? a întrebat Luce într-un final. Moartea ei... o anulează pe a lui Gabbe? În privința echilibrului dintre Rai și Iad?

Se simțea împietrită pentru că vorbea despre prietenii ei ca despre niște bunuri, dar în același timp știa, chiar atunci, pe loc, că răspunsul conta.

– Molly era și ea importantă, deși se afla puțin mai jos în ierarhie, a spus Annabelle. Asta era înainte de Cădere, desigur, când a trecut de partea cetei lui Lucifer. Știu că nu trebuie să-i vorbești de rău pe morți, dar Molly chiar mă scotea din sărite. Era așa de negativistă.

Scanned by CamScanner

Luce a dat din cap, cu un aer vinovat.

– Dar ceva se întâmplase în ultima vreme. Era ca și când s-ar fi trezit. A privit-o pe Luce. Ca să-ți răspund la întrebare, echilibrul dintre Rai și Iad poate fi încă atins. Va trebui doar să vedem cum o să iasă. Multe dintre lucrurile care contează acum devin complet irelevante dacă Lucifer iese învingător.

Luce a privit-o pe Arriane, care dispăruse în spatele ușii și a strănutat de trei ori la rând.

– Ia te uită, naftalină! Când a ieșit, avea în mână un prosop alb și un halat de baie imens, în pătrățele. Cam atât am găsit deocamdată. Îți găsim un alt rând de haine înainte să plecăm din Ierusalim.

Cum Luce nu se clintea, Arriane a cloncănit de parcă ar fi ademenit un cal să iasă din grajd și i-a ținut prosopul. Luce s-a ridicat în picioare și s-a simțit ca un copil mic atunci când Arriane a înfășurat-o în prosop și a șters-o. Prosopul era subțire și aspru, dar halatul care a învăluit-o apoi era gros și ținea și de cald.

– Trebuie să plecăm iute înainte să sosească infanteria de turiști, a spus Arriane în timp ce se apleca să-i ia ghetele lui Luce.

Au lăsat în urmă baptisteriul și s-au îndreptat din nou spre capelă. Soarele răsărise și arunca raze colorate de lumină prin vitraliul ce înfățișa scena Înălțării.

Sub fereastră, zăceau cadavrele domnișoarei Sophia și ale celor două Bătrâne, legate la un loc.

Când fetele au ajuns în partea din față a capelei mai mari, Cam, Roland și Daniel stăteau pe altarul din mijloc și vorbeau în șoaptă. Cam bea ce mai rămăsese din sucul „tratat“ din săculețul negru de piele al lui Phil, în care fusese înmuiată o săgeată. Luce chiar îi vedea glezna însângerată cum i se acoperă cu o crustă și apoi coaja începe să cadă.

Scanned by CamScanner

A dat peste cap ultima picătură și și-a pus umărul la loc cu un pocnet.

Băieții au ridicat privirea și au văzut-o pe Luce, între Annabelle și Arriane. Toți trei au sărit de pe altar, dar Cam a păşit primul spre Luce.

A rămas nemișcată în timp ce el se apropia și inima îi bătea tare.

Era palid, ceea ce făcea ca ochii lui verzi să pară două smaralde. Avea broboane de sudoare pe frunte și o mică zgârietură aproape de ochiul stâng. Vârfurile aripilor nu-i mai sângerau și fuseseră bandajate cu un fel de pansament fistichiu.

I-a zâmbit și a luat-o de mâini. Ale lui erau calde și vii. Fusese un moment în care Luce credea că nu avea să-l mai vadă niciodată pe el, ochii lui strălucitori, aripile lui aurii întinzându-se, nu avea să mai audă glasul lui când făcea o glumă sumbră... și cu toate că-l iubea pe Daniel mai mult decât orice pe lume, mai mult decât credea că era posibil, Luce nu putea suporta să-l piardă pe Cam. Gândul acesta o făcuse să țâșnească în încăpere.

– Îți mulțumesc, a spus el.

Luce a simțit cum încep să-i tremure buzele, iar ochii îi ardeau. Înainte să-și dea seama ce face, s-a aruncat în brațele lui Cam, iar el a strâns-o cu putere. Când bărbia lui s-a sprijinit pe creștetul capului ei, Luce a început să suspine.

A lăsat-o să plângă, a strâns-o și mai tare și i-a șoptit:

– Ești așa de curajoasă.

Apoi brațele lui s-au mișcat și s-au îndepărtat ușor. Pentru o clipă, s-a simțit înfrigurată, vulnerabilă, dar apoi altcineva a luat-o brațe. Și a știut fără să deschidă ochii că era Daniel. Nici un alt trup din univers nu se potrivea așa de bine cu al ei.

– Pot să intervin? a întrebat el ușor.

Scanned by CamScanner

– Daniel... și-a încleștat pumnii și l-a îmbrățișat, dornică să alunge astfel suferința.

– Șșș. A ținut-o așa ore în șir după cum i s-a părut ei, legănând-o ușor, culcușind-o în aripile lui până când i s-au uscat lacrimile și povara de pe suflet i s-a ușurat îndeajuns încât să poată respira fără să suspine tot timpul.

– Când moare un înger, se duce în Rai? a întrebat ea, lipită de umărul lui.

– Nu, a spus el. Pentru îngeri nu există viață de apoi.

– Cum e cu putință?

– Tronul nu a anticipat că vreun înger s-ar putea revolta, cu atât mai puțin că îngerul căzut Azazel va petrece secole întregi lângă un foc, într-o peșteră adâncă din Grecia, făurind o armă ca să-i ucidă pe îngeri.

Pieptul ei s-a cutremurat din nou.

– Dar...

– Șșș, a șoptit el. Te poți îneca de durere. E periculos, încă un obstacol pe care trebuie să-l învingi.

Luce a inspirat adânc și s-a dat puțin mai în spate ca să-i vadă chipul. Își simțea ochii umflați și obosiți, iar Daniel avea tricoul ud de la lacrimile ei – ca un fin botez al suferinței.

În spatele lui Daniel, pe altarul de care fusese legată Gabbe, strălucea ceva argintiu. Era un pocal uriaș, mare ca un vas pentru punci, dar lunguieț, din argint forjat.

– Ăsta e? Chiar aceea să fi fost relicva pentru care prietenii ei plătiseră cu viața?

Cam s-a dus și l-a ridicat.

– L-am găsit la piciorul podului Saint Bénézet chiar înainte să ne prindă Bătrânii. A clătinat din cap. Sper că a meritat efortul scuipătoarea asta.

– Unde e Dee? Luce a privit în jur după singura persoană care știa, cel mai probabil, semnificația relicvei.

Scanned by CamScanner

– E jos, a explicat Daniel. Biserica a fost deschisă publicului acum puțin timp, așa că Dee s-a dus jos să creeze o Patină ca să ascundă cadavrele Bătrânelor. Deocamdată a pus un cartonaș pe care scrie „Aripă închisă pentru reparații".

– Și a mers? a întrebat Annabelle impresionată.

– Până acum n-a trecut nimeni de el. Turiștii amatori de religie nu sunt ca huliganii de pe stadioane, a rânjit Cam. Să dea iama în pernițele de rugăciune.

– Cum poți glumi în momentul ăsta? a întrebat Luce.

– Cum să nu glumesc? a contraatacat Cam pe un ton sumbru. Ai prefera să plâng?

S-a auzit o bătaie în fereastra din capătul opus al capelei. Îngerii au încremenit. Doar Cam s-a dus să deschidă geamul de lângă vitraliu. Maxilarele i s-au încleștat.

– Pregătiți săgețile!

– Stai, Cam! a strigat Daniel. Nu trage.

Cam s-a oprit. O clipă mai târziu, un băiat cu un pardesiu bej s-a strecurat prin fereastra deschisă. După ce a aterizat, Phil a înălțat capul ras, blond și și-a fixat ochii albi, goi asupra lui Cam.

– Până aici ți-a fost, Proscrisule, a șuierat Cam.

– Sunt de partea noastră, Cam. Daniel a făcut un semn spre simbolul smuls din propria aripă, prins la reverul lui Phil.

Cam a înghițit în sec și și-a încrucișat brațele pe piept.

– Îmi cer iertare. Nu am știut. Și-a dres glasul și a adăugat: Așa se explică de ce Proscrișii pe care i-am văzut pe podul din Avignon se luptau cu Bătrânii când am ajuns noi. Nu au avut ocazia să ne explice înainte să fie cu toții...

– Uciși, a spus Phil. Da. Proscrișii s-au sacrificat pentru cauza voastră.

– Universul este cauza tuturor, a spus Daniel, și Phil a încuviințat scurt din cap.

Scanned by CamScanner

Luce a lăsat ochii în jos. Pulberea de pe pod... Nu îi trecuse prin minte că ar putea fi a Proscrișilor. Se gândise numai la Gabbe, Molly și Cam.

– Ultimele zile au dat o lovitură puternică Proscrișilor, a spus Phil. În glasul lui se simțea o umbră de durere. La Viena, mulți au căzut prizonieri în mâinile Balanței. Și mai mulți au fost uciși de către Bătrâni în Avignon. Mai suntem patru. Să-i poftesc și pe ceilalți aici?

– Sigur, a spus Daniel.

Phil a întins mâna spre fereastră, și încă trei pardesie de ploaie s-au strecurat prin geamul deschis: o fată pe care Luce nu o cunoștea și pe care Phil a prezentat-o drept Phresia; Vincent, unul dintre Proscrișii care îi păziseră pe Luce și pe Daniel la Muntele Sinai, și Olianna, fata de pe acoperișul din Viena. Luce i-a zâmbit, deși știa că Proscrisa nu o vedea. Însă spera că Olianna simțea, deoarece Luce se bucura să vadă că și-a revenit. Toți Proscrișii păreau gemeni: modești, de o frumusețe stranie și îngrijorător de palizi.

Phil a arătat spre cadavrele Bătrânilor morți, din dreptul ferestrei.

– Se pare că aveți nevoie de ajutor ca să scăpați de cadavrele astea. Vreți să vă ajute Proscrișii?

Daniel a râs, surprins de propunerea lui.

– Te rog.

– Dar să nu cumva să fiți prea respectuoși cu geriatricii ăștia, a adăugat Cam.

– Phresia. Phil a dat din cap spre fată, iar aceasta îngenunche lângă cadavre, le-a aruncat pe umăr, și-a desfăcut aripile de un cafeniu noroios și a țâșnit pe fereastră. Luce a privit-o cum zboară pe cer, purtând cu sine trupul neînsuflețit al domnișoarei Sophia, pe care o vedea acum pentru ultima oară.

Scanned by CamScanner

– Ce e în geanta aia? a întrebat Cam arătând spre geanta bleumarin de pânză de pe umărul lui Vincent.

Phil i-a făcut semn lui Vincent să lase geanta pe altarul din mijloc și aceasta a căzut cu un zgomot puternic, înfundat.

– La Veneția, Daniel Grigori m-a întrebat dacă am ceva de mâncare pentru Lucinda Price. Am regretat că tot ce i-am putut oferi au fost niște gustări nesănătoase, cum preferă prietenele mele fotomodele din Italia. De data asta am întrebat o muritoare israeliană ce fel de mâncare îi place. M-a dus la ceva numit chioșc de falafel. Phil a ridicat din umeri și glasul lui a părut întrebător spre final.

– Vrei să spui că am în față un ditamai falafelul?

Roland a ridicat nedumerit din sprâncene spre geanta burdușită a lui Vincent.

– Ah, nu, a spus Vincent. Proscrișii au mai luat și humus, pită, murături, o caserolă cu ceva ce se numește *tabbouleh*, salată de castraveți și suc proaspăt de rodii. Ți-e foame, Lucinda Price?

Era o cantitate ridicol de mare de mâncăruri delicioase. I se părea întru câtva greșit să mănânce pe altare, așa că au întins toate bucatele pe podea și s-au instalat cu toții, Proscriși, îngeri, muritori laolaltă. Atmosfera era sobră, dar mâncarea era îndestulătoare și fierbinte, și pica la fix. Luce le-a arătat Oliannei și lui Vincent cum să-și pregătească un sendviș cu falafel; Cam i-a cerut chiar lui Phil să-i dea humusul. La un moment dat, Arriane a zburat pe fereastră și a plecat să-i caute lui Luce haine noi. S-a întors cu o pereche de jeanși decolorați, cu un tricou alb cu anchior și cu o geacă foarte *cool* a corpului antiaerian al armatei israeliene, având o emblemă cu flăcări portocalii și galbene.

Scanned by CamScanner

– A trebuit să sărut un soldat pentru asta, a spus, dar glasul ei nu avea aceeași veselie ostentativă ca atunci când Gabbe și Molly se aflau și ele prin preajmă.

Când s-au săturat cu toții, Dee a apărut în prag. I-a salutat politicoasă pe Proscriși și și-a odihnit o mână pe umărul lui Daniel.

– Ai găsit relicva, dragule?

Înainte ca Daniel să apuce să răspundă, Dee a văzut pocalul. L-a ridicat și l-a răsucit în mâini, cercetându-l cu atenție pe toate părțile.

– Simbolul de Argint, a șoptit. Salutare, prieten drag!

– Presupun că știe ce să facă cu el, a spus Cam.

– Știe, a răspuns Luce.

Dee a arătat spre o plăcuță de alamă care fusese sudată pe una dintre laturile ample ale pocalului și a șoptit ceva, de parcă ar fi citit. Și-a trecut degetele peste o imagine dăltuită acolo. Luce s-a apropiat să vadă mai bine. Părea să înfățișeze aripile unui înger aflat în cădere liberă.

În sfârșit, Dee și-a ridicat privirea și i-a fixat, cu o expresie bizară pe chip.

– Acum se leagă totul.

– Ce se leagă? a întrebat Luce.

– Viața mea. Scopul meu. Știu unde trebuie să mergem. Ce avem de făcut. E timpul.

– Timpul să ce? a întrebat Luce. Acum strânseseră toate artefactele, dar nu înțelegea prea bine ce le mai rămânea de făcut.

– E timpul pentru actul meu final, dragă, i-a spus Dee cu căldură în glas. Nu vă faceți griji, vă conduc eu, pas cu pas.

– Spre Muntele Sinai? Daniel s-a ridicat de pe podea și a ajutat-o și pe Luce să se ridice.

– Pe aproape. Dee a închis ochii și a tras adânc aer în piept, încercând parcă să alunge o amintire. Sunt doi copaci

Scanned by CamScanner

în munți, cam la un kilometru și jumătate mai sus de mănăstirea Sfintei Ecaterina. Aș vrea să ne întâlnim acolo. Se numește *Qayom Malak*.

– *Qayom Malak*... *Qayom Malak*, a repetat Daniel. Cuvintele semănau cu *kayome malaka*. Am scris despre asta în cartea mea. A desfăcut fermoarul săculețului de piele și a răsfoit câteva pagini, mormăind ceva ca pentru sine. La sfârșit, i-a arătat lui Dee. Luce s-a apropiat să se uite și ea. Cam la pagina o sută, degetul lui Daniel a arătat o notă de subsol mâzgălită, într-o limbă pe care Luce nu o recunoștea. Lângă notă, scrisese de trei ori același grup de caractere:

QYWM' ML'K'. QYWM' ML'K'. QYWM' ML'K'.

– Bravo, Daniel, a spus Dee și i-a zâmbit. Ai știut tot timpul. Deși pentru vorbitorii limbilor moderne este mai ușor de pronunțat *Qayom Malak*... Luce n-ar fi putut reproduce oricum sunetele acelea complicate, guturale.

– Nu am știut niciodată ce înseamnă, a spus Daniel.

Dee a privit pe fereastra deschisă, spre cerul de amiază al orașului sfânt.

– Vei afla în curând, dragul meu. Foarte curând.

Scanned by CamScanner

Capitolul 13

SĂPĂTURILE

Deasupra s-a auzit un foșnet de aripi.

A simțit pe piele cârceii norului călător.

Luce străpungea bezna, amorțită și adâncită în tunelul altui zbor. Era imponderabilă ca vântul.

O stea atârna stingheră în înaltul cerului albastru, la mulți kilometri deasupra brâului de lumină al curcubeului lunar din apropierea liniei orizontului.

Luminile licăritoare de pe pământul întunecat păreau incredibil de îndepărtate. Luce se afla într-o altă lume, urca spre infinit, învăluită în strălucirea aripilor de argint.

Au bătut din nou, țâșnind înainte, apoi trăgându-se înapoi, purtând-o sus... tot mai sus...

Lumea era tăcută acolo, de parcă ar fi fost toată numai a ei.

Sus... tot mai sus...

Oricât de mult urca, era întotdeauna învăluită în lumina caldă, argintie a aripilor lui.

S-a întins după Daniel, dorind parcă să împărtășească cu el liniștea aceea, să-i mângâie mâna, acolo unde se odihnea întotdeauna, în jurul taliei ei.

Mâna i-a întâlnit propria ei piele goală. Mâna lui nu era acolo.

Daniel nu era acolo.

Scanned by CamScanner

Era doar corpul lui Luce și un orizont din ce în ce mai întunecat și o singură stea în depărtare.

S-a trezit din somn cu o tresărire. A simțit mâinile lui Daniel, una o ținea pe după talie, cealaltă se odihnea mai sus, pe piept. Ca întotdeauna.

Era după-amiază târziu, nu era noapte. Ea, Daniel și ceilalți au urcat pe o scară din nori pufoși, albi care acopereau stelele.

Era doar un vis.

Un vis în care *Luce* era cea care zbura. Toată lumea avea visele astea. Trebuia să te trezești chiar înainte să atingi pământul. Dar Luce, care zbura zi de zi în viața reală, se trezise când își dădu seama că plutea prin aer singură. De ce nu privise în sus atunci, să vadă cum arătau aripile ei, să vadă dacă erau splendide și falnice?

A închis ochii, dornică să se întoarcă la cerul mai simplu, unde Lucifer nu venea ca un fulger spre ei, unde Gabbe și Molly trăiau încă.

– Nu știu dacă pot, a spus Daniel.

A deschis ochii, revenind la realitate. Dedesubt, vârfurile roșii de granit ale Peninsulei Sinai erau așa de zimțate încât păreau create din bucăți de sticlă spartă.

– Ce nu poți? a întrebat Luce. Să găsești locul Căderii? O să ne ajute Dee, Daniel. Cred că ea știe exact cum să-l găsim.

– Sigur, a spus Daniel fără convingere. Dee e minunată. Suntem norocoși că o avem. Dar chiar dacă găsim locul Căderii, nu știu cum o să-l oprim pe Lucifer. Și dacă nu putem – Luce a simțit cum oftează –, n-am să suport încă șapte mii de ani fără tine.

De-a lungul vieților ei, Luce îl văzuse pe Daniel deprimat, descurajat, îngrijorat, pasionat, din nou deprimat, tandru, retras, trist până la disperare. Dar niciodată nu-l auzise

Scanned by CamScanner

așa de înfrânt. Abandonul din glasul lui a străpuns-o, brusc și adânc, așa cum sfâșie o săgeată carnea unui înger.

– Nu va trebui să faci asta.

– Îmi tot închipui cu ce ne vom confrunta dacă reușește Lucifer. A ieșit puțin din formație – Cam și Dee erau în față, Arriane, Roland și Annabelle chiar în spate, iar Proscrișii împrejurul lor. E prea mult, Luce. De aceea aleg îngerii tabere, de aceea trec oamenii de o parte sau de alta. E prea costisitor să n-o faci, e prea greu să lupți de unul singur.

Pe vremuri, Luce ar fi tăcut instinctiv, nesigură din pricina îndoielilor lui Daniel, crezând că ar fi sugerat o slăbiciune în relația lor. Dar acum era înarmată cu lecțiile trecutului. Știa, când Daniel era prea obosit să-și mai amintească, ce mult cântărea dragostea lui.

– Nu vreau să mai trec încă o dată prin toate astea. Tot timpul petrecut fără tine, mereu în așteptare, optimismul meu prostesc că într-o bună zi o să fie altfel...

– Optimismul tău era justificat! Uită-te la mine! Uită-te la noi! E altfel. Știu eu, Daniel. Ne-am văzut în Helstone, în Tibet, în Tahiti. Sigur, eram îndrăgostiți, dar nu se compară cu ce avem acum.

Rămăseseră mult în urmă, iar ceilalți nu-i mai auzeau. Erau doar ei doi, Luce și Daniel, doi îndrăgostiți care vorbeau în timp ce zburau pe cer.

– Sunt încă aici, a spus ea. Sunt aici pentru că tu ai crezut în noi. Ai crezut în mine.

– Da, am crezut și cred în tine.

– Și eu cred în tine. A simțit că el zâmbește. Am crezut întotdeauna.

Trebuiau să reușească.

Intraseră într-o furtună de nisip.

Scanned by CamScanner

Plutea pe deasupra deșertului ca un pled întins și i se părea că niște mâini uriașe aruncaseră Sahara în aer. În ceața groasă, roșiatică, îngerii și peisajul se întrepătrundeau: pământul era acoperit cu nisipul învolburat, iar orizontul era măturat de valuri uriașe, cafenii. Imaginea blurată, scăldată în puricei de praf, ca un zgomot alb dogit, o promisiune pentru ceea ce avea să se întâmple dacă Lucifer ieșea învingător.

Luce avea gura și nasul pline de nisip. Îi intra pe sub haine și îi zgâriau pielea. Era mult mai aspru decât pulberea catifelată care se așternuse pe trupul ei după moartea lui Gabbe și a lui Molly – un memento sumbru a ceva mult mai frumos și mai malefic.

Luce nu mai simțea nimic altceva. Nu știa cât mai aveau până să aterizeze. Într-un târziu, picioarele ei atinseră pământul stâncos și nevăzut. Simțea că erau stânci mari, poate munți, în stânga, dar nu vedea la mai mult de câțiva metri în față. Doar strălucirea aripilor îngerilor, estompată de valurile de nisip și de vânt, îi arăta unde se aflau ceilalți.

Când Daniel a lăsat-o pe stânca zgrunțuroasă, Luce și-a ridicat jacheta peste urechi, geaca de uniformă a trupelor israeliene, ca să-și ferească obrajii de nisipul înțepător. Se adunaseră în cerc și aripile îngerilor creaseră un nimb de lumină pe o potecă stâncoasă de la poalele muntelui: Phil și cei trei Proscriși care mai rămăseseră, Arriane, Annabelle, Cam și Roland, Luce și Daniel, iar Dee stătea în mijlocul tuturor, liniștită ca ghidul unui muzeu, care le oferă vizitatorilor un tur.

– Nu vă faceți griji, deseori e așa după-amiaza! a strigat Dee ca să acopere o rafală de vânt așa de puternică încât le-a scuturat aripile îngerilor. Și-a pus mâna streașină la ochi, într-o parte, pe frunte. Curând o să se liniștească! Odată ce

Scanned by CamScanner

ajungem la *Qayom Malak*, vom pune laolaltă toate cele trei relicve și ele ne vor spune adevărata poveste a Căderii.

– Unde anume este *Qayom Malak*? a strigat Daniel.

– Va trebui să urcăm pe munte. Dee a arătat în spatele ei promontoriul abia vizibil, ale cărui dealuri submontane fuseseră locul de aterizare al îngerilor. După câte își dădea Luce seama, muntele părea teribil de abrupt.

– Adică să zburăm, nu? a zis Arriane lovindu-și una de alta tălpile pantofilor negri de sport. Niciodată n-am fost prea bună la drumeții.

Dee a clătinat din cap. S-a întins după geanta de pânză pe care o avea Phil, i-a desfăcut fermoarul și a scos o pereche de bocanci maro, solizi, de munte.

– Mă bucur că voi, ceilalți, purtați încălțăminte mai comodă. Și-a scos pantofii ascuțiți cu tocuri, i-a aruncat în geantă și a început să-și lege șireturile bocancilor. Nu e o plimbare tocmai ușoară, dar în condițiile astea, se ajunge mai bine pe jos. Vă puteți folosi aripile pentru a vă menține echilibrul, ca să nu vă dărâme vântul.

– De ce nu așteptăm să treacă furtuna de nisip? a sugerat Luce, iar ochii îi lăcrimau din pricina vântului încărcat de praf.

– Nu, draga mea. Dee a trecut cordonul negru al genții din pânză pe umărul îngust al lui Phil. Nu e timp. Trebuie să plecăm acum.

Așa că s-au așezat în șir în spatele lui Dee, încrezându-se în ea să le arate din nou drumul. Daniel a prins-o de mână pe Luce. Părea încă posomorât după discuția lor, dar a ținut-o strâns de mână tot timpul.

– Păi atunci, numai bine, mă bucur că v-am cunoscut! a glumit Arriane când ceilalți au început să urce.

– Dacă mă cauți, întreabă praful, a răspuns Cam.

Calea urmată de Dee i-a dus în munți, de-a lungul unei poteci stâncoase, care devenea tot mai îngustă și mai abruptă.

Scanned by CamScanner

Era presărată cu stânci crestate, pe care Luce nici nu le vedea până nu se împiedica de ele. Soarele la apus semăna cu luna, lumina lui era slabă și palidă în spatele cortinei de aer.

Tușea, se îneca cu praful și încă o durea gâtul după lupta din Viena. Mergea în zigzag, fără să vadă o clipă pe unde pășește, dându-și seama, doar vag, că urcau. Și-a concentrat atenția asupra jachetei galbene a lui Dee, care flutura ca un steag pe corpul subțire al femeii bătrâne. Luce s-a ținut de mâna lui Daniel, fără să-l slăbească o clipă.

Ici-colo, furtuna de praf se limpezea în jurul unui bolovan, creând un mic petic de vizibilitate. În una dintre acele clipe, Luce a observat în depărtare o pată de un verde pal. Se afla pe o potecă la câteva zeci de metri deasupra lor și la fel de departe la dreapta față de locul în care se aflau ei. Pata de culoare stinsă era singurul lucru care rupea ritmul peisajului pustiu, în sepia, pe o distanță de câțiva kilometri. Luce a privit-o de parcă ar fi fost un miraj, până când mâna lui Dee a atins-o pe umăr.

– Asta e destinația noastră, draga mea. E bine că n-o scapi din vedere.

Apoi furtuna a trecut de bolovanul ce-i stătea în cale, a învolburat praful, iar pata verde a dispărut și lumea a redevenit o masă de mici gloanțe granulate.

În vârtejurile de nisip păreau să apară imagini cu Bill: cum chicotise el la prima lor întâlnire, transformându-se din falsul Daniel într-un broscoi; expresia lui de nepătruns când îl cunoscuse pe Shakespeare la Globe. Imaginile o ajutau pe Luce să se ridice și s-o pornească iar din loc după ce se împiedica și cădea. Nu avea să se oprească până nu-l învingea pe diavol.

Și imaginea lui Gabbe și a lui Molly au făcut-o pe Luce să meargă mai departe. Înaintea ochilor i-a apărut scânteierea aripilor lor, în două arce mari, unul auriu, altul argintiu.

Scanned by CamScanner

Nu ești obosită, își spuse ea. *Nu ți-e foame.*

În sfârșit, au înaintat pe pipăite pe după un bolovan înalt, ca un vârf de săgeată, cu partea ascuțită spre cer. Dee le-a făcut semn să se îngrămădească lângă vârful de săgeată care arăta spre munte și acolo, în sfârșit, vântul s-a domolit.

Se lăsase înserarea. Munții purtau straie argintii. Se aflau pe o mesa cam de dimensiunea sufrageriei casei părintești a lui Luce. Cu excepția unei mici fisuri unde cobora poteca, întinderea mică, circulară era străjuită din toate părțile de stânci abrupte, curbate, roșietice, formând un spațiu ce semăna cu un amfiteatru natural. Îi proteja nu numai de vânt. Chiar dacă nu ar fi fost furtună de nisip, mare parte din mesa ar fi fost ascunsă de bolovanul în formă de vârf de săgeată și de stâncile înalte dimprejur.

Aici nu-i putea vedea nimeni care urca pe potecă. Îngerii Balanței, dacă îi urmăreau, ar fi trebuit să zboare din întâmplare chiar pe deasupra lor ca să-i vadă. Această stepă împrejmuită era un fel de sanctuar.

– Mi-ar plăcea să spun că sunt euforic fără ajutorul substanțelor, a spus Cam.

– Drumeția asta l-ar fi distrus pe John Denver, i-a dat Roland dreptate.[1]

Fantomele unor râuri lăsau vinișoare șerpuite în pământul prăfos. Gura stâncoasă a unei peșteri se deschidea la baza unui perete stâncos, în stânga bolovanului ca un vârf de săgeată.

În partea îndepărtată a mesei, puțin mai la dreapta de locul în care se aflau ei, pietrele desprinse de pe munte se îngrămădiseră lângă peretele abrupt, curbat, de piatră.

---

[1] Aluzie la biografia cantautorului american John Denver, *A Natural High*, în traducere „euforic fără ajutorul substanțelor halucinogene". (n.tr.)

Scanned by CamScanner

Mormanul era format din bolovani care variau de la mic cât un bulgăre de zăpadă, la mare cât un frigider. Între crăpăturile dintre stânci creșteau licheni, care păreau să țină lipiți bolovanii pe pantă.

Un măslin cu frunze palide și un smochin pitic se străduiau să crească în diagonală printre bolovanii de pe pantă. Acesta trebuie să fi fost pata verde pe care o văzuse Luce din depărtare. Dee spusese că într-acolo se îndreptau, dar lui Luce nu-i venea să creadă că străbătuseră toată întinderea aceea de praf învolburat.

Aripile tuturor semănau cu ale Proscrișilor, cafenii și boțite, scânteind slab. Aripile Proscrișilor păreau și mai fragile decât de obicei, ca niște pânze de păianjen. Dee și-a șters praful de pe față cu mâneca puloverului lărgit de vânt. Și-a trecut degetele date cu ojă roșie prin părul roșcat ciufulit. Nici acum, bătrâna doamnă nu-și pierduse eleganța. Luce nici nu voia să se gândească cum arăta ea.

– Niciodată nu te plictisești pe aici! s-a auzit glasul lui Dee în timp ce dispărea în peșteră.

Au urmat-o înăuntru, oprindu-se la câțiva metri de la intrare, unde lumina amurgului se topea în întuneric. Luce s-a dus lângă Daniel și s-a sprijinit de un perete rece, maro-roșcat de gresie. El aproape că atingea capul de tavanul jos. Toți îngerii au trebuit să-și strângă aripile ca să încapă în peșteră.

Luce a auzit un râcâit și apoi umbra lui Dee s-a întins spre porțiunea luminată de la intrarea peșterii. A împins spre ei, cu vârful bocancilor de drumeție, un cufăr mare de lemn.

Cam și Roland s-au grăbit s-o ajute, iar strălucirea slabă, chihlimbarie a aripilor lor acoperite de praf mai alunga întunericul din jur. Fiecare a ridicat un colț al cufărului și l-au dus la o nișă naturală din peșteră pe care le-a arătat-o Dee. Când a încuviințat ea, l-au lăsat jos lângă peretele peșterii.

Scanned by CamScanner

– Vă mulțumesc, domnilor. Dee și-a trecut degetele de-a lungul marginii de alamă a cufărului. Parcă ieri l-am cărat până aici. Deși trebuie să fi trecut aproape două sute de ani. Fruntea i s-a încrețit ușor a nostalgie. Eh, trece viața parcă într-o zi. Gabbe m-a ajutat, deși din cauza furtunilor de praf, nu-și amintea locul exact. Ea era un înger care știa valoarea pregătirilor în avans. Știa că avea să vină această zi.

Dee a scos o cheie elegantă de argint din buzunarul jachetei și a răsucit-o în încuietoarea cufărului. Când cufărul cel vechi s-a deschis cu un scârțâit, Luce s-a apropiat, așteptând să apară ceva magic sau cel puțin de importanță istorică. În schimb, Dee a scos șase gamele, trei felinare mici de bronz, un teanc gros de pături și prosoape și un braț de răngi, târnăcoape și cazmale.

– Beți dacă vă e sete. Lucinda prima.

Le-a împărțit gamelele, pline cu apă rece, delicioasă. Luce a dat pe gât dintr-o înghițitură conținutul bidonului și s-a șters la gură cu dosul mâinii. Când s-a lins pe buze, acestea o înțepau din cauza nisipului uscat.

– E mai bine, nu? Dee a zâmbit. A deschis o cutie de chibrituri și a aprins o lumânare în fiecare dintre felinare. Lumina a pâlpâit pe pereți, creând niște umbre înfiorătoare în timp ce îngerii se aplecau, se răsuceau și se scuturau unul pe celălalt.

Arriane și Annabelle și-au șters aripile cu prosoapele uscate. Daniel, Roland și Cam au preferat să și le scuture singuri, lovindu-le de pietre până când susurul nisipului în cădere a încetat. Pe Proscriși nu părea să-i deranjeze murdăria. Curând, peștera s-a umplut de o lumină strălucitoare, angelică, de parcă ar fi aprins cineva un foc în aer liber.

– Și acum ce facem? a întrebat Roland, scoțându-și nisipul dintr-unul din bocancii de piele.

Scanned by CamScanner

Dee stătea la gura peșterii, cu spatele la ceilalți. A ieșit și s-a îndreptat spre întinderea netedă de piatră de afară, apoi i-a așteptat s-o urmeze.

S-au adunat cu toții într-un semicerc îngust, cu fața spre mormanul înclinat de bolovani și spre măslinul și smochinul chirciți.

– Trebuie să mergem *înăuntru*, a spus Dee.

– Unde înăuntru? Luce s-a întors să privească în spate. Din câte vedea ea, peștera pe care tocmai o părăsiseră era singurul loc în care se putea intra. Afară erau numai mesa plată și mormanul de pietre de lângă peretele stâncos.

– Sanctuarele sunt construite pe alte sanctuare, care la rândul lor sunt construite pe altele, și tot așa, a explicat Dee. Primul sanctuar de pe Pământ era chiar aici, sub povârnișul ăsta din pietre căzute. Înăuntrul lui se află ultimul episod din istoria timpurie a îngerilor căzuți. *Qayom Malak.* După ce primul sanctuar a fost distrus, i-au urmat altele, dar *Qayom Malak* a rămas mereu în interiorul lor.

– Vrei să spui că și muritorii au folosit *Qayom Malak*? a întrebat Luce.

– Fără prea multă chibzuință și pătrundere. De-a lungul anilor, a fost din ce în ce mai puțin înțeles de fiecare nou grup care și-a ridicat templul aici. Mulți au considerat acest loc aducător de ghinion – a privit-o pe Arriane care se foia de pe un picior pe altul –, dar nu e nimeni de vină. A trecut mult de atunci. În seara asta, vom scoate la lumină ceea ce s-a pierdut cu mult timp în urmă.

– Te referi la istoria Căderii noastre? Roland a pășit pe panta stâncoasă. Asta o să ne spună *Qayom Malak*?

Dee a zâmbit misterios.

– Cuvintele sunt în aramaică. Înseamnă... dar mai bine să vedeți cu ochii voștri.

Scanned by CamScanner

Lângă ei, Arriane își ronțăia zgomotos o șuviță de păr, cu mâinile afundate în buzunarele salopetei, cu aripile încremenite, încordate. Privea, parcă în transă, cei doi copaci, smochinul și măslinul.

Luce a observat acum ce era ciudat la acei copaci. Păreau să fi crescut pieziș din piatra seacă, iar asta pentru că aveau trunchiurile îngropate adânc sub bolovani.

– Copacii, a spus ea.

– Da, mai demult erau cu totul la vedere. Dee s-a aplecat să mângâie frunzele verzi, dar veștejite ale micului smochin. La fel și *Qayom Malak*. S-a ridicat și a atins mormanul de bolovani. Toată această mesa era mult mai mare în trecut. Un loc încântător, plin de viață, deși acum pare greu de crezut.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Luce. Cum a fost distrus sanctuarul?

– Cel mai recent a fost acoperit de o cădere masivă de pietre. Asta a fost cam acum șapte secole, după un cutremur devastator. Dar chiar și înainte, a trecut prin calamități fără precedent – inundații, incendii, crime, războaie, explozii. A făcut o pauză și s-a uitat la mormanul de pietre de parcă ar fi fost o grămadă de globuri de cristal. Totuși, partea care contează rezistă. Cel puțin așa sper. Și de aceea trebuie să intrăm.

Cam s-a îndreptat agale spre unul dintre bolovanii mai mari și s-a sprijinit de el, cu brațele încrucișate.

– Excelez în multe privințe, Dee, nu în ultimul rând în materie de petrografie. Dar printre talentele mele nu se numără și acela de *a trece* prin piatră.

Dee a bătut din palme.

– Tocmai de aceea am ascuns cazmalele acolo cu atâția ani în urmă. Va trebui să dăm stâncile la o parte, a spus Dee. Căutăm ceea ce se ascunde dedesubt.

Scanned by CamScanner

– Vrei să spui că o să săpăm în *Qayom Malak*? a întrebat Annabelle, mușcându-și unghiile roz.

Dee a atins un petic acoperit cu mușchi din mijlocul mormanului de bolovani prăvăliți cu mult timp în urmă de pe pereții stâncoși.

– În locul vostru, aș începe de aici!

După ce s-au convins că Dee vorbea serios și că trebuiau să dărâme turnul din piatră, Roland a împărțit uneltele pe care le scosese Dee din cufărul de lemn și s-au apucat cu toții de treabă.

– Când îndepărtați bolovanii, aveți grijă să lăsați zona asta liberă, a zis Dee și a arătat spre spațiul deschis dintre alunecarea de teren și capătul potecii pe care veniseră ei. Asta presupunea o zonă cam de vreo zece metri pătrați. O să avem nevoie de ea.

Lucė a luat un târnăcop și a lovit cam fără convingere în stâncă.

– Știi cum arată? l-a întrebat pe Daniel, a cărui rangă era înfiptă pe după o stâncă din spatele smochinului. Cum vom recunoaște acest *Qayom Malak* când îl găsim?

– Nu e nici o ilustrație în cartea mea. Daniel a crăpat cu ușurință stânca în două, dintr-o singură mișcare. Mușchii brațelor i s-au încordat când a ridicat cele două jumătăți ale bolovanului, fiecare de dimensiunea unei valize mari. Le-a aruncat în spate, evitând zona pe care o indicase Dee. Va trebui să avem încredere că Dee își amintește.

Luce a pășit în locul rămas liber după ce Daniel desprinsese bolovanul. Măslinul și smochinul erau acum eliberați până la trunchi. Greutatea pietrei căzute aproape că îi culcase la pământ. A aruncat o privire mormanului uriaș de stânci pe care trebuiau să le îndepărteze. Avea cel puțin șase metri înălțime. S-ar fi putut împotrivi ceva forței acelei alunecări de teren?

Scanned by CamScanner

– Nu-ți face griji, a strigat Dee citindu-i parcă gândurile lui Luce. E acolo, undeva, la adăpost, la fel ca amintirea primei tale iubiri.

Proscrișii zburaseră până în vârf. Phil le-a arătat celorlalți unde să arunce bolovanii pe care deja îi ciopliseră și i-au trântit din nou pe fața povârnișului, ceea ce a făcut ca stânca mixtă să se crape și să alunece pe margini.

– Hei! Văd o cărămidă galbenă foarte veche. Aripile lui Annabelle au fluturat pe deasupra celui mai înalt punct al mormanului de bolovani, unde se înălța pe versanții pereților abrupți, verticali. A dat la o parte cu cazmaua niște pietriș mărunțit. Cred că ar putea fi un perete al sanctuarului.

– Un perete, dragă? Foarte bine, a spus Dee. Ar trebui să mai fie încă trei, așa e de obicei. Sapă în continuare. Părea distrasă și măsura cu pasul suprafața pătrată de stâncă pe care o indicase, în apropierea capătului potecii, fără să observe cum evoluau săpăturile. Părea să numere ceva. Privirea ei era ațintită în jos. Luce s-a uitat la Dee preț de câteva clipe și a văzut că bătrâna doamnă își număra pașii, de parcă ar fi încercat să anticipeze o mișcare.

A ridicat privirea și a surprins-o pe Luce.

– Vino cu mine.

Luce s-a uitat la Daniel. Pielea îi strălucea de sudoare. Se lupta cu un bolovan mare, care nu se lăsa doborât cu una, cu două. Luce s-a întors și a urmat-o pe Dee în gura peșterii.

Lumina felinarului lui Dee pâlpâia în ungherele întunecoase, ca un stroboscop. Peștera era infinit mai întunecată și mai rece fără scânteierea aripilor îngerilor. Dee a mormăit ceva în barbă.

– Unde e afurisita aia de mătură? a întrebat ea.

Luce s-a aplecat deasupra lui Dee și a ridicat încă un felinar, ca să o ajute în căutarea ei. A vârât mâna în cufărul uriaș și a simțit paiele aspre ale unei mături.

Scanned by CamScanner

– Uite-o.

– Minunat. E întotdeauna în ultimul loc în care cauți, mai ales când nu vezi nimic. Dee și-a aruncat mătura pe umăr. Vreau să-ți arăt ceva cât timp ceilalți sapă în continuare.

Au mers înapoi pe mesa, în ecourile metalului care lovea piatra. Dee s-a oprit la marginea bolovănișului, cu fața spre locul pe care îngerii trebuiau să-l lase liber. A început să măture trasând niște linii drepte pe pământ. Luce crezuse că mesa era formată din aceeași stâncă netedă, roșie, dar pe măsură ce Dee mătura încolo și încoace, Luce a observat că dedesubt era o platformă ușor adâncită din marmură. Și se zărea un model: piatra gălbuie-deschis alterna cu stâncile albe, formând un tipar complex, cu incrustații.

Într-un final, Luce a recunoscut un simbol: o linie lungă din piatră galbenă, mărginită de linii diagonale, descendente, de lungimi descrescătoare.

Luce s-a lăsat pe vine și și-a trecut degetele de-a lungul pietrei. Semăna cu un vârf de săgeată, țâșnind dinspre munte și coborând în direcția din care veniseră îngerii.

– Aceasta este Lespedea Vârfului de Săgeată, a spus Dee. Odată ce totul este gata, o vom folosi ca pe un fel de scenă. Cam a lucrat mozaicul acum mulți ani, deși mă îndoiesc că își amintește. A trecut prin atât de multe de atunci încoace. Inima frântă este și ea o formă de amnezie.

– Știi ceva despre femeia care i-a frânt inima lui Cam? a șoptit Luce, amintindu-și că Daniel îi spusese să nu aducă niciodată vorba despre asta.

Dee s-a încruntat, a dat din cap și a arătat spre săgeata galbenă de pe plăcile de marmură.

– Ce părere ai despre model?

– Mi se pare foarte frumos, a spus Luce.

– Și mie, a spus Dee. Am și eu unul asemănător tatuat pe piept, în dreptul inimii.

Scanned by CamScanner

Zâmbind, Dee și-a desfăcut primii doi nasturi ai jachetei. Pe dedesubt purta o bluză galbenă fără mâneci. A tras de margine câțiva centimetri în jos, lăsând la vedere pielea palidă a decolteului. A arătat apoi spre tatuajul negru de pe sân. Era exact același model precum cel de mozaic.

– Ce înseamnă? a întrebat Luce.

Dee și-a trecut ușor degetele peste tatuaj și și-a ridicat bluza la loc.

– Abia aștept să-ți spun, a zis ea zâmbind, întorcându-se cu fața spre povârnișul stâncos din spatele lor. Dar să începem cu ce e mai important. Uite ce bine se descurcă!

Îngerii și Proscrișii eliberaseră o mare parte din exterior. Unghiul din dreapta, format de doi pereți vechi de cărămidă, se ridica la câțiva metri deasupra dărâmăturilor. Erau puternic afectați și ici-colo se creaseră, fără voie, ferestre. Acoperișul nu mai exista. Unele dintre cărămizi erau înnegrite de un foc de mult uitat. Altele păreau mucegăite, de parcă și-ar fi revenit după un potop preistoric. Dar forma dreptunghiulară a fostului templu începea să se distrugă.

– Dee, a strigat-o Roland, făcându-i semn să vină spre peretele nordic să verifice lucrările.

Luce s-a întors lângă Daniel. Cât timp fusese ea cu Dee, el eliberase un morman de stânci și îl așezase frumos în dreapta povârnișului. Se simțea prost că ea de-abia dacă îl ajutase. A luat iar târnăcopul.

Au lucrat ore în șir. Trecuse binișor de miezul nopții când au reușit să elibereze jumătate de pantă. Felinarele lui Dee luminau mesa, dar lui Luce îi plăcea să stea aproape de Daniel, folosindu-se doar de lumina aripilor sale ca să vadă. Avea fălcile atât de încleștate încât o dureau. O dureau și umerii, iar ochii o înțepau. Dar nu s-a oprit și nu s-a plâns.

A continuat să sape. A lovit un pătrat de piatră roz expusă de un bolovan pe care Daniel tocmai îl îndepărtase, și se

Scanned by CamScanner

aștepta ca târnăcopul ei să se lovească de stâncă. În schimb, a trecut prin ceva moale. Luce a dat drumul târnăcopului și și-a afundat mâinile în acel petic surprinzător de argilos. Ajunsese la un strat de gresie așa de sfărâmicioasă încât se desfăcea la o simplă atingere. A apropiat felinarul ca să vadă mai bine în timp ce smulgea bucăți mari. Dedesubtul unui strat de câțiva centimetri de gresie, a simțit ceva tare și neted.

– Am găsit ceva!

Ceilalți s-au strâns în jurul lui Luce care își ștergea mâinile pe blugi și a curățat cu degetele o lespede pătrată, cu diagonala de aproape șaizeci de centimetri. Mai demult trebuie să fi fost pictată pe toată suprafața, dar acum tot ce se mai vedea era conturul slab al unui om cu un nimb în jurul capului.

– Asta e? a întrebat ea, entuziasmată.

Dee s-a apropiat de Luce. Și-a trecut degetul mare peste lespede.

– Mă tem că nu, dragă. E doar o reprezentare a prietenului nostru, Iisus. Trebuie să trecem mult de el.

– Mai mult? a întrebat Luce.

– Până înăuntru. Dee a lovit lespedea. Asta este fațada celui mai recent sanctuar, o mănăstire medievală a unor călugări deosebit de neprietenoși. Trebuie să săpăm până la structura inițială, din spatele peretelui ăstuia.

A băgat de seamă că Luce ezita.

– Nu te teme că ai să distrugi icoane străvechi, a spus Dee. Trebuie, ca să ajungem la ceea ce este *cu adevărat* vechi. A privit cerul, căutând parcă soarele, dar acesta scăpătase de mult, sub linia orizontului din spatele lor. Stelele nu mai licăreau.

– O, Doamne. Cum trece timpul, nu-i așa? Continuați. Sunteți pe drumul cel bun!

Într-un târziu, Phil s-a apropiat cu o rangă și a străpuns lespedea care îl înfățișa pe Iisus. Spațiul rămas era gol, întunecos și mirosea ciudat, a mucegai și a vechi.

Scanned by CamScanner

Proscrișii au sărit pe lespedea spartă, lărgind gaura ca să poată săpa mai adânc. Trudeau din greu și erau eficienți în munca lor de distrugere. Cum acoperișul de deasupra sanctuarului nu mai exista, pietrele căzute umpluseră și interiorul. Proscrișii au făcut cu rândul ca să dărâme zidul, aruncând deoparte pietrele din structură.

Arriane stătea departe de grup, într-un colț întunecos al platoului împrejmuit, și lovea un morman de stânci, de parcă ar fi încercat să pornească o mașină de tuns iarba. Luce a văzut-o și s-a dus la ea.

– Salutare, a spus Luce. Ești bine?

Arriane și-a ridicat privirea, vârându-și degetele mari pe sub bretelele salopetei. Pe chip i-a răsărit un zâmbet poznaș.

– Mai ții minte când am fost pedepsite împreună? Și ne-au pus să facem curat în cimitirul din Sword & Cross? Ne-au pus să frecăm amândouă îngerul ăla.

– Sigur. Pentru Luce fusese o zi îngrozitoare… se certase cu Molly, era neliniștită în privința lui Daniel și, de fapt, nesigură dacă Arriane chiar o plăcea sau pur și simplu îi era milă de ea.

– A fost distractiv, nu? Glasul lui Arriane părea rece. N-am să uit niciodată.

– Arriane, nu la asta te gândești cu adevărat acum, nu? a întrebat Luce. De ce te temi așa de tare de locul ăsta încât ai venit să te ascunzi aici?

Arriane stătea într-un echilibru perfect pe cazma și se legăna înainte și înapoi. I-a urmărit pe Proscrișii și pe ceilalți îngeri în timp ce scoteau la iveală o coloană interioară dintre stânci. Apoi a închis ochii și a izbucnit:

– Eu sunt motivul pentru care nu mai există sanctuarul ăsta. Din cauza mea aduce ghinion.

– Dar Dee a spus că nu e vina nimănui. Ce s-a întâmplat?

Scanned by CamScanner

– După Cădere, îmi refăceam forțele, căutam adăpost, ca să-mi vindec aripile, a spus ea. Nu mă întorsesem încă la Tron. Nici măcar nu știam cum să fac asta. Nu-mi aminteam ce eram. Eram singură, am văzut locul ăsta și...

– Te-ai plimbat prin sanctuarul care era aici, a spus Luce, amintindu-și ce-i spusese Daniel despre motivul pentru care îngerii căzuți nu se apropiau de lăcașurile sfinte. Cu toții se simțiseră neliniștiți în Biserica Sfântului Mormânt. Nu voiau să se apropie de capela de pe Pont Saint Bénézet.

– Nu știam! Arriane a scos un oftat cutremurător.

– Bineînțeles că nu. Luce a luat-o pe Arriane în brațe. Era numai piele și os. Și aripi. Îngerul și-a odihnit capul pe umărul lui Luce. A explodat?

Arriane a încuviințat din cap.

– Cum faci... nu, a început ea, apoi s-a corectat. Cum făceai tu în viețile anterioare. Bum. A sărit totul în aer. Numai că nu era – îmi pare rău că spun asta, de un tragism frumos sau romantic. Era sumbru, negru, *absolut*. Ca și când mi-ar fi fost trântită o ușă în față. Atunci am știut că sunt cu adevărat dată afară din Rai. S-a întors spre Luce, iar ochii ei mari și albaștri păreau mai nevinovați decât își amintea Luce să-i fi văzut vreodată.

– Nu am vrut să plec. A fost o întâmplare, mulți dintre noi s-au trezit prinși în... bătălia altcuiva.

A ridicat din umeri și și-a arcuit buzele într-un zâmbet trist.

– Poate m-am obișnuit să fiu respinsă. Dar mi se potrivește, nu crezi? S-a prefăcut că-l ține cu un pistol imaginar pe Cam și apoi că trage. Cred că nu mă deranjează să umblu cu gașca asta de răufăcători. Apoi expresia lui Arriane s-a schimbat și orice urmă de reverie a dispărut. A prins-o pe Luce de umeri și i-a șoptit. Asta e.

– Poftim? a făcut Luce și s-a întors.

Scanned by CamScanner

Îngerii și Proscrișii scăpaseră de câteva tone de piatră. Acum stăteau în locul mormanul de stânci. Durase până înainte de răsărit. În jurul lor se înălța sanctuarul interior pe care Dee le promisese că aveau să-l găsească. Bătrâna și eleganta doamnă nu se înșelase.

Mai erau doi pereți fragili, formând un unghi drept, dar bordura cenușie, mozaicată de pe podea sugera un desen vechi care se întindea pe o distanță de aproape doi metri pătrați. Bucăți mari și solide de marmură formau baza zidurilor, unde cărămizi mai mici, sfărâmicioase, din gresie susținuseră mai demult un acoperiș. Niște frize bătute de vreme împodobeau porțiuni din structură, înfățișând niște făpturi înaripate, așa de vechi și de șterse încât aproape că se pierdeau înapoi în piatră. Un foc din vechime arsese porțiuni din cornișele decorative ample, în capătul superior al pereților.

Smochinul și măslinul acum complet descoperiți marcau hotarul dintre Lespedea Vârfului de Săgeată dezvăluit de către Dee și sanctuarul săpat. Cei doi pereți lipsă lăsau restul structurii expusă imaginației lui Luce, care își închipuia pelerini din vechime prosternându-se. Era limpede unde îngenuncheau: patru coloane ionice din marmură cu baza canelată și capiteluri cu volute fuseseră construite în jurul unei platforme înălțate în centrul lespezii. Iar pe platforma aceea se afla un uriaș altar dreptunghiular, construit din piatră de un cafeniu-deschis.

Părea cunoscut, dar diferit de orice mai văzuse Luce vreodată. Era acoperit cu pământ și stânci, și Luce distingea deasupra umbra unui ornament incrustat: doi îngeri de piatră, stând față în față, fiecare dintre ei de dimensiunile unei păpuși mari. Mai demult fuseseră pictați cu auriu, din câte se părea, dar acum mai păstrau doar pe alocuri strălucirea de odinioară. Îngerii ciopliți stăteau în genunchi și se rugau

Scanned by CamScanner

cu capul plecat, fără nimb, cu aripile, lucrate cu măiestrie, larg întinse, așa încât vârfurile li se atingeau.

– Da. Dee trase adânc aer în piept. Asta e, *Qayom Malak*. Înseamnă „Veghetorul Îngerilor". Sau, cum îmi place mie să-i spun, „Ajutorul Îngerilor". Are un secret pe care nimeni nu l-a descifrat niciodată: cheia pentru a afla locul Căderii pe Pământ a îngerilor. Îți aduci aminte, Arriane?

– Cred că da. Arriane părea emoționată când s-a apropiat de sculptură. Când a ajuns la platformă, a rămas nemișcată mult timp înaintea îngerilor îngenunchеați. Apoi a îngenunchеat și ea. Le-a atins aripile, locul în care se uneau aripile celor doi îngeri. S-a cutremurat. L-am văzut doar o secundă înainte...

– Da, a spus Dee. Ai fost aruncată din sanctuar de suflul exploziei. Forța impactului a produs prima alunecare de teren care a îngropat *Qayom Malak*, dar smochinul și măslinul au rămas la vedere, un far călăuzitor pentru celelalte sanctuare construite în anii de mai târziu. Creștinii au venit aici, la fel și grecii, evreii și maurii. Sanctuarele lor au căzut și ele, din pricina alunecărilor de teren, a incendiilor, a scandalurilor sau a fricii, creând un zid aproape impenetrabil în jurul *Qayom Malak*. Aveați nevoie de mine ca să-l regăsiți. Și nu m-ați putut găsi până nu ați avut *cu adevărat* nevoie de mine.

– Și acum ce se întâmplă? a întrebat Cam. Nu-mi spune că trebuie să ne rugăm.

Dee nu și-a luat nici o clipă ochii de la *Qayom Malak*, în timp ce îi arunca lui Cam prosopul de pe umăr.

– E mult mai rău, Cam. Acum trebuie să curățați. Lustruiți îngerii, în special aripile. Lustruiți-i până strălucesc. Pentru ca razele lunii să cadă asupra lor așa cum trebuie.

Scanned by CamScanner

Capitolul 14

GREAUA MOȘTENIRE

Bum!

A părut un tunet, o tornadă teribilă. Luce s-a trezit cu o tresărire în peșteră, unde adormise pe umărul lui Daniel. Nu voise să doarmă, dar Dee insistase să se odihnească înainte să le explice scopul pe care l-ar avea *Qayom Malak*. Acum că era trează, lui Luce i se părea că trecuseră multe ceasuri prețioase. Asuda în sacul de dormit de flanelă și își simțea medalionul de argint fierbinte pe piept.

Daniel stătea nemișcat, cu ochii fixați asupra gurii peșterii. Bubuitul s-a oprit.

Luce s-a ridicat în coate și a văzut-o pe Dee vizavi de ea, dormind pe o parte, foindu-se ușor, cu părul roșu desfăcut și ciufulit. În stânga lui Dee, erau sacii de dormit goi ai Proscrișilor; straniile creaturi stăteau la pândă, adunate în spatele peșterii înguste, cu aripile lipsite de strălucire suprapuse. În dreapta ei, Annabelle și Arriane dormeau sau cel puțin se odihneau, cu aripile de argint întrepătrunse, ca două surori.

Peștera era cufundată în tăcere. Poate că Luce visase bubuitul. Era încă obosită.

Când s-a rostogolit, cuibărindu-se cu spatele de pieptul lui Daniel, așa încât el să o acopere cu aripa dreaptă, a închis ochii. Apoi i-a deschis iute.

Scanned by CamScanner

Era față în față cu Cam.

Se afla la câțiva centimetri de ea, pe-o parte, cu capul sprijinit pe mână și ochii lui verzi o pironeau de parcă și el, și ea ar fi fost în transă. A dat să spună ceva…

BUM!

Încăperea s-a cutremurat ca o frunză-n vânt. Pentru o clipă, aerul a părut să capete o transparență ciudată. Trupul lui Cam a scânteiat, acolo și totuși *departe*, și însăși existența lui a părut să pâlpâie.

– Un cutremur temporal, a spus Daniel.

– Și încă unul mare de tot, i-a dat Cam dreptate.

Luce a sărit în capul oaselor, privindu-și cu gura căscată corpul din sacul de dormit, mâna lui Daniel pe genunchiul ei, pe Arriane a cărei voce înăbușită striga: „N-am fost io", până când aripa lui Annabelle a trezit-o cu o lovitură. Pâlpâiau cu toții, când prezenți în realitate, când imateriali ca niște năluci.

Cutremurul temporal eliberase o dimensiune în care nici măcar nu erau prezenți.

Peștera s-a cutremurat. Nisipul cădea de pe pereți. Dar spre deosebire de Luce și de prietenii ei, stânca roșiatică rămăsese ancorată în realitate, parcă pentru a dovedi că numai oamenii – sufletele – riscau să fie șterși de pe fața pământului.

– *Qayom Malak!* a spus Phil. O alunecare de teren l-ar îngropa din nou.

Luce a privit îngrețoșată cum aripile palide ale Proscrisului au licărit când acesta s-a repezit înnebunit spre gura peșterii.

– Este o deplasare seismică în realitate, Phillip, nu un cutremur de pământ, a strigat Dee, oprindu-l pe Phil. Vocea ei suna de parcă cineva s-ar fi jucat la volum. Îți apreciez grija, dar va trebui să strângem din dinți și să așteptăm să treacă.

Scanned by CamScanner

A răsunat încă un bubuit puternic, un zgomot prelung, teribil, în timpul căruia Luce nu l-a mai *văzut* pe nici unul dintre ei, după care au redevenit cu toții materiali, *reali*. Apoi s-a așternut brusc tăcerea, atât de deplină încât Luce și-a auzit inima bubuindu-i în piept.

– Gata, a spus Dee. Ce e mai rău a trecut.

– Toată lumea e bine? a întrebat Daniel.

– Da, dragule, suntem bine, a spus Dee. Deși a fost extrem de neplăcut. S-a ridicat și a început să meargă, iar glasul i s-a târât în urmă ca o trenă. Cel puțin a fost una dintre ultimele deplasări seismice de care vom mai avea parte.

I-a chemat din priviri pe ceilați, și aceștia au urmat-o afară.

– Ce vrei să spui? a întrebat Luce. Lucifer e deja atât de aproape? Și-a frământat mintea să numere răsăriturile, apusurile, iar și iar. Se întrepătrundeau, un șir nesfârșit de haos, panică și aripi pe cer.

Era deja dimineață când Luce adormise...

S-au oprit lângă *Qayom Malak*. Luce stătea pe Lespedea Vârfului de Săgeată, cu fața spre cei doi îngeri sculptați. Roland și Cam și-au luat zborul pe cer și au plutit cam la cincisprezece metri în aer. Au privit la orizont și s-au apropiat unul de altul să discute ceva în șoaptă. Aripile lor enorme acopereau soarele, pe care Luce l-a observat tulburător de jos la orizont.

– Este seara celei de-a șasea zile de când Lucifer și-a început Căderea în singurătate, a spus Dee blând.

– Am dormit toată ziua? a întrebat Luce îngrozită. Am pierdut așa de mult timp...

– Nu s-a pierdut nimic, a spus Dee. Mă așteaptă o noapte mare. Dacă mă gândesc mai bine, și pe voi. În curând vă veți bucura că v-ați odihnit.

– Hai să ne vedem de treabă înainte să mai aibă loc o altă deplasare, înainte să trebuiască să ne luptăm cu Balanța,

Scanned by CamScanner

a spus Cam pe când el și Roland coborau din nou. Au aterizat în forță și aripile le-au fremătat ușor.

– Cam are dreptate. Nu avem timp de pierdut. Daniel a scos săculețul negru din piele în care se afla nimbul pe care îl furase Luce din biserica scufundată din Veneția. Apoi a aruncat geanta de pânză, umflată la mijloc, unde era pocalul rotund al Simbolului de Argint. A pus amândouă gențile, nedesfăcute, înaintea lui Dee, așa că acum toate cele trei artefacte erau aliniate.

Dee însă nu s-a clintit.

– Dee, a spus Daniel. Ce avem de făcut?

Nici un răspuns.

Roland a făcut un pas înainte și a atins-o ușor pe spate.

– Eu și Cam am văzut și alți îngeri ai Balanței la orizont. Încă nu știu unde ne aflăm, dar nici mult nu mai au. Ar fi bine să ne grăbim.

Dee s-a încruntat.

– Mă tem că e imposibil.

– Dar ai zis..., a început Luce și s-a oprit, în timp ce Dee o privea liniștită. Tatuajul. Simbolul de pe pământ...

– Vă *explic* cu mare drag, a spus Dee, dar în felul ăsta nu grăbim lucrurile.

A privit cercul în care erau dispuși îngerii, Proscrișii și Luce. Când a fost sigură că le-a cucerit atenția, a început.

– Din câte știm, istoria timpurie a îngerilor căzuți nu a fost niciodată consemnată. Deși poate nu vă amintiți exact, a spus ea privindu-i pe îngeri, v-ați consemnat primele zile pe Pământ pe diverse *obiecte*. Până în prezent, elementele esențiale ale tradiției voastre preistorice sunt prinse în structura diferitelor artefacte. Artefacte care la prima vedere sunt altceva decât ceea ce par.

Dee s-a întins după nimb și l-a ținut în lumină.

Scanned by CamScanner

– Vedeți voi – și-a trecut un deget de-a lungul mai multor crăpături în sticlă, pe care Luce nu le observase până atunci –, acest nimb de sticlă este și o lentilă. A ridicat-o pentru a privi ceilalți prin ea. În spatele lentilei, fața lui Dee era ușor distorsionată din pricina convexității sticlei, ceea ce făcea ca ochii ei aurii să pară acum de-a dreptul uriași.

A lăsat nimbul jos, s-a aplecat după geanta de pânză și a scos Simbolul de Argint. Strălucea în ultimele raze ale asfințitului, în timp ce ea își trecea ușor mâna prin interiorul lui.

– Iar pocalul ăsta, a spus arătând desenul incrustat în argint, aripile pe care le observase și Luce la Ierusalim, descrie istoria exodului de la locul Căderii, prima diasporă a îngerilor. Pentru a vă întoarce la primul vostru cămin de pe Pământ, mai întâi trebuie să umpleți pocalul. A făcut o pauză și a privit atentă Simbolul de Argint. Când este plin, îl vom goli pe podeaua mozaicată a Lespezii, care înfățișează scene ale lumii așa cum era ea odinioară.

– Când este plin? a repetat Luce. Plin cu ce?

– Hai s-o luăm pe rând. Dee s-a îndreptat spre marginea platformei de piatră și a dat la o parte puțin nisip. Apoi s-a aplecat să pună pocalul direct pe simbolul galben din piatră. Cred că aici vine.

Luce stătea extaziată lângă Daniel și o priveau amândoi pe Dee care mergea încet dintr-o parte în alta a platformei. Într-un târziu, a luat iar nimbul și l-a dus la *Qayom Malak*. La un moment dat, își scosese ghetele de drumeție și își luase iar pantofii cu toc cui, care răsunau pe marmura străveche. Părul ciufulit îi ajungea până la talie. A tras adânc aer în piept și apoi a expirat.

A ridicat nimbul deasupra capului cu amândouă mâinile, a rostit o scurtă rugăciune și apoi, cu mare grijă, a lăsat

Scanned by CamScanner

nimbul direct în cercul creat de aripile celor doi îngeri care se rugau. Se potrivea mănușă.

– Chiar nu mă așteptam la asta, a mormăit Arriane spre Luce.

Nici Luce, deși era convinsă că bătrâna doamnă ducea la îndeplinire un ritual cu o puternică încărcătură sacră.

Când s-a întors cu fața spre Luce și spre îngeri, Dee părea că vrea să spună ceva. S-a răzgândit însă, s-a lăsat în genunchi și s-a întins pe spate la poalele *Qayom Malak*-lui. Daniel s-a dus spre ea, ca s-o ajute, dar ea i-a făcut semn să plece. Vârfurile pantofilor ei ajungeau până la baza *Qayom Malak*-ului; brațele ei fine erau întinse deasupra capului, așa încât buricele degetelor atingeau ușor Simbolul de Argint. Corpul ei acoperea exact distanța.

A închis ochii și a rămas nemișcată preț de câteva minute.

Chiar când Luce începea să se întrebe dacă nu cumva adormise, Dee a spus:

– E bine că am încetat să mai cresc acum două mii de ani.

S-a ridicat din nou, l-a prins pe Roland de mână, apoi s-a scuturat de praf.

– Totul e în regulă. Când luna ajunge cam pe aici. A arătat spre cerul de la răsărit, chiar deasupra vârfurilor stâncoase.

– Luna? Cam l-a privit pe Daniel.

– Da, luna. Trebuie să bată fix aici. Dee a lovit ușor cu degetul în centrul porțiunii de sticlă a nimbului, unde una dintre crestături era acum mai vizibilă decât cu câteva minute înainte. Dacă nu mă înșel în privința lunii, și nu mă înșel, căci după atâția ani ajungi să ai o relație intimă cu tovarășii tăi, ar trebui să ajungă la locul potrivit astă-noapte, chiar la miezul nopții. Ce potrivească, pentru că miezul nopții e momentul meu preferat. Ceasul vrăjitoriilor...

– Ce se întâmplă atunci? a întrebat Luce. La miezul nopții, când luna ajunge unde trebuie?

Scanned by CamScanner

Dee a încetinit pasul, s-a dus la Luce și a mângâiat-o ușor pe obraz.

– Totul, draga mea.

– Și ce facem între timp? a întrebat Daniel.

Dee a vârât mâna în buzunarul jachetei și a scos un ceas mare, de aur.

– Mai sunt câteva lucruri de făcut.

Au urmat instrucțiunile lui Dee până în cel mai mic detaliu. Fiecare dintre artefacte a fost curățat, lustruit și scuturat de praf, de mai multe perechi de mâini. Se făcuse noapte când Luce și-a dat seama în sfârșit ce voia să facă Dee în vederea ceremoniei.

– Încă două felinare, vă rog, i-a spus Dee. Cu ăsta sunt trei, unul pentru fiecare relicvă. Era ciudat că Dee vorbea despre relicve de parcă n-ar fi fost și ea una dintre ele. Și mai ciudat era felul în care trebăluia pe lângă platoul împrejumuit, ca o gazdă ce se pregătește pentru o petrecere, asigurându-se că totul este pus la punct.

Cei patru Proscriși au aprins felinarele ca pentru ritual, iar capetele lor rase orbitau ca niște planete în jurul întinderii de piatră. Prima lumină bătea pe *Qayom Malak*.

Al doilea felinar lumina Simbolul de Argint, care era încă unde îl așezase Dee, peste săgeata de aur de pe Lespede, departe de înălțimea marcată a lui Dee, de doar un metru cincizeci și doi, față de *Qayom Malak*. Mai devreme, îngerii dispuseseră niște bolovani netezi în formă de semilună, ca niște bănci de o parte și de alta a Lespezii, așa încât decorul părea o scenă. Iar astfel cadrul semăna și mai mult cu un amfiteatru. Annabelle ștergea de praf bolovanii, ca un plasator care pregătește scaunele pentru publicul ce urmează să apară.

– Ce va face Dee cu toate astea? i-a șoptit Luce lui Daniel.

Scanned by CamScanner

În ochii violeți ai lui Daniel se simțea ceva greu de exprimat și înainte ca Luce să-l implore măcar să încerce să-i spună, Dee i-a pus mâinile pe umeri.

– Vă rog, îmbrăcați mantiile astea. Cred că straiele de ceremonie ne ajută să ne concentrăm asupra a ceea ce avem de făcut. Daniel, cred că asta ar trebui să ți se potrivească ție. I-a dat o mantie grea, cafenie. Și iată încă una pentru grațioasa Arriane, a spus și i-a dat-o îngerului. Mai rămâi tu, Luce. Sunt mantii mai mici pe fundul cufărului din peșteră. Ia felinarul și servește-te. Luce a luat felinarul și a pornit cu Daniel spre peștera în care dormiseră cu o noapte în urmă, dar Dee l-a prins pe Daniel de braț.

– Stăm puțin de vorbă?

Daniel i-a făcut semn lui Luce să meargă singură și ea s-a supus, întrebându-se ce nu voia să spună Dee de față cu ea. Și-a trecut breteaua felinarului pe braț, iar lumina se legăna în timp ce se îndrepta spre gura peșterii.

A ridicat capacul înțepenit al cufărului și a vârât mâna înăuntru. Singurul lucru de acolo era o mantie lungă, cafenie. A luat-o. Era din lână groasă, aspră ca o haină marinărească. Când a ridicat-o, i s-a părut mai mare cu vreun metru decât înălțimea ei. Acum era și mai curioasă de ce o expediase Dee. A pus felinarul jos și și-a tras cu greutate mantia pe cap.

– Ai nevoie de ajutor?

Cam intrase în peșteră, ușor ca un nor. Stând în spatele ei, a luat un fald al mantiei și l-a prins sub cingătoarea țesută. A înnodat-o, așa încât tivul îi ajungea perfect lui Luce la glezne, de parcă mantia ar fi fost creată special pentru ea.

S-a întors cu fața spre el. Lumina felinarului îi pâlpâia pe față. Stătea nemișcat, cum numai el putea.

Luce și-a trecut degetul mare peste cingătoarea pe care o înnodase el.

Scanned by CamScanner

– Mersi, a spus ea și a pornit spre ieșire.

– Luce, stai un pic…

S-a oprit. Cam fixa cu privirea vârful ghetei, lovind marginea cufărului. Luce privea și ea în același loc. S-a întrebat cum de nu-l auzise intrând în peșteră, cum de rămăseseră singuri.

– Încă nu crezi că sunt de partea ta.

– Nu contează acum, Cam. Simțea că se sufocă.

– Ascultă. Cam a făcut un pas spre ea. Îi mai despărțeau acum doar câțiva centimetri. Credea că avea să se năpustească asupra ei, dar nu a făcut-o. Nici măcar nu a încercat s-o atingă; rămase neclintit, foarte aproape de ea. Lucrurile stăteau altfel. Uită-te la mine. Ea îl asculta, neliniștită. Poate că acum port pe aripi patina aurie a lui Lucifer, dar nu a fost întotdeauna așa. Tu m-ai cunoscut înainte de asta, Lucinda, și noi doi eram prieteni.

– După cum ai spus și tu, lucrurile se schimbă.

Cam a scos un mârâit de frustrare.

– Este imposibil să îi ceri scuze unei fete cu o memorie selectivă. Îndrăznesc să fac o presupunere. Când te simți pe tine cea reală, îți revin tot felul de amintiri extraordinare în care tu și Daniel vă îndrăgostiți, iar Daniel spune cuvintele acelea frumoase, se întoarce și stă posomorât spre niște siluete ca de mătase mângâind vârfurile delicate ale stelelor de la orizont…

– De ce nu ar fi așa? Ne aparținem unul celuilalt. Daniel e totul pentru mine. Iar tu ești…

– Ce spune despre mine? a întrebat Cam și a făcut ochii mici.

Luce și-a trosnit degetele și s-a gândit cum Daniel își pusese mâna peste a ei, demult, la Sword & Cross, încercând s-o dezvețe de obiceiul acela prost. Atingerea lui îi păruse familiară de la început.

– Spune că are încredere în tine.

Scanned by CamScanner

A urmat o pauză pe care Luce a refuzat să o umple. Voia să plece. Dacă Daniel venea și o găsea cu Cam în peștera întunecată? Se certau, dar Daniel nu și-ar fi dat seama de la distanță. Cum arătau ea și Cam? Când și-a ridicat privirea, a văzut că el avea ochii limpezi, verzi și incredibil de triști.

– *Tu ai* încredere în mine? a întrebat.

– Ce contează acum...?

El a făcut ochii mari, sălbatici, entuziaști.

– *Totul contează acum*. Este momentul crucial pentru care ne-am tot pregătit. Și ca să faci ceea ce ai de făcut, nu mă poți privi ca pe un dușman. Nu ai idee în ce te-ai băgat.

– Ce tot spui acolo?

– Luce. Era glasul lui Dee. Ea și Daniel stăteau în gura peșterii. Dee era singura care zâmbea. Suntem gata pentru tine!

– Pentru mine?

– Da, pentru tine.

Deodată lui Luce i s-a făcut frică.

– Ce trebuie să fac?

– De ce nu vii să vezi?

Dee avea mâna întinsă, dar Luce nu putea să se miște din loc. L-a privit pe Cam, dar acesta se uita fix la Daniel. Daniel încă o privea pe ea, cu patimă în ochi, ca atunci când se pregătea s-o ia în brațe și s-o sărute adânc. Dar acum rămânea nemișcat, iar cei trei metri care îi despărțeau păreau două mii de kilometri.

– Am făcut ceva rău? a întrebat ea.

– O să faci un lucru minunat, a spus Dee, având încă mâna întinsă. Hai să nu pierdem timpul pe care nu-l avem.

Luce a luat-o de mână și i s-a părut așa de rece încât îi dădea fiori. A cercetat-o cu luare-aminte pe Dee, care părea mai palidă, mai fragilă, mai bătrână decât în biblioteca din Viena. Dar cine știe cum, pe sub pielea ofilită și oasele proeminente, ceva încă strălucea, fierbea în adâncul ei.

Scanned by CamScanner

– Arăt bine, draga mea? Te uiți foarte atent.

– Sigur, a spus Luce. Doar că...

– Îmi strălucește sufletul, nu?

Luce a încuviințat din cap.

– Bine.

Cam și Daniel nu și-au vorbit când au trecut unul pe lângă celălalt. Cam a ieșit în sălbăticia vântoasă de afară, iar Daniel a ocolit-o pe Luce prin spate ca să ducă felinarul.

– Dee? Luce s-a întors spre bătrâna doamnă, a cărei mână înghețată încerca s-o încălzească într-a ei. Nu vreau să merg acolo. Mi-e frică și nu știu de ce.

– Așa și trebuie. Dar acea cupă nu te poate ocoli.

– Îmi poate spune cineva ce se petrece?

– Da, a zis Dee, trăgând-o pe Luce după ea, cu hotărâre, dar și cu un aer protector. Imediat ce ieșim.

Când au ocolit bolovanul ca un vârf de săgeată ce acoperea în parte intrarea în mica peșteră, vântul rece i-a biciuit necruțător. Luce s-a dat înapoi cu pași nesiguri, ridicând mâna liberă ca să-și ferească fața de nisipul împroșcat deodată. Dee și Daniel au mers mai departe cu ea, pe lângă capătul potecii pe care veniseră cu o noapte în urmă, unde fuseseră expuși capriciilor vântului.

Luce și-a dat seama că piscurile din jurul mesei alcătuiau niște bariere în calea rafalelor învolburate, nisipoase, și acum vedea și auzea din nou. Dar în ciuda vuietului obișnuit al furtunii de nisip din spatele podișului, totul în interiorul pereților săi de piatră curbați părea deodată prea tăcut și prea limpede.

Două felinare au scânteiat pe Lespedea de marmură – unul în fața *Qayom Malak*-ului, cealaltă în spatele Simbolului de Argint. Ambele lumini atrăgeau vârtejuri de musculițe care se loveau de ochiurile mici de sticlă, liniștindu-o în mod straniu pe Luce. Cel puțin se afla încă într-o

Scanned by CamScanner

lume în care lumina atrăgea insectele. Era încă într-o lume pe care o cunoștea.

Felinarul i-a luminat pe cei doi îngeri de aur, înclinați unul în fața celuilalt, în rugăciune. Lumina lui se răsfrângea pe marginile nimbului de sticlă, greu, crăpat, pe care Dee îl așezase la locul său, la îmbinarea dintre aripile îngerilor.

Pe pereții stâncoși de deasupra podișului, patru Proscriși erau cocoțați pe niște ieșituri, fiecare dintre războinicii palizi îndreptându-se spre un punct cardinal. Aripile Proscrișilor, lipite de trup, abia dacă se zăreau, dar lumina felinarului lui Daniel dezvăluia săgețile din arcurile lor de argint, de parcă s-ar fi așteptat ca din clipă în clipă să apară îngerii Balanței.

Cei patru îngeri căzuți pe care Luce îi cunoștea cel mai bine ocupau locurile de piatră din jurul relicvelor așezate pentru ritual. Arriane și Annabelle stăteau de o parte, cu spatele drept, cu aripile ascunse. De partea cealaltă se aflau Cam și Roland... iar între ei era un loc liber.

Era pentru Luce sau pentru Daniel?

– Bun, toată lumea e prezentă, mai puțin luna. Dee și-a ridicat ochii către cer, spre est. Încă cinci minute. Daniel, vrei să iei loc?

Daniel i-a dat lui Dee felinarul și a străbătut Lespedea de marmură. Când a ajuns la *Qayom Malak*, s-a oprit. Luce voia să se ducă la el, dar înainte să apuce să facă măcar un pas în direcția lui, Dee a prins-o de mână.

– Rămâi aici, draga mea.

Daniel s-a așezat între Roland și Cam și și-a îndreptat privirea goală spre Luce.

– Dați-mi voie să vă explic. Glasul calm, limpede al lui Dee s-a izbit de pereții de stâncă roșie, și toți îngerii au devenit atenți. După cum v-am spus mai devreme, avem nevoie de lună, iar acum, într-o clipă, își va face apariția deasupra acestui pisc. Ne va zâmbi prin lentila Nimbului.

Scanned by CamScanner

Avem noroc că cerul este limpede astă-seară, nimic nu va umbri minunatele ei cratere când se vor alătura crăpăturilor de pe sticla nimbului. Prin îmbinarea lor, aceste elemente vor proiecta contururile continentelor și hotarele țărilor care, împreună cu incrustațiile de pe Lespede, vor forma harta Simulacrum Terra Prima. Chiar aici. A arătat un spațiu gol de pe treapta de marmură, unde stătuse mai înainte, măsurând distanța dintre *Qayom Malak* și Simbolul de Argint. Veți vedea o reprezentare a lumii așa cum era ea când ați căzut voi, îngerii, pe Pământ. Da. Trase adânc aer în piept. Încă o clipă. Gata.

Coroana lunii s-a înălțat deasupra piscului stâncos ce se ițea din spatele *Qayom Malak*-ului. Și cu toate că luna era palidă, albicioasă și stearsă, în acel moment strălucea luminoasă ca zorii zilei. Îngerii, Proscrișii, Luce și Dee au stat în tăcere câteva minute, cercetau luna care urca, o priveau cum arunca o lumină firavă și apoi tot mai puternică prin suprafața translucidă a nimbului. Lespedea de marmură din spate era limpede la început, apoi s-a încețoșat, iar, dintr-odată, a apărut o imagine clară, concentrată și reală. Liniile proiectate, intersecțiile – *continente* – granițe, uscat și mări.

Părea aproape gata. Unele linii se pierdeau; unele granițe nu se închideau niciodată. Dar era evident o hartă a Pământului, a gândit Luce, cum trebuie să fi arătat lumea când Daniel se îndrăgostise de ea. Îi trezea ceva în unghierele cele mai întunecate ale memoriei. Îi părea cunoscut.

– Vezi piatra galbenă din centru? a întrebat Dee.

Luce a mijit ochii și a văzut o placă din aceeași piatră galbenă, puțin mai închisă ca aceea pe care fusese așezată cupa.

– Ăștia suntem noi, aici în mijloc.

– Ca o săgeată care ne indică poziția, a spus Luce.

Scanned by CamScanner

– Exact, draga mea. Dee s-a întors spre Luce. Și acum, Lucinda, ți-ai dat seama care este rolul tău în această ceremonie?

Luce se foia neliniștită. Ce voiau de la ea? Era povestea lor, nu a ei. În ciuda haosului stârnit, era o biată fată, copleșită de promisiunea iubirii. Daniel o găsise pe Pământ după ce căzuse din grații; cineva ar fi trebuit să-l întrebe ce se petrece.

– Îmi pare rău, nu știu.

– Am să-ți dau un indiciu, a spus Dee. Vezi marcat pe hartă locul în care au căzut îngerii?

Luce a oftat, nerăbdătoare.

– Nu.

– S-a stabilit cu mii și mii de ani în urmă că acest loc de pe hartă va putea fi dezvăluit numai prin sânge. Sângele care ne curge prin vine știe mai multe decât noi. Privește cu atenție. Vezi făgașele de-a lungul marmurii? Sunt liniile care închid hotarele Pământului de dinainte de Căderea îngerilor. Vor fi clare imediat după vărsarea de sânge. Sângele se va aduna într-un loc de o importanță vitală. Cunoașterea, draga mea, se află în sânge.

– Locul Căderii, a spus unul dintre îngeri reverențios. Arriane sau Annabelle, Luce nu-și dădea seama care dintre ele.

– E cam ca harta comorii dintr-un roman de aventuri. Punctul de impact – adică locul Căderii – și va fi marcat cu o stea de sânge în cinci colțuri. Acum…

Dee vorbea, dar Luce nu mai auzea ce spunea. Deci de asta era nevoie ca să îl oprească pe Lucifer. Asta sugera Cam că trebuia să facă. De aceea nu voia Daniel s-o privească. Simțea că se sufocă, de parcă i-ar fi îndesat vată pe gât. Când a deschis gura, părea că vorbește sub apă.

– Aveți nevoie… de sângele meu, a spus ea înghițind în sec.

Scanned by CamScanner

Dee s-a înecat cu un hohot de râs și a lipit o mână rece pe obrazul fierbinte al lui Luce.

– Doamne Sfinte, copilă, nu! Păstrează-ți-l. Am să ți-l dau pe al meu.

– Poftim?

– Exact. Eu am să părăsesc lumea aceasta, iar tu vei umple Simbolul de Argint cu sângele meu. Ai să-l torni în lăcașul acesta, la est de punctul marcat de săgeata de aur. A arătat o scobitură în stânga cupei, apoi a întins mâinile spre hartă într-un gest ușor teatral – și privește-l în timp ce o ia pe făgașe, când ici, când colo, până găsești steaua. Atunci veți ști unde să vă întâlniți cu Lucifer și să-i zădărniciți planul.

Luce și-a trosnit degetele. Cum putea Dee să vorbească așa de liniștită despre moartea ei?

– De ce ai face una ca asta?

– Dar e scopul existenței mele. Îngerii au fost creați spre a fi adorați. Am și eu un scop. Apoi, dintr-un buzunar adânc al mantiei cafenii, Dee a scos un pumnal mare de argint.

– Dar ăsta e...

Pumnalul cu care o omorâse domnișoara Sophia pe Penn. Cel pe care îl avea și la Ierusalim când îi legase pe îngerii căzuți.

– Da. L-am luat din Golgota, a spus Dee admirând măiestria cu care fusese făurit tăișul. Scânteia ca și când ar fi fost ascuțit de curând. Are o istorie întunecată pumnalul acesta. E vremea să i se dea o întrebuințare potrivită, draga mea. A întins pumnalul cu mânerul spre Luce. Ar însemna mult pentru mine dacă tu mi-ai vărsa sângele, draga mea. Nu numai pentru că îmi *ești* dragă, dar și pentru că tu *trebuie* s-o faci.

– Eu?

– Da, tu. Tu trebuie să mă ucizi, Lucinda.

Scanned by CamScanner

Capitolul 15

DARUL

– Nu pot.

– Ba poți, a spus Dee. Și o vei face. Nimeni altcineva nu poate.

– De ce?

Dee a privit peste umăr spre Daniel. Era așezat încă, o privea pe Luce, dar nu părea s-o vadă. Nici unul dintre îngeri nu-i sărea în ajutor.

Dee vorbea în șoaptă.

– Dacă ești, cum spui, pe deplin hotărâtă să rupi blestemul...

– *Știi foarte bine că sunt.*

– Atunci trebuie să te folosești de sângele meu.

Nu. Cum putea fi blestemul ei legat de sângele altcuiva? Dee îi adusese aici la *Qayom Malak* ca să le dezvăluie locul Căderii îngerilor. Acesta era rolul ei ca deziderat. Nu avea nimic de-a face cu blestemul lui Luce.

Oare?

Rupe blestemul. Sigur că asta voia Luce, era tot ce-și dorea pe lume.

Îl putea rupe chiar aici, chiar acum? Cum avea să se mai suporte dacă o ucidea pe Dee? Luce a privit-o pe bătrâna doamnă, care o prinse de mâini.

Scanned by CamScanner

– Nu vrei să știi adevărul despre prima ta viață?

– Sigur că da. Dar de ce mi s-ar dezvălui trecutul dacă te ucid?

– Ți s-ar dezvălui o mulțime de lucruri.

– Nu înțeleg.

– Oh, Doamne, a zis Dee oftând adânc și privind pe lângă Luce, spre ceilalți. Acești îngeri au făcut bine că au avut grijă de tine, dar în același timp te-au făcut să te complaci cu situația. A venit vremea să te trezești, Lucinda, și, ca să te trezești, trebuie să *acționezi*.

Luce s-a ferit. Ochii aurii ai lui Dee erau prea stăruitori, prea intenși.

– Am văzut destulă moarte.

Prin întuneric, un singur înger s-a ridicat din cercul pe care îl formaseră împrejurul *Qayom Malak*.

– Dacă nu poate, nu poate.

– Gura, Cam, a spus Arriane. Stai jos.

Cam a pășit înainte, apropiindu-se de Luce. Silueta lui fină își arunca umbra peste Lespede.

– Am ajuns până aici. Nu poți spune că nu am încercat tot ce se putea. S-a întors cu fața spre ceilalți. Dar poate că nu e în stare. Nu poți cere atât de multe de la un om. Nu ar fi prima fată cu care s-a irosit o avere. Și dacă întâmplarea face că ea să fie ultima?

Însă nici tonul și nici privirea lui nu-i susțineau cuvintele, ci păreau să-i strige cu o sinceritate disperată: *Poți, trebuie s-o faci!*

Luce a luat pumnalul în mână. Îi văzuse lama sfâșiind-o pe Penn, luându-i viața. Simțise cum îi înțeapă carnea când Sophia încercase s-o ucidă în capela de la Sword & Cross. Singurul motiv pentru care Luce mai trăia acum era pentru că Daniel intrase prin fereastra roz ca s-o salveze. Nu avea nici o cicatrice pentru că Gabbe o vindecase cu atingerea ei.

Scanned by CamScanner

Îi salvaseră viața pentru acest moment, ca ea să o poată lua pe-a altcuiva.

Dee a simțit cât de tare se înfricoșase Luce. I-a făcut semn lui Cam să se așeze.

– Poate ar fi mai bine, draga mea, dacă nu te-ai gândi că îmi iei viața. Mi-ai face darul cel mai de preț, Lucinda. Nu înțelegi că sunt gata să merg mai departe? Își arcui buzele într-un zâmbet. Știu că e greu de înțeles, dar vine un moment în călătoria unui muritor în care caută să moară în modul cel mai avantajos. I se spune „o moarte frumoasă". E vremea să mă duc, iar dacă tu îmi faci darul acestei morți *atât de* frumoase, îți promit că nu vei regreta.

Cu lacrimi în ochi, Luce a privit pe lângă Dee.

– Dan...

– Nu te pot ajuta, Luce. Daniel a vorbit înainte ca ea să apuce să-i rostească întreg numele. Trebuie să o faci singură.

Roland s-a ridicat de pe scaun și a cercetat harta. Apoi a privit luna.

– Dacă e să se facă, atunci trebuie să se facă acum, cât mai repede.

– Nu mai e mult timp, a spus și Dee, odihnindu-și mâna subțiratică pe umărul lui Luce.

Lui Luce îi tremurau mâinile și-i asudau pe mânerul greu de argint al pumnalului, pe care abia mai reușea să-l țină. În spatele lui Dee vedea Lespedea cu harta pe jumătate desenată, iar dincolo de hartă, *Qayom Malak*, în care se afla nimbul de sticlă. Simbolul de Argint se afla la picioarele lui Dee.

Luce mai trecuse printr-un sacrificiu, în Chichén Itzá, când ajunsese la avatarul ei trecut Ix Cuat. Ritualul nu avea nici un sens pentru Luce. De ce trebuia să moară cineva drag ca să poată supraviețui alte ființe dragi? Cei care inventaseră regulile acestea nu credeau că meritau și ei o explicație?

Scanned by CamScanner

Era ca în cazul lui Avraam, când i se ceruse să-l sacrifice pe Isaac. Oare Dumnezeu crease iubirea pentru ca durerea să fie și mai mare?

– Vrei să faci asta pentru mine? a întrebat Dee.

Rupe blestemul.

– Vrei s-o faci pentru tine?

Luce ținea pumnalul între palmele deschise.

– Ce trebuie să fac?

– Te îndrum eu. Mâna stângă a lui Dee s-a strâns pe cea dreaptă a lui Luce, care a strâns pumnalul. Mânerul era ud de la sudoarea palmelor ei.

Cu mâna dreaptă liberă, Dee și-a dezlegat mantia și a scos-o de pe ea, rămânând în fața lui Luce într-o tunică albă, lungă. Decolteul amplu îi dezvăluia tatuajul cu vârful de săgeată.

Luce a scâncit când l-a văzut.

– Te rog, nu îți face griji, draga mea. Sunt dintr-o stirpe aparte și clipa aceasta a fost dintotdeauna scrisă în destinul meu. O împunsătură rapidă în inimă ar trebui să mă elibereze.

Asta voia Luce să audă. Pumnalul a tremurat când Dee a îndrumat-o spre tatuajul de pe piept. Dar numai atât o putea liniști bătrâna doamnă pe Luce; știa că în curând va trebui să țină singură pumnalul.

– Te descurci bine.

– Stai! a strigat Luce când lama a ciupit carnea lui Dee. Pe pielea ei a înflorit o picătură de sânge, chiar deasupra tivului tunicii. Ce se va întâmpla cu tine când vei muri?

Dee a zâmbit așa de împăcată, încât Luce nu se îndoia că era spre binele ei.

– Draga mea, voi păși în capodoperă.

– Vei merge în Rai, nu?

– Lucinda, hai să nu vorbim de...

Scanned by CamScanner

– Te rog. Nu te pot alunga din viața asta dacă nu știu cum va fi următoarea. Am să te revăd? Pleci ca un înger?

– Nu, moartea mea va fi ca o viață secretă, ca somnul, a spus Dee. De fapt va fi mai bine decât în somn, deoarece voi putea și eu să visez. Cât trăiesc, transeternii nu visează niciodată. Îl voi visa pe doctorul Otto. Nu mi-am văzut de atâta timp iubirea, Lucinda. Tu sigur mă înțelegi.

Lui Luce îi venea să plângă. Înțelegea. Sigur că atâta lucru înțelegea și ea.

Tremurând și mai tare, a tras cuțitul înapoi peste tatuajul de pe sânul lui Dee. Bătrâna a strâns-o ușor de mâini.

– Să fii binecuvântată, copilă, cu tot ce-i mai frumos pe lume. Grăbește-te. Dee a privit neliniștită cerul, luna, clipind printre lacrimi. Haide.

Luce a gemut când a înfipt cuțitul în pieptul bătrânei. Lama a străpuns carnea, oasele și mușchii și apoi a ajuns în inima ei frumoasă, până la prăsele. Chipul lui Luce și cel al lui Dee aproape că se atingeau. Aburii răsuflării lor se amestecau cu aerul.

Dee a strâns din dinți și a prins-o pe Luce de mână când a răsucit cuțitul spre stânga. Ochii ei aurii s-au căscat, apoi au înghețat de durere și de uimire. Luce voia să-și ferească privirea, dar nu putea. Căuta țipătul din adâncul ei.

– Scoate cuțitul, a șoptit Dee cu glas pierit. Varsă-mi sângele în Simbolul de Argint.

Cu un frison, Luce a smuls pumnalul și a simțit ceva rupându-se în trupul lui Dee. Rana era o cavernă căscată și neagră. Sângele a început să curgă. Era îngrozitor să vadă ochii aurii ai lui Dee întunecându-se. Bătrâna doamnă s-a prăbușit pe podișul scăldat în lumina lunii.

În depărtare a răsunat urletul unui înger al Balanței, și toți îngerii au privit în sus.

Scanned by CamScanner

– Luce, trebuie să te miști repede, a spus Daniel, iar calmul lui forțat a îngrijorat-o și mai tare decât ar fi făcut-o panica fățișă.

Luce ținea încă pumnalul în mână. Era alunecos, roșu, și de pe el picura sângele transeternei. L-a aruncat pe jos și acesta a căzut cu un zgomot slab, ceea ce a înfuriat-o, pentru că părea o jucărie, nu arma puternică ce ucisese două suflete dragi lui Luce.

Și-a șters mâinile însângerate pe mantie și s-a căznit să respire. Ar fi căzut în genunchi dacă nu o ținea Daniel.

– Îmi pare rău, Luce. A sărutat-o, iar în ochi i se citea vechea tandrețe.

– De ce?

– Pentru că nu te-am putut ajuta.

– De ce nu ai putut?

– Tu ai făcut ce nu putea face nici unul dintre noi. Ai făcut-o singură. Daniel a cuprins-o pe după umeri și a întors-o spre imaginea pe care nu voia s-o vadă.

– Nu. Te rog, nu mă obliga…

– Uite, a spus Daniel.

Dee stătea în capul oaselor, cu Simbolul de Argint în mâini, cu marginea lipită de piept. Sângele îi curgea nestingherit din inimă, țâșnind cu fiecare bătaie puternică, de parcă n-ar fi fost sânge, ci ceva magic și straniu de pe altă lume. Luce a presupus că așa și era. Ochii lui Dee erau închiși, dar ea radia, avea capul ridicat, iar pe față i se răsfrângeau razele lunii. Nu părea să fi suferit.

Când cupa s-a umplut, Luce a pășit înainte, aplecându-se să o ia pentru a o așeza peste săgeata galbenă de pe Lespede. Când a luat Simbolul de Argint de la Dee, bătrâna a încercat să se ridice. S-a sprijinit cu mâinile însângerate de pământ. Genunchii i-au tremurat când s-a căznit să se sprijine pe un picior, apoi pe celălalt. S-a aplecat înainte, și

Scanned by CamScanner

trupul i-a zvâcnit ușor când a luat mantia neagră în mână. Luce și-a dat seama că încerca să și-o pună pe umeri, ca să-și acopere rana. Arriane a sărit s-o ajute, dar nu conta, sângele proaspăt se scurgea oricum prin mantie.

Ochii aurii ai lui Dee erau mai șterși, iar pielea ei, aproape translucidă. Avea un aer atât de liniștit și de delicat, de parcă ar fi pășit deja într-o altă lume. Din pieptul lui Luce s-a înălțat încă un suspin când Dee a făcut un pas nesigur spre ea.

– Dee! Luce i-a venit în întâmpinare, cu brațele întinse ca să o prindă pe femeia muribundă. Corpul ei părea doar o umbră a ceea ce fusese înainte ca Luce să ia pumnalul în mână.

– Șșș, a făcut Dee. Voiam doar să-ți mulțumesc, draga mea. Și să-ți dau acest mic dar de despărțire. Și-a băgat mâna în mantie. Când a scos-o, avea degetul mare murdar de sânge. Darul cunoașterii de sine. Trebuie să-ți amintești cum să visezi ceea ce știi deja. Acum e vremea ca eu să dorm, iar tu să te trezești.

Dee a privit chipul lui Luce și părea că vede tot ceea ce era de văzut, tot trecutul și tot viitorul. Într-un final, a mânjit-o pe Luce în mijlocul frunții cu degetul însângerat.

– Sper să-ți placă, draga mea.

Apoi a căzut la pământ.

– Dee! Luce s-a aruncat spre ea, dar bătrâna murise. *Nu!*

Daniel a venit prin spatele ei și a prins-o de umeri, încercând să-i insufle toată tăria de care era capabil. Nu era de ajuns. Nu o putea aduce înapoi pe Dee, nici să schimbe faptul că Luce o ucisese. Nimic nu putea face asta.

Au podidit-o lacrimile. Vântul a bătut dinspre vest, șuierând printre stâncile unduitoare, aducând cu sine încă un țipăt al îngerilor Balanței. Părea că fiecare frântură din lume era pradă haosului și că nimic nu avea să mai poată

Scanned by CamScanner

schimba lucrurile. Și-a dus mâna la frunte și a atins pata de sânge...

A năpădit-o o lumină albă, iar în adâncul ei a izbucnit o căldură. S-a clătinat, a întins mâinile în față și s-a legănat în timp ce corpul i se umplea de...

Lumină.

– Luce? Glasul lui Daniel se auzea de departe.

Oare era pe moarte?

Brusc s-a simțit electrizată, de parcă pata de sânge de pe frunte ar fi fost un buton de pornire, iar Dee i-ar fi lansat sufletul.

– E iar cutremur temporal? a întrebat, deși cerul nu era cenușiu, ci de un alb strălucitor. Lumina era atât de puternică încât nu-i vedea pe Daniel și pe ceilalți îngeri din jurul ei.

– Nu, a spus Roland. E de la ea.

– E de la tine, Luce. Lui Daniel îi tremura glasul.

Picioarele ei au atins ușor piatra când corpul i s-a ridicat într-o splendidă imponderabilitate. Pentru o clipă, lumea a fremătat într-o armonie incandescentă.

Acum e vremea să te trezești.

Înaintea ei, aerul părea să bolborosească, devenind din alb gri cețos. Apoi, în depărtare, a văzut chipul batjocoritor al lui Bill. Aripile lui negre au acoperit cerul, ascunzând o mie de galaxii, copleșindu-i mintea, umplând fiecare crăpătură din univers, năpădind-o pe Luce cu o furie infinită.

De data asta am să învinge.

Vocea lui era ca un ciob plimbat pe pielea goală.

Cât de aproape era?

Picioarele lui Luce s-au lovit de mesa. Lumina dispăruse.

A căzut în genunchi, lângă Dee, care se ghemuise într-o parte, cu capul sprijinit pe un braț, iar părul lung și roșu îi era răspândit ca niște șiroaie de sânge. Avea ochii închiși, părea senină și nu semăna deloc cu chipul care o obsedase

Scanned by CamScanner

pe Luce în ultima săptămână. A încercat să stea în picioare, dar nu se simțea în stare.

Daniel a căzut în genunchi lângă ea. S-a așezat pe Lespede și a luat-o în brațe. Mirosul părului lui și atingerea mâinilor lui îi aduseră alinarea.

– Sunt aici, Luce, e în regulă, i-a șoptit el.

Nu voia să-i spună că îl tot vedea pe Bill. Voia să intre din nou în lumina aceea. Și-a atins urma de sânge de pe frunte, dar nu s-a întâmplat nimic. Sângele lui Dee se uscase.

Daniel o privea, strângând din buze. I-a dat părul din ochi și i-a lipit palma de frunte.

– Ești fierbinte.

– Mă simt bine. Avea febră, dar nu era vreme să-și facă griji pentru asta. S-a ridicat împleticindu-se și a privit luna.

Era chiar deasupra capetelor lor, în mijlocul cerului. Acesta era momentul pe care le spusese Dee să-l aștepte, momentul în care moartea ei își găsea împlinirea.

– Luce, Daniel, s-a auzit glasul lui Roland. Ia uitați-vă.

Ținea în mână pocalul înclinat și vărsa ce mai rămăsese din sângele lui Dee în scobitura de la baza hărții. Când Luce și Daniel s-au apropiat de ceilalți, sângele cursese deja prin cele mai multe făgașe din marmură. Și cu toate că Dee le spusese că Pământul fusese altfel la vremea Căderii îngerilor, harta din fața lor părea din ce în ce mai asemănătoare cu o hartă a lumii moderne.

America de Sud era foarte aproape de Africa. Colțul nordic-estic al Americii de Nord era mai aproape de Europa, dar, în linii mari, era la fel. Se vedea limba de apă acolo unde golful Suez despărțea Egiptul de peninsula Sinai, iar în mijlocul peninsulei era piatra galbenă ce marca podișul pe care se aflau ei acum. La nord era Marea Mediterană, presărată cu o mulțime de insule micuțe, iar de partea cealaltă a cingătorii sale înguste, acolo unde Asia se întâlnea

Scanned by CamScanner

cu Europa, se găsea o adâncitură mică, plină cu sânge, care căpăta forma unei stele.

Luce l-a auzit pe Daniel cum înghite în sec. Îngerii păreau cu toții uimiți în timp ce sângele lui Dee umplea colțurile stelei, indicând Turcia modernă, mai exact...

– Troia, a spus Daniel într-un final, clătinând uimit din cap. Cine ar fi bănuit...

– Iar acolo, a spus Roland, iar tonul său trăda că avea un trecut chinuit legat de cetatea aceea.

– Întotdeauna am avut senzația că locul ăla e blestemat. Arriane s-a înfiorat. Dar niciodată nu...

– ... ai știut de ce, a încheiat Annabelle.

– Cam, a spus Daniel, iar ceilalți și-au luat privirea de la hartă și și-au îndreptat-o spre demon.

– Mă duc eu, a spus Cam repede. E-n regulă.

– Atunci asta e, a spus Daniel, de parcă nu-i venea să creadă. Phillip, a strigat, privind în sus.

Phil și cei trei Proscriși ai săi s-au ridicat de pe piscurile de deasupra.

– Avertizează-i și pe ceilalți.

Pe care ceilalți? Cine mai rămăsese? s-a întrebat Luce.

– Ce să le spun? a întrebat Phil.

– Spune-le că știm locul Căderii, că plecăm acum spre Troia.

– Nu, a spus Luce, oprindu-i pe Proscriși. Nu putem pleca încă. Cum rămâne cu Dee?

⁂

În final, nu era de mirare că Dee se ocupase de tot, până în cele mai mici detalii privitoare la ceremonia ei funerară. Annabelle a găsit cele de trebuință într-o crăpătură din capacul cufărului de lemn, care, după cum explica scrisoarea lui Dee, întors, forma un catafalc. Soarele coborâse pe cer când

Scanned by CamScanner

au început ceremonia. Era sfârșitul celei de-a șaptea zile; scrisoarea lui Dee îi asigura că nu va fi o pierdere de timp.

Roland, Cam și Daniel au purtat catafalcul în mijlocul platformei de marmură. Au acoperit cu totul harta, așa că atunci când îngerii Balanței aveau să coboare, nu aveau să dea peste locul Căderii îngerilor, ci peste o slujbă de înmormântare.

Annabelle și Arriane au dus corpul lui Dee în spatele catafalcului. Au așezat-o cu grijă în centru, așa că inima ei era chiar deasupra stelei din sânge. După cum și-a amintit Luce, Dee spusese că sanctuarele erau construite peste alte sanctuare. Corpul ei avea să fie un sanctuar pentru harta pe care o ascundea.

Cam a așezat mantia peste Dee, dar i-a lăsat fața descoperită, spre cer. În locul ei de odihnă, Dee, dezideratul lor, părea mică, dar puternică. Și împăcată cu sine. Luce voia să creadă că Dee rătăcea prin lumea viselor alături de doctorul Otto.

– Vrea ca Luce să fie cea care o binecuvântează, a citit Annabele din scrisoare.

Daniel a strâns-o de mână, întrebând-o parcă dacă se simte bine.

Luce nu mai făcuse niciodată așa ceva. Se aștepta să se simtă stânjenită, vinovată că vorbea la înmormântarea unui om pe care îl ucisese, dar, în schimb, și-a dat seama că era onorată, pătrunsă de importanța evenimentului.

S-a apropiat de catafalc. Și-a acordat câteva clipe ca să-și adune gândurile.

– Dee era dezideratul nostru, a început. Dar era ceva mai mult decât un lucru dorit.

A inspirat și și-a dat seama că nu o binecuvânta doar pe Dee, ci și pe Gabbe, Molly, ale căror trupuri se preschimbaseră în pulbere, și pe Penn, la a cărei înmormântare nu

Scanned by CamScanner

putuse să ajungă. Era prea mult. Privirea i s-a înceţoşat, iar cuvintele s-au topit şi tot ce ştia era că Dee o mânjise pe frunte cu sângele de sacrificiu.

Acesta fusese darul ei pentru Luce.

Trebuie să-ţi aminteşti cum să visezi ceea ce ştii deja.

Sângele îi zvâcnea în tâmple. Capul şi inima îi ardeau şi avea palmele reci când a prins-o de mână pe Dee.

– Se întâmplă ceva. Luce şi-a cufundat chipul în palme, iar părul i s-a revărsat pe umeri. A închis ochii şi a văzut o lumină albă, puternică, înăuntrul ei.

– Luce…

Când a deschis ochii, îngerii îşi aruncaseră mantiile şi îşi desfăcuseră aripile. Mesa era inundată de lumină. O mulţime de îngeri ai Balanţei ţipau undeva, deasupra ei.

– Ce se întâmplă? Luce şi-a acoperit ochii.

– Trebuie să ne grăbim, Daniel, a strigat Roland, de sus. Oare ceilalţi îngeri zburaseră deja? Care era sursa acelei lumini?

Daniel a cuprins-o în braţe şi a ţinut-o strâns. Îi plăcea senzaţia, dar încă îi era teamă.

– Sunt alături de tine, Lucinda. Te iubesc, orice s-ar întâmpla.

Ştia că picioarele ei se ridicau de la pământ, că trupul ei zbura. Ştia că era cu Daniel, dar abia dacă îşi dădea seama că treceau pe cerul arzător, nu mai conştientiza aproape nimic altceva în afară de noua pulsaţie stranie din sufletul ei.

Scanned by CamScanner

Capitolul 16

APOCALIPSA

La un moment dat, a început ploaia.

Picăturile îi atingeau aripile lui Daniel, și un tunet s-a rostogolit pe cer, înaintea lor. Fulgerul a sfâșiat noaptea. Luce adormise sau picase într-o stare ca de transă, deoarece când s-a pornit furtuna, a devenit pe jumătate conștientă.

Vântul era puternic și necruțător, lipind-o pe Luce de corpul lui Daniel. Îngerii zburau cu o viteză uriașă și fiecare bătaie de aripi îi purta peste orașe întregi și lanțuri muntoase. Au zburat pe deasupra unor nori ce semănau cu niște aisberguri uriașe, trecând peste ei într-o clipită.

Luce nu știa unde erau sau de cât timp călătoreau și nici nu voia să întrebe.

Era din nou întuneric. Cât timp mai aveau? Nu-și amintea. Părea imposibil să socotească, deși lui Luce îi plăcuse mai demult să rezolve probleme complicate de algebră. Aproape că îi venea să râdă când se gândea la ea stând într-o bancă de lemn la ora de matematică, rontăind dintr-o gumă de șters, lângă alți douăzeci de muritori. Chiar i se întâmplase vreodată asta?

Temperatura a scăzut brusc. Ploaia s-a întețit când îngerii au intrat într-o vijelie ce părea nesfârșită. Acum, picăturile de ploaie care răpăiau pe aripile lui Daniel răsunau ca grindina pe zăpada înghețată.

Scanned by CamScanner

Vântul bătea dintr-o parte și de sus, așa că hainele lui Luce erau ude leoarcă. Avea frisoane. Mâinile lui Daniel împrejurul ei îi mângâiau pielea înfiorată. A privit apa cum i se scurgea de pe ghetele negre spre pământ, zeci de kilometri mai jos.

Prin furtună, în bezna grea, avea vedenii. O zărea pe Dee netezindu-și șuvițe roșii de păr, care i se învolburau pe lângă trup. Bătrâna doamnă îi șoptea: *Rupe blestemul*. Părul ei s-a transformat în tentacule de sânge, cuprinzând-o ca pe o mumie, apoi ca pe o omidă într-un cocon... până când corpul i-a devenit o coloană masivă de sânge gros care picura.

Prin ceață, o lumină aurie a devenit mai puternică. Aripile lui Cam s-au vârât în spațiul dintre picioarele lui Luce și peticele de pământ pe care le privise ea.

– Aici e? a strigat Cam printre rafale de vânt.

– Nu știu, a spus Daniel.

– Cum aflăm?

– Vom ști pur și simplu.

– Daniel. Timpul...

– Nu mă zori. Trebuie s-o ducem în locul cu pricina.

– Doarme?

– Are febră. Nu știu. Șșș.

Un geamăt de frustrare a însoțit dispariția aripilor strălucitoare ale lui Cam înapoi în ceață.

Ochii lui Luce fremătau pe sub pleoape. Oare *dormea*? Părea să plouă cu coșmaruri. Acum o vedea pe domnișoara Sophia; ochii ei negri licăreau în lumina reflectată de picăturile de ploaie. A ridicat pumnalul și brățările de perle i-au zdrăngănit când a dus cuțitul la inima lui Luce. Cuvintele ei – *Încrederea este o căutare inutilă* – i-au răsunat iar în minte, de atâtea ori încât îi venea să țipe. Apoi imaginea domnișoarei Sophia a pâlpâit și s-a învolburat, înnegrindu-se și

Scanned by CamScanner

devenind garguiul în care Luce *avusese* încredere cu atâta nesăbuință.

Micuțul Bill, care pozase în prieten, în tot acest timp ascunzând un secret uriaș și înspăimântător. Poate că asta însemna prietenia pentru diavol, iubirea mânjită mereu de atingerea răului. Corpul garguiului era un sălaș al forțelor malefice.

În viziunea ei, Bill își arăta colții negri putregăiți și răsuflarea lui împrăștia nori de rugină. Urla, dar în tăcere, o tăcere mai rea decât orice ar fi putut spune vreodată, deoarece imaginația ei umplea vidul. În ultima ei închipuire îl văzuse pe Lucifer, Răul, Sfârșitul.

A deschis brusc ochii și și-a pus mâinile peste brațele lui Daniel în timp ce zburau prin furtuna nesfârșită.

Nu mi-e frică, a șoptit ea prin ploaie. Era lucrul cel mai dificil de care trebuia să se convingă pe sine în această călătorie.

Când ai să te înfrunți din nou cu el, nu o să-ți fie frică.

– Copii, a spus Arriane apărând în dreapta lui Daniel. Ia uitați-vă.

Norii se subțiau pe măsură ce înaintau. Jos se întindea o vale, un teren lat, stâncos care întâlnea o fâșie îngustă de mare, în partea vestică. Un cal uriaș de lemn trona absurd în pustiu, un monument închinat trecutului întunecat. Lângă cal, Luce distingea niște ruine din piatră, un teatru roman și o parcare modernă.

Îngerii au zburat mai departe. Valea se întindea dedesubt, întunecoasă cu excepția unei lumini din depărtare, o veioză care își trimitea scânteierea prin fereastra unei colibe micuțe din mijlocul unui povârniș.

– Zburați spre casă, le-a strigat Daniel celorlalți.

Scanned by CamScanner

Luce urmărise un șir de capre care mergeau pe câmpurile ude de ploaie, adunându-se într-o livadă de caiși. Când Daniel a coborât brusc, lui Luce i s-a strâns stomacul. Când au atins pământul, Luce și îngerii se aflau cam la patru sute de metri de coliba albă.

– Hai să intrăm. Daniel a luat-o de mână. Ne așteaptă.

Luce pășea alături de Daniel prin ploaie, părul negru îi venea pe față, iar haina de împrumut era împovărată de miile de picături de ploaie.

Urcau anevoie pe o potecă șerpuită, noroioasă, când o picătură mare de apă a rămas atârnată de genele lui Luce și i-a intrat în ochi. După ce a șters-o și a clipit, a văzut că Pământul se schimbase complet.

În fața ochilor i-a apărut o amintire dată de mult uitării:

Pământul ud de sub picioare se făcuse din verde negru, pârjolit într-un loc, cenușiu în altul. Valea care îi înconjura era presărată cu cratere adânci, fumegânde. Luce simțea că acolo avusese loc un carnagiu, mirosul de carne arsă și putreziciune era atât de pătrunzător și de tăios încât îi ardea nările și i se lipea de cerul gurii. Craterele sfârâiau când trecea pe lângă ele, ca niște șerpi cu clopoței. Praful – pulberea îngerilor – era pretutindeni. Plutea prin aer, acoperea pământul și stâncile, îi cădea ca fulgii de zăpadă pe față.

Vedea ceva argintiu cu coada ochiului. Păreau cioburile unei oglinzi, doar că erau fosforescente, scânteietoare, aproape însuflețite. Luce i-a dat drumul lui Daniel, a căzut în genunchi și s-a târât de-a lungul pământului acoperit cu noroi spre sticla argintie.

Nu știa de ce, știa doar că trebuia s-o atingă.

S-a întins după un ciob mare, gemând din pricina efortului. L-a prins bine...

Apoi a clipit și în mână nu avea decât noroi moale.

L-a privit pe Daniel, cu ochii plini de lacrimi.

Scanned by CamScanner

– Ce se petrece?

A privit-o pe Arriane.

– Du-o pe Luce înăuntru.

S-a simțit ridicată de niște brațe.

– O să fie bine, puștoaico, a spus Arriane. Îți promit.

Ușa neagră de lemn a colibei s-a deschis și dinăuntru s-a revărsat lumina caldă. Din prag, Steven Filmore, profesorul preferat al lui Luce de la Shoreline, îi privea calm pe îngerii plouați.

– Mă bucur că ai reușit să ajungi, a spus Daniel.

– Și eu. Glasul lui Steven era domol, profesoral, cum și-l amintea Luce, și, în mod surprinzător, o liniștea.

– Ea e bine? a întrebat Steven.

Nu. Își pierdea mințile.

– Da. Încrederea lui Daniel a luat-o pe Luce prin surprindere.

– Ce-a pățit la gât?

– La Viena am dat peste niște îngeri ai Balanței.

Luce avea halucinații. Nu se simțea bine. L-a privit pe Steven în ochi, cuprinsă de friguri. O priveau cu toții calm, liniștitor.

Ți-e bine. Trebuie să-ți fie bine. Pentru Daniel.

Steven a ținut ușa deschisă și i-a poftit înăuntru. Coliba micuță avea podeaua de pământ și acoperiș de stuf. Într-un colț se aflau un morman de pături și covoare, o sobă rudimentară aproape de vatră și patru balansoare așezate astfel încât să formeze un pătrat în mijlocul camerei.

În fața balansoarelor stătea Francesca, soția lui Steven și cealaltă profesoară nefilimă de la Shoreline. Phil și ceilalți trei Proscriși stăteau de pază de-a lungul zidului opus al colibei. Annabelle, Roland, Arriane, Daniel și Luce s-au înghesuit cu toții înăuntru, la căldură.

– Și acum ce facem, Daniel? a întrebat Francesca, pusă pe treabă.

Scanned by CamScanner

– Nimic, s-a grăbit Daniel să-i răspundă. Deocamdată.

De ce nu? Ajunseseră pe câmpurile Troiei, aproape de locul în care urma să cadă Lucifer. Veniseră aici într-un suflet ca să-l oprească. După câte înduraseră săptămâna aceea, acum stăteau într-o colibă și așteptau pur și simplu?

– Daniel, a spus Luce. Aș vrea o explicație.

Dar Daniel l-a privit doar pe Steven.

– Te rog, ia loc. Steven a condus-o pe Luce spre unul dintre balansoare. S-a așezat pe el și i-a mulțumit din cap când el i-a întins un vas metalic cu ceai turcesc de mere cu mirodenii. Nu e mare lucru, a spus el, arătând cu mâna prin încăpere, dar nu te plouă și nu te bate vântul, și știți cum se zice...

– Omul sfințește locul, a completat Roland, aplecându-se pe brațul balansoarului pe care se ghemuise Arriane, vizavi de Luce.

Annabelle a privit împrejur la ploaia care vuia la fereastră și la camera înțesată.

– Deci, *ăsta* e locul Căderii? Într-un fel simt, dar poate doar din cauză că mă străduiesc prea tare. E *ciudat*.

Steven își ștergea ochelarii de pulover. Și i-a pus înapoi pe nas și și-a reluat tonul profesoral.

– Locul Căderii e foarte vast, Annabelle. Gândește-te cât spațiu a trebuit pentru ca o sută cincizeci de milioane opt sute douăzeci și șapte de mii opt sute șaizeci și unu...

– Vrei să spui o sută cincizeci de milioane opt sute douăzeci și șapte de mii, *șapte sute patruzeci și șase*..., l-a întrerupt Francesca.

– Sigur că sunt discrepanțe. Steven îi făcea întotdeauna pe plac frumoasei și bătăioasei sale soții. Ideea este că au căzut mulți îngeri, așa că locul impactului este foarte vast. A privit-o iute pe Luce. Dar e adevărat, vă aflați pe un petic din pământul pe care au căzut îngerii.

Scanned by CamScanner

– Am urmat harta bătrânei, a spus Cam atâțând focul din sobă. Mai rămăseseră doar tăciuni, dar atingerea lui i-a readus la viață. Dar eu tot mă întreb de unde știm noi sigur că aici este. Nu mai e mult timp. De unde *știm*?

Pentru că am eu viziuni, a țipat deodată Luce în sinea ei. *Pentru că cine știe cum, eu am mai fost aici.*

– Mă bucur că ai întrebat. Francesca a scos un papirus și l-a întins pe podea între balansoare. Biblioteca nefilimă de la Shoreline conține o hartă cu locul Căderii. Harta însă a fost desenată la o scară așa de mare, încât până la aflarea poziției geografice, n-am fi avut cum să ne dăm seama unde să căutăm.

– Putea la fel de bine să fie un mușuroi de furnici, a adăugat Steven. Așteptăm semnalul lui Daniel de când s-a întors Luce prin mesageri. V-am urmărit evoluția și am încercat să rămânem pe aproape pentru momentul când urma să aveți nevoie de noi.

– Proscrișii ne-au găsit în reședința noastră de iarnă din Cairo, chiar după miezul nopții. Francesca și-a încovoiat umerii, de parcă încerca să-și alunge un fior. Din fericire, acesta avea simbolul tău, altfel am fi putut...

– Se numește Phillip. Proscrișii sunt acum de partea noastră, a spus Daniel.

Era ciudat că Phil se dăduse drept elev la Shoreline vreme de luni de zile, iar Francesca nu-l recunoștea. Dar profesoara înger cea snoabă nu le acorda atenție decât elevilor „înzestrați".

– Speram să putem ajunge la timp, a spus Daniel. Cum stătea treaba la Shoreline când ați plecat?

– Nu prea bine, a spus Francesca. Era mai rău pentru voi, sunt sigură, dar nici pentru noi nu stătea bine. Balanța ne-a vizitat la Shoreline luni.

Daniel și-a încleștat fălcile.

Scanned by CamScanner

– Nu.

– Miles și Shelby sunt bine? a icnit Luce.

– Prietenii tăi sunt bine cu toții. Nu au avut de ce să ne acuze...

– Așa e, a spus Steven mândru. Soția mea conduce instituția cu mână de fier.

– Totuși, a spus Francesca. Elevii s-au speriat. Unii dintre cei mai importanți finanțatori și-au retras copiii de la școală. A făcut o pauză. Sper că a meritat.

Arriane a sărit în picioare.

– Poți să pui pariu pe toate zorzoanele tale că a meritat.

Roland s-a ridicat repede și a tras-o pe Arriane înapoi pe scaun. Steven a luat-o pe Francesca de braț și a tras-o spre fereastră. Curând, toată lumea a început să șușotească, iar Luce a reușit să audă altceva în afară de tonul ridicat al lui Arriane, care spunea: „Uite, îi fac eu donație de-o să mă țină minte".

Afară, un brâu fin de lumină roșiatică încingea munții. Luce a privit-o și a simțit că i se strânge stomacul, conștientă că marca răsăritul celei de-a opta zile, ultima zi dinainte de...

Daniel i-a pus mâna pe umăr, caldă și puternică.

– Cum te simți?

– Bine. S-a îndreptat ușor, prefăcându-se vioaie. Ce avem de făcut?

– Să dormim.

Și-a tras umerii.

– Nu, nu sunt obosită. Se ridică soarele, iar Lucifer...

Daniel s-a aplecat peste balansoar și a sărutat-o pe frunte.

– Va merge mai bine dacă ești odihnită.

Francesca a părăsit discuția pe care o avea cu Steven și l-a întrebat pe Daniel:

– Crezi că e o idee bună?

Scanned by CamScanner

– Dacă e obosită, trebuie să doarmă. Câteva ore nu strică. Deja am ajuns.

– Dar *nu* sunt obosită, a protestat ea, deși era evident că minte.

Francesca a înghițit în sec.

– Presupun că ai dreptate. Fie o să se întâmple, fie nu.

– Ce înseamnă asta? l-a întrebat Luce pe Daniel.

– Nimic, a spus el ușor. Apoi, adresându-i-se Francescăi, i-a spus în șoaptă: O să se *întâmple*. A ridicat-o ușor pe Luce, ca să se strecoare în balansoar lângă ea. A cuprins-o pe după talie. Ultimul lucru pe care l-a simțit a fost sărutarea lui pe tâmplă și șoapta lui la ureche. Lăsați-o să doarmă pentru ultima oară.

– Ești gata?

Luce stătea lângă Daniel pe un ogor necultivat din preajma colibei albe. Din pământ ceața se ridica, iar cerul era de un albastru intens, ca după o furtună aprinsă. Pe dealuri, spre est, se vedeau petice de zăpadă, dar povârnișurile văii emanau o căldură primăvăratică. Bobocii înfloreau la marginea câmpului, fluturii zburau pretutindeni, albi, roz și aurii.

– Da.

Luce abia se trezise când l-a simțit pe Daniel ridicând-o de pe balansoar și scoțând-o pe ușa colibei tăcute. Cu siguranță o ținuse în brațe toată noaptea.

– Stai, a spus ea. Gata pentru ce?

Ceilalți o priveau, strânși în cerc de parcă ar fi așteptat, și îngerii, și Proscrișii cu aripile întinse.

Un stol de berze a străbătut cerul, cu aripile lor înmuiate în negru, întinse în zbor ca niște frunze de palmier. Au

Scanned by CamScanner

întunecat soarele pentru o clipă, aruncând umbre pe aripile îngerilor, înainte să treacă mai departe.

– Spune-mi cine sunt, i-a cerut Daniel.

Era singurul înger cu aripile ascunse sub haine. S-a îndepărtat de ea, și-a arcuit umerii, a închis ochii și și-a eliberat aripile.

Acestea s-au desfăcut imediat, cu o eleganță supremă, înflorindu-i de o parte și de cealaltă a trupului, stârnind o pală de vânt care a făcut să se legene ramurile caișilor.

Aripile se înălțau falnice deasupra lui, radioase, minunate, făcându-l de o frumusețe inimaginabilă. Strălucea ca un soare – nu numai aripile lui, ci întreg corpul –, ba chiar mai mult de atât. Daniel răspândea în jur ceea ce îngerii numeau „glorie". Luce nu-și putea lua ochii de la el.

– Ești un înger.

A deschis ochii violeți.

– Mai spune.

– Ești... ești Daniel Grigori, a continuat Luce. Ești îngerul care mă iubește de mii de ani. Ești băiatul pe care îl iubesc din clipa, nu, din fiecare clipă în care l-am văzut pentru prima oară. A privit soarele care se juca pe albeața aripilor lui și și-a dorit să le simtă în jurul ei. Ești sufletul care se potrivește cu al meu.

– Bun, a spus Daniel. Acum spune-mi cine ești tu.

– Păi... sunt Lucinda Price. Sunt fata de care te îndrăgostești tu.

În jurul lor se lăsase o liniște încordată. Toți îngerii păreau să-și țină răsuflarea.

Ochii violeți ai lui Daniel s-au umplut de lacrimi.

– Continuă, a șoptit el.

– Nu e de ajuns?

A clătinat din cap.

– Daniel?

Scanned by CamScanner

– Lucinda.

Felul în care i-a rostit numele, cu atâta gravitate, a făcut-o să se înfioare. Ce voia de la ea?

A clipit, și i s-a părut că aude un trăsnet, apoi câmpia troiană s-a cufundat în beznă, ca noaptea trecută. Pământul era acoperit de crăpături. Unde fusese câmpul erau acum tindeni. Copacii erau în flăcări la orizont, iar vântul purta o duhoare de putreziciune. Se simțea ca și când sufletul ei ar fi fost proiectat cu mii de ani în urmă. Nu era zăpadă pe munți, nici o colibă îngrijită și albă înaintea ei, nici un cerc de îngeri cu fețe îngrijorate.

Dar Daniel era acolo.

Aripile lui străluceau în aerul prăfuit. Pielea lui goală era perfectă, înnouratã, trandafirie. Ochii lui scânteiau la fel de violet, dar nu o privea pe ea, ci cerul. Nu părea să știe că Luce era lângă el.

Înainte să apuce să-i urmeze privirea în sus, lumea a început să se învolbureze. Aerul nu mai mirosea a putreziciune, ci a uscat. Era iar în Egipt, în mormântul întunecos, unde fusese încuiată și aproape că își pierduse sufletul. A revăzut scena: căldura săgeții din rochie, panica limpede pe chipul avatarului ei din trecut, sărutul care a adus-o înapoi și Bill plutind în jurul sarcofagului ce adăpostea mumia faraonului, punându-și deja la cale planul ambițios. Râsul lui aspru i-a răsunat în urechi.

Apoi s-a risipit. Viziunea cu Egiptul a pierit și în locul ei a apărut alta: versiunea Lucindei dintr-un trecut și mai îndepărtat stătea întinsă pe burtă într-un câmp cu flori înalte. Purta un veșmânt din piele de căprioară și ținea o margaretă în mână, smulgându-i petalele una câte una. Ultima s-a răsucit în vânt și ea s-a gândit: „Mă iubește". Soarele era orbitor, până când ceva a zburat pe cer. A văzut chipul lui

Scanned by CamScanner

Daniel, cu ochii lui violeți încărcați de iubire, cu părul lui blond, făcându-și un nimb din razele soarelui.

I-a zâmbit.

Apoi a dispărut. Încă o viziune, încă o viață: simțea pe piele căldura unui foc în aer liber și dorința arzându-i în piept. Se auzea o muzică stranie, puternică; oamenii râdeau; prietenii și familia. Luce s-a văzut cu Daniel, dansând nebunește în jurul flăcărilor. Simțea ritmul mișcărilor în adâncul ei, în timp ce muzica se topea, iar flăcările care atingeau cerul treceau de la un roșu aprins la un argintiu pal...

O cascadă. O cădere prelungă, bogată, de apă rece ca gheața prăvălindu-se pe o stâncă de calcar. Luce era la poalele ei și separa cu brațele un nor de nuferi. Părul lung, ud i s-a adunat pe umeri când s-a ridicat deasupra apei, apoi s-a scufundat. A ieșit pe partea cealaltă a torentului cascadei, într-o lagună de piatră. Și acolo era Daniel, de parcă ar fi așteptat-o toată viața.

A sărit de pe o stâncă, împroșcând-o când corpul lui a lovit apa. A înotat spre ea, trăgând-o lângă el, cu un braț pe spate, iar cu celălalt sub genunchi. Și-a trecut mâna pe după gâtul lui și l-a lăsat s-o sărute. A închis ochii...

Bum!

S-a auzit iar tunetul. Luce revenise pe câmpul troian fumegând. Dar de data aceasta, era într-unul dintre cratere, iar trupul îi era prins sub un bolovan. Nu-și putea mișca nici brațul, nici piciorul stâng. S-a zbătut, a strigat și a văzut pete roșii și cioburi din ceva ce semăna cu o oglindă spartă. Capul îi vâjâia din pricina unei dureri mai strașnice decât simțise vreodată.

– Ajutor!

Și atunci l-a văzut pe Daniel plutind pe deasupra ei, iar ochii lui violeți o țintuiau îngroziți.

– *Ce-ai pățit?*

Scanned by CamScanner

Luce nu cunoștea răspunsul, nu știa unde se afla sau cum ajunsese acolo. Lucinda din amintirea ei nici măcar nu-l recunoștea pe Daniel.

Brusc, a înțeles că aceasta era prima oară când se întâlniseră pe Pământ. Acesta era momentul pe care și-l dorise cu atâta ardoare, cel despre care Daniel nu voia niciodată să vorbească.

Nici unul nu îl recunoscuse pe celălalt. Dar deja se îndrăgostiseră fulgerător.

Cum putea fi *acesta* locul primei lor întâlniri? Peisajul bolnăvicios, întunecat, plin de mizerie și de moarte. Lucinda din trecut părea lovită, însângerată, de parcă s-ar fi spart în mii de bucăți.

De parcă ar fi căzut de la mare înălțime.

Luce a privit cerul. Era ceva acolo, o puzderie de scântei infinitezimale, de parcă Raiul ar fi fost electrocutat, iar undele de șoc se desprindeau din el pentru eternitate.

Doar că scânteile se apropiau. Forme întunecoase, înspicate cu lumină, cădeau din văzduhul infinit. Cu siguranță fuseseră milioane, strânse într-o fâșie haotică, amorfă pe cer, întunecată și luminoasă deopotrivă, plutind și căzând în același timp, aflându-se parcă în afara influenței gravitației.

Oare Luce fusese acolo? Ea simțea că da.

Apoi și-a dat seama: *Aceia erau îngerii. Era Căderea.*

Amintirea că fusese martora Căderii lor pe Pământ o îngrozea pe Luce. Era ca și când ar fi văzut cum cad toate stelele de pe cerul nopții.

Cu cât cădeau mai mult, cu atât se depărtau unii de alții. Deveneau vizibile entități individuale, autonome. Nu și-l putea imagina pe nici unul dintre îngerii ei, dintre prietenii ei, în felul acesta. Mai pierduți și mai lipsiți de control decât cel mai nefericit muritor în cea mai cruntă zi a vieții lui. Oare Arriane era printre ei? Dar Cam?

Scanned by CamScanner

Surprinse cu privirea conturul unei sfere de lumină, chiar deasupra capului ei. Se făcea din ce în ce mai mare și mai luminoasă pe măsură ce se apropia.

Daniel a privit și el în sus. Luce și-a dat seama că nu recunoștea nici el siluetele în cădere. Forța impactului îl cutremurase într-atât încât nu-și mai amintea cine era, de unde venise, cât de minunat fusese. Acum privea cerul cu groază în ochi.

Câțiva îngeri în cădere erau acum la câteva zeci de metri deasupra lor... apoi, în clipa următoare, ajunseseră destul de aproape încât Luce le distingea corpurile ciudate, întunecoase în sferele lor de lumină. Corpurile nu li se mișcau, dar cu siguranță erau vii.

S-au apropiat și mai mult de Luce până când aceasta a țipat, iar masa uriașă de întuneric și lumină s-a izbit de pământ lângă ea.

O explozie de foc și de fum negru îl ascunsese pe Daniel de privirile ei. Mai veneau și alții. Trebuie să fi fost peste un milion. Izbeau pământul și zdrobeau toate vietățile din jur. Luce s-a ghemuit, și-a ferit ochii și a dat să țipe din nou.

Dar sunetul care a ieșit nu era un țipăt...

Căci memoria o purtase și mai departe. Mai departe de momentul Căderii?

Luce nu mai era acum pe câmpul presărat cu cratere fumegânde și îngeri meteorici.

Se afla într-un peisaj scăldat într-o lumină pură. Spaima din glasul ei nu avea ce căuta aici, nu putea *exista* în acest loc cunoscut și străin deopotrivă. Știa unde se afla, dar nu putea fi adevărat.

Din sufletul ei izvora o muzică puternică, bogată și așa de frumoasă încât totul în jur se preschimba în alb. Craterul dispăruse, la fel și pământul. Iar corpul ei...

Scanned by CamScanner

Nu știa. Nu-l vedea. Nu vedea nimic în afară de această strălucire fantastică, alb cu argintiu. Lumina își desfăcea treptat razele până când Luce a văzut o pajiște albă, imensă așternându-se înaintea ei. De o parte și de alta a câmpului erau crânguri minunate, cu copaci albi.

În depărtare se afla o ieșitură argintie, vălurită. Luce a simțit că era ceva important. Apoi a observat că mai erau încă șapte, alcătuind un arc mare prin aer, în jurul unei străluciri atât de puternice încât Luce nu o putea privi.

S-a concentrat asupra ieșiturii, a treia de la stânga. Nu-și mai lua ochii de la ea. De ce oare?

Deoarece... Amintirea a purtat-o înapoi... Deoarece... Era a ei.

Mai demult stătuse aici, lângă... cine? Părea să conteze.

Imaginea i s-a învolburat în minte, apoi s-a topit, iar ieșitura de argint s-a risipit. Din albul care rămăsese au început să se desprindă siluete...

Fețe, trupuri, aripi. Un fundal ca un cer albastru.

Nu era o amintire, revenise în prezent, în viața reală și ultima. Împrejurul ei erau profesorii Francesca și Steven; aliații ei, Proscrișii; prietenii ei, Roland, Arriane, Annabelle și Cam. Și iubirea ei, Daniel. L-a privit pe fiecare în parte, căci i se păreau așa de frumoși. O priveau cu o bucurie prostească pe față și plângeau.

Darul cunoașterii de sine, îi spusese Dee. *Trebuie să-ți amintești cum să visezi ceea ce știi deja.*

Știuse tot timpul, în fiecare clipă a fiecărei vieți. Totuși, numai acum se simțea trează dincolo de capacitatea de a-și imagina ce însemna să fie trează. Un vânt domol îi mângâia pielea și *simțea* în el marea îndepărtată, Mediterana, spunându-i că era încă în Troia. De asemenea, vedea mai limpede decât înainte. Distingea punctele strălucitoare de culoare de pe aripile unui fluture în zbor. A inspirat aerul

Scanned by CamScanner

rece, acesta i-a umplut plămânii, și a simțit mirosul de zinc, care, la primăvară, avea să facă fertil solul argilos.

– Am fost acolo, a șoptit. Am fost în…

Rai.

Dar nu putea rosti cuvântul. Știa prea multe ca să nege, dar nu îndeajuns încât să poată vorbi. Daniel. El avea s-o ajute.

Haide, o implora el din priviri.

De unde să înceapă? A atins medalionul cu fotografia făcută când ea și Daniel locuiseră la Milano.

– Când mi-am vizitat viața din Helston, a început ea, am aflat că iubirea noastră era mai adâncă decât cea pe care o trăiam într-o singură viață…

– Da, a spus Daniel. Iubirea noastră depășește totul.

– Și… când am fost în Tibet, am aflat că o singură atingere sau un simplu sărut nu erau de ajuns ca să ne atragă blestemul.

– Nu atingerea, a intervenit glasul lui Roland. Zâmbea, de lângă Daniel, cu mâinile prinse la spate. Nu atingerea, ci conștientizarea sinelui. Nivel pentru care nu ai fost pregătită până acum.

– Da. Luce și-a atins fruntea. Era mult mai mult de atât. Versailles. A început să vorbească mai repede. Trebuia să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubeam. Dar sărutul tău m-a eliberat, iar moartea mea a fost splendidă, deoarece aveam să ne regăsim iar și iar, la infinit.

– Mereu împreună, fie vânt, fie furtună, a intervenit Arriane, ștergându-și ochii umezi de mâneca lui Roland.

Deja Luce își simțea gâtul atât de încleștat încât îi era greu să mai vorbească. Dar nu o mai durea.

– Abia la Londra am înțeles că blestemul tău era mult mai rău decât al meu, i-a spus ea lui Daniel. Prin ce a trebuit tu să treci, să mă pierzi…

Scanned by CamScanner

– Nu a contat niciodată, a șoptit Annabelle, iar aripile îi bâzâiau așa de tare încât picioarele i s-au ridicat la câțiva centimetri de pământ. Avea să te aștepte mereu.

– Chichén Itzá, a zis Luce și a închis ochii. Am aflat că strălucirea unui înger putea fi fatală muritorilor.

– Da, a spus Steven. Dar tu ești încă aici.

– Continuă, Luce. Glasul Francescăi era mai încurajator decât fusese vreodată la Shoreline.

– China antică. A făcut o pauză. A însemnat altceva față de celelalte. Mi-ai arătat că dragostea noastră era mai importantă decât orice război arbitrar.

Nimeni nu spunea nimic. Daniel a încuviințat ușor din cap.

Și atunci Luce a înțeles nu numai cine era, dar și ce semnifica totul. Mai era o viață din călătoria prin mesageri pe care Luce simțea că trebuia s-o pomenească. A tras adânc aer în piept.

Nu te gândi la Bill, și-a spus. *Nu-ți fie frică.*

– În Egipt, când am fost încuiată în mormântul acela, mi-am dat seama o dată pentru totdeauna că aveam să aleg veșnic dragostea ta.

Atunci îngerii s-au lăsat cu toții într-un genunchi și o priveau nerăbdători. Toți, mai puțin Daniel. Ochii îi scânteiau, mai violeți decât îi văzuse ea vreodată. A întins mâna spre ea, dar înainte ca mâinile să li se atingă, Luce a strigat: „Au!", când o durere tăioasă i-a străpuns spatele. Corpul îi fusese străbătut de o senzație necunoscută, pătrunzătoare. Ochii i-au lăcrimat, urechile i-au țiuit și a crezut că o i se facă rău de durere. Dar, ușor-ușor, s-a localizat, de la o durere ascuțită în tot spatele la două zone mici în partea de sus a omoplaților.

Oare sângera? Și-a dus o mână la spate, peste umăr. Rana părea proaspătă, de parcă cineva i-ar fi smuls carnea. Nu durea, dar era deconcertant. Panicată, a întors capul,

Scanned by CamScanner

dar nu a văzut nimic; auzea numai cum pielea se întindea și crăpa, de parcă urmau să îi apară niște mușchi noi.

Apoi s-a simțit brusc împovărată, de parcă ar fi avut prinse niște greutăți de umeri.

Și, cu coada ochiului, a văzut albul imaculat, învolburându-se de o parte și de alta, iar de pe buzele îngerilor s-a desprins un icnet.

– Oh, Lucinda, a șoptit Daniel, acoperindu-și gura cu mâna.

Și, mai simplu decât și-ar fi imaginat, Luce și-a întins aripile.

Erau luminoase, pline de viață, incredibil de ușoare, create din materia cea mai aleasă, mai strălucitoare și mai angelică. Aveau o anvergură de aproape zece metri, dar i se păreau uriașe, nesfârșite. Nu mai simțea durere. Când le-a pipăit cu degetele, a văzut că aveau o lățime de câteva zeci de centimetri și că erau mătăsoase. Erau argintii, și nu tocmai, semănau cu suprafața unei oglinzi. Erau de neconceput, inevitabile.

Erau aripile ei.

Aveau toată puterea pe care o strânsese ea de-a lungul mileniilor trăite. Și la cel mai mic capriciu al minții, aripile începeau să-i fluture.

Primul gând care i-a trecut prin minte a fost: *Acum pot face orice.*

Fără un cuvânt, ea și Daniel și-au întins mâinile unul spre celălalt. Vârfurile aripilor lor s-au arcuit într-un fel de sărut, precum cele ale îngerilor din *Qayom Malak*. Plângeau și râdeau și, curând, au început să se sărute.

– Ei bine? a întrebat el.

Era uluită și mai fericită decât fusese vreodată până atunci. Nu putea deveni realitate, a gândit ea, decât dacă spunea adevărul cu glas tare, având-i pe Daniel și pe ceilalți îngeri acolo, ca martori.

– Sunt Lucinda, a spus ea. Îngerul tău.

Scanned by CamScanner

Capitolul 17

PLĂSMUIREA IUBIRII

Să zbori era ca și când ai fi înotat, iar Luce se pricepea la amândouă.

Picioarele i s-au ridicat de la pământ. Nu fusese nevoie să se gândească la asta sau să se pregătească. Aripile i-au bătut ca urmare a unei intuiții imediate. Vântul vuia printre fibrele aripilor ei, purtând-o pe cerul vaporos, roz. Sus, și-a simțit greutatea corpului, în special în picioare, ceea ce nu făcea decât să-i ofere o nouă și inimaginabilă imponderabilitate. A plutit peste un strat jos de nori, împrăștiindu-i ușor, ca o briză ce mângâie clopoțeii de vânt.

Și-a privit aripile de la un vârf la celălalt, studiindu-le luciul argintiu, perlat, uluită de toate schimbările pe care le suferise. Era ca și când restul trupului se supunea acum aripilor. Răspundeau la primul semn de dorință cu bătăi elegante care făceau să atingă o viteză incredibilă. Se îndreptau ca aripile unui avion, planând pur și simplu, apoi se retrăgeau trasând în aer o inimă în timp ce ea se avânta în înaltul cerului.

Era primul ei zbor.

Ba nu. Ceea ce știa Luce acum, cu aceeași siguranță cu care știau aripile ei să zboare, era că mai trecuse prin așa ceva. Înainte de Lucinda Price, înainte ca sufletul ei să vadă

Scanned by CamScanner

vreodată conturul Pământului. În ciuda tuturor vieților de pe Pământ pe care le vizitase prin mesageri, a tuturor trupurilor pe care le împrumutase, Luce abia dacă intuia cine era, cine fusese. Exista o poveste mai veche decât istoria omenirii pe care ea o trăise și în care bătuse din aceste aripi.

Îi vedea pe ceilalți privind-o de jos. Obrajii lui Daniel străluceau de lacrimi. El știuse de la bun început. O așteptase. Voia să ajungă la el, voia să se avânte și el și să zboare alături de ea, dar deodată nu l-a mai văzut.

Lumina a fost înlocuită de o beznă adâncă...

A altei amintiri care ieșea la iveală.

A închis ochii și s-a lăsat în seama ei, s-o poarte în trecut. Fără să-și poată explica de ce, era conștientă că aceasta era amintirea cea mai timpurie, clipa cea mai îndepărtată a sufletului ei. Lucinda fusese acolo de la începutul începutului.

Biblia omisese partea aceasta:

Înainte de lumină, fuseseră îngerii. Acum beznă, în clipa următoare, sentimentul plăcut că este ademenită să iasă din neființă, de o mână delicată, magnifică.

Dumnezeu a creat ceata îngerilor – pe toți trei sute optsprezece milioane – într-o singură clipă orbitoare. Lucinda era și ea acolo, la fel și Daniel, Roland, Annabelle și Cam și multe alte milioane, cu toții desăvârșiți, splendizi, plăsmuiți să-și adore Creatorul.

Trupurile lor erau făcute din aceeași materie ca și firmamentul Raiului. Nu erau din carne și oase, ci din materie celestă, din lumină – puternici, indestructibili, prea frumoși ca să-i poți privi. Umerii, brațele și picioarele lor au apărut dintr-o scânteiere, prevestind forma pe care aveau s-o ia muritorii când aveau să fie creați. Îngerii și-au descoperit cu toții aripile în același timp, fiecare pereche ușor diferită, reflectând sufletul posesorului său.

Scanned by CamScanner

Pe atunci, în timpul genezei îngerilor, aripile Lucindei erau de un argintiu strălucitor, de culoarea luminii stelare. Scânteiaseră în toată splendoarea lor unică încă din zorii zorilor.

Facerea se petrecuse cu viteza voinței divine, dar în mintea lui Luce totul se derula ca o poveste, o altă creație timpurie a lui Dumnezeu, un derivat al timpului. Acum nu exista nimic, iar într-o clipită Raiul era populat de îngeri. În vremurile acelea, Raiul era fără sfârșit, pământul său era acoperit de o câmpie de nori, o materie moale și albă ca un nor pufos, învăluind picioarele îngerilor și vârfurile aripilor lor când pășeau.

În Rai erau straturi nesfârșite, fiecare nivel fiind înțesat de nișe și poteci șerpuite, ce porneau în toate direcțiile, sub un cer de culoarea mierii. Aerul era îmbălsămat de nectarul florilor albe, delicate ce creșteau în dumbrăvi încântătoare. Florile acestea rotunde se găseau la tot pasul și semănau cu niște strămoși ai bujorilor.

Livezile cu copaci de argint dădeau cele mai gustoase fructe care existaseră vreodată. Îngerii se bucurau și mulțumeau pentru primul și singurul lor sălaș. Glasurile li s-au unit în slăvirea Creatorului lor, plăsmuind un sunet împletit, ce mai târziu avea să fie cunoscut oamenilor drept armonie.

O pajiște a căpătat viață, separând grădina în două. Iar când toate celelalte lucruri au fost desăvârșite în Rai, Dumnezeu a așezat un uimitor Tron în capătul pajiștii, iar acesta vibra într-o lumină divină.

– Veniți înaintea mea, a poruncit Dumnezeu, afundându-se în jilțul adânc, cu o binemeritată satisfacție. De aici înainte, mă veți cunoaște drept Tronul.

Îngerii s-au adunat pe pajiștea Raiului și s-au apropiat veseli de Tron. Pluteau firesc într-un șir, formând ierarhii imediate și definitive. Când au ajuns la marginea pajiștii,

Scanned by CamScanner

Lucinda și-a amintit că nu vedea bine Tronul. Era prea strălucitor pentru ochii delicați ai îngerilor. De asemenea, și-a amintit că ea fusese al treilea înger din șir, al treilea înger lângă Dumnezeu.

Unu, doi, trei.

Aripile i s-au întins și i s-au învolburat, mândră de această onoare.

În aer, deasupra Tronului, opt băncuțe din argint vălurit stăteau suspendate, dispuse într-un arc de cerc, veghind parcă asupra Tronului. Dumnezeu i-a chemat pe primii opt îngeri din șir să se așeze pe aceste locuri și să devină arhanghelii Tronului. Lucinda s-a așezat pe al treilea loc din stânga. Era exact pe măsura ei, căci fusese creat pentru ea. Aici era locul ei. Din suflet i se revărsa adorația divină.

Era perfect.

Dar nu a durat mult.

Dumnezeu mai avea și alte planuri cu universul. Lucinda și-a mai amintit de un lucru și s-a cutremurat.

Dumnezeu i-a părăsit pe îngeri.

Era multă veselie pe Pajiște, dar apoi Tronul a rămas gol. Dumnezeu a pășit peste hotarele Raiului și a plecat să creeze stelele, Pământul și Luna.

Bărbatul și femeia pluteau la hotarul existenței. Raiul a pălit când Dumnezeu a plecat. Lucinda se simțea cuprinsă de frig și de sentimentul inutilității. Atunci, și-a amintit ea, îngerii au început să se vadă unul pe altul diferit, să observe variațiile de culoare ale aripilor lor. Unii au început să spună că Dumnezeu s-a săturat de ei și de cântecele lor elogioase, perfect armonizate. Alții au spus că în curând oamenii aveau să ia locul îngerilor.

Lucinda și-a amintit că stătea singură pe băncuța ei de argint de lângă Tron și vedea cât de simplu și de lipsit de strălucire părea fără prezența însuflețitoare a lui Dumnezeu.

Scanned by CamScanner

A încercat să-și adore Creatorul de departe, dar nu-și putea alunga singurătatea. Fusese creată să-l adore pe Dumnezeu, dar acum simțea doar un gol imens. Ce putea face?

A privit în jos de pe scaunul ei și a văzut un înger ce rătăcea pe câmpia de nori. Părea letargic, melancolic. A părut să-i simtă privirea și s-a uitat în sus. Când privirile li s-au întâlnit, a zâmbit. Și-a amintit cât de frumos fusese înainte să plece Dumnezeu…

Fără să se stea prea mult pe gânduri, s-au întins unul după celălalt, iar sufletele li s-au împletit.

Daniel, a gândit Luce. Dar nu putea fi sigură. Pajiștea era întunecoasă, iar amintirea ei, neclară…

Oare acesta era momentul primei legături?

Brusc, Pajiștea a fost năpădită iar de lumină. Trecuse multă vreme, și Dumnezeu se întorsese. Tronul era copleșit de o aură sublimă. Lucinda nu mai stătea pe băncuța ei de argint de lângă Tron, ci se afla pe Pajiște, alături de întreaga ceată de îngeri, și i se cerea să facă o alegere.

Apelul Nominal. Lucinda fusese și ea acolo, firește. Se simțea aprinsă și neliniștită fără să știe de ce. Corpul i s-a înfierbântat cum se întâmplase când fusese în pielea unui avatar din trecut, chiar înainte să moară. Nu-și putea stăpâni tremurul aripilor.

Alesese…

A simțit un nod în gât. Aerul era rarefiat. Cădea… Luce a clipit și a văzut soarele tăind munții și a știut că se afla din nou în prezent, în Troia. Și cădea de pe cer, șase metri… doisprezece. Dădea din brațe, de parcă ar fi fost din nou o simplă muritoare și n-ar fi putut zbura.

Și-a întins aripile, dar era prea târziu.

A aterizat cu un zgomot ușor în brațele lui Daniel. Prietenii s-au apropiat de ea pe pajiștea verde. Totul era exact ca înainte: cedri cu coroanele lor aplatizate, împrejurul unei

Scanned by CamScanner

ferme noroioase și părăginite; o colibă abandonată într-o întindere pustie, dealuri purpurii, fluturi, chipurile unor îngeri căzuți, care o priveau îngrijorați.

– Te simți bine? a întrebat-o Daniel.

Inima îi bătea încă nebunește. De ce nu-și amintea ce se întâmplase la Apelul Nominal? Poate că nu avea să-i ajute să-l oprească pe Lucifer, dar Luce își dorea cu disperare să afle.

– Am fost așa de aproape, a spus ea. Aproape că am înțeles ce s-a întâmplat.

Daniel a așezat-o ușor pe pământ și a sărutat-o.

– Vei înțelege, Luce. Știu sigur.

Era la amurg, în a opta zi a călătoriei lor. În timp ce soarele luneca pe deasupra Dardanelelor, aruncând o lumină aurie peste povârnișurile necultivate, Luce și-ar fi dorit să existe o cale prin care să dea timpul înapoi.

Dacă nu le ajungea o zi?

Luce și-a arcuit și apoi și-a îndreptat umerii. Nu era obișnuită cu greutatea aripilor, ușoare ca niște petale de trandafir pe cer, dar totodată grele ca niște cortine de plumb când se afla pe pământ.

Când aripile i s-au desfășurat pentru prima oară, îi străpunseseră tricoul și geaca militărească. Hainele zăceau sfâșiate pe iarbă, ca o stranie mărturie. Annabelle ieșise repede din colibă cu un alt tricou. Era de un albastru electric, cu o imagine serigrafiată cu Marlene Dietrich pe piept și cu niște crăpături discrete pe spate pentru aripi.

– În loc să te gândești la tot ceea ce încă nu-ți amintești, pune laolaltă ceea ce *ai reușit* să afli, a spus Francesca.

– Păi. Luce se plimba pe pajiște, conștientă de noua senzație a aripilor care i se legănau pe spate. Știu că blestemul m-a împiedicat să-mi dau seama că sunt înger și din cauza lui am murit ori de câte ori am încercat să-mi amintesc ceva

Scanned by CamScanner

din trecut. De aceea nici unul dintre voi nu îmi putea spune cine sunt.

– Trebuia să străbați singură valea pustie, a spus Cam.

– Iar motivul pentru care abia în această viață ai reușit să-ți dai seama are și el de-a face cu blestemul, a spus Daniel.

– De data asta nu am fost crescută într-o religie anume, am trăit fără ca destinul să-mi fie hotărât de un singur set de reguli, ceea ce îmi permite – Luce a făcut o pauză și s-a gândit iar la Apel – să aleg singură.

– Nu toată lumea are parte de luxul ăsta, a răsunat, din șirul de Proscriși, glasul lui Phil.

– De aceea mă voiau Proscrișii? a întrebat și brusc și-a dat seama că era adevărat. Dar nu l-am ales deja pe Daniel? Înainte nu-mi aminteam, dar când Dee mi-a oferit darul cunoașterii, părea, zise ea și s-a întins spre Daniel, că alegerea era dintotdeauna în mine.

– Acum știi cine ești, Luce, a spus Daniel. Știi ce contează pentru tine. Nimic nu ar trebui să-ți fie inaccesibil.

Cuvintele lui Daniel s-au strecurat în ea. Asta era acum, asta fusese dintotdeauna.

Privirea ei a rătăcit spre Proscriși, care se țineau departe de grup. Luce nu știa cât de mult percepeau din transformarea ei, dacă ochii lor orbi puteau vedea metamorfoza unui suflet. S-a uitat după Olianna, Proscrisa care o păzise pe acoperișul din Viena. Dar când a văzut-o pe Olianna, și-a dat seama că și ea se transformase.

– Îmi amintesc de tine, a spus Luce apropiindu-se de fata blondă, cu ochi albi, goi. O cunoștea din Rai. Olianna, tu erai unul dintre cei Doisprezece Îngeri ai Zodiacului. Tu erai mai puternică decât Leul.

Olianna a oftat adânc și tremurător și a încuviințat din cap.

– Da.

Scanned by CamScanner

– Iar tu, Phresia. Tu erai un Astru. Luce a închis ochii și și-a amintit. Nu erai tu dintre cei patru care au izvorât din Vrerea Divină? Îmi amintesc de aripile tale. Erau... a făcut o pauză și s-a întunecat la față când a văzut aripile ponosite, cafenii ale fetei. Excepționale.

Phresia și-a îndreptat umerii căzuți și și-a ridicat figura palidă, tristă.

– Nu m-a mai văzut nimeni cu adevărat de o veșnicie.

Vincent, Proscrisul care părea cel mai tânăr dintre toți, a pășit înainte.

– De mine îți amintești, Lucinda Price?

Luce l-a atins pe umăr, amintindu-și cât de bolnav păruse după ce îl torturaseră îngerii Balanței. Apoi gândul a purtat-o cu mult în trecut.

– Tu ești Vincent, Îngerul Vântului de Miazănoapte.

Ochii nevăzători ai lui Vincent s-au înnorat, de parcă sufletul lui ar fi vrut să plângă, dar corpul nu-i dădea ascultare.

– Phil, a spus Luce prinvindu-l în sfârșit pe Proscrisul de care se temuse așa de tare când venise în curtea din spate a părinților ei. Strângea din buzele lui albe, cuprins de emoție. Tu erai unul dintre Îngerii Zilei de Luni, nu? Aveai Puterile Lunii.

– Îți mulțumesc, Lucinda Price. Phil s-a aplecat șovăielnic, dar elegant. Proscrișii mărturisesc că s-au înșelat când au încercat să te smulgă de lângă sufletul tău pereche și de la obligațiile tale. Dar știam, cum tocmai ai dovedit, că numai tu ne puteai vedea așa cum eram în trecut. Și că numai tu ne puteai reda gloria apusă.

– Da, a spus ea. Vă văd.

– Și Proscrișii te văd pe tine, a spus Phil. Strălucești.

– Da, așa e.

Daniel.

Scanned by CamScanner

S-a întors spre el. Părul lui blond și ochii violeți, umerii puternici, buzele pline care o readuseseră la viață de mii de ori. Se iubeau de mai mult timp decât crezuse Luce. Iubirea lor era puternică încă din primele zile ale Raiului. Relația lor se întindea pe durata întregii existențe. Știa unde îl cunoscuse prima oară pe Daniel pe Pământ, chiar aici, pe câmpurile arse ale Troiei, în timp ce îngerii cădeau, dar exista o poveste și mai veche, un alt început al iubirii lor.

Când? Cum se întâmplase?

A căutat răspunsul în ochii lui, dar știa că nu avea să-l găsească acolo. Trebuia să privească înapoi în propriul ei suflet. A închis ochii.

Amintirile veneau cu mai multă ușurință acum, de parcă aripile ei întinse creaseră o rețea de fisuri ce spărseseră zidul dintre fata pe nume Lucinda și îngerul care fusese înainte. Ceea ce o separa de trecutul ei era acum fragil, subțire și casant ca o coajă de ou.

S-a stârnit o lumină și s-a trezit din nou pe Pajiște, pe băncuța ei, așteptând nerăbdătoare întoarcerea lui Dumnezeu. Luce privea în jos la îngerul blond, cel de care își amintise deja. Și-a amintit de pașii lui lenți, triști, pe câmpul de nori. De coroana de pe capul lui înainte să ridice privirea. Raiul era tăcut atunci. Luce și îngerul au rămas singuri preț de un moment unic, departe de armonia celorlalți.

S-a întors s-o privească pe Lucinda. Avea o figură colțuroasă, părul ondulat, de culoarea chihlimbarului și ochi de un albastru glacial. El i-a zâmbit. Nu l-a recunoscut.

Nu, nu era așa, îl recunoștea, îl știa. Cu mult timp în urmă, Lucinda îl iubise pe acest înger.

Dar nu era Daniel.

Fără să știe de ce, Luce voia să se ferească de această amintire, să pretindă că nu-l văzuse, să clipească și să se afle din nou cu Daniel pe câmpiile stâncoase din Troia. Dar

Scanned by CamScanner

sufletul ei era țintuit în acea slipă. Nu se putea feri de acest înger care nu era Daniel.

S-a întins spre ea, aripile li s-au întrepătruns și i-a șoptit la ureche:

– Iubirea noastră este infinită. Nu mai poate exista nimic altceva.

Nu.

În sfârșit, s-a smuls din amintire. Revenise în Troia, cu răsuflarea tăiată. Trebuie s-o fi trădat-o ochii. Se simțea înnebunită, panicată.

– Ce ai văzut? a șoptit Annabelle.

Luce a dat să spună ceva, dar nu a izbutit.

L-am trădat. Indiferent cine o fi fost. A mai fost cineva înainte de Daniel, iar eu...

– Încă nu s-a terminat. Într-un târziu și-a regăsit glasul. Blestemul. Deși știu cine sunt și știu că l-am ales pe Daniel, mai e ceva, nu? Altcineva. El e cel care m-a blestemat.

Daniel și-a trecut degetele foarte ușor peste marginea strălucitoare a aripilor ei. S-a cutremurat, deoarece fiecare atingere pe aripi era ca un sărut pătimaș și aprindea un foc în adâncul ei. În sfârșit, și-a dat seama ce plăcere îi făcea să simtă când mâinile ei alunecau peste ale lui.

– Ai ajuns așa de departe, Lucinda. Dar mai e cale lungă. Caută în trecut. Deja știi ce cauți. Găsește.

A închis ochii, cercetând prin milenii de amintiri.

Pământul i s-a retras de sub picioare. Un labirint de culori s-a încețoșat în jurul ei, iar inima i-a bubuit în piept și totul s-a făcut alb.

Era din nou în Rai.

Se luminase, căci Dumnezeu revenise pe Tron. Cerul avea culoarea opalului. În ziua aceea, câmpia de nori era groasă, iar peticele de alb le ajungeau îngerilor aproape până la talie. Spirele acelea înalte, albe din dreapta erau

Scanned by CamScanner

copacii din Crângul Vieții; florile argintii din stânga aveau să dea în curând naștere fructelor din Grădina Cunoașterii. Acum copacii erau mai înalți. Avuseseră timp să crească de când își amintise Luce ultima oară de ea.

Era înapoi pe Pajiște, înotând într-o mare de lumini pâlpâitoare. Îngerii din Rai erau strânși înaintea Tronului, care recăpătase o lumină așa de intensă încât Lucinda nu o putea privi fără să mijească ochii.

Băncuța de argint care mai demult fusese a lui Lucifer era acum mutată în capătul îndepărtat al Pajiștii. Tronul îl coborâse la un nivel umilitor. Între Lucifer și Tron, restul îngerilor erau uniți într-o masă unică, dar curând, își dădu seama Lucinda, aveau să fie împărțiți de o parte sau de alta.

Era din nou la Apelul Nominal. De data aceasta, avea să se străduiască să-și amintească cum fusese.

Fiecărui fiu și fiecărei fiice a Raiului avea să i se ceară să aleagă o tabără. Dumnezeu sau Lucifer. Binele sau... nu, el nu era răul.

Răul încă nu exista.

Cum stăteau adunați laolaltă, fiecare înger părea uluitor, diferit, dar cumva greu de deosebit de celălalt. În centru se afla Daniel, iar strălucirea lui era mai pură ca niciodată. În amintirea ei, Lucinda mergea spre el.

De unde venea?

Glasul lui Daniel îi răsuna în urechi: *Caută în trecut.*

Încă nu îl privise pe Lucifer. Nu voia.

Privește unde nu vrei să privești.

Când s-a întors spre capătul îndepărtat al Pajiștii, a văzut lumina din jurul lui Lucifer. Era splendidă și atât de puternică, de parcă ar fi vrut să concureze cu tot ceea ce se afla pe Pajiște, cu Grădina, cu zumzetul ceresc, cu Tronul însuși. Lucinda a trebuit să se concentreze ca să-l vadă bine.

Scanned by CamScanner

Era... adorabil. Părul ca ambra i se revărsa pe umeri în valuri strălucitoare. Corpul lui părea mai impunător, cu mușchi cum muritorii nu ar fi putut să aibă niciodată. Ochii lui reci și albaștri erau hipnotizanți.

Lucinda nu-și putea lua privirea de la el. Apoi, prin zumzetul ceresc, l-a auzit. Deși nu-și amintea să fi învățat cântecul, știa versurile și avea să le știe întotdeauna, așa cum muritorii își aminteau toată viața cântecele de leagăn din pruncie.

Din toate perechile Tronului
Nimeni nu ardea cu puterea focului
Ca Lucifer, Luceafărul de Dimineață,
și Lucinda lui, Lumina Amurgului

Versurile îi răsunau în minte, trezind o amintire, și fiecare cuvânt o lămurea și mai tare.

Lucinda lui, Lumina Amurgului?

Sufletul Lucindei ajungea cu greu, târându-se bolnav, spre o concluzie. Lucifer compusese acest cântec. Era parte din construcția sa.

Era... fusese iubita lui *Lucifer*?

Chiar când se întreba dacă era cu putință o asemenea oroare, Luce a știut că era adevărul cel mai vechi și cel mai crud. Se înșelase în toate privințele. Prima ei iubire fusese Lucifer, iar Lucifer fusese al ei. Până și numele lor semănau. Mai demult fuseseră suflete pereche. Se simțea diformă, străină de sine, de parcă se trezise și înțelesese pe loc că omorâse pe cineva în somn.

Pe Pajiște, Lucinda și Lucifer s-au privit în timpul Apelului Nominal. Ea a făcut ochii mari, neîncrezătoare, când el a zâmbit misterios.

A izbucnit o lumină.

Scanned by CamScanner

Amintire, în amintire. Luce a pornit și mai departe prin beznă, spre locul pe care îl detesta cel mai tare.

Lucifer a îmbrățișat-o, aripile lui le mângâiau pe ale ei, oferindu-i o plăcere de nedescris, chiar acolo, pe băncuța de argint de lângă Tronul gol.

Iubirea noastră este infinită. Nu mai poate exista nimic altceva.

Când a sărutat-o, Lucinda și Lucifer au devenit primele făpturi care au simțit altă iubire decât cea a lui Dumnezeu. Sărutările lor fuseseră stranii și minunate, iar Lucinda mai voia și altele, dar se temea de ce aveau să gândească ceilalți îngeri. Își făcea griji că sărutul lui ar fi rămas ca o pecete pe buzele ei. Mai mult decât orice, se temea ca Dumnezeu să nu își dea seama, atunci când avea să se reîntoarcă pe Tronul său.

– Spune-mi că mă adori, a implorat-o Lucifer.

– Adorația este numai pentru Dumnezeu, a răspuns Lucinda.

– Nu trebuie să fie așa, a șoptit Lucifer. Imaginează-ți cât de puternici am fi dacă ne-am putea declara deschis iubirea înaintea Tronului, tu să spui că mă adori pe mine și eu să spun că te ador pe tine. Tronul este doar unul – uniți în dragoste, noi am putea fi mai mari.

– Care este diferența dintre iubire și adorație? a întrebat Lucinda.

– Iubirea înseamnă să iei adorația pe care o simți față de Dumnezeu și să i-o oferi cuiva care chiar e *aici*.

– Dar eu nu vreau să fiu mai mare decât Dumnezeu.

Chipul lui Lucifer s-a întunecat la auzul acestor cuvinte. Și-a întors fața de la ea, iar mânia i-a încolțit în suflet. Lucinda a simțit o schimbare ciudată la el, dar îi era așa de străină încât nu o recunoștea. A început să se teamă de el. Lui nu părea să-i fie frică de nimic, doar că ea l-ar putea

Scanned by CamScanner

părăsi. A învățat-o cântecul despre măreția împreunării lor. O punea să-l cânte neîncetat, până când Lucinda ajunsese și ea să se vadă pe sine ca fiind „Lucinda lui, Lumina Amurgului". I-a spus Lucindei că aceasta era iubirea adevărată.

Amintirea a făcut-o pe Luce să se cutremure de durere. Așa era mereu cu Lucifer. Cu fiecare interacțiune, cu fiecare mângâiere a aripilor Lucindei, devenea din ce în ce mai posesiv, mai gelos din pricina adorației ei față de Tron, și-i spunea că dacă l-ar iubi cu adevărat, el i-ar fi de ajuns.

Își amintea de o zi din acea perioadă neagră. Era pe Pajiște și plângea, afundată până la gât în câmpul de nori, dorindu-și să fugă de tot și de toate. Umbra unui înger a plutit pe deasupra ei.

– Lasă-mă în pace! a strigat ea.

Dar aripa care o învăluia nu s-a supus, ci a îmbrățișat-o. Îngerul părea să știe de ce are nevoie mai bine decât ea. Lucinda a ridicat capul ușor. Ochii îngerului erau violeți.

– Daniel. Ea îl cunoștea drept al șaselea arhanghel, însărcinat cu salvarea sufletelor pierdute. De ce ai venit la mine?

– Pentru că te-am vegheat. Daniel a privit-o și Luce a știut că până atunci nu mai văzuse nimeni un înger plângând. Lacrimile Lucindei erau primele. Ce ți se întâmplă?

Mult timp și-a căutat cuvintele.

– Simt că îmi pierd lumina.

Și-a început povestea și Daniel a lăsat-o să vorbească. Nimeni n-o mai ascultase de mult pe Lucinda.

Când a terminat de povestit, ochii lui Daniel erau plini de lacrimi.

– Nu pare un lucru prea frumos ceea ce tu numești dragoste, a spus el ușor. Gândește-te la felul în care adorăm Tronul. Adorația scoate din noi tot ceea ce este mai bun. Suntem încurajați să ne încredem în instincte, nu să ne schimbăm în numele iubirii. Dacă eu aș fi al tău și tu a mea,

Scanned by CamScanner

aș vrea să rămâi exact așa cum ești. Nu te-aș tulbura niciodată cu dorințele mele.

Lucinda l-a prins pe Daniel de mâna lui caldă și puternică. Poate că Lucifer descoperise dragostea, dar acest înger părea să înțeleagă cum să o transforme în ceva cu totul și cu totul minunat.

Deodată Lucinda l-a sărutat pe Daniel, arătându-i cum se face, dornică pentru prima oară să-și dăruiască pe deplin sufletul cuiva. S-au îmbrățișat. Sufletele lui Daniel și al Lucindei străluceau mai tare, două jumătăți ale unui întreg mai bun.

Altă amintire.

Desigur, Lucifer s-a întors. Adunase atâta furie în el încât devenise uriaș, de două ori mai înalt. Mai demult fuseseră de aceeași statură.

– Nu mai suport jugul. Vrei să vii în fața Tronului cu mine și să-ți declari credința numai față de iubirea noastră?

– Lucifer, stai... Lucinda voia să-i spună despre Daniel, dar nu ar fi auzit-o oricum.

– E o minciună să pozez în îngerul adorator când te am pe tine, căci nu mai vreau nimic altceva. Să ne facem planuri, Lucinda, noi doi. Să urzim cum să căpătăm gloria.

– Iar asta numești tu iubire? a strigat ea. Tu îți adori visurile, ambiția. Tu m-ai învățat să iubesc, dar eu nu pot iubi un suflet așa de întunecat încât absoarbe toată lumina celorlalți.

Nu a crezut-o sau s-a prefăcut că n-o aude, deoarece, curând, Lucifer a provocat Tronul să strângă toate sufletele pe Pajiște pentru Apelul Nominal. O ținuse strâns pe Lucinda când lansase provocarea, dar când a început să vorbească, a fost distras și ea a reușit să scape. A intrat pe Pajiște și a rătăcit printre alte suflete luminoase. Și l-a văzut pe cel pe care îl căutase de la bun început.

Scanned by CamScanner

Lucifer le-a strigat îngerilor:

– A fost trasată o linie pe câmpia de nori a Pajiștii. Acum puteți alege cu toții. Vă ofer egalitate, o existență scutită de ierarhia arbitrară a unei autorități.

Luce știa ce înseamnă asta: că era liberă doar să-l urmeze pe el. Poate că Lucifer credea că o iubește, dar de fapt nu voia decât s-o controleze cu o fascinație malefică, distructivă. Ca și când ar fi crezut că Lucinda era doar un bun al lui.

S-a ghemuit lângă Daniel pe Pajiște, delectându-se cu căldura unei iubiri înmugurite, pure și hrănitoare, când numele lui Daniel a răsunat pe Pajiște. Fusese strigat. S-a ridicat deasupra noianului de lumină angelică și a spus cu stăpânire de sine:

– Vă asigur de respectul meu, dar eu nu am să fac asta. Nu am să aleg tabăra lui Lucifer, și nici pe cea a Raiului.

Din vastele cete de îngeri a izbucnit o rumoare profundă, din rândul celor de lângă Tron, și de la Lucifer, mai ales. Lucinda era uluită.

– În schimb, eu aleg *iubirea*, a continuat Daniel. Aleg iubirea și vă las pe voi să vă purtați războiul. Nu e corect să ne ceri așa ceva, i-a spus Daniel lui Lucifer. Apoi către Tron: Tot ceea ce e bun în Rai și pe Pământ este născut din iubire. Poate că nu acesta a fost planul tău când ai creat lumea, poate că iubirea era doar un aspect al unei lumi complicate și brutale. Dar iubirea a fost cel mai frumos lucru pe care l-ai creat, și a devenit singurul lucru pe care merită să-l salvezi. Războiul acesta e nedrept. Războiul acesta e greșit. Iubirea este singurul lucru pentru care merită să lupți.

Pajiștea a amuțit după cuvintele lui Daniel. Cei mai mulți îngeri păreau năuciți, de parcă n-ar fi înțeles ce vrea să spună Daniel.

Încă nu venise rândul Lucindei. Secretarii cerești strigau numele îngerilor după rang, iar Lucinda era unul dintre cei

Scanned by CamScanner

câțiva îngeri mai însemnați decât Daniel. Dar nu conta. Ei erau împreună. S-a ridicat lângă el pe Pajiște.

– Nu ar trebui să alegem niciodată între Tine și iubire, s-a adresat Lucinda Tronului. Poate într-o bună zi vei găsi o cale să împaci adorația cu iubirea adevărată de care ne-ai făcut capabili. Dar dacă sunt nevoită să aleg, trebuie să fiu alături de iubirea mea. Îl aleg pe Daniel și am să-l aleg mereu.

Apoi Luce și-a amintit de lucrul cel mai greu pe care a trebuit să-l facă. S-a întors spre Lucifer, prima ei iubire. Dacă nu ar fi fost cinstită cu el, nimic din toate astea nu ar mai conta.

– Mi-ai arătat puterea iubirii și am să-ți fiu veșnic recunoscătoare pentru asta. Dar pentru tine, iubirea vine cu mult în urma trufiei și a mâniei tale. Ai început o luptă pe care nu o poți câștiga.

– Fac toate astea pentru tine! a strigat Lucifer.

Aceasta a fost prima minciună sfruntată din întreg universul.

Braț la braț cu Daniel, în mijlocul Pajiștii, Lucinda făcuse singura alegere posibilă. Frica ei pălea în comparație cu iubirea.

Dar nu ar fi putut niciodată anticipa blestemul. Luce își amintea acum că pedeapsa venea de la ambele tabere. Asta făcea blestemul așa de greu. Atât Tronul, cât și Lucifer – din gelozie, de ciudă sau dintr-o perspectivă seacă, lipsită de iubire, asupra dreptății – le pecetluiseră soarta lui Daniel și Lucindei pentru multe mii de ani.

În liniștea care cuprinsese Pajiștea, s-a petrecut un lucru ciudat: un *alt* Daniel a apărut lângă Lucinda și Daniel. Era un Anacronism – acel Daniel pe care îl întâlnise la Shoreline, îngerul pe care îl cunoștea și-l iubea Luce Price.

– Am venit să cer îndurare, a spus geamănul lui Daniel. Dacă trebuie să fim pedepsiți și, Stăpâne, nu mă îndoiesc de hotărârea ta, te rog amintește-ți cel puțin că una dintre

Scanned by CamScanner

cele mai frumoase însușiri ale puterii Tale este milostenia – nesfârșită, misterioasă, învățându-ne pe toți ce înseamnă umilința.

La vremea aceea, Lucinda nu înțelesese vorbele lui, dar acum, în sfârșit, totul se lega în memoria ei. Îi dăduse lui Luce darul de a putea sparge o breșă în timp în acest blestem, pentru ca într-o bună zi, în viitorul îndepărtat, să poată descătușa iubirea lor.

Ultimul lucru de care își amintea era că îl strânsese tare pe Daniel, când câmpul de nori a început să fiarbă și să se înnegrească. Pământul s-a căscat sub ei și îngerii și-au început fuga, Căderea. Daniel alunecase din strânsoarea ei. Trupul ei încremenise. L-a pierdut. Și-a pierdut și memoria, s-a pierdut și pe sine.

Până acum.

Când Luce a deschis ochii, se lăsase noaptea. Aerul era așa de răcoros încât brațele îi tremurau. Ceilalți s-au strâns în jurul ei, așa de tăcuți încât auzea greierii cântând în iarbă. Nu voia să privească pe nimeni.

– Eu sunt de vină, a spus ea. Tot timpul am crezut că pe tine te pedepseau, Daniel, dar pedeapsa era a mea. A făcut o pauză. Din cauza mea s-a răzvrătit Lucifer?

– Nu, Luce. Cam i-a zâmbit trist. Poate că tu l-ai inspirat, dar nu era decât un pretext pentru a face ce-și pusese deja în minte. Lucifer căuta o portiță a răului. Ar fi găsit o altă cale.

– Dar l-am trădat.

– Nu, a spus Daniel. El te-a trădat pe tine, ne-a trădat pe toți.

– Fără răzvrătirea lui, oare ne-am fi îndrăgostit?

Daniel a zâmbit.

– Îmi place să cred că am fi găsit o cale. Acum, în sfârșit, avem ocazia să dăm totul uitării. Avem ocazia să-l oprim

Scanned by CamScanner

pe Lucifer, să rupem blestemul și să ne iubim cum am vrut dintotdeauna. Putem face ca toți anii aceștia de suferință să nu fi fost zadarnici.

– Uite, a spus Steven, arătând în sus.

O puzderie de stele străluceau în înaltul cerului. Una, în depărtare, era mai sclipitoare decât toate. A pâlpâit, apoi a părut să dispară cu totul, după care a revenit și mai lucitoare.

– Ei sunt, nu? a întrebat ea. Căderea?

– Da, a încuviințat Francesca. Gata. Arată exact așa cum se spune în textele vechi.

– Doar că... Luce s-a încruntat și a mijit ochii. Văd numai când...

– Concentrează-te, i-a poruncit Cam.

– Ce i se întâmplă? a întrebat Luce.

– Ia naștere pe lumea asta, a spus Daniel. Nu trecerea fizică din Rai pe Pământ dura nouă zile, ci părăsirea regatului ceresc și trecerea în planul teluric. Când am aterizat aici, trupurile noastre erau... diferite. Ne-am schimbat. Și pentru asta am avut nevoie de timp.

– Acum timpul are nevoie de noi, a spus Roland scoțându-și din buzunar ceasul de aur pe care Dee trebuie să i-l fi dat înainte să moară.

– Atunci e vremea să mergem, i-a spus Daniel lui Luce.

– Acolo sus?

– Da, trebuie să ne avântăm în întâmpinarea lor. Vom zbura până la hotarele Căderii și apoi tu...

– Eu trebuie să-l opresc?

– Da.

A închis ochii, s-a gândit cum o privise Lucifer pe Pajiște. Părea că vrea să strivească orice urmă de tandrețe care existase între ei.

– Cred că știu cum.

Scanned by CamScanner

– Ți-am spus că așa o să zică! a chiuit Arriane.

Daniel a tras-o mai aproape de el.

– Ești sigură?

Ea l-a sărutat. Era mai sigură decât fusese vreodată.

– Tocmai mi-am recăpătat aripile, Daniel. N-am să-l las pe Lucifer să mi le ia înapoi.

Așa că Luce și Daniel și-au luat rămas-bun de la prieteni, s-au prins de mână și au pornit în noapte. Au zburat în sus o veșnicie, prin stratul cel mai rarefiat al atmosferei, printr-o peliculă de lumină de la marginea spațiului cosmic.

Luna a devenit uriașă, strălucea ca soarele amiezii. Au trecut prin galaxii cețoase, înnourate, pe lângă alte luni străpunse de alte cratere selenare și planete stranii ce scânteiau de la gazul roșu și de la inelele dungate de lumină.

Dar oricât ar fi zburat, Luce nu obosea. Începea să înțeleagă cum putea Daniel să zboare zile în șir fără să se odihnească; nu-i era nici foame, nici sete și nu simțea nici frigul nopții înghețate.

În sfârșit, la marginea vidului, în buzunarul cel mai adânc și mai întunecos al universului, au găsit locul cu pricina. Au văzut plasa neagră a mesagerului lui Lucifer, legănându-se între dimensiuni. Înăuntru se afla Căderea.

Daniel plana lângă ea, aripile lui le atingeau pe ale ei, inspirându-i forță.

– Mai întâi va trebui să pășești prin mesager. Să nu rămâi acolo. Mergi până îl găsești în Cădere.

– Trebuie să merg singură acolo, nu?

– Te-aș urma până la capătul Pământului și mai departe. Dar ești singura care poate face asta, a spus Daniel. I-a luat mâna și i-a sărutat degetele, palma. Tremura. O să fiu aici.

Buzele li s-au întâlnit pentru ultima oară.

– Te iubesc, Luce, a spus Daniel. Am să te iubesc mereu, fie că Lucifer izbutește, fie că nu…

Scanned by CamScanner

– Nu, nu spune asta, a zis Luce. Nu va izbuti...

– Dar dacă izbutește, a continuat Daniel, vreau să știi că aș face-o din nou. Te-aș alege de fiecare dată.

Luce se simțea perfect liniștită. Nu avea să-l dezamăgească. Nu avea să dea greș.

– Nu durează mult.

L-a strâns de mână, s-a întors și s-a afundat în beznă, prin mesagerul lui Lucifer.

Scanned by CamScanner

Capitolul 18

SĂ PRINZI O STEA CĂZĂTOARE

Întunericul era deplin.

Luce mai călătorise doar prin propriii ei mesageri, care erau răcoroși și umezi, chiar liniștitori. Intrarea în cel al lui Lucifer mirosea a stătut, era fierbinte și îmbâcsită de un fum acru, asurzitoare. Prin ziduri răsunau rugi stăruitoare, vâscoase și suspine intense, pătrunzătoare.

Aripile lui Luce au fremătat, senzație pe care nu o mai încercase niciodată – când a înțeles că mesagerii diavolului erau avanposturile iadului.

E doar un pasaj, și-a spus ea. *E ca oricare alt mesager, un portal prin care poți ajunge într-un timp și spațiu.*

A mers mai departe, înecându-se cu fumul. Pământul era înțepător. Nu știa de la ce până când nu a căzut în genunchi și a simțit ascuțimea cioburilor înfipte în mâinile pe care tocmai le eliberase Daniel.

Să nu rămâi acolo, îi spusese el. *Mergi până îl găsești.*

A tras adânc aer în piept, s-a îndreptat și și-a amintit ce era. Și-a întins aripile și mesagerul s-a umplut de lumină. Abia acum vedea Luce cât de înfricoșător era – în fiecare suprafață fumegândă erau înfipte cioburi de diferite culori, siluete semiumane, moarte sau pe moarte, zăceau în bălți lipicioase de pe podea, și, lucrul cel mai rău, sentimentul copleșitor de pustiu.

Scanned by CamScanner

Luce și-a privit mâinile însângerate: mici triunghiuri cumplite de sticlă maronie i se iteau din palme. Într-o clipă i s-au vindecat. A strâns din dinți și a zburat, iar corpul ei a pătruns prin zidul interior al mesagerului, în pântecul Căderii furate a lui Lucifer.

Era imens. Acesta era primul lucru care se remarca. Într-atât de imens încât părea un univers în sine și era copleșit de o liniște stranie. Căderea era așa de strălucitoare de la lumina îngerilor, încât Luce abia vedea. Nu știa cum, dar îi simțea – pretutindeni în jur, surorile și frații ei, peste o sută de milioane din ceata Raiului, împodobeau cerul ca niște picturi. Erau suspendați, înghețați în timp și în spațiu, fiecare îngropat în propria sferă de lumină.

Așa căzuse și ea. Acum își amintea, și o durea. Acele nouă zile cuprinseseră nouă sute de eternități. Și totuși, nemișcați cum stăteau îngerii în Cădere, Luce a văzut că se schimbau tot timpul. Forma lor căpăta transparența aceea stranie, de început. Ici-colo, lumina strălucea pe dedesubtul unei perechi de aripi. Un braț lua ființă ca prin ceață, apoi redevenea indistinct. La asta se referea Daniel când vorbise despre deplasarea care avusese loc în interiorul Căderii, în care sufletele se metamorfozaseră odată cu trecerea din regatul ceresc în planul teluric.

Îngerii se lepădau de puritatea lor angelică, îmbrăcând încarnările pe care aveau să le ia pe Pământ.

Luce s-a dus spre îngerul cel mai apropiat. L-a recunoscut: Tzadkiel, îngerul Dreptății Divine, fratele și prietenul ei. Nu-i mai văzuse sufletul de o veșnicie. El nu o vedea acum și nu ar fi putut răspunde nici dacă ar fi văzut-o.

Lumina din el a fremătat, iar esența lui Tzadkiel a scânteiat ca un giuvaier în apa noroioasă. A devenit o masă cețoasă pe care Luce nu o mai recunoștea. Era grotescă – ochi

Scanned by CamScanner

rudimentari, buze neterminate. Nu era el, dar imediat ce îngerii loveau Pământul necruțător, avea să fie.

Cu cât se avânta mai departe în marea suspendată de suflete, cu atât se simțea mai grea. Îi recunoștea pe toți: Saraquel, Alat, Muriel, Chayo. Înțelese cu groază că atunci când aripile ei se apropiau destul de mult, *auzea* gândurile în cădere ale fiecărui înger.

Cine va avea grijă de noi? Pe cine vom adora?

Nu-mi simt aripile.

Mi-e dor de grădinile mele. Vor fi grădini în iad?

Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

Era prea dureros să rămână aproape de oricare dintre ei pentru mai mult de un gând. Luce mergea tot mai departe, fără țintă, copleșită, până când se simți atrasă de o lumină puternică, familiară.

Gabbe.

Chiar și în plin proces de transformare, Gabbe era minunată. Aripile ei albe se îndoiau ca niște petale de trandafiri în jurul trăsăturilor ei din ce în ce mai conturate; genele întunecate ca niște cortine îi dădeau un aer liniștit, cert.

Luce s-a lipit de sfera argintie de lumină a lui Gabbe. Pentru o clipă, s-a gândit că poate totuși are și Căderea lui Lucifer o parte frumoasă, căci Gabbe avea să se întoarcă.

Apoi lumina lui Gabbe a pâlpâit, și Luce a auzit gândul îngerului în cădere.

Mergi mai departe, Lucinda. Te rog, mergi mai departe. Visează ceea ce știi deja.

Luce s-a gândit la Daniel, care o aștepta de partea cealaltă. S-a gândit la Lu Xin, versiunea ei din timpul vechii dinastii chineze Shang. Ucisese un rege, îmbrăcată în straiele generalului său și se pregătea de un război care nu era al ei, toate astea din dragoste pentru Daniel.

Scanned by CamScanner

Luce își recunoscuse sufletul în Lu Xin din clipa în care o văzuse. Și acolo se putea regăsi pe sine, chiar dacă pretutindeni în jur erau numai suflete strălucitoare ca luminițele unui oraș, suspendate în aer. Avea să se regăsească pe sine în Cădere.

Deodată și-a dat seama că acolo avea să-l găsească pe Lucifer.

A închis ochii, a bătut ușor din aripi și i-a cerut sufletului ei să o călăuzească spre sine. A trecut printre milioanele de îngeri, alunecând peste taluzurile lucitoare. I-a luat o mică eternitate. Vreme de nouă zile, ea și prietenii ei se războiseră cu timpul, gândindu-se numai cum ar putea găsi Căderea. Acum că o găsiseră, cât avea să-i ia lui Luce să dea de sufletul de care avea nevoie, să găsească acul în carul cu îngeri în continuă metamorfoză? Cât timp mai avea?

Apoi, într-o galaxie de îngeri înghețați, Luce a înghețat și ea.

Cineva cânta.

Era un cântec de dragoste așa de frumos, încât îi tremurau aripile.

S-a oprit în spatele sferei albe, fixe a unui înger în cădere pe nume Ezekiel și a ascultat:

– Marea mea și-a găsit malul... Arsura mea și-a găsit flacăra.

Sufletul i s-a umplut de o amintire de mult uitată. A privit pe după Ezekiel, Îngerul Norilor, ca să vadă cine cânta în luminiș.

Era un băiat care ținea în brațe o fată, iar glasul lui era blând și dulce ca mierea.

Legănarea ușoară a brațelor sale era singura mișcare din întreaga Cădere înghețată.

Atunci Luce a înțeles că fata nu era orice fată. Era o sferă de lumină pe jumătate formată, înconjurând un înger în plină transformare. Ea era sufletul ce aparținuse Lucindei.

Scanned by CamScanner

Băiatul a ridicat privirea, simțind o prezență. Avea o figură pătrățoasă, părul buclat ca ambra și ochii de culoarea ghețiii, luminați de o iubire naivă.

Dar nu era un băiat, ci un înger nimicitor de frumos, iar Luce s-a încordat, cuprinsă de un sentiment de singurătate de care nu voia să-și amintească.

Era Lucifer.

Așa arăta el în Rai. Dar el se putea mișca, era pe deplin format, spre deosebire de milioanele de îngeri care îl înconjurau, ceea ce a asigurat-o pe Luce că era demonul prezentului, cel care își trimisese mesagerul în jurul Căderii, să inițieze a doua legătură cu Pământul. Propriul lui suflet în cădere putea fi oriunde acolo, la fel de încremenit cum fuseseră și ceilalți când Tronul îi alungase din Rai.

Luce avusese dreptate că sufletul ei avea s-o ducă la Lucifer. După ce pornise Căderea, trebuie să fi intrat aici prin mesagerul lui.

Și ce făcuse în cele nouă zile? Cântase cântece de leagăn, bălăngănindu-le înainte și înapoi, în vreme ce armate de îngeri străbăteau lumea să-l oprească?

Aripile îi ardeau. Știa că numai asta făcuse, deoarece știa că o iubea, că încă o dorea. Totul avea legătură cu faptul că îl trădase pe Lucifer.

– Cine e? a întrebat el.

Luce s-a îndreptat spre el. Nu venise ca să se ascundă. În plus, deja simțise strălucirea sufletului ei în spatele lui Ezekiel. Și-a dat seama după iritarea din glasul lui că o recunoscuse.

– Ah, tu ești. A ridicat brațele ușor, ținând-o în brațe pe Luce, cea aflată în cădere. Mi-ai cunoscut iubita? Cred că ți s-ar părea... Lucifer a căzut pe gânduri, în căutarea unui cuvânt potrivit. Revigorantă!

Luce s-a apropiat mai mult, atrasă deopotrivă de îngerul radios care îi frânsese inima și de strania versiune a ei, pe

Scanned by CamScanner

jumătate conturată. Acesta era îngerul care avea să devină versiunea pământească a lui Luce. Și-a privit propriul chip luând naștere cu o pâlpâire, în lumina din brațele lui Lucifer. Apoi a dispărut.

S-a gândit să se contopească cu acea stranie făptură. Știa că stătea în puterea ei: trebuia să se apropie și să intre în corpul ei de demult, să simtă cum i se strânge stomacul pe când se unea cu trecutul ei, clipind și regăsindu-se în brațele lui Lucifer, în mintea Lucindei aflate în cădere, cum mai făcuse de atâtea ori.

Dar acum nu mai era cazul. Bill o învățase pe Luce cum să se contopească înainte să știe cine era cu adevărat, înainte să aibă acces la amintirile ei, ca acum. Nu trebuia să se contopească cu sufletul ei în cădere pentru a ști ce să-i spună lui Lucifer. Luce cunoștea deja toată povestea.

Și-a încrucișat brațele în față și s-a gândit la Daniel, aflat de cealaltă parte a mesagerului.

– Dragostea pe care o simți nu-ți este împărtășită, Lucifer.

El i-a zâmbit larg, sfidător lui Luce.

– Ai idee cât de rar este un asemenea moment?

Pe negândite, Luce s-a trezit că se apropie de el.

– Voi două, împreună, în același timp? Cea care nu mă poate părăsi – a mângâiat trupul în metamorfoză din brațele lui și a privit în sus – și cea care nu știe cum să stea departe.

– Ea și cu mine avem același suflet, a spus Luce. Și nici una dintre noi nu te mai iubește.

– Și lumea spune că *eu* am inima împietrită! a spus Lucifer cu o grimasă, și orice umbră de blândețe pierise ca prin farmec. Vocea i-a devenit gravă, mai gravă decât oricare alta pe care Luce o auzise vreodată. M-ai dezamăgit în Egipt. Nu ar fi trebuit să faci asta și nu ar trebui să fii acum aici. Te-am dus pe tărâmul de afară ca să nu te amesteci.

Scanned by CamScanner

Mina i s-a schimbat: chipul tânăr, adorabil i-a devenit deodată brăzdat de riduri groase care-i coborau pe trup, în crestături lungi, zimțate. Din spatele umerilor i-au țâșnit aripi puternice, iar din degete, gheare lungi, încovoiate și galbene. Luce a tresărit când acestea s-au afundat în corpul ei în cădere, ce abia prindea contur în brațele lui.

Din albaștri ca gheața, ochii i-au devenit roșii ca plumbul topit și statura i s-a mărit de zece ori. Luce știa că se întâmpla așa din pricina manifestării furiei pe care o nutrea și pe care și-o reținuse ca să treacă drept îngerul adorabil care fusese cândva. Părea să umple tot spațiul, strângând într-o clipă marea întindere de îngeri suspendați.

Luce a zburat până în dreptul lui și a oftat adânc.

– Ai face bine să te oprești, a spus ea.

– Ai căpătat rezistență, nu?

Luce a clătinat din cap și și-a întins aripile cât a putut de mult. Încă o uimea anvergura lor.

– Știu cine sunt, Lucifer. Știu ce pot. Nici unul dintre noi nu este redus la limitele umane. Pot și eu să devin înfricoșătoare. Dar ce rost are?

Din capul lui se înălțau aburi în timp ce-i studia aripile lui Luce.

– Dintotdeauna m-au uluit aripile tale, a spus el. Dar nu te obișnui cu ele. Aproape că s-a scurs timpul și apoi… și apoi…

O privea cu luare-aminte, să descopere orice semn de frică sau de agitație. Știa cum era el, de unde își trăgea energia și puterea. Mușchii lui pietroși s-au încordat și Luce a privit pâlpâind lumina trupului ei în cădere, agitat, dar imobil, fără apărare în brațele lui. Era ca și când ar fi văzut pe cineva drag în pericol, dar Luce nu voia să-și trădeze tulburarea.

– Nu mi-e teamă de tine.

Mormăiala lui era un nor de mucus și de fum.

Scanned by CamScanner

– Îți va fi, cum ți-a fost și mai demult, cum îți este, de fapt, chiar acum. Frica este singurul mod în care-l poți întâmpina pe diavol.

S-a oprit din creștere. Ochii lui și-au recăpătat albastrul glacial, neliniștitor. Mușchii i s-au relaxat, lăsând locul siluetei fine care mai demult făcuse din el cel mai frumos înger din ceata Raiului. Pielea lui palidă avea o scânteiere de care Luce nu-și amintise până acum.

Era mai frumos chiar decât Daniel.

Luce și-a permis să-și amintească. *Îl iubise*. Fusese prima ei dragoste adevărată. Îi dăruise toată inima ei. Iar Lucifer o iubise și el.

Când privirea i-a căzut asupra ei, întreaga istorie a relației lor i s-a citit pe chipul frumos: focul de început, setea lui nebună de a și-o face a lui, chinul iubirii, care spusese el că îi inspirase răzvrătirea împotriva Tronului.

În mintea ei știa că era prima minciună de proporții a Marelui Înșelător, dar inima ei simțea altceva, poate și pentru că își dădea seama că Lucifer ajunsese să creadă această minciună. Avea o forță secretă, dominatoare, ca un potop nevăzut.

Nu s-a putut abține și s-a mai îmblânzit. În ochii lui Lucifer se citea aceeași blândețe ca și în ochii lui Daniel atunci când o privea. Simțea că îi răspunde lui Lucifer cu aceeași privire tandră.

Încă o iubea și fiecare clipă în care nu era cu ea îl durea profund. De aceea își petrecuse ultimele nouă zile alături de o umbră a sufletului ei, de aceea căutase să facă universul să renască, pentru ca ea să fie din nou a lui.

– Oh, Lucifer, a spus ea. Îmi pare rău.

– Vezi? a zis el râzând. Ți-e frică de mine. Ți-e frică de sentimentele pe care ți le inspir. Nu vrei să-ți amintești...

– Nu, nu e...

Scanned by CamScanner

Dintr-o teacă ascunsă de la spate, Lucifer a scos o săgeată lungă de argint. A răsucit-o între degete, fredonând o melodie pe care Luce o recunoștea. S-a cutremurat. Era imnul pe care îl compusese, despre ei doi. *Lucinda lui, Lumina Amurgului*.

A văzut săgeata scânteind.

– Ce faci?

– M-ai iubit. Erai a mea. Cei care înțeleg eternitatea știu ce înseamnă dragostea adevărată. Iubirea nu moare niciodată. De aceea știu că atunci când ne vom izbi de pământ, când lumea o va lua de la capăt, vei face alegerea corectă. Mă vei alege pe mine în locul lui și vom domni împreună. Vom fi împreună, a spus și și-a ridicat privirea. Altfel...

Apoi Lucifer s-a repezit la ea cu săgeata.

– Da! a strigat Luce. Te-am iubit cândva!

El a înghețat, cu arma boantă, mortală ațintită spre inima ei, cu sufletul ei din trecut în brațe.

– Dar a fost mai demult decât îți amintești tu, a spus ea. Tu apreciezi eternitatea, dar nu apreciezi cum se poate schimba ea într-o clipă. Nu te iubeam când am căzut.

– Minți. A apropiat mai mult săgeata de pieptul ei. M-ai iubit mai curând decât crezi. Chiar săptămâna trecută, în mesagerii tăi, când credeai că-l iubești pe altul, ne-am simțit minunat împreună. Îți amintești cum am stat amândoi, în Tahiti, în pomul acela în care creștea fructul pasiunii? Și s-a întâmplat și mai înainte. Mă gândesc că de celelalte îți aduci aminte. S-a îndepărtat de ea și i-a studiat reacția. Te-am învățat tot ce crezi că știi despre iubire! Trebuia să domnim împreună. Ai promis să mă urmezi. M-ai înșelat. Ochii lui o priveau stăruitor, arzând de durere și de furie. Imaginează-ți cât de singur am fost, într-un iad făurit de mine, părăsit în fața altarului, cel mai mare prost din toate timpurile, îndurând șapte mii de ani de agonie.

Scanned by CamScanner

– Încetează, a șoptit ea. Trebuie să încetezi să mă iubești. Eu am încetat să te mai iubesc.

– Din cauza lui *Daniel Grigori*, care nu este nici a zecea parte din ce sunt eu, chiar și când am o zi proastă? E ridicol! Știi că eu am fost dintotdeauna mai luminos, mai iscusit. Erai acolo când am inventat iubirea. Am creat-o din nimic, doar din... *adorație*! Lucifer s-a încruntat când a rostit acel cuvânt, de parcă i-ar fi fost greață. Și nu știi nimic încă. În lipsa ta, am inventat și răul, celălalt capăt al spectrului, necesar echilibrului. Eu l-am inspirat pe Dante! Pe Milton! Ar trebui să vezi lumea de dincolo. Am preluat ideile Tronului și le-am îmbunătățit. Poți face ce vrei! Ai pierdut *totul*.

– Nu am pierdut nimic.

– Oh, draga mea – s-a întins spre ea, iar mâna lui moale i-a mângâiat obrazul –, nu se poate să crezi asta. Ți-aș putea oferi cel mai mare regat necunoscut – muncim din greu, apoi petrecem. Chiar și Tronul ți-a oferit avantajul păcii eterne! Și tu ce ai ales? Pe Daniel. Ce ți-a oferit individul ăla?

Luce i-a dat mâna la o parte.

– Mi-a cucerit inima. Mă iubește pentru ceea ce sunt eu, nu pentru ceea ce-i pot aduce.

Lucifer a rânjit.

– Mereu ți-ai dorit să fii băgată în seamă. Draga mea, asta-i slăbiciunea ta.

Lucinda a privit milioanele de sufletele strălucitoare, nemișcate dimprejurul lor. Se întindeau pe o distanță de mii de kilometri și auzeau din întâmplare adevărul despre prima poveste de iubire din univers.

– Credeam că e bine ce simt pentru tine, a spus Luce. Te-am iubit până m-a durut, până când iubirea noastră a fost mistuită de trufia și de furia ta. Ceea ce tu numeai *iubire* m-a făcut să dispar. Așa că a trebuit să încetez să te mai iubesc. A făcut o pauză. Adorația noastră nu a minimalizat

Scanned by CamScanner

niciodată Tronul, dar dragostea ta m-a minimalizat pe mine. Nu am vrut să te rănesc, ci am vrut doar să nu mă mai rănești tu pe mine.

– Atunci nu mă mai răni! a implorat-o, întinzând brațele, pe care Luce și le amintea acum strângând-o cu putere, iar asta i-a dat un sentiment de familiaritate. Poți învăța să mă iubești din nou. Doar așa poți opri durerea. Alege-mă acum, din nou, pentru totdeauna.

– Nu, a spus ea. S-a terminat, Lucifer. A făcut un semn spre ceilalți îngeri care cădeau împrejurul lor. Se terminase dinainte să se întâmple toate astea. Nu am promis niciodată să domnesc cu tine în afara Raiului. Tu ți-ai proiectat acest vis asupra mea, ca pe o pânză goală. Nu vei reuși nimic dacă o arunci pe Pământ pe *această* Lucinda. Nu-ți va împărtăși dragostea.

– Ba s-ar putea. A privit în jos spre îngerul din brațele lui. A încercat să-i dea un sărut, dar lumina care o înconjura pe Lucinda din brațele lui nu l-a lăsat s-o atingă.

– Îmi pare rău pentru durerea pe care ți-am pricinuit-o, a spus Luce. Eram… un copil. M-a luat valul, m-am jucat cu focul, dar nu ar fi trebuit. Te rog, Lucifer! Lasă-ne în pace!

– Oh! Și-a afundat fața în trupul din brațele lui. Cât sufăr!

– Vei suferi mai puțin dacă accepți că tot ce a fost între noi s-a terminat. Lucrurile nu mai sunt ca înainte. Dacă mă iubești, ai să mă lași să plec, așa cum trebuie.

Lucifer a privit-o lung pe Luce. Expresia i s-a întunecat, apoi a devenit meditativă, de parcă ar fi cugetat la ceva. Și-a ferit ochii un moment, a clipit și când a privit-o iar pe Luce, i s-a părut că o vede cum era de fapt: îngerul prefăcut în fată, care trăise vreme de milenii, care devenise din ce în ce mai sigură pe destinul ei și care găsise calea prin care să redevină înger.

– Meriți… mai mult, a șoptit Lucifer.

Scanned by CamScanner

– Mai mult decât Daniel? Luce a clătinat din cap. Nu vreau nimic mai mult, doar pe el.

– Vreau să spun că nu meriți să suferi. Nu ignor lucrurile prin care ai trecut. Te-am urmărit. Uneori, durerea ta mi-a pricinuit un fel de bucurie. Doar mă știi. Lucifer a zâmbit trist. Dar chiar și bucuria mea este uneori mânjită de vină. Dacă aș putea scăpa de *vină*, chiar ai avea ce vedea.

– Eliberează-mă de suferință. Oprește Căderea, Lucifer. Stă în puterea ta.

A mers clătinându-se spre ea. Avea ochii plini de lacrimi. Diavolul a clătinat din cap.

– Spune-mi cum poate pierde un bărbat, cu o slujbă rezonabilă...

– DE AJUNS!

Vocea aceea opri totul în loc. Rotația soarelui, conștiința lăuntrică a trei sute optsprezece milioane de îngeri... până și Căderea implacabilă *s-a oprit pur și simplu*.

Era glasul care crease universul, stratificat și bogat, de parcă milioane de versiuni ale sale vorbeau în același timp.

De ajuns.

Porunca Tronului a sfâșiat-o pe Luce. A mistuit-o. Lumina i-a năpădit vederea, acoperindu-l, scânteietoare, pe Lucifer, pe ea aflată în Cădere, întreaga lume. Sufletul i-a fremătat de parcă s-ar fi eliberat de o povară, alungată în depărtare.

Căderea.

Se oprise. Luce fusese smulsă de acolo cu un singur cuvânt și cu o smucitură care pe moment a amețit-o. Traversa un vid imens, spre o destinație necunoscută, depășind viteza luminii înmulțită cu viteza sunetului.

Se deplasa cu o viteză dumnezeiască.

Scanned by CamScanner

Capitolul 19

PREȚUL LUCINDEI

Totul era alb.

Luce a simțit că ea și Lucifer se întorseseră în Troia, dar nu era sigură. Lumea era prea luminoasă, fildeșie, în flăcări. Radia în liniștea deplină. La început, lumina a fost totul, de un alb intens, orbitor.

Apoi, treptat, a început să se topească.

Scena care se înfățișa sub ochii lui Luce devenea tot mai clară. Lumina mai slabă îi permitea să vadă mai limpede câmpul, chiparoșii zvelți, caprele care rumegau, îngerii dimprejurul ei. Lumina părea să aibă textură, ca niște pene ușoare care îi mângâiau pielea. Intensitatea ei a făcut-o să se sfiască, să se teamă.

S-a topit și mai mult, a părut să se micșoreze, condensându-se în timp ce se retrăgea în sine. Totul a pălit, și-a pierdut culoarea în timp ce lumina se retrăgea. S-a strâns într-o sferă micuță de lumină, mai strălucitoare în miez, plutind la trei metri deasupra pământului. A pulsat și a pâlpâit în timp ce razele sale prindeau contur. S-au întins, au scânteiat ca zahărul candel, și în curând au apărut un cap, trunchi, picioare și brațe. Mâini.

Nas.

Gură.

Până când lumina a devenit un om.

Scanned by CamScanner

O femeie.

Tronul sub forma unei femei.

Cu mult timp înainte, Luce fusese favorita Tronului – o știa acum, în adâncul sufletului ei –, totuși nu-l cunoscuse niciodată bine. Nici o făptură nu era capabilă de atâta cunoaștere.

Era în firea lucrurilor, în natura divinității. Dacă o descriai, îi știrbeai măreția. Așa că acum, deși semăna izbitor cu o regină într-o mantie albă, plutitoare, Tronul rămânea ceea ce era, adică *totul*. Luce nu își putea feri privirea.

Era de o frumusețe copleșitoare. Părul îi era împletit în auriu și argintiu. În ochii ei, albaștri ca un ocean de cleștar, se distingea puterea de a vedea oricând, orice. Când Tronul a privit peste câmpiile troiene, lui Luce i s-a părut că își recunoaște propriul chip în expresia lui Dumnezeu – hotărât, încordat cum era și ea după ce lua o decizie. O văzuse în reflexia ei de o mie de ori.

Iar când Dumnezeu și-a întors fața ca să-i privească pe cei de față, expresia i s-a schimbat. Amintea de devoțiunea lui Daniel; surprindea lumina aceea specială din ochii lui. Acum, în felul destins în care își ținea mâinile desfăcute, Luce a recunoscut generozitatea mamei ei, iar apoi a văzut zâmbetul mândru al lui Penn.

Dar Luce vedea că nu îi mai aparținea lui Penn. Fiecare urmă pasageră de viață izvora din forța dinaintea lui Luce. Vedea cum întreaga lume – muritorii și îngerii deopotrivă – fusese creată după chipul nestatornic al Tronului.

La marginea câmpiei, a apărut un jilț de fildeș. Era plăsmuit dintr-o materie desprinsă de pe altă lume și pe care Luce știa că o mai văzuse: cea a sceptrului de argint, cu vârful spiralat, pe care Tronul îl avea în mâna stângă.

Când Tronul a luat loc, Annabelle, Arriane și Francesca s-au grăbit să ajungă înaintea sa, îngenunchind, în adorație.

Scanned by CamScanner

Zâmbetul Tronului s-a revărsat strălucitor asupra lor, împrăștiind curcubeie de lumină peste aripile lor. Îngerii psalmodiau împreună, într-o armonie desăvârșită.

Arriane și-a ridicat fața strălucitoare, bătând din aripi ca să se ridice și să se adreseze Tronului. Glasul ei a izbucnit ca un cântec minunat:

– Gabbe nu mai e.

– Da, a murmurat Tronul, deși firește că știa deja.

Era mai degrabă un ritual al compasiunii decât o dare de seamă. Luce și-a amintit că acesta era scopul pentru care Tronul crease vorbirea și cântecul; trebuiau să fie un alt fel de a simți, o altă aripă cu care să oferi mângâiere celui aflat în suferință.

Apoi picioarele lui Arriane și cele ale lui Annabelle s-au desprins ușor de pământ și au plutit pe deasupra Tronului. Au plutit ușor, cu fața spre Luce și ceilalți prieteni ai lor, care își priveau, pierduți în adorație, Creatorul. Formația lor părea stranie, cumva incompletă, până când Luce a realizat ceva:

Băncuțele.

Arriane și Annabelle își reluau vechiul loc ca arhangheli. Pe Pajiștea Raiului, băncuțele vălurite de argint formaseră mai demult un arc pe deasupra Tronului. Își reluaseră locul cuvenit: Arriane în dreapta umărului Tronului, iar Annabelle doar la câțiva centimetri de la pământ, aproape de mâna dreaptă a acestuia.

Împrejurul lui erau niște spații goale, luminoase. Luce și-a amintit spre ce băncuță zbura Cam, care era a lui Roland și care îi aparținea lui Daniel. A văzut locul lui Molly înaintea tronului și pe cel al lui Steven, deși ei nu erau arhangheli, ci îngeri care își adorau veseli creatorul, de pe Pajiște.

În sfârșit, a văzut locul ei și pe cel al lui Lucifer, băncuțele lor asemănătoare, în stânga Tronului. Aripile i-au fremătat. Era totul limpede.

Scanned by CamScanner

Ceilalți îngeri căzuți – Roland, Cam, Steven, Daniel și Lucifer – nu au pășit înainte să adore Tronul. Luce se simțea sfâșiată. I se părea firesc să adore Tronul, pentru asta fusese creată. Dar fără să știe de ce, nu se putea clinti din loc. Tronul nu părea nici dezamăgit, nici surprins.

– Unde este Căderea, Lucifer? Vocea o făcea pe Luce să vrea să cadă în genunchi și să se roage.

– Doar Dumnezeu poate spune, a mârâit Lucifer. Nu contează. Poate că în definitiv nici nu am vrut-o.

Tronul și-a învârtit sceptrul de argint în mâini, făcând o adâncitură în pământul noroios, acolo unde capătul ajungea la pământ. De acolo a țâșnit tulpina unui crin alb-argintiu, pornind șerpuit în jurul sceptrului. Tronul nu a părut să ia aminte; și-a ațintit ochii albaștri asupra lui Lucifer, care i-a susținut privirea, cu ochii lui reci.

– Cred primele două afirmații, a spus Tronul – și curând vei fi convins de ultima. Indulgența mea este bine-cunoscută.

Lucifer a dat să vorbească, dar Tronul și-a mutat privirea de la el. Lucifer a lovit pământul, de furie și de neputință. Pământul s-a deschis sub el, lava a țâșnit, răcorind solul, un vulcan numai al lui.

Cu un gest ușor, Tronul le-a reținut din nou atenția.

– Trebuie să ne ocupăm de blestemul Lucindei și al lui Daniel, a spus ea.

Luce a înghițit în sec și un sentiment de groază i-a întors stomacul pe dos.

Dar ochii fosforescenți ai Tronului erau plini de bunătate când și-a dat o șuviță argintiu-aurie după ureche, s-a lăsat pe spateaza jilțului și a cercetat adunarea de dinaintea ei.

– După cum bine știți, a venit vremea să le pun celor doi o întrebare.

Toată lumea a amuțit, chiar și vântul.

– Lucinda, vom începe cu tine.

Scanned by CamScanner

Luce a dat din cap. Liniștea aripilor se suprapunea cu bubuitul inimii ei. Era o senzație straniu de omenească, ce-i amintea de momentele în care era chemată în biroul directorului, la școală. S-a apropiat de Tron, cu capul plecat.

– Ți-ai plătit datoria prin suferință în aceste aproape șase milenii...

– Nu a fost numai suferință, a spus Luce. Au fost vremuri grele, dar – a privit împrejur la prietenii pe care și-i făcuse, la Daniel, ba chiar și la Lucifer – am avut parte și de multă frumusețe.

Tronul i-a zâmbit curios lui Luce.

– De asemenea, ai făcut ce a trebuit ca să-ți descoperi adevărata natură fără ajutorul nimănui, ca să fii sinceră cu tine. Poți spune că ai ajuns să-ți cunoști sufletul?

– Da, a spus Luce. În profunzime.

– Acum ești mai aproape de Lucinda decât ai mai fost vreodată până acum. Orice decizie iei comportă nu doar cunoștințele pe care le ai ca înger, dar și greutatea celor șapte mii de ani de lecții ale vieții, deprinse în fiecare stare umană.

– Îmi dau seama de responsabilitatea mea, a spus ea, folosind cuvinte care nu păreau rostite de Luce Price, ci, își dădu ea seama, păreau să-i aparțină Lucindei, adevăratului ei suflet.

– Poate ai auzit când s-a spus că în viața asta sufletul tău este „la îndemâna oricui"?

– Da. Am auzit.

– Și poate ai mai auzit despre un echilibru între îngerii Raiului și forțele lui Lucifer?

Luce a încuviințat ușor din cap.

– Așadar, întrebarea îți este adresată din nou: Ce alegi, Raiul sau Iadul? Ți-ai învățat lecția și ești cu patru sute de vieți mai înțeleaptă, de aceea te mai întrebăm o dată: Unde vrei să-ți petreci eternitatea? Dacă alegi Raiul, permite-mi

Scanned by CamScanner

să spun că te vom primi cu brațele deschise și ne vom asigura că trecerea îți va fi ușoară. Dumnezeu și-a aruncat privirea spre Lucifer, dar Luce nu i-a urmat exemplul. Dacă alegi Iadul, îndrăznesc să presupun că Lucifer te va accepta?

Lucifer nu a răspuns. Luce a auzit o târșâială puternică în spatele ei. S-a răsucit spre Lucifer și i-a văzut din spate aripile înnodate.

Nu-i fusese ușor în Cădere să-i spună că nu îl iubea, că nu avea să-l aleagă pe el. Părea imposibil să spună același lucru Tronului. Luce stătea înaintea puterii care o crease; nu se simțise niciodată mai copil de atât.

– Lucinda? Tronul și-a mutat privirea asupra ei. Tu trebuie să înclini balanța.

I-a revenit în memorie discuția avută cu Arriane în Las Vegas, la IHOP: *În cele din urmă, totul se va reduce la un înger puternic, care va alege o tabără. Când lucrul acesta se va întâmpla, balanța se va înclina.*

– *Mie* îmi este adresată?

Tronul a dat din cap, de parcă Luce ar fi trebuit să știe deja.

– Ultima oară ai refuzat să alegi.

– Nu, nu e adevărat, a spus Luce. Am ales iubirea! Chiar acum m-ai întrebat dacă îmi cunosc sufletul și chiar îl cunosc. Trebuie să-mi rămân fidelă mie însămi și să pun iubirea mai presus de orice.

Daniel a întins mâna spre ea.

– Am ales iubirea atunci și astăzi vom face aceeași alegere.

– Iar dacă ne blestemi acum, a spus Luce, rezultatul va fi același. Ne-am regăsit iar și iar, vreme de șapte mii de ani. Sunteți cu toții martori. O vom face din nou.

– Lucifer? a întrebat Tronul. Ce ai de spus?

Scanned by CamScanner

A privit-o pe Luce cu un foc în priviri, iar durerea lui era limpede pentru toți cei de față.

– Spun că vom regreta cu toții mereu acest moment. Este o alegere greșită, egoistă.

– Întotdeauna regretăm când trebuie să acceptăm că dragostea s-a încheiat. Glasul neutru era al Tronului. Dar am să iau răspunsul tău ca pe o mică dovadă de compasiune și de încuviințare, care dă ceva speranțe universului. Lucinda și Daniel și-au afirmat clar alegerea și trebuie să ne respectăm amândoi jurămintele făcute la Apelul Nominal. Dragostea lor nu mai depinde de noi. Fie. Dar are un preț. Și-a mutat privirea înapoi spre Luce și spre Daniel. Sunteți gata de sacrificiul suprem în numele iubirii voastre?

Daniel a clătinat din cap.

– Dacă o am pe Lucinda, și ea mă are pe mine, nu există nici un sacrificiu.

Lucifer a chicotit, ridicându-și picioarele și plutind în aer pe deasupra lui Luce și a lui Daniel.

– Deci, chiar dacă v-am lua totul, aripile, puterea, nemurirea, tot ați alege iubirea?

Cu coada ochiului, Luce a văzut-o pe Arriane. Avea aripile îndoite la spate și mâinile în buzunarele salopetei. A dat arogant din cap, cu buzele țuguiate de mulțumire, zicând parcă: *La naiba, cum să nu?*

– Da, au spus Luce și Daniel la unison.

– Bine, a răspuns Tronul. Dar înțelegeți, aveți de plătit un preț. Poate că vă aveți unul pe altul, dar atât și nimic mai mult. Dacă alegeți iubirea o dată pentru totdeauna, trebuie să renunțați la natura voastră angelică. Vă veți naște din nou, ca muritori.

Muritori?

Daniel, îngerul ei, avea să renască sub forma unui simplu muritor?

Scanned by CamScanner

În toate acele nopți, stătuse și se întrebase ce avea să se aleagă de iubirea lor la capătul celor nouă zile. Acum decizia Tronului îi amintea de sugestia pe care i-o făcuse Bill în Egipt, de a-și ucide sufletul reîncarnat.

Chiar și atunci, se gândise să-și trăiască viața de muritoare și să-l lase pe Daniel să-și vadă de a lui. Nu avea să mai sufere din pricina iubirii pierdute. Aproape că reușise. Ceea ce o oprise fusese gândul de a-l pierde pe Daniel. Dar de data aceasta...

Îl putea avea, cu adevărat, pentru mult timp. Totul avea să fie diferit. Avea să îi fie alături.

– Dacă acceptați, a spus Tronul, iar glasul ei a acoperit chicotul aspru al lui Lucifer, nu vă veți mai aminti ce ați fost, și nu vă pot garanta că vă veți întâlni în viața aceasta pe Pământ. Veți trăi și veți muri, ca orice altă făptură umană. Puterile Raiului care v-au atras mereu unul la celălalt nu vor mai exista. Nici un înger nu vă va mai ieși în cale. I-a privit amenințător pe îngeri, pe prietenii lui Luce și ai lui Daniel. Nu va mai apărea nici o mână prietenoasă prin întuneric, să vă călăuzească. Veți fi cu adevărat pe cont propriu.

De pe buzele lui Daniel și-a luat zborul un sunet ușor. Luce s-a întors spre el și l-a prins de mână. Așadar, aveau să fie muritori, rătăcind pe Pământ în căutarea jumătății lor, ca toată lumea. Părea o propunere frumoasă.

Din spatele lor, Cam a spus:

– Murirea este cea mai romantică poveste spusă vreodată. O singură șansă să faci ceea ce trebuie. Apoi, ca prin farmec, treci mai departe.

Dar Daniel părea dezamăgit.

– Ce e? a șoptit Luce. Nu vrei?

– Abia ți-ai recăpătat aripile.

Scanned by CamScanner

– Și tocmai de aceea știu că pot să trăiesc liniștită fără ele. Cât timp te am pe tine. Tu, în schimb, chiar ai renunța la ele. Ești sigur că asta vrei?

Daniel și-a coborât fața spre a ei, cu buzele moi aproape.

– Întotdeauna.

Lui Luce i s-au umplut ochii de lacrimi când Daniel s-a întors spre Tron.

– Acceptăm.

În jurul lor, strălucirea aripilor a devenit așa de intensă încât toată pajiștea fremăta de lumină. Iar Luce i-a simțit pe ceilalți îngeri, dragii lor prieteni, trecând de la nerăbdare la șoc.

– Prea bine, a șoptit aproape Tronul, cu o expresie insondabilă.

– Stai! a strigat Luce. Mai era ceva. Acceptăm cu o condiție.

Daniel s-a foit lângă ea și a privit-o pe Luce cu coada ochiului, dar nu a întrerupt-o.

– Ce condiție? a tunat Tronul, deloc obișnuit cu negocierea.

– Primește-i pe Proscriși înapoi în sânul Raiului, a spus înainte s-o părăsească curajul. S-au dovedit demni. Dacă era destul loc pentru mine pe Pajiște, este destul și pentru Proscriși.

Tronul i-a privit pe Proscriși, care stăteau tăcuți și luceau slab.

– Nu e ceva obișnuit, dar în esență este un gest generos. Prea bine. A întins ușor brațele. Proscrișilor, pășiți înainte dacă vreți să intrați iar în Rai.

Cei patru Proscriși s-au înfățișat înaintea Tronului, cu mai multă hotărâre decât văzuse Luce vreodată la ei. Apoi, cu o singură încuviințare din cap, Tronul le-a redat aripile.

Acestea deveneau tot mai întinse.

Și mai groase.

Maroniul lor ponosit a fost înlocuit de un alb strălucitor.

Scanned by CamScanner

Și atunci Proscrișii au zâmbit. Luce nu-l mai văzuse niciodată pe nici unul dintre ei zâmbind. Erau atât de frumoși!

La sfârșitul transformării, ochii Proscrișilor s-au bulbucat deodată când și-au recăpătat vederea.

Chiar și Lucifer părea impresionat.

– Numai Lucinda putea să reușească așa ceva, a mormăit el.

– E un miracol! Olinanna și-a strâns aripile pe lângă corp ca să le admire.

– Asta e treaba ei, a spus Luce.

Proscrișii și-au reluat locurile de adorație împrejurul Tronului.

– Da. Tronul a închis ochii ca să le accepte adorația. Cred că e mai bine așa, în definitiv.

Într-un final, Tronul și-a ridicat sceptrul în aer și l-a îndreptat spre Luce și spre Daniel. E vremea să ne luăm rămas-bun.

– Deja? a zis Luce fără să vrea.

– Luați-vă la revedere.

Foștii Proscriși i-au arătat lui Luce recunoștința lor și i-au îmbrățișat pe ea și pe Daniel. Când s-au retras, Francesca și Steven erau înaintea lor, ținându-se de braț, minunați, strălucitori.

– Am știut întotdeauna că poți. Steven i-a făcut cu ochiul lui Luce. Nu, Francesca?

Aceasta a încuviințat din cap.

– Ți-a fost greu, dar te-ai dovedit unul dintre sufletele cele mai impresionante pe care am avut plăcerea să le instruiesc. Ești o enigmă, Luce. Ține-o tot așa!

Steven i-a strâns mâna lui Daniel, iar Francesca i-a sărutat pe obraji înainte să se dea înapoi.

– Mulțumesc, a spus Luce. Aveți grijă unul de altul, și aveți grijă și de Shelby și de Miles.

Apoi i-au împresurat îngerii, vechea gașcă de la Sword & Cross și din atâtea alte locuri dinainte.

Scanned by CamScanner

Arriane, Roland, Cam și Annabelle. O salvaseră pe Luce de atâtea ori că nici nu-și mai amintea fiecare moment.

– E greu. Luce s-a lipit de Roland.

– Haide. Deja ai salvat lumea, a zis el râzând. Acum salvează-ți și relația.

– Nu-l asculta pe doctorul Phil! a schelălăit Arriane. Nu ne părăsi niciodată! Încerca să râdă, dar nu-i reușea. Lacrimi rebele i se scurgeau pe obraji. Nu și le-a șters, ci a ținut-o doar strâns pe Annabelle de mână. Hai, bine, plecați!

– Ne vom gândi la voi, a spus Annabelle. Întotdeauna.

– Și eu am să mă gândesc la voi. Luce trebuia să creadă că era adevărat. Altfel, dacă avea să uite cu adevărat toate astea, nu ar fi suportat să-i părăsească.

Dar îngerii au zâmbit trist, știind că trebuia să-i uite.

Mai rămăsese Cam, care stătea aproape de Daniel și se țineau pe după umeri.

– Ai scos-o la capăt, frate.

– Sigur că da. Daniel s-a prefăcut stăpân pe el, dar nu-i ieșea prea bine. Datorită ție.

Cam a prins-o pe Luce de mână. Avea ochii de un verde aprins, prima culoare care ieșise în evidență în lumea haină și mohorâtă de la Sword & Cross.

A înclinat ușor capul și a înghițit în sec, meditând cu grijă la ce avea să spună.

A tras-o aproape, și pentru o clipă a crezut că avea s-o sărute. Inima i-a bătut tare când buzele lui au trecut pe lângă ale ei și s-au oprit, șoptindu-i la ureche:

– Data următoare, nu-l mai lăsa să-ți arate degetul mijlociu.

– Știi bine că n-am să-l mai las, a spus ea râzând.

– Ah, Daniel, nu te pricepi să fii cu adevărat un băiat rău. Și-a dus mâna la inimă și a ridicat din sprâncene la

Scanned by CamScanner

ea. Ai grijă, să se poarte frumos cu tine. Meriți tot ce e mai bun pe lume.

Nu voia să-i mai dea drumul la mână.

– Tu ce ai să faci?

– Când nu mai ai nimic, există așa de multe posibilități. Totul ți se deschide înainte. A privit pe lângă ea, spre norii pustii din depărtare. Îmi voi juca rolul. Îl cunosc bine, știu să-mi iau rămas-bun.

I-a făcut cu ochiul lui Luce, a dat pentru ultima oară din cap spre Daniel, apoi și-a arcuit umerii, și-a întins aripile aurii uriașe și s-a pierdut pe cerul posomorât.

Toată lumea a privit până când aripile lui Cam s-au redus la o pată aurie din depărtare. Când Luce a coborât privirea, l-a văzut pe Lucifer. Pielea lui avea scânteierea aceea încântătoare, dar ochii lui erau reci ca gheața. Nu a spus nimic și părea că s-ar fi uitat la ea o veșnicie dacă ea nu și-ar fi ferit privirea.

Făcuse tot ce putuse pentru el. Durerea lui nu o mai privea.

– Un ultim rămas-bun, a bubuit vocea dinspre Tron.

Împreună, Luce și Daniel s-au întors să încuviințeze spre Tron, dar când ochii le-au căzut asupra sa, silueta impozantă a femeii a lucit în toată splendoarea ei albă, incandescentă, și au trebuit să-și ferească ochii.

Tronul era din nou imposibil de deslușit, o aglomerare de lumină prea puternică pentru ca îngerii să o poată privi.

– Auziți, copii, a spus Arriane trăgându-și nasul. Cred că a vrut să spună să vă luați rămas-bun unul de la celălalt.

– Ah, a făcut Luce și s-a întors spre Daniel, cuprinsă brusc de panică. Acum? Trebuie...

El a luat-o de mână. Aripile i s-au atins ușor de ale ei și a sărutat-o pe obraz.

– Mi-e frică, a șoptit ea.

Scanned by CamScanner

– Ce ți-am spus eu?

A rememorat milioanele de momente petrecute alături de Daniel – cele bune, cele triste, cele urâte. Unul se ridica din ceață.

Tremura.

– Că mă vei găsi întotdeauna.

– Da. Întotdeauna. Indiferent ce se va întâmpla.

– Daniel...

– Abia aștept să fii iubirea vieții mele de muritor.

– Dar nu o să mă cunoști. Nu o să-ți amintești. Totul va fi altfel.

El i-a șters lacrimile cu degetul mare.

– Și crezi că asta îmi va sta în cale?

Luce a închis ochii.

– Te iubesc prea mult să îți spun adio.

– Nici nu trebuie. I-a dat un ultim sărut angelic și a strâns-o atât de tare în brațe încât Luce îi auzea bătăile constante ale inimii, suprapunându-se cu cele ale inimii ei. Pe curând.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 20

STRĂINII

ȘAPTESPREZECE ANI MAI TÂRZIU

Luce și-a strecurat între dinți cartela care deschidea ușa dormitorului ei, și-a arcuit gâtul ca s-o treacă prin fantă, a așteptat micul clic electric și a împins ușa cu șoldul.

Avea mâinile pline. Coșul galben, pliabil, era plin ochi cu rufe, dintre care majoritatea îi intraseră la apă cu prilejul primei uscări departe de casă. Și-a trântit hainele pe patul îngust de jos, uimită că găsise o modalitate de a purta așa de multe lucruri într-o perioadă atât de scurtă. Întreaga săptămână de orientare din primul an la Emerald College trecuse ca un fum.

Nora, noua ei colegă de cameră și prima persoană din afara familiei ei care o vedea purtând aparatul dentar (dar era OK, pentru că și Nora avea unul), stătea pe pervaz, își făcea unghiile și vorbea la telefon.

Mereu își dădea cu lac pe unghii și vorbea la telefon. Avea un întreg raft dedicat sticluțelor cu lac de unghii și deja îi făcuse de două ori lui Luce pedichiura, deși se cunoșteau doar de o săptămână.

– Îți spun eu, Luce nu e așa. Nora i-a făcut entuziasmată cu mâna lui Luce, care stătea sprijinită de tăblia patului și trăgea cu urechea. Nici măcar nu s-a sărutat cu vreun tip.

Scanned by CamScanner

Mă rog, o dată. Lu, cum se numea tipul ăla slăbănog din tabăra de vară, despre care îmi povesteai...?

– Jeremy? a spus Luce strâmbând din nas.

– *Jeremy*, dar s-a întâmplat când jucau adevăr sau provocare, sau ceva de genu'. O joacă de copii. Deci, mă rog...

– Nora, a spus Luce. Chiar trebuie să spui chestia asta... persoanei cu care vorbești?

– Sunt doar Jordan și Hailey. A privit-o pe Luce. Suntem pe difuzor. Fă cu mâna!

Nora a arătat pe fereastră spre seara întunecoasă de toamnă. Dormitorul lor se afla într-o clădire drăguță, albă, din cărămidă, în formă de U, cu o curte mică în mijloc, unde se aduna mereu toată lumea. Dar nu într-acolo arăta Nora. Vizavi de fereastra de la etajul al treilea a lui Luce și a Norei se afla o altă ferastră, tot la etajul trei. Geamul era ridicat, pe el atârnau niște picioare bronzate și au apărut brațele agitate a două fete.

– Salut, Luce! a strigat una dintre ele.

Jordan, blond-roșcata îndrăzneață din Atlanta, și Hailey, miniona care chicotea întruna, cu părul bogat și negru căzându-i în cascadă în jurul feței. Păreau drăguțe, dar de ce discutau despre băieții cu care se sărutase Luce?

Era foarte ciudat la facultate.

Înainte ca Luce să parcurgă împreună cu părinții distanța de trei mii de kilometri până la Emerald College, cu o săptămână în urmă, ar fi putut număra pe degetele de la o mână ocaziile în care plecase din Texas – o dată într-o vacanță cu familia la Pikes Peak în Colorado, de două ori în cadrul campionatului regional de înot în Tennessee, respectiv Oklahoma (în al doilea an și-a doborât propriul record la stilul liber și a câștigat o fundiță albastră pentru echipă), și în vizitele anuale în vacanță la bunicii din Baltimore.

Scanned by CamScanner

Admiterea la facultate la Connecticut fusese un pas uriaș pentru Luce. Majoritatea prietenilor ei de la Liceul Plano mergeau la școli din Texas. Dar Luce avusese întotdeauna sentimentul că o aștepta ceva important în lume, că trebuia să plece de acasă pentru a descoperi.

Părinții au susținut-o, mai ales când a primit o bursă parțială pentru rezultatele impresionante la înot, stil fluture. Își pusese toată viața într-o geantă mare roșie din pânză și a umplut câteva cutii cu amintirile preferate de care nu se putea despărți: prespapierul cu Statuia Libertății pe care i-l adusese tatăl ei de la New York; o fotografie cu mama ei, având o tunsoare oribilă, când era de vârsta lui Luce; mopsul de jucărie care îi amintea de câinele familiei, Mozart. Țesătura care acoperea spatele scaunelor Jeepului rablagit era uzată și mirosea a înghețată de cireșe, ceea ce o liniștea pe Luce. La fel și să-i privească din spate pe părinții ei, în timp ce tatăl ei condusese la limita legală vreme de patru zile pe Coasta de Est, oprindu-se din vreme în vreme să citească plăcile comemorative și făcând un tur al fabricii de covrigei din nord-vestul statului Delaware.

Existase un moment în care Luce se gândise să se întoarcă. Plecaseră deja de două zile de acasă, erau undeva în Georgia, iar „scurtătura" tatălui ei de la motel la autostradă i-a dus de-a lungul coastei, unde drumul era pietruit și aerul duhnea a cannabis. Străbătuseră abia o treime din drumul spre școală și lui Luce deja îi era dor de casa în care crescuse. Îi era dor de câinele ei, de bucătăria în care mama ei făcea chifle și de tufele de trandafiri ale tatei, care creșteau la fereastra ei, pe la finele verii, umplându-i camera cu mirosul lor delicat și promisiunea buchetelor proaspăt tăiate.

Atunci Luce și părințiii ei au trecut pe lângă o alee lungă, șerpuită, cu o poartă înaltă, amenințătoare, care părea electrificată, ca aceea a unui penitenciar. Un indicator din afara

Scanned by CamScanner

porții anunța cu litere negre îngroșate că aceea era ȘCOALA DE CORECȚIE SWORD & CROSS.

– E puțin cam înfiorătoare, a spus mama ei de pe bancheta din față, când și-a ridicat privirea din revista ei de design interior. Mă bucur că nu mergi aici, Luce!

– Da, a spus ea, și eu. S-a întors și a privit fereastra din spate până când porțile au dispărut în pădurile șerpuite. Apoi, înainte să-și dea seama, ajungeau în South Carolina, mai aproape de Connecticut și de noua ei viață de la Emerald College cu fiecare rotire a roților Jeepului.

Apoi a ajuns în dormitorul ei, iar părinții s-au întors în Texas. Luce nu voia ca mama ei să își facă griji, de aceea nu-i spusese că-i era un dor nebun de casă.

Nora era o fată super. S-au împrietenit din momentul în care Luce intrase în cameră și o văzuse pe noua ei colegă lipind un poster cu Albert Finney și Audrey Hepburn în *Doi la drum*. Legătura dintre ele a devenit mai strânsă când, în prima zi, au încercat să facă floricele de porumb în bucătăria ca vai de lume, reușind numai să declanșeze alarma de incendiu, făcându-i pe toți să iasă afară în pijamale. În întreaga săptămână de orientare, Nora făcuse tot posibilul s-o includă și pe Luce în numeroasele ei planuri. Înainte de Emerald, fusese la o școală pregătitoare cu pretenții, așa că în săptămâna de orientare, era deja obișnuită cu viața de cămin. Nu i se părea ciudat că alături stăteau niște băieți, că postul de radio online din campus era *singura* cale acceptabilă de a asculta muzică, că trebuia să folosești cartela pentru orice, că lucrările trebuiau să fie lungi de patru pagini.

Nora era cu toate prietenele ei de la școala pregătitoare din Dover și părea să-și mai facă încă o duzină în fiecare zi, precum Jordan și Hailey, cărora încă le atârnau picioarele pe fereastră și făceau cu mâna. Luce voia să țină pasul, dar

Scanned by CamScanner

își petrecuse toată viața într-un colțișor adormit din Texas. Acolo ritmul era mai lent și acum înțelegea că îi plăcea așa. Se trezea că ducea dorul unor lucruri pe care acasă spusese dintotdeauna că le detesta, precum muzica country și puiul la rotisor din benzinării. Dar venise aici la școală ca să se descopere pe sine, să-și înceapă în sfârșit viața. Trebuia să-și repete asta la nesfârșit.

– Jordan spunea că vecinul ei de alături zice că ești drăguță. Nora a tras-o ușor pe Luce de părul lung până în talie, negru și ondulat. Dar e un mare fustangiu și de aia îi explicam clar că tu, draga mea, ești o domnișoară. Vrei să treci pe acolo înainte de petrecerea din seara asta de care ți-am zis?

– Sigur. Luce a desfăcut o cutie de coca-cola pe care o cumpărase de la tonomatul de lângă spălătorie.

– Nu ziceai că-mi aduci una *light*?

– Ți-am adus. Luce a vârât mâna în coșul de rufe să scoată cutia pe care o cumpărase pentru Nora. Scuze. Cred că am lăsat-o jos. Dau o fugă s-o iau. Mă întorc imediat.

– *Pas de prob*, a spus Nora, exersându-și franceza. Dar grăbește-te. Hailey zice că e *full* de jucători de fotbal de la universitate în zona lor. Succesul oricărei petreceri e garantat de prezența jucătorilor de fotbal. O să plecăm în curând. Tre' să închid, a spus la telefon. Nu, îmi iau tricoul negru. Luce o să se îmbrace în galben... sau te schimbi? În orice caz...

Luce i-a făcut semn Norei că se întoarce imediat și a ieșit pe ușă. A coborât câte două trepte odată, parcurgând etajele căminului până a ajuns la covorul grena uzat de la intrarea spre subsol, pe care toată lumea din campus îl numea Abisul.

Luce s-a oprit la fereastra care dădea spre curte. O mașină plină cu băieți era oprită pe aleea circulară. Când au ieșit, râzând și împingându-se unii în alții, Luce a văzut

Scanned by CamScanner

că aveau cu toții tricourile echipei de fotbal a universității Emerald. Luce l-a recunoscut pe unul dintre ei. Se numea Max și fusese cu Luce în sesiunile de orientare din săptămâna aceea. Era foarte drăguț, avea părul blond, un zâmbet mare și strălucitor, aspect tipic băieților de la școala pregătitoare, pe care acum îl recunoștea, după ce Nora îi făcuse o schemă deunăzi la prânz. Nu vorbise niciodată cu Max, nici măcar când făceau parte din aceeași echipă, alături de alți puști din campus la vânătoarea de comori. Dar poate dacă avea să fie la petrecerea din seara aceea...

Toți băieții care au ieșit din mașină erau foarte drăguți, ceea ce lui Luce i se părea intimidant. Nu-i plăcea perspectiva de a fi singura fată timidă din camera lui Jordan și a lui Hailey.

Dar îi plăcea ideea de a merge la petrecere. Ce altceva era să facă? Să se ascundă în dormitor pentru că avea emoții? Era evident că avea să meargă.

A coborât în grabă ultimul rând de trepte spre subsol. Era aproape de apus, așa că spălătoria se golise și avea o scânteiere singuratică. La apus purtai hainele pe care le spălaseși și le uscaseși. Era o singură fată, cu șosete vărgate, extravagante, lungi până la genunchi. Freca înnebunită o pată de pe o pereche de jeanși decolorați, de parcă toate speranțele de viitor și visurile ei depindeau de îndepărtarea acesteia. Iar un băiat, care stătea pe un uscător zgomotos, zumzăitor arunca o monedă în aer și o prindea în palmă.

– Cap sau pajură? a întrebat când a intrat ea. Avea o figură colțuroasă, părul ondulat de culoarea ambrei, ochi mari albaștri și un lănțișor mic la gât.

– Cap, a spus Luce ridicând din umeri și râzând ușor.

A aruncat moneda, a prins-o și a întors-o în palmă, iar Luce a văzut că nu era o monedă de douăzeci și cinci de cenți, ci o monedă veche, foarte veche, de un auriu

Scanned by CamScanner

prăfuit, cu scrisul tocit într-o altă limbă. Băiatul a ridicat dintr-o sprânceană la ea.

– Ai câștigat. Încă nu știu ce, dar probabil că depinde de tine.

S-a întors că caute sucul *light* pe care îl lăsase acolo. Apoi l-a văzut cam la vreo doi centimetri și jumătate de genunchiul drept al băiatului.

– Nu e al tău, nu? a întrebat ea.

Nu i-a răspuns; a privit-o doar cu ochii lui de un albastru glacial, care trădau o tristețe imposibilă la cineva de vârsta lui.

– L-am lăsat aici mai devreme. E pentru prietena mea, colega mea de cameră Nora, a spus Luce și s-a întins după cutie. Băiatul ăsta era ciudat, profund. Ne vedem mai încolo, a bălmăjit ea.

– Încă o dată? a întrebat el.

S-a întors din prag. Se referea la monedă.

– Ah. Cap.

A aruncat moneda și aceasta a părut să plutească în aer. A prins-o fără s-o privească, a întors-o și a deschis palma.

– Iar ai câștigat, a spus el cu un glas cântat, care în mod straniu semăna cu cel al lui Hank Williams, un cântăreț de pe vremuri, preferatul tatălui ei.

Când a ajuns iar sus, Luce i-a aruncat Norei cutia de coca-cola.

– Tu l-ai întâlnit pe nebunul ăla din spălătorie care dă cu banul?

– Luce, a spus Nora mijind ochii. Eu când rămân fără lenjerie, îmi cumpăr alta. Sper să rezist până la Ziua Recunoștinței fără să trebuiască să spăl. Ești gata? Ne așteaptă fotbaliștii, dornici să marcheze. Noi suntem ținta lor, dar trebuie să le amintim să-și țină mâinile acasă.

A tras-o pe Luce de cot și a scos-o din cameră.

Scanned by CamScanner

– Bun, dacă întâlnești un băiat pe nume Max, îți sugerez să-l eviți. Am fost împreună la Dover și sunt sigură că o să intre în echipa de fotbal. O să ți se pară drăguț și foarte fermecător. Dar are acasă o iubită tare nemernică. Hm, cel puțin ea crede că e iubita lui, a șoptit Nora cu mâna la gură. A fost respinsă la Emerald și e supărată foc din cauza asta. Are spioni peste tot.

– Am înțeles, a spus Luce râzând și încruntându-se în sinea ei. Să mă feresc de Max.

– Ia zi, care e genul tău? Adică știu că ai depășit faza cu pricăjitul ăla de Jeremy.

– Nora. Luce a împins-o ușor. Nu ai voie să tot aduci vorba despre el. Asta a fost o discuție ca între noi. Ce se întâmplă în dormitor rămâne în dormitor.

– Ai perfectă dreptate, a spus Nora dând din cap și ridicând mâinile, semn că se predă. Unele lucuri sunt sfinte. Așa am să fac. Bun. Dacă ar trebui să descrii sărutul de vis în cinci cuvinte sau mai puțin...

Coteau a doua oară pe holul căminului în formă de U. Într-o clipă aveau să cotească și să se apropie de capătul holului, numit Vagonul de Serviciu, unde se afla camera lui Jordan și a lui Hailey. Luce s-a sprijinit de perete și a oftat.

– Nu mi-e rușine că, știi tu, n-am experiență, a spus Luce încet, căci pereții aceia aveau urechi. Tu simți vreodată că nu ți s-a întâmplat *nimic*? Ca și când ai ști că ai un destin, dar că tot ce ai văzut până acum în viață este obișnuit? Vreau ca viața mea să fie diferită. Vreau să simt că a început. Aștept sărutul ăla. Dar uneori simt că aș putea aștepta o veșnicie și nu s-ar schimba nimic.

– Și eu mă grăbesc. Ochii Norei deveniseră ușor cețoși. Știu despre ce vorbești, dar tu cel puțin ai ceva control. Mai ales că stai pe lângă mine. Depinde de noi. Abia a început primul semestru, puștoaico.

Scanned by CamScanner

Nora era nerăbdătoare să meargă la petrecere, iar Luce voia și ea să meargă, chiar își dorea. Dar ea vorbea despre un lucru indescriptibil, ceva mai mult decât distracția de la o petrecere. Ea vorbea despre un destin asupra căruia simțea că avea tot atâta control ca atunci când dădea cu banul; era ceva ce depindea de ea și nu tocmai.

– Ești bine? Nora a înclinat capul spre Luce și un cârlionț chihlimbariu i-a căzut pe un ochi.

– Da, a spus Luce dând nonșalantă din cap. Sunt bine.

Au mers la petrecere, care presupunea doar câteva dormitoare deschise unde studenții de anul întâi intrau și ieșeau după plac. Toată lumea avea pahare de plastic pline cu un punci roșu excesiv de dulce, care păreau să se umple de la sine. Jordan făcea pe DJ-ul cu ajutorul iPod-ului și striga „Holla!" din când în când. Muzica era bună. Vecinul ei cel dulce de alături, David Franklin, a comandat pizza, pe care Hailey a îmbunătățit-o adăugând oregano proaspăt din ghiveciul pe care îl adusese ea de acasă și îl instalase într-un colț, la fereastră. Erau oameni de treabă, iar Luce se bucura că îi cunoaște.

Luce a făcut cunoștință cu douăzeci de studenți în treizeci de minute și majoritatea erau băieți, care se aplecau și îi puneau mâna pe talie când se prezenta, de parcă altfel nu o auzeau, ca și când avea vocea mai clară dacă o atingeau. Și-a dat curând seama că ea, de fapt, îl căuta cu privirea pe băiatul de la spălătorie.

După ce a băut trei pahare de punci și a mâncat două felii de pizza pepperoni, minunată, cu aluat subțire, Luce i-a fost prezentată oficial lui Max și și-a petrecut următoarele zece minute încercând să-l evite. Nora avea dreptate: arăta bine, dar flirta prea mult pentru un tip care avea acasă o prietenă nebună. Ea, Nora și Jordan erau înghesuite pe patul lui Jordan și le puneau note tuturor băieților, printre

Scanned by CamScanner

chicote, când Luce a decis că băuse un pic cam mult din punciul miraculos. A plecat de la petrecere și a coborât ușor treptele, ieșind la aer curat.

Noaptea era răcoroasă și uscată, și nici nu încăpea comparație cu Texasul. Briza aceasta îi răcorea pielea. Erau câteva stele pe cer și câțiva puști în curte, dar nici un cunoscut de-al lui Luce, așa că s-a așezat liniștită pe una din băncile de piatră dintre două tufe dese de bujori. Erau florile ei preferate. I se păruse un semn bun când văzuse că terenul din jurul căminului era plin de bujori înfloriți, chiar și la sfârșitul lui august. A atins cu degetele petalele cărnoase ale uneia dintre florile bogate, albe și s-a aplecat să îi simtă aroma delicată.

– Salut.

A tresărit. Cu nasul vârât în floare, nu-l văzuse apropiindu-se. Acum o pereche de tenișI Converse jerpeliți se aflau chiar în fața ei. A ridicat ușor privirea: jeanși decolorați, un tricou negru, o eșarfă fină, roșie, legată slab în jurul gâtului. Inima i-a bătut mai tare fără să știe de ce; nici măcar nu-i văzuse fața... păr scurt, auriu... buze obscen de moi... ochi superbi care au făcut-o pe Luce să-și țină răsuflarea.

– Îmi pare rău, a spus el. Nu am vrut să te sperii.

Ce culoare aveau ochii lui?

– Nu de-aia am icnit. Adică... Floarea i-a căzut din mână și trei petale au căzut pe tenișii băiatului.

Spune ceva.

Mă iubește. Nu mă iubește. Mă iubește.

Nu asta!

Fizic, îi era cu neputință să spună ceva. Nu numai că era cel mai minunat băiat pe care îl văzuse Luce în viața ei, dar venise la ea și se prezentase. Felul în care o privea a făcut-o pe Luce să simtă de parcă ar fi fost singurul om de acolo. De parcă ar fi fost singurul om de pe Pământ. Iar ea dădea chix.

Instinctiv, și-a dus mâna la gât să-și atingă colierul și a descoperit că avea gâtul gol. Ce ciudat. Purta întotdeauna

Scanned by CamScanner

medalionul pe care i-l dăduse mama ei când împlinise optsprezece ani. Era o bijuterie de familie, cu o fotografie veche a bunicii ei, care semăna foarte mult cu Luce, făcută cam în perioada în care îl cunoscuse pe bărbatul care avea să devină bunicul ei. Chiar uitase să și-l pună de dimineață?

Băiatul a dat ușor din cap cu un zâmbet.

O, nu! În tot acest timp căscase gura la el. El a ridicat mâna, vrând parcă să salute pe cineva. Dar nu a salutat pe nimeni, degetele lui planând în aer. Iar inima ei a început să bubuie, deoarece, brusc, nu-și dădea seama ce avea să facă necunoscutul din fața ei. Putea face orice. Un gest prietenesc era una dintre posibilități. Sau îi putea arăta degetul mijlociu. Și probabil că asta merita, pentru că se holba așa la el. Era ridicol. Se purta prostește.

I-a făcut însă un semn cu mâna și s-a prezentat.

– Eu sunt Daniel.

Când a zâmbit, a văzut că ochii lui erau frumoși, cenușii, cu o tentă de... oare de violet? Doamne, avea să se îndrăgostească de un băiat cu ochii mov. Ce avea să spună Nora?

– Luce, a reușit ea să spună în sfârșit. Lucinda.

– Super, a spus el zâmbind din nou. Ca Lucinda Williams, cântăreața.

– De unde ai știut? Nu ghicea nimeni că numele ei avea legătură cu Lucinda Williams. Părinții mei s-au cunoscut la un concert de-al ei din Austin. Texas, a adăugat ea. De unde sunt eu.

– *Essence* e albumul meu preferat. L-am ascultat jumătate din drum, din California până aici. Tu ești din Texas, zici? O mare schimbare să vii în Emerald, nu?

– Am avut un șoc cultural total. Părea lucrul cel mai cinstit pe care îl spusese toată săptămâna.

– Te obișnuiești. În orice caz, eu m-am obișnuit după doi ani. A atins-o pe umăr și i-a observat aerul panicat. Glumesc.

Scanned by CamScanner

Tu pari mai adaptabilă decât mine. Când ne vom vedea săptămâna viitoare, vei fi pe deplin adaptată, ba chiar vei purta un tricou cu un E mare pe el.

Îi privea mâna așezată pe brațul ei. Dar mai mult de atât, simțea mii de explozii mici în adâncul ei, ca la finalul unui spectacol de artificii de ziua națională. El a izbucnit în râs, apoi a râs și ea, fără să știe de ce.

– Vrei, s-a încumetat ea – și nu-i venea să creadă că îi spunea asta unui tip cu aspect de manechin, din anii superiori și din California pe deasupra – să stai jos?

– Da, a spus el imediat, apoi s-a uitat spre fereastra la care luminile erau aprinse, unde avea loc petrecerea. Nu cumva știi de o petrecere a fotbaliștilor pe aici?

Luce i-a arătat, brusc dezamăgită.

– Tocmai am fost acolo. E la etaj.

– Nu e distracție?

– Ba eu m-am distrat, a spus ea. Doar că…

– Aveai nevoie de o pauză?

A aprobat din cap.

– Trebuia să mă întâlnesc cu un prieten. Daniel a ridicat din umeri și a privit spre fereastra unde Nora flirta cu cineva nevăzut. Dar poate că s-a întâmplat deja.

A mijit ochii la ea, iar Luce s-a întrebat îngrozită dacă nu cumva avea polen pe nas. Nu ar fi fost prima oară.

– Faci biologie celulară semestrul ăsta? a întrebat el.

– Da' de unde? Abia am ieșit întreagă de la cursul ăla în liceu. L-a privit, i-a privit ochii care aveau categoric o nuanță de violet și i-au scânteiat când ea a spus: De ce întrebi?

Daniel a clătinat din cap, de parcă s-ar fi gândit la ceva ce nu voia să mărturisească.

– Nu, îmi pari cunoscută. Aș putea jura că ne-am mai întâlnit.

Scanned by CamScanner

EPILOG

STELELE DIN OCHII LOR

– Ce îmi place partea asta! a chițăit Arriane.

Trei îngeri și doi nefilimi stăteau la marginea unui nor jos, cenușiu, deasupra unui cămin studențesc din centrul statului Connecticut.

Roland i-a zâmbit larg.

– Nu-mi spune că ai mai văzut scena asta!

Aripile lui marmorate, aurii erau drepte, ca o pătură întinsă pe iarbă, pentru ca Miles și Shelby să poată sta pe ele în aer.

Nefilimii nu-i mai văzuseră pe îngeri de câteva zeci de ani. Roland, Arriane și Annabelle nu purtau semnele trecerii timpului, dar nefilimii îmbătrâniseră. Aveau verighete la fel, iar la coada ochilor li se vedeau ridurile de expresie după anii întregi de râsete în căsnicia lor fericită. Sub șapca albastră foarte decolorată, părul lui Miles era ușor încărunțit la tâmple. Ținea mâna pe pântecul lui Shelby, care trebuia să nască peste o lună. S-a frecat pe cap de parcă tocmai se lovise.

– Bine, dar Luce nu mănâncă pepperoni. Ea e vegetariană!

– Asta ai remarcat tu la scena asta? Annabelle a dat ochii peste cap. Acum Luce e altfel. E aceeași fată, dar s-au schimbat detaliile. Nu mai vede mesageri și nu a mai fost la fiecare psihiatru de pe Coasta de Est. E mult mai „normală“,

Scanned by CamScanner

lucru care o plictisește de moarte, dar – Annabelle a zâmbit larg – cred că una peste alta o să fie foarte fericită.

– Nu ți se pare că floricele astea de porumb au gust de ars? a întrebat Miles, ronțăind zgomotos.

– Nu mânca, a spus Roland smulgându-i floricelele din mână. Arriane le-a luat din coșul de gunoi după ce Luce a dat foc la bucătărie.

Miles a început să scuipe frenetic, aplecându-se peste aripile lui Roland.

– Așa am stabilit eu o legătură cu Luce, a spus Arriane ridicând din umeri. Dar dacă vrei, ia niște bomboane.

– E ciudat că ne uităm la ei ca la un film? a întrebat Shelby. Ar trebui să ni-i imaginăm ca pe un roman, ca pe o poezie sau ca pe un cântec. Uneori limitarea specifică mijloacelor cinematografice mă scoate din minți.

– Auzi? Roland nu era obligat să te aducă până aici, nefilimule. Așa că nu face pe deșteptul, privește pur și simplu și taci. Uite, a bătut Arriane din palme. Nu-și poate lua ochii de la părul ei. Pun pariu că în seara asta se duce acasă și i-l desenează. Ce drăguuuț!

– Arriane, hai că te transformi și tu într-o adolescentă, a spus Roland. Cât timp ne mai uităm? Nu credeți că merită și ei ceva intimitate?

– Are dreptate, a spus Arriane. Avem alte treburi, celeste. De exemplu... Rânjetul i-a pălit când și-a dat seama că nu-i venea nici o idee.

– Și ia spuneți, voi vă mai vedeți? i-a întrebat Miles pe Arriane, Annabelle și Roland. Din moment ce, știți voi, Roland...

– Sigur că ne vedem. Annabelle i-a zâmbit lui Roland. Deoarece încă ne mai ocupăm de el. Chiar și după toți anii ăștia. Tronul a inventat iertarea, știi?

Roland a clătinat din cap.

Scanned by CamScanner

– Nu cred că o să am prea curând parte de izbăvire cerească. Totul e așa de *alb* aici sus.

– Nu se știe niciodată, a intervenit Arriane. Uneori suntem și deschiși la minte. Mai treci pe aici să ne întrebi de sănătate. Nu uita, datorită Tronului se regăsesc acum Daniel și Luce.

Roland a devenit brusc serios, privind pe lângă scena de dedesubt, spre norii negri din depărtare.

– Echilibrul dintre Rai și Iad era perfect ultima oară când m-am interesat eu. Nu aveți nevoie de mine să înclin balanța.

– Există măcar speranța să fim din nou împreună cândva, a spus Annabelle. Luce și Daniel sunt un exemplu... Nici o pedeapsă nu e eternă. Poate nici măcar a lui Lucifer.

– Știe cineva ceva de Cam? a întrebat Shelby. Vreme de câteva clipe, s-a lăsat tăcerea printre nori. Apoi Shelby și-a dres glasul și i s-a adresat lui Miles: Apropo de lucruri care nu sunt eterne, aproape i s-a terminat tura dădacei noastre. Săptămâna trecută ne-a cerut ore suplimentare când meciul celor de la Dodgers a intrat în prelungiri.

– Vreți să vă anunțăm când au Luce și Daniel prima întâlnire? a întrebat Annabelle.

Miles a arătat în jos.

– Nu ar trebui să-i lăsăm singuri?

– O să fim de față, a spus Shelby. Nu-l ascultați pe el. Apoi i-a spus lui Miles: Nu scoate o vorbă.

Roland l-a luat pe fiecare nefilim la subsuoară și s-a pregătit să-și ia zborul.

Apoi îngerii, demonul și nefilimii au zburat spre zările îndepărtate, lăsând pentru o clipă o lumină strălucitoare în urma lor, în timp ce jos, Luce și Daniel se îndrăgosteau pentru prima – și ultima – oară.

Scanned by CamScanner

Fără trecut, viitorul nu există!

Lucinda și Daniel sunt în continuare împreună… dar oare pentru cât timp? De-a lungul secolelor s-au întâlnit de nenumărate ori, dar au fost condamnați de fiecare dată la un sfârșit tragic. Pe măsură ce forțele întunericului se apropie, amenințătoare, pentru bătălia finală, sacrificiile celor doi tineri devin mai mari ca niciodată. Rememorând diverse momente din viețile ei trecute, Lucinda își dă seama că în mintea și-n sufletul ei e îngropat adânc un secret care reprezintă șansa supremă la mântuire.

Vor găsi oare cei doi îndrăgostiți calea de a rupe blestemul care-i desparte de mii de ani?

„Am îndrăgit această serie de la primul volum, dar volumul patru mi-a întrecut toate așteptările, m-a impresionat în cel mai frumos mod posibil și m-a făcut să devorez fiecare cuvânt, propoziție și pagină."

Alexa, *Cărți nemuritoare*

Carte publicată în 30 de țări și vândută în 10 milioane de exemplare!

ISBN 978-606-33-1724-8
9 786063 317248

Scanned by CamScanner